

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Gemmell David_Gemmell David - Sipstrassi
sága 3 - Vlk ve stínu.pdb

PDB Name: Gemmell_David-3-Vlk_ve_Stinu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.10.2003
Modification Date: 1.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DAVID GEMMELL

VLK VE STÍNU

Tento román je věnován památce lady Woodfordové, která věřila v lásku, odvahu a přátelství, a těm, již ji znali, pomáhala lépe pochopit význam těchto tří slov.
Spěte sladce, lady.
A Ethel Osborneové, její sestře, za život plný lásky a starostlivosti.

Poděkování

Nic není vytvořeno ve vzduchoprázdnu a já za pomoc při vytváření VLKA VE STÍNU vděčím mnoha lidem. Děkuji Elizabeth Reevesové, která mou práci korigovala, za to, že mě vyvedla z mlhy, Petru Austinovi za vozku a Jean Maundové, Stelle Grahamové, Tomu Taylorovi, Rossu Lemprierovi, Ivanu Kellhamovi a Tony Fenelonovi za jejich nesmírnou pomoc.

Také děkuji Jeremy Wellsovi za věrnost a přátelství ve světě, který ani jednomu přiliš nerozumí.

Prolog

VELEKNĚZ ZVEDL KRVÍ POTŘÍSNĚNÉ RUCE a ponořil je do stříbrné nádoby s provoněnou vodou. Krev zavířila kolem růžových lístků, které plavaly na hladině, ty ztmavly, až se leskly jako olej. Vedle krále poklekl mladý akolyta s napraženými rukama. Král se předklonil a vložil mu do dlaní velký oválný kámen. Kámen byl rudozlatý, s tlustými černými žilkami. Akolyta donesl kámen k mrtvole a položil ho na zející ránu v místě, kde dívka mívala srdce. Kámen zasvítil, jeho rudozlaté světlo připomínalo strašidelnou lucernu, a černé žilky se smrskly do tenoučkových čárek. Akolyta kámen znovu zvedl a vrátil ho králi. Potom vycouval do stínu.

K veleknězi přistoupil druhý akolyta a hluboce se mu poklonil. V rukou držel červenou obřadní kápi a přehodil ji knězi přes holou hlavu.

Král dvakrát tleskl a dívčí tělo bylo zdviženo z mramorového oltáře a odneseno dlouhou síní do zapomnění.

"Nuže, Achnazzare?" dožadoval se král.

"Jak můžete sám vidět, můj pane, to děvče mělo silně vyvinuté mimosmyslové vnímání a její esence nakrmí mnoho Kamenů, než se ztratí."

"Kámen nakrmí i smrt prasete, kněze. Ty víš, nač se ptám," řekl král a upřeně Achnazzara sledoval pronikavým pohledem. Holohlavý kněz se hluboce poklonil a oči upíral na mramorovou podlahu.

"Znamení jsou většinou dobrá, sire."

"Většinou? Podívej se na mě!" Achnazzar zvedl hlavu a obrnil se, aby se mohl ďábelskému pánovi podívat do planoucích očí. Zamrkal a pokusil se uhnout pohledem, ale Abaddonovy oči ho polapily a skoro ho zhypnotizovaly.
"Vysvětlí mi to."

"Ten vpád, pane, by měl na jaře pokračovat dobře. Ale existuje jisté nebezpečí... nikoliv velké," dodával spěšně.

"Odkud?" Achnazzar, teď celý zpocený, si olízl suché rty.

"Ne odkud, pane, ale od koho. Jsou tu tři lidé."

"Jejich jména."

"Identifikovat lze jenom jednoho, ostatní jsou skryti. Ale my je najdeme. Ten jeden se jmenuje Shannow. Jon Shannow."

"Shannow? Tohle jméno neznám. Je to vůdce lidí, nebo náčelník banditů?"

"Ne, pane. Jezdí sám."

"Tak jak může Peklo ohrozit?"

"Peklo ne, sire, ale vás."

"Myslíš, že je v tom nějaký rozdíl?"

Achnazzar zbledl a zamrkal, jak mu do očí stékal pot. "To ne, pane. Jen jsem chtěl říci, že ohrožuje vás jako člověka."

"O tomhle Shannowovi jsem nikdy neslyšel. Proč by mě měl ohrožovat?"

"Přesnou odpověď neznám, sire, ale on se řídí starým mrtvým bohem."

"Křesťan?" uplzl si Abaddon. "Pokusí se mě zabít láskou?"

"Ne, pane. Myslel jsem starého temného boha. Je to Lotrobijec, muž schopný náhlého výbuchu násilí. Dokonce existují jisté náznaky, že je snad šílený."

"Jak se ty náznaky projevují, kromě jeho náboženské hlouposti?"

"Je to tulák, pane, hledá město, které přestalo existovat již během požehnaného Armageddonu."

"Jaké město?"

"Jeruzalém, pane."

Abaddon se na trůně uchechtl a opřel se. Napětí z něj spadlo. "To město zničila přílivová vlna před třemi sty lety, velká matka všech přílivových vln. Tisíc stop valícího se oceánu to morové místo utopilo a oznámilo tak vládu Pána a smrt Jehovy. Co ten Shannow chce v Jeruzalémě najít?"

"To nevíme, pane."

"A proč je pro nás hrozbou?"

"Na každé tabulce, v každém věšteckém snu se jeho čára kříží s vaší. Jste spojeni karmami. S těmi druhými dvěma je to stejné. Shannow byl jistým způsobem poznamenán, nebo bude poznamenán, životy těch druhých dvou lidí, kteří by vám mohli ublížit. Zatím je ještě nedokážeme identifikovat, pouze dočasně. Prozatím se jeví jako stíny za Jeruzalémanem."

"Ten Shannow musí zemřít... a rychle. Kde je teď?"

"Právě nyní se nachází na jihu, několik měsíců cesty odsud, nedaleko Rivervale. Máme tam svého člověka, Fletchera. Dám mu vědět."

"A podávej mi zprávy, kněze."

Když Achnazzar svého vládce opustil, Abaddon povstal ze svého ebenového trůnu a zamířil k vysokému obloukovému oknu, z něhož se zahleděl na Nový Babylon. Na pláni jižně od města se shromažďovalo pekelné vojsko k nájezdům Krvavé hostiny. Během zimy dostanou nové zbraně a Peklo bude připraveno na jarní válku: deset tisíc mužů se pod Abaddonovou zástavou vydá na jih a na západ a posledním, kteří přežili Pád, přinese nový svět.

A oni ho varují před jedním šilencem?

Abaddon zvedl ruce. "Přijď ke mně, Jeruzalémane."

1. Kapitola

JEZDEC SE ZASTAVIL NA VRCHOLKU zalesněného pahorku a zahleděl se na širokou zvlněnou pláň pod sebou.

Po Jeruzalému tam nebylo ani stopy, žádná tmavá cesta třpytící se démanty. Ale Jeruzalém byl přece pořád před ním, za nocí mu kynul ve snech, sváděl ho, aby ho našel na té černé pupeční cestě.

Jezdcovo zklamání však netrvalo dlouho a on již pozvedl zrak ke vzdáleným horám, šedým a přízračným. Možná najde stopu tam. Nebo snad teď byla cesta pokryta prachem navátým za celá staletí, zahalena vysokou trávou dějin?

Jezdec zahlal pochyby. Pokud město existovalo, Jon Shannow je najde. Sundal si z hlavy kožený klobouk se širokou krempou a otřel si z tváře pot. Blížilo se poledne a Shannow sesedl. Ocelově šedý valach nehybně stál, dokud mu Shannow nepřehodil otěže přes hlavu, pak hlavu sklonil a jal se spásat vysokou travu. Muž zalovil v sedlové brašně a vytáhl staříčkou bibli. Posadil se na zem a namátkou rozevřel stránky se zlatou ořízkou. „A Saul řekl Davidovi: Nebudeš moci jít proti Filištinskému tomu, abys se potýkal s ním, protože nejsi než mládeneček a on je válečníkem od útlého věku svého. Shannow Goliáše srdečně litoval, protože ten neměl nejmenší šanci. Chrabrý obr, připravený čelit každému válečníkovi, zjistil, že stojí proti dítěti bez meče a bez brnění. Kdyby byl býval zvítězil, byli by se mu jistě vysmáli. Shannow bibli zavřel a pečlivě ji vrátil do brašny.

"Je čas vyrazit," oznámil valachovi. Nasedl a zvedl otěže. Pomalu se vydali dolů z kopce a jezdec pozorně sledoval každý balvan i strom, keř i houštinu. Dojeli do stinného údolí a Shannow přitáhl koni otěže, obrátil se tváří k severu a zhluboka se nadechl.

Z houští vyskočil králík a vyplašil valacha. Shannow zahlédl zvířátko mizet v podrostu, zajistil revolver s dlouhou hlavní a zasunul ho zpátky do pouzdra u boku. Nemohl si vzpomenout, že by ho tasil. Takové bylo dědictví let plných nebezpečí, rychlá ruka, jisté oko a tělo, které reagovalo nezávisle na vědomé mysli.

Ne vždy to bylo dobré... Na ten výraz naprostého nepochopení v očích dítěte, když se mu do srdce zaryla olověná kulka, Shannow nikdy nezapomene. Ani na to, jak se křehké dětské tělíčko zhroutilo bez života na zem. Onoho dne tam byli tři bandité, z nichž jeden pod Shannowem zastřelil koně, zatímco druhí dva se k němu hnali s nožem a sekerou. Ve zlomku vteřiny je všechny dostal, ale za ním se cosi pohnulo, a on se bleskově otočil a vystřelil. To dítě zemřelo, aniž vydalo hlásku.

Odpustí mu někdy Bůh?

Proč by měl, když Shannow nemohl odpustit sám sobě?

"Měl jsi štěstí, žeš prohrál, Goliáši," řekl Shannow.

Změnil se vítr a od východu přinesl vůni smažící se slaniny, až se Shannowovi sevřel žaludek. Shannow zamířil doprava. Po čtvrtině míle stezka stoupla a znovu klesla a úzký chodníček se otevřel na louku, kde stál statek s kamenným průčelím. Před budovou byla zeleninová zahrádka a za ní ohrazená pastvina s několika koňmi.

Nebyly tu žádné ochranné zdi a okna byla otevřená dokořán. Na levé straně domu rostly stromy až do vzdálenosti pouhých dvaceti yardů od zdi, takže tu nebylo volné palebné pole k odražení banditů. Shannow tam chvíli seděl a pozoroval to nemožné obydlí. Pak zahlédl dítě, které se vynořilo ze stodoly za ohradou a neslo vědro. Jakási žena mu vyšla vstříc a prohrábla mu plavé vlásky.

Shannow si prohlédl pole a luka, zda někde nezahledne stopy po muži. Nakonec se uklidnil, protože byli sami, pobídl valacha na otevřené prostranství a přiblížil se k budově. Chlapec ho zahlédl první a vběhl do domu.

Při pohledu na jezdce Donně Taybardové pokleslo srdce a ona se snažila přemoci paniku, zatímco ze stěny sundávala těžkou kuši. Položila nohu do bronzového třmínku a natáhla tětivu, ale nemohla ji zaháknout.

"Pomoz mi, Eriku." Chlapec se k ní připojil a spolu zbraň natáhli. Donna nasadila střelu a vykročila na zápraží. Jezdec zastavil nějakých třicet kroků od domu, a když si Donna prohlédla jeho hubenou tvář a hluboko posazené oči, zastíněné širokou krepou klobouku, její strach vzrostl. Žádného banditu nikdy neviděla, ale kdyby se jí někdo zeptal, jak si ho představuje, tento muž by přímo vyskočil z její noční můry. Donna pozvedla kuši a těžkou pažbu si opřela o bok.

"Jedte dál," zavolala. "Už jsem řekla Fletcherovi, že neodejdeme, a nenechám se nutit."

Jezdec seděl bez hnutí, pak sňal klobouk. Vlasy mu sahaly po ramena, černé, prokvetlé stříbrem, a na bradě měl v plnovousu dva bílé pramínky.

"Jsem tu cizí, paní, a toho Fletchera neznám. Nechci vám ublížit, jenom jsem ucítil slaninu a kousek bych koupil. Mám bartáty a..."

"Nechte nás na pokoji," křikla. Kuše jí v ruce uklouzla a spoušť jí zavadila o dlaň. Střela prolétla vzduchem, minula jezdce a u ohrady dopadla na zem. Shannow odvedl koně k ohradě, sesedl a střelu zvedl. Nechal valacha stát a vydal se zpátky k domu.

Donna upustila kuši a přitáhla si k sobě Erika. Chlapec se třásl, ale v ruce držel dlouhý kuchyňský nůž. Donna mu ho vzala a čekala, až ten muž přijde blíž. Ten si cestou sundal těžký kožený svrchník a přehodil si ho přes ruku. Tehdy Donna zahlédla těžké revolvery, které měl po boku.

"Nezabíjejte mého chlapce," zaprosila.

"Naštěstí, paní, jsem mluvil pravdu: Nechci vám ublížit. Prodáte mi kousek slaniny?" Zvedl kuši, rychle ji natáhl a zasadil střelu do drážky. "Budete se s tímhle cítit líp?"

"Vy opravdu nepatříte k výboru?"

"Jsem tu cizí."

"Právě jsme se chtěli najíst. Jestli chcete, můžete se k nám připojit."

Shannow poklekl před chlapcem. "Můžu dál?" zeptal se.

"Mohl bych vás zastavit?" opáčil hoch hořce.

"Jediným slovem."

"Vážně?"

"Mám spoustu chyb, ale nikdy nelžu."

"Tak můžete jít dál," řekl chlapec a Shannow, s dítětem v patách, vykročil. Vyšel po schodech na zápraží a vstoupil do chladné místnosti, která byla rozměrná a dobře postavená. Pec z bílého kamene měla jak ohniště na dřevo, tak železnou troubu. Uprostřed světnice stál pěkný vyřezávaný stůl a dřevěná kredenc s kameninovými talíři a hliněnými hrnečky.

"Ten stůl vyřezal táta," poznamenal hošík. "Je to zkušený truhlář, nejlepší v Rivervale a je hodně vyhledávaný. Taky udělal támhle tu lenošku a přidělal na ni kůži." Shannow předstíral, jak obdivuje koženou lenošku u kamen, ale očima sledoval pohyby drobné plavovlásky, která prostírala na stůl.

"Děkuju, že jste mě nechali jít dovnitř," prohlásil Shannow vážně. Ona se na něj poprvé usmála a utřela si ruce do plátěné zástěry.

"Jmenuji se Donna Taybardová," řekla a podala mu ruku. On ji uchopil a zlehka jí políbil prsty.

"A já Jon Shannow, tulák, paní, v cizí zemi."

"Tak tedy vítejte, Jone Shannowe. K té slanině máme trochu brambor a mátu, jídlo bude hotové tak za hodinku."

Shannow přistoupil ke dveřím, kde byly do stěny zatlučené kolíky. Odepjal si opasek s revolvery a pověsil ho vedle kabátu. Obrátil se zpátky a v ženiných očích znovu spatřil strach.

"Nelekejte se, milostpaní Taybardová. Tulák se musí chránit. To nic nemění na mém slibu. Sice to neplatí o každém, ale moje slovo je jako z oceli."

"V Rivervale je jen málo zbraní, pane Shannowe. Tohle byla... je... mírumilovná země. Kdybyste se chtěl před jídlem umýt, za domem je pumpa."

"Máte sekeru, paní?"

"Ano. V dřevníku."

"Tak si tu večeri odpracuju. Omluvte mě."

Vyšel ven do slábnoucího světla, odsedlal valacha, zavedl ho do ohrady a pustil ho mezi ostatní tři koně. Sedlo a brašny odnesl do zádveří a potom si vzal sekeru. Skoro hodinu chystal dřevo na oheň, načež se svlékl do pasu a umyl se u pumpy. Než ho Donna Taybardová zavolala dovnitř, vyšel měsíc. Seděla s chlapcem na jedné straně stolu a jeho

umístila naproti, čelem k peci. Shannow si přesunul talíř na opačnou stranu a sedl si tváří ke dveřím.

"Směl bych teď pronést poděkování, milostpaní Taybardová?" zeptal se Shannow, když mu nandávala na talíř.

Donna kývla. "Pane zástupů, děkujeme ti za tento pokrm. Požehnáno budiž toto obydlí a ti, kdož zde žijí. Amen."

"Vy se držíte starých zvyků, pane Shannowe?" zeptala se Donna a podala hostu solničku.

"Starých? Pro mě jsou nové, milostpaní Taybardová. Ale ano, jsou starší, než kam lidská paměť sahá, a pro tento svět rozbitých snů i tajemné."

"Prosím, neříkejte mi milostpaní. Cítím se jako stařenka. Můžete mi říkat Donno. Tohle je můj syn Erik."

Shannow na Erika kývl a usmál se, ale hoch odvrátil zrak a jedl dál. Ten vousatý cizinec ho děsil, i když se zoufale snažil, aby to na sobě nedal znát. Pohlédl na zbraně visící u dveří.

"To jsou ruční zbraně?" zeptal se.

"Ano," řekl Shannow. "Mám je sedmnáct let, ale jsou mnohem starší."

"Děláte si vlastní prach?"

"Ano, mám formičku na kule a několik set mosazných nábojnic."

"Už jste s nimi někoho zabil?"

"Eriku!" vyštěkla jeho matka. "Na něco takového se hostů neptáme a už vůbec ne u stolu."

Dojedli mlčky a Shannow Donně pomohl sklidit ze stolu. V zadní části domu byla vnitřní pumpa a talíře umyli společně. Donna se ve stísněné prostotoře umývárny necítila dobře a upustila talíř, který se na dlaždicemi pokryté dřevěné podlaze rozbil na tučt stěpů.

"Prosím, nebuďte tak nervózní," prohodil Shannow a klekl si, aby stěpy sesbíral.

"Já vám věřím, pane Shannowe. Ale už jsem se spálila."

"Vyspím se venku a ráno odjedu. Děkuju za jídlo."

"Ne," pospíšila si Donna. "Totiž, můžete se vyspat v lenošce. Erik a já spíme v zadní světničce."

"A pan Taybard?"

"Je pryč už deset dní. Doufám, že se vrátí brzo, dělám si o něj starosti."

"Mohl bych se po něm poohlídnout, jestli chcete. Mohl někde spadnout z koně."

"Řídil náš vůz. Zůstaňte, pane Shannowe, popovídáme si. Je to tak dlouho, co jsme naposledy měli společnost. Můžete nám vyprávět novinky z... odkud jste?"

"Z jihovýchodu, přes prérii. Předtím jsem byl dva roky na moři, obchodoval jsem s Ledovými osadami za Sopečným okrajem."

"Říká se, že je to na kraji světa."

"Myslím, že tam začíná Peklo. Tisíce mil můžete na obzoru vidět zář ohňů."

Donna se kolem něj protáhla do hlavní světnice. Erik zíval a matka ho poslala do postele. Odporoval, jako všichni mladí, ale nakonec ji poslechl, i když dveře do ložnice nechal pootevřené.

Shannow se uvelebil v lenošce a dlouhé nohy si natáhl k peci. Oči ho pálily únavou.

"Proč se touláte, pane Shannowe?" zeptala se Donna a usadila se na kozi houni před ním.

"Hledám sen. Město na kopci."

"Slyšela jsem o městech na jihu."

"Jsou to jenom menší osady, i když některé jsou dost velké. Jenže to moje město tu někde je už dlouho, postavili ho, zničili a znovu postavili už před tisíci lety. Jmenuje se Jeruzalém a vede do něj cesta, černá cesta, uprostřed níž se třpytí dýmanty a v noci svítí."

"To město z bible?"

"Právě to."

"To tady kolem nikde není, pane Shannowe. Proč ho hledáte?"

Shannow se usmál. "Na to se mě ptali už mnohokrát, jenže já na to stejně neumím odpovědět. Mám to prostě v sobě, je to posedlost, jestli chcete. Když se země převrátila a vylily se oceány, všude zavládl chaos. Ztratili jsme své dějiny a už nevíme, odkud přicházíme, ani kam jdeme. Ty odpovědi najdu v Jeruzalémě, a pak si má duše odpočine."

"Taková pouť je velice nebezpečná, pane Shannowe. Zvlášť v divočině za Rivervale."

"Ta zem není divoká, paní, aspoň ne pro člověka, který to tam zná. Divocí jsou lidé a vytvářejí divočinu všude tam, kam se vydají. Ale já jsem známý člověk a obvykle mě nikdo neobtěžuje."

"Znají vás jako bojovného člověka?"

"Znají mě jako člověka, kterému by se ti bojovní měli vyhnout."

"Hrajete si se slovíčky."

"Ne, jsem člověk, který má rád klid."

"Můj manžel byl mírumilovný člověk."

"Byl?"

Donna otevřela dvířka od kamen a přiložila několik polínek. Pak chvíli jen tak seděla a dívala se do plamenů a Shannow ji vůbec nerušil. Nakonec k němu Donna vzhledla.

"Můj manžel je mrtvý," řekla. "Zavraždili ho."

"Banditi?"

"Ne, výbor. Oni..."

"Ne!" zavřískl Erik, jenž ve své bílé bavlněné noční košilce stál ve dveřích do ložnice. "To není pravda. On žije! Vrací se domů, vím, že se vrací domů."

Donna Taybardová se k němu rozběhla a přitiskla si pláčem zmáčený obličejík svého syna na prsa. Pak ho odvedla zpátky do ložnice a Shannow osaměl. Vydal se do noci. Na obloze nebyly vidět hvězdy, ale skulinou v mracích jasně

svítil měsíc. Shannow se podrbl na hlavě, cítil ve vlasech prach a písek. Stáhl si vlněný kabátec a košili a opláchl se v sudu s čistou vodou, přičemž si vydrhl i špínu z vlasů.

Donna vyšla ven, postavila se na zápraží a pozorovala ho. Proti štíhlému pasu a bokům měl až nepřírozeně široká ramena. Donna mlčky vyšla z domu a vydala se k potoku tekoucímu podél úpatí kopce. Tady vyklouzla ze šatů a vykoukala se při měsíčním světle, do kůže si přitom vtírala meduňkové listy.

Když se vrátila, Jon Shannow spal v lenošce a revolvery měl opět u pasu. Donna kolem něj tiše prošla do svého pokoje a zamkla dveře. Když otočila klíčem, Shannow otevřel oči a usmál se.

Tak kam zítra, Shannowe, ptal se sám sebe.

Kam jít?

Do Jeruzaléma.

Shannow se probudil za svítání, posadil se a zaposlouchal se do ranních zvuků. Měl žízeň, takže si došel do umývárny pro hrnek vody. Za dveřmi bylo oválné zrcadlo v pozlaceném rámu z borového dřeva a Shannow se zastavil s pohledem upřeným na svůj odraz. Měl hluboko zasazené tmavomodré oči a trojúhelníkovou tvář s hranatou čelistí. Jak se obával, vlasy mu začaly šedivět, i když plnovous měl na licích stále tmavý, s dvěma stříbrnými pramínky na bradě.

Dopil a vyšel na zápraží, kde měl odložené sedlové brašny. Našel břitvu, chvíli ji obtahoval, pak se vrátil k zrcadlu a oholil se. Tam ho taky našla Donna Taybardová a lehce pobavená sledovala, jak se snaží zkrátit si dlouhé vlasy.

"Sedněte si na práh, pane Shannowe. Dnes čekám pár přátel, takže bych vás asi měla trochu vylepšit."

Odborně na jeho vrabčím hnízdě zapracovala dlouhými nůžkami a hřebenem, přičemž ho pochválila, protože neměl vši.

"Jedu na ně moc rychle, a když to jde, zaplavu si."

"Stačí to takhle?" zeptala se Donna a ustoupila, aby mohla obdivovat svou práci. Shannow si prohrábl vlasy a zazubil se skoro jako kluk, pomyslela si Donna.

"To bude dobré, milostpaní Taybardová... Donno. Děkuju. Říkala jste, že čekáte přátele?"

"Ano, přijedou sousedé, abychom oslavili dožínky. Přichystali jsme to, než Tomáš... zmizel, ale řekla jsem jim, aby stejně přijeli. Doufám, že mi pomůžou s výborem, ale pochybuji... všichni mají své vlastní problémy. Jste vítán. Budeme mít pečínku a upekla jsem koláče."

"Děkuju, zůstanu."

"Jenom vás, pane Shannowe, prosím, abyste odložil ty zbraně. Tohle je pořad, tedy většinou, mírumilovná společnost."

"Jak si přejete. Erik ještě spí?"

"Ne, je na dlouhé louce, sbírá dříví na oheň. A pak musí podojit krávy."

"Máte tu potíže s vlky nebo lvy?"

"Ne, posledního lva zastřelil výbor minulou zimu a vlci se přesunuli do vyšších poloh. V zimě tu občas loví, ale větší potíže s nimi nebývají."

"Život tu je takový... poklidný," utrousil Shannow, vstal a z košile si smetl vlasy.

"To byl, to rozhodně byl, dokud byl knězem můj otec. Jenomže teď se jím stal Fletcher. My mu kněz říkat nebudeme, a já vím, že se to k němu nehodí."

"Včera večer jste říkala, že váš manžel umřel. To jste se bála, nebo je to fakt?"

Donna stála ve dveřích s rukou položenou na rámu. "Mám tu schopnost, pane Shannowe, že vidím vzdálené věci. Uměla jsem to už jako dítě a ještě mě to neopustilo. Když tu tak mluvíme, vidím Erika daleko na louce. Přestal sbírat dřevo a vylezl na vysokou borovici. Hraje si, že je velkým lovcem. Ano, pane Shannowe, můj manžel je mrtvý. Zabil ho Fletcher a s ním ještě další tři muži: velký chlap, Bard, a dva další, které neznám jménem. Tomášovo tělo leží ve vyschlém říčním korytě, kde ho narychlo pohřbili."

"Fletcher chce vaše pozemky?"

"A mě. Je to člověk, který je zvyklý, že dostane, po čem zatouží."

"Třeba by se k vám hodil."

Donně zaplály oči hněvem. "Myslíte si, že bych strpěla, aby si mě vzal vrah mého manžela?"

Shannow pokrčil rameny. "Svět je tvrdé místo, Donno. Viděl jsem osady, kde ženám nedovolují svazek s jedním mužem, kde jsou společným majetkem. A jinde není zvláštností, aby muži zabíjeli kvůli tomu, po čem touží. To, co člověk urve a udrží, to je jeho."

"Ne v Rivervale, pane," prohlásila Donna. "Zatím ještě ne."

"Hodně štěstí, Donno. Doufám, že najdete muže, který bude ochotný se tomu Fletcherovi postavit. Jestli ne, doufám, že pro vás, jak jsem říkal, bude dobrý."

Donna beze slova zašla do domu.

O chvíli později se na dohled objevil Erik a táhl malý vozík se souškami. Byl to útlý chlapec s vlasy tak světlými, až byly skoro bílé. Tvář měl vážnou a odhodlanou, oči smutné a vědoucí.

Mlčky prošel kolem Shannowa a ten zašel k ohradě, kde k němu příklusal jeho ocelový šedák a nosem se mu otřel o ruku. V ohradě sice rostla tráva, ale Shannow by byl koni rád nasypal zrní. Zvíře bez námahy uběhlo celé míle, ale dostával-li zrní, dokázal běžet věčně. Před pěti lety Shannow ve třech závodech vyhrál 2 000 bartátů, ale teď už byl valach na takové podniky příliš starý. Shannow se vrátil ke svým brašnám a vytáhl váček na prach z naolejované kůže. Z levého pouzdra vytáhl revolver, vyňal bubínek a opatrně ho položil vedle sebe na práh. Pak hlaveň protáhl naolejovaným klůčkem a vyčistil prach z nábojových komor. Revolver měl devět palců na délku a vážil několik liber, ale

Shannow už dávno přestal vnímat jeho váhu. Překontroloval bubínek, zacvakl ho zpátky a vrátil zbraň do pouzdra. Právý revolver byl o dva palce kratší, osazený mosazí, s rukojetí vykládanou leštěnou slonovinou, úplný opak delší zbraně, s pažbou z tmavého jabloňového dřeva. Avšak přes rozdíly v délce tato zbraň střelila přesně, zatímco druhá zanášela doleva a na větší vzdálenost nebyla k ničemu. Shannow revolver láskyplně čistil, a když vzhlédl, spatřil Erika, který ho zblízka pozoroval, oči upřené na zbraň.

"Budete z ní střílet?" zeptal se hošík.

"Tady není na co střílet," namítl Shannow.

"Dělá velký rámus?"

"Ano a kouř páchne jako čert. Tys ještě nikdy neslyšel střelbu?"

"Jednou, když kněz zastřelil lva, ale to mi bylo teprv pět. Pan Fletcher má pistoli, a někteří z výboru mají pušky. Jsou teď silnější než všichni rváči."

"Ty máš pana Fletchera rád, Eriku?"

"Vždycky na mě byl hodný. Je to velký muž. Teď je knězem."

"Tak proč se ho a toho jeho výboru tvoje máma tolik bojí?"

"Nó, to už jsou prostě ženský," prohlásil Erik. "Pan Fletcher se pohádal s mým tátou, a pan Fletcher říkal, že truhlář by měl bydlet v Rivervale, kde je ho potřeba. Výbor to odhlasoval. Pan Fletcher chtěl koupit náš statek, ale táta řekl ne, nevím proč. Bylo by hezký, kdybychom bydleli v Rivervale, kde jsou všichni lidi. A pan Fletcher má mámu opravdu rád. Říkal mi to, říkal, že je to úžasná dáma. Mám ho rád."

"Měl... má ho rád i tvůj táta?"

"Táta nemá rád nikoho. Někdy má rád mě, když udělám dobře svou práci, nebo když mu pomůžu a nic neupustím."

"On je jediný truhlář v Rivervale?"

"Byl, ale pan Fletcher má člověka, co pro něj pracuje, který říká, že je truhlář. Táta se tomu směje, říká, že ten chlap si myslí, že holubí spoj je na noze holuba!"

Shannow se zazubil. Když se usmíval, vypadal jako chlapec, mnohem mladší.

"Jste rváč, pane Shannowe? Opravdu?"

"Ne, Eriku. Jak už jsem říkal tvý mámě, jsem člověk, který miluje klid."

"Ale máte pistole."

"Cestuju divočinou, Eriku. Potřebuju je."

Na obzoru se objevily dva povozy. "To budou Janusovi a McGravenovi," poznamenal Erik.

Shannow vrátil revolvery do pouzder a vešel do domu, kde zbraně zavěsil na háček na dveřích.

"Vaši hosté přicházejí," oznámil Donně. Dům voněl čerstvým chlebem a koláči. "Můžu vám s něčím pomoci?"

"Pomozte Erikovi se dřevem na oheň."

Vozy přijížděly celé dopoledne, až na pastvině stálo v několika řadách více než dvacet povozů. Hořely tři hranice a kolem přecházelo skoro padesát lidí, a Shannowa to zneklidňovalo. Zatoulal se do stodoly, aby si užil samoty, a našel mladý párek, jak se ve stínu drží za ruce.

"Promiňte, nechtěl jsem rušit," řekl a obrátil se k odchodu.

"To je v pořádku," zastavil ho mladík. "Já jsem Janus, Stefan Janus. Tohle je Susan McGravenová." Shannow si s nimi potřásl rukama a vyšel ven.

Zastavil se u ohrady. Šedák se k němu rozběhl a Shannow ho pohladil po krku. "Už bychom měli jít," oznámil koni.

Ozval se pronikavý ženský hlas. "Susan! Kde jsi?" Dívka vyběhla ze stodoly.

"Už jdu," odpověděla. Mládenec se připojil k Shannowovi. Byl vysoký, plavovlasý, s vážným očima a inteligentní tváří.

"Bydlíte v Rivervale?"

"Ne, jsem na cestách."

"Cestovatel, který nemá rád tlačení," poznamenal Janus.

"Tak nějak."

"Zjistíte, že dav je méně nepřátelský, když znáte jednotlivé lidi. Pojdte, představím vás pár přátelským tvářím."

Zavedl Shannowa mezi lidi, načež přišlo mohutné potřásání rukama a matoucí řada jmen, která Shannow nedokázal vstřebat, ale mládenec měl pravdu, Shannow se začal cítit mnohem lépe.

"A co děláte, pane Shannowe?" přišla nevyhnutelná otázka, tentokrát od hřmotného rolníka jménem Evanson.

"Pan Shannow hledá jedno město," ozvala se Donna Taybardová a připojila se k nim. "Je dějepisec."

"Och," odušil Evanson a ve tváři se mu zračil nedostatek zájmu. "A jak se máš ty, Donno? Nějaké stopy po Tomášovi?"

"Ne. Je s vámi Anna?"

"Je mi líto, ale není. Zůstala s Ashem Burrym, jeho ženě není dobře."

Shannow vyklouzl a zanechal je jejich povídání. U ohrady si hrály děti a Shannow se posadil na zápraží a jal se je pozorovat. Všichni tu vypadali jinak než lidé z jihu, měli ruměně, zdravím kypící tváře a často se smáli. V místech, kudy jezdili bandité, byli lidé vždycky napjatí, v očích se jim zračila ostražitost. Shannow se cítil od lidí z Rivervale odloučený.

Po poledni sjela z kopce skupinka jezdců. Šest mužů dojelo přímo k domu. Shannow se stáhl do obývací světnice a pozoroval je z okna. Donna Taybardová je také zahlédla a vykročila jim vstříc, se zhruba tuctem sousedů v patách.

Jezdci přitáhli otěže a vysoký muž v bílé vlněné košili sesedl. Bylo mu asi třicet, měl černé, nakrátko ostříhané vlasy a tmavou, pohlednou tvář.

"Dobrý den, Donno."

"Dobrý den, pane Fletchere."

"Rád vidím, že se bavíš. Nějaké zprávy od Tomáše?"

"Ne. Myslím, že zajedu do toho vyschlého koryta, kde jste ho nechali, a označím mu hrob."

Muž zrudl. "Nevím, o čem to mluvíš."

"Jděte pryč, Saule. Nechci vás tady."

Kolem jezdců se stahovali lidé a na celou scénu padlo ticho.

Fletcher si olízl rty. "Donno, není to pro tebe bezpečné zůstat tak blízko divočině. Jenom osm mil jižně odsud zahlédli Daniela Cadea. Musíš se přestěhovat do Rivervale."

"Tohle je můj domov a já tu zůstanu," prohlásila Donna.

"Mrzí mě to, ale musím na tom trvat. Výbor to odhlasoval. Za svůj dům dostaneš slušně zaplacen a pro tebe a pro Erika bylo připraveno pohodlné ubytování. Nedělej si to ještě těžší. Tady tvoji přátelé se nabídlí, že ti pomůžou s nábytkem a ostatními věcmi."

Donna přehlédla zástup. Evanson uhnul pohledem a mnoho dalších upřeně zíralo do země. Jenom Stefan Janus popošel dopředu.

"Proč by měla odcházet, když nechce?" zeptal se.

Saul Fletcher si ho nevšímal a přistoupil blíž k Donně.

"Tohle nemá smysl, Donno. Výbor má právo odhlasovat zákony, aby chránil své lidi. Musíš odejít a odejdeš. Hned!" Fletcher se obrátil k mohutnému chlapovi se sudovitým hrudníkem na velkém černém valachovi. "Barde, pomoz Donně s věcmi." Chlapisko začalo sesedat, když tu vyšel ze stínu ve dveřích Jon Shannow, postavil se na zápraží a přehlédl shromážděné. Bard si znovu sedl a oči všech zamířily k Shannowovi a jeho revolverům. On si zase prohlížel muže, kteří právě dorazili. Takové, jako byli oni už potkal mnohokrát, ochotné riskovat, bandity, rváče. Všichni vypadali stejně, nesli znamení krutosti a otrlé nadutosti.

"No, jestli tu chce milostpaní Taybardová zůstat," řekl Shannow, "tak tím hádka končí."

"A kdo jste vy, pane?" zeptal se Fletcher s očima na revolvrech, které měl Shannow u boku.

Shannow si ho nevšímal a obrátil se k jezdcům, přičemž dva z nich poznal. "Jak se máš, Milesi?" zavolal. "A ty, Pope? Odsud je to do Allionu hezký kus cesty." Oba muži seděli naprosto nehybně a mlčeli.

"Ptal jsem se vás, kdo jste," ozval se znovu Fletcher s rukou položenou na ořechové pažbě dvouhlavňové křesadlovky, kterou měl za pasem.

"To je Jeruzaléman," řekl Miles a Fletcher ztuhl. "Už jsem o vás, pane, slyšel. Jste zabiják a rváč. My v Rivervale takové, jako jste vy, netrpíme."

"Ne?" zeptal se Shannow klidně. "Jestli jsem to dobře pochopil, tak vám vražda cizí není a Miles s Popem jezdili ještě před rokem s Cadem."

"To je lež."

"Jak chcete, pane Fletchere. Já nemám ani čas, ani náladu se tu s vámi hádat. Teď můžete odjet."

"Řekni slovo, Saule," zařval Bard. "A roztrhnu ho vejpůl."

"Ano," souhlasil Shannow. "Řekněte to slovo, pane Fletchere."

"Ne, proboha ne!" hulákal Miles. "Tys ho nikdy neviděl!"

Fletcher ani zdaleka nebyl hlupák a poznal nefalšovanou hrůzu v Milesově hlase. Ztěžka polkl, došel ke svému koni a rychle nasedl.

"Mohlo by tu být poraněno mnoho nevinných," prohlásil, "ale přijdou další dny."

"To doufám," pověděl mu Shannow a jezdcí odcválali ze dvora.

Lidé zůstali a Shannow je přejel pohledem. Otevřené přátelství zmizelo, nahradil ho strach hraničící s otevřeným nepřátelstvím. Jenom mladý Janus k němu přistoupil.

"Děkuju, pane Shannowe. Doufám, že za svou laskavost nebudete trpět."

"Jestli ano, budu trpět jenom já sám, Stefane," prohlásil Shannow a zašel zpátky do domu.

Poslední vůz odjel těsně před setměním a Donna našla Shannowa usazeného v lenošce.

"Neměl jste to pro mě dělat," řekla, "ale jsem vám vděčná."

Za ní vešel Erik. "Cos myslela tím tátovým hrobem?" chtěl vědět.

"Promiň, Eriku, ale je to pravda. Fletcher ho nechal zabít. Promiň."

"To je lež," křičel Erik a po lících se mu koulely slzy jako hrachy. "Tys ho nenáviděla! A já nenávidím tebe!" Obrátil se a utekl z domu.

"Eriku! Eriku!" volala za ním Donna, a pak se rozplakala.

Shannow k ní došel a pevně ji držel, dokud nepřestala vzlykat. Nenacházel slova, kterými by ji potěšil, a Jeruzalém vypadal tak vzdálený.

Shannow seděl u borového stolu a pozoroval Donnu Taybardovou, jež klečela u kamen a pravidelnými, bezmyšlenkovitými pohyby z nich vybírala popel. Byla to krásná žena a Shannow chápal, proč ji Fletcher tolik chce. Měla výrazný obličej s jemnými kostmi, plné rty jako stvořené ke smíchu. Měla tvář osoby s pevným charakterem, její síla se rodila z protivenství.

"Tohle nadání," ozval se Shannow, "vidět vzdálené věci, jak jste k tomu přišla?"

"Ani nevím. Můj otec si myslel, že to byl Kámen, ale já si tím tak jistá nejsem."

"Kámen?"

"Kněz tomu říkal Danielův kámen. Pocházel z Morových zemí, a když ho držel v ruce, zářil jako slunce skrz led. A byl teplý. Jako dítě jsem si s ním často hrávala."

"Proč by si myslel, že vaše nadání pochází od Kamene?"

Donna si otřela zapopelené ruce a posadila se. "Věříte v kouzla a čáry, pane Shannowe?"

"Ne."

"Tak to nepochopíte, co je to Kámen. Když ho můj otec držel v ruce, uzdravoval nemocné. Rány se zacelovaly v několika vteřinách a nezůstala po nich ani jizvička. To byl jeden z důvodů, proč se stal knězem."

"Proč se mu říkalo Danielův kámen?"

"To nevím. Ale jednoho dne odmítl zazářit a to byl konec všeho. Ještě pořád ve starém domě mého otce, kde teď bydlí Fletcher. Ashley Burry tvrdí, že Fletcher si sním pořád pohrává, ale že už nebude nikdy fungovat. Kazatel mi řekl, že jeho moc odešla navždy."

"Ne moc uzdravovat, prorokovat budoucnost, žádnou skutečnou kouzelnou moc. Ale ty, kteří jsou mi blízcí, vidím, i když jsou daleko."

Chvilky seděli mlčky. Donna do kamen přiložila dříví na podpal a zapálila je. Jakmile vyšlehly plameny, zavřela železná dvířka a obrátila se k Shannowovi.

"Můžu se na něco zeptat?"

"Ovšem"

"Proč jste riskoval život se všemi těmi muži?"

"Tak velké riziko to zase nebylo, paní. Byl tam jenom jeden muž."

"To nechápu."

"Tam, kde je skupina, tam je i vůdce. Zbavte se ho, a ostatní nebudou stát za nic. Fletcher prostě nebyl připravený umřít."

"A vy jste byl?"

"Každý jednou umře, Donno. A já vám rád oplatil vaši pohostinnost. Možná si to Fletcher s vámi rozmyslí. Aspoň doufám."

"Ale pochybujete o tom?"

"Ano."

"Měl jste někdy ženu, pane Shannowe?"

"Připozdívá se," prohodil Shannow a vstal. "Erik už by měl být doma, mám se po něm podívat?"

"Mrzí mě to. Dotkla jsem se vás?"

"Ne, paní. To je jenom můj problém, v žádném případě to není vaše chyba. Vidíte ho?"

Donna zavřela oči. "Ó, můj bože," vydechla. "Oni ho dostali!"

"Kdo?"

"Bard a nějací další muži."

"Kde jsou?"

"Jedou na severozápad, k osadě. Poranili ho, po obličejí mu teče krev."

Shannow ji jemně zvedl a vzal její ruce do svých.

"Já ho najdu a přivedu domů. Na to se spolehněte."

Shannow opustil dům, nasedl na valacha a cvalem zamířil k severu. Vyhnul se hřebenu kopce, aby ho nebylo široko daleko vidět, nicméně jel nezvykle rychle. Opomněl se Donny zeptat, kolik mužů s Bardem jede, ale na tom stejně příliš nezáleželo. Dva nebo dvacet, plán měl pořád stejný.

Vynořil se z lesa nad bandity a opřel se v sedle dozadu. Bylo tam pět mužů včetně Barda, po Fletcherovi nebylo ani stopy. Erika, v bezvědomí, měl Bard přehozeného přes sedlo. Shannow se zhluboka nadechl, snaže se potlačit zuřivost, která se v něm zvedala, a tou námahou se mu až roztřásl ruce. Jako obvykle neuspěl a začal vidět rozostřeně. V ústech měl sucho a hlavou mu táhla slova z bible: 'Odpověděl David Saulovi: Služebník tvůj pastýřem byl ovec otce svého, i přišel lev, aneb medvěd, a vzal jehně ze stáda.' Shannow sjel dolů z kopce a před jezdcí přitáhl otěže. Ti se rozestoupili po stezce a dva z nich, Miles a Pope, měli natažené a připravené kuše. Shannow švihl rukou a z revolveru v jeho pravici vyšlehl oheň a kouř. Pope sletěl ze sedla. O zlomeček vteřiny později promluvil i revolver v Shannowově levačce, a i Miles se zhroutil na zem, přičemž měl ustřelenu dolní polovinu obličeje.

"Slez dolů, Barde," vyzval banditu Shannow s oběma zbraněmi namířenými na jeho hlavu. Muž pomalu sesedl. "Na kolena a na břicho." Obr uposlechl. "Teď se pas, jako mezek, kterým jseš."

Bard prudce zvedl hlavu. "K čertu..." Revolver poskočil a Bardovi odletělo v krvavé spršce pravé ucho. Chlap zaječel, sklonil hlavu k zemi a zuby utrl trs trávy. Zbylí dva muži seděli nehybně s rukama daleko od zbraní.

Shannow si je zblízka prohlédl a pak se vrátil k mrtvolám.

Potom promluvil: "Já dostihl jsem ho, i bil jsem jej a vydíral je z chřtánu jeho. Pakli on znovu proti mně povstal, popadl jsem jej za čelist a ubil ho." Jezdci se na sebe podívali a neřekli nic. O Jeruzalémánovi bylo známo, že je to šílenec, a ani jeden z nich netoužil po tom, aby se připojil ke svým druhům, ať živému, či mrtvým, v trávě.

Shannow pobídl koně směrem k nim a oni uhnuli očima protože měl zachmuřenou tvář a oni cítili jeho vztek.

"Položíte tadyhle své kamarády na jejich koně a odvezete je pohřbít. Za žádných okolností mi už nikdy nezkřížíte cestu, jinak vás osekám jako suché větve ze Stromu života. Jděte a posbírejte si ty mrtvoly."

Otočil koně, čímž se k nim obrátil zády, ale muži ani nepomysleli na to, že by ho mohli napadnout. Rychle sesedli a přivázali těla na sedla koní, kteří celou dobu klidně stáli opodál. Shannow dojel k Bardovi, který měl zelená ústa a zvracel do trávy.

"Vstaň a podívej se na mě, Muži z Cathu." Bard se s námahou postavil a podíval se Shannowovi do očí. Když ty oči spatřil, a viděl, jak se fanaticky lesknou, polila ho ledová hrůza. Sklonil hlavu a ztuhl, protože zaslechl cvaknout kohoutek. Hodil okem nahoru a s úlevou viděl, že Shannow revolvery zajistil a vrátil zpátky do pouzder.

"Už mě přešel hněv, Barde. Dneska můžeš žít."

Obr byl dost blízko na to, aby Shannowa strhl ze sedla a roztrhal ho holýma rukama na kusy, ale nemohl, i když si svou příležitost uvědomoval. Svěsil ramena. Shannow vědoucně přikývl a Bard zrudl hanbou.

Na Bardově koni, stojícím opodál, zasténal a zavrtěl se Erik.

A Shannow ho zvedl ze sedla a odvezl ho domů.

Donna Taybardová u Erika proseděla více než hodinu. Chlapcem prožité utrpení otřásl. Když se probal, uviděl Jona Shannowa a dvě mrtvolky, přičemž ve vzduchu se vznášel pach smrti. Obr Bard se třásl strachy a Shannow vypadal mnohem hrozivěji, než si Erik vůbec kdy dokázal představit. Domů dojel za Shannowem s rukama položenými na pažbách revolverů, které vyčnívaly z pouzder. Celou cestu domů Erik viděl ta dvě těla, jedno pouze s polovinou obličeje, druhé tváří k zemi s roztrženou dírou v zádech, kde z košile trčely úlomky kostí.

Ted' ležel na zádech v postýlce a únava ze šoku ho přemohla, takže skoro usínal. Matka ho hladila po čele a šeptala mu uklidňující slůvka plná lásky.

"Proč zabili tátu?"

"To nevím, Eriku," zalhala Donna. "Jsou to zlí lidé."

"Pan Fletcher byl vždycky tak hodný."

"Já vím. Ted' spi. Budu venku."

"Mami!"

"Ano, Eriku?"

"Pan Shannow mě děsí. Slyšel jsem, jak si lidi povídali, že je šílený, že zabil víc lidí než mor. Povídali, že se vydává za Kristova člověka, ale že ho skuteční Kristovi lidé vyhnali."

"Přivedl tě přece domů, Eriku, a pořád máme náš dům."

"Nenechávej mě samotného, mami."

"Víš, že to neudělám. Ted' spi. Odpočívej." Naklonila se k němu a políbila ho na tváře, zvedla lampičku a odešla z pokoje. Erik usnul dřív, než zapadla závora.

Shannow seděl v lenošce a zíral do stropu. Donna položila mosaznou lampu na stůl, došla ke kamnům a přiložila na oheň. Shannow se předklonil a zachytil její pohled, přičemž jeho oči vypadaly až nepřirozeně jasné. "Jste v pořádku, pane Shannowe?"

"Marnost nad marnost, pravil kněz, marnost nad marnost Všechno je marnost. Jakýže užitek má člověk z práce, kterouž pod nebem koná?" Shannow zamrkal a zaklonil se.

"Je mi líto," řekla Donna a položil ruku na jeho, "ale nerozumím vám." Shannow znovu zamrkal a unaveně se usmál. Oči se mu přestaly třpytit a vypadal k smrti utahaný.

"Ne, to já se musím omluvit, Donno Taybardová. Přivedl jsem do vašeho domu smrt."

"Vrátil jste mi syna."

"Ale na jak dlouho, Donno? Celý život jsem byl jako kámen ve vodě. Šplouchne to, vyvalí se vlny, ale pak? Hladina se ustálí a všechno je, jako to bývalo. Nemůžu vás chránit před výborem, Erika taky ne. Nemůžu udělat nic, co by pro zlo ve světě znamenalo nějaký rozdíl, vlastně si občas myslím, že k tomu ještě přidávám."

Donna mu stiskla ruku, čímž ho přiměla, aby se na ni podíval.

"Ve vás není zlo, pane Shannowe. Věřte mi, já tyhle věci poznám. Když jste sem poprvé přijel, bála jsem se vás, ale mezitím jsem vás poznala. Jste laskavý a ohleduplný, a nijak jste nevyužil mé situace. Ve skutečnosti je opak pravdou, riskoval jste kvůli mně a Erikovi život."

"To nic není," odušil Shannow. "Můj život za moc nestojí, já si ho nijak necením. Viděl jsem v životě věci, které by duši jiného člověka sežehly na uhel, kanibaly, divochy, otroctví a hrůzné vraždy. Doputoval jsem daleko, Donno. A jsem unaven. Loni v létě jsem zabil tři muže a přísahal jsem, že už nikdy nikoho nezabiju. Najímají si mě, abych osady zbavil banditů a rváčů a já to dokázal. Jenomže potom se oči těch, kdo mě vyhledali, změní a já v jejich očích uvidím strach a oni jsou rádi, že mě vidí jet dál. Neřeknou: 'Děkujeme, pane Shannowe, zůstaňte tu s námi a usadte se v hospodářství.' Neřeknou: 'Jsme vaši přátelé, pane Shannowe, a nikdy na vás nezapomeneme.' Místo toho mi strčí bartáty do ruky a zeptají se, kdy odjíždím. A když odjedu, Donno, banditi se vrátí a všechno je stejné, jako dřív. Hladina se ustálí, vlnky zmizí."

Donna vstala a zvedla ho na nohy. "Můj ubohý Jone," zašeptala. "Pojď se mnou." Odvedla ho do světnice v zadní části domu, potmě ho svlékla, sama si také sundala šaty, a odhrnula pokrývky na širokém lůžku. Shannow se k ní váhavě přiblížil a tam, kde čekala, že ji zahrne prudkou vášní, ji místo toho s překvapivou něhou pohládl. Objala ho kolem krku a přitáhla si ho k sobě, až se jejich rty setkaly. Tehdy Shannow zasténal a následovala bouře.

Byl nezkušeným, téměř neohrabaným, milencem, rozhodně neměl tolik zkušeností jako Tomáš řečený Truhlář, a přesto Donna Taybardová dosáhla se Shannowem uspokojení, zažila cosi zcela mimořádného, protože on ze sebe vydával všechno, nic si neponechal, a nakonec se rozplakal a jeho slzy zalévaly Donninu tvář.

A ona ho hladila po čele a šeptala mu uklidňující slůvka plná lásky a uvědomila si, že to jsou stejná slova, která před hodinou šeptala Erikovi. A Shannow usnul, stejně jako usnul i Erik.

Donna přešla na zápraží, ve vědru studené vody si z těla smyla pot, oblékla se a vydala se k ohradě, kde se radovala ze svěžího nočního vzduchu.

Lidé by ji určitě považovali za běhnu, že si vzala do postele muže tak brzo po zmizení manžela, ale ona se nikdy necítila méně jako běhna. Místo toho měla pocit, jako by se právě po dlouhé cestě vrátila domů a našla všechny své přátele a rodinu, jak na ni čekají s otevřenou náručí. Výbor ji této noci nemohl vyděsit. Všechno bylo v pořádku.

Zatoulal se k ní Shannowův valach a strčil jí čumák do ruky. Donna ho hladila po hlavě a po krku a zatoužila po tom,

aby ho mohla nasedlat a projet se na něm po kopcích, přála si, aby měl křídla a vynesl ji vysoko na oblohu, skrze mraky až k měsíci. Otec jí kdysi vyprávěl úžasné příběhy o okřídleném koni z pověstí Starších a o hrdinovi, jenž na tomto koni vyjížděl pobíjet démony.

Starý John držel démony mimo Rivervale, a když mu vděční lidé chtěli říkat vůdce, zvolil si místo toho titul kněz. Nikdo kromě Johna nevěděl, co to znamená, a on se vždycky, když se ho na to zeptali, jenom vědoucně usmíval. Kněz John z mužů vytvořil disciplinovaný vojenský útvar, na všech vrcholcích nechal udržovat strážní ohně a bandité se brzy naučili, že se mají krajíně kolem Rivervale vyhýbat. Venku v divočině, mezi vlky a lvy, se v krvi rodil nový svět. Ale tady byl mír.

Jenže kněz byl pouhým smrtelníkem, a ač vládl po čtyřicet let, ubývalo mu síla a moudrost ho opouštěla, protože nechal muže, jako byli Fletcher, Bard nebo Enas, vstoupit do výboru.

Tomáš jednou Donně řekl, že kněz zemřel na zlomené srdce, protože se mu v posledních dnech otevřely oči a on konečně spatřil, jací jsou ve skutečnosti muži, kteří ho mají brzy nahradit. Dokonce se vykládalo, že se pokusil vyhodit Fletchera, a že ho mladý muž zabil v jeho vlastním domě. To se teď už nedalo dokázat, ale nikdo z obyvatel dolin mu neřekl kněze, a Rivervale nevyhnutelně sklouzávalo zpátky a začínalo se mísit s divočinou.

Fletcher na práci v povrchovém uhelném dole najal mnoho cizinců a někteří z nich byli suroví, zvyklí chovat se jako ti Venku. Ty Fletcher povýšil a jednoho dne, loni na podzim, se lidé v Rivervale probudili do nových poměrů.

Fletcher pověsil Able Jarreta, malého farmáře, a čtyři další pro obcování s bandity. S nimi byl pověšen i jakýsi starý tulák. Farmáři, rančeři a krajináři se nejdříve sešli, aby se dohodli na způsobu, jak to s výborem vyřídit, ale pak byl Cleon Layner, hlavní mluvčí, nalezen ubitý k smrti v boční uličce za svým domem, a schůze skončila.

Čtyřicetiletá práce kněze Johna přišla vniveč ani ne za tři roky.

Donna tleskla a Shannowův valach se rozběhl po ohradě. Měl-li Shannow pocit, že je jen kamínkem ve vodě, co pak musel cítit před smrtí Johna, napadlo Donnu?

Představila si Shannowův hubený, zarostlý obličej a jeho oči štvance a srovnala je se vzpomínkou na kněze Johna. Stařec byl tvrdší než Shannow, takže byl méně nebezpečný, ale jinak bylo na Shannowovi hodně věcí, které by se Johnovi líbily.

"Chybíš mi, kněze," zašeptala Donna a vzpomněla si na jeho příběhy o okřídlených koních a hrdinech.

2.Kapitola

PO NĚKOLIK DNÍ MALÝ STATEK NIKDO nenavštívil. Výbor se za útok nijak nemstil a Shannow trávil čas tím, že pomáhal Donně a Erikovi sklízet chudou úrodu, či trhat ovoce v sadě na západní louce. V pozdním odpoledni jezdíval na valachovi po kopcích a vzrostlým lesem na hranicích farmy, aby se ujistil, že na vzdáleném obzoru se nepohybují lidé.

V noci čekával, dokud ho Donna nepozvala do postele, a pokaždé se choval, jako by dostal nečekaný dar.

Pátého dne se hodinu po poledni k farmě přiblížil jakýsi jezdec. Donna si zaclonila oči proti slunci a dříve než tělnatého světce, poznala zvláštní krok jeho mimochodníka, mulu Ashe Burryho.

"Bude se ti líbit, Jone," řekla Shannowovi, když se jezdec přiblížil. "Je dalším z těch, kdo se drží starých zvyků. V Rivervale je světců několik." Shannow jenom kývl a ostražitě se díval, jak starý tlouštík sesedá. Měl vlnité tmavé vlasy a otevřenou, přátelskou tvář.

Burry rozpráhl ruce a velice přátelsky objal Donnu. "Bůh s tebou. Necht' přebýváš v míru." Modrýma očima hodil po Shannowovi a napřáhl svou ruku. Shannow ji přijal. Burry mu ji nestiskl právě nejpevněji a měl měkkou ruku.

"Tebe také zdravím, bratře," řekl Burry se slaboučkým náznakem úsměvu.

"Nestůjme tu na sluníčku," navrhla Donna. "Pojďme dovnitř. V kameninovém džbánu se nám chladí jablečný mošt."

Shannow ještě chvíli zůstal venku a než se k nim připojil, prohlédl si okolní kopce.

"Jestli jsem tomu rozuměl, tak po Tomášovi pořád není ani stopy," poznamenal Burry. "Musíš si dělat starosti, Donno."

"Je mrtvý, Ashi. Fletcher ho zabil."

Burry odvrátil zrak. "To jsou tvrdá slova, Donno. Už jsem o tvém obvinění slyšel a povídá se, že je nepodložené. Jak si můžeš být tak jistá?"

"Věř mi," trvala Donna na svém. "Znáš mě celý život a já nelžu. Mám dar, že vždycky vidím své blízké, ať jsou kdekoli. Viděla jsem ho umírat."

"Vím o tvém... daru. Ale jednou jsi viděla starého kněze ležet mrtvého na dně kaňonu, pamatuješ? A přesto byl tehdy naživu."

"To není spravedlivé, Ashi. Myslela jsem si, že je mrtvý, protože spadl do velké hloubky a v tom jsem měla pravdu."

Burry přikývl. "A přesto ne všechny dary pocházejí od Všemohoucího, Donno. Nemůžu uvěřit, že by Saul Fletcher udělal něco takového."

"Pověsil Able Jarretta a nějakého ubohého tuláka."

"Ten muž obcoval s bandity... a rozhodl o tom výbor. Já neschvaluji zabíjení, Donno, ale ať to bylo správné nebo špatné, bylo to podle zákona Rivervale, zákona, který zavedl kněz John."

"Nevzpomínám si, že by kdy kněz nechal pověsit krajináře, Ashi."

Shannow si vzal židli od okna, obrátil ji a s rukama na opěradle se posadil tvář ke světcu.

"Pane Ashi, směl bych se zeptat na důvod vaší návštěvy?" prohodil.

"Jmenuju se Burry, pane, Ashley Burry, a jsem starý přítel kněžovy rodiny. Již před mnoha lety jsem pokřtil Donnu, a i když ona už nechová víru, já ji pořád pokládám za svou kmotřenku."

"Takže tohle je jenom přátelská návštěva?" ujist'oval se Shannow.

"Doufám, že všechny moje návštěvy jsou přátelské, a že všichni, které znám, je za takové i pokládají."

"Tím jsem si jistý, pane Burry," řekl Shannow a usmál se, "ale z Rivervale je to sem dlouhá cesta, zvlášť v takovém parnu."

"Co tím myslíte, pane?"

"Myslím tím, že chcete milostpaní Taybardové zřejmě něco říct. Hovořilo by se vám volněji, kdybych raději odešel?"

Burry se podrbal na bradě a usmál se, aby zakryl rozpaky. Jeho oči se setkaly se Shannowovým a mezi oběma muži proskočilo porozumění.

"Děkuji za vaši upřímnost, pane Shannowe. Ano, to by bylo vskutku zdvořilé."

Když Shannow odešel, Burry s Donnou chvíli seděli mlčky. Světec si dolil mošt do hliněného hrnečku a pak se jal chodit po světnici a zbytečně si prohlížel nábytek, který už tolikrát viděl.

"Takže, Ashi?" ozvala se Donna.

"Mluví dobře, Donno, ale je to bandita a to známý bandita. Jak ho tu můžeš nechat?"

"Řídí se tvými zákony, Ashi."

"Ne, to by bylo rouhání. Bard a ti ostatní našli chlapce, který se ztratil, a vraceli se k tobě, když přijel Shannow a zabil Popea s Milesem."

"Nesmysl. Mého syna zbili a unesli ze severní louky a byli s ním v půli cesty do Rivervale. A toho samého dne se mě Fletcher pokusil přinutit, abych odešla ze svého domova. Copak jsi slepý, Ashi?"

"Ten chlap je zabiják, povídá se, že je pomatený."

"Připadá ti takový?"

"Na tom nezáleží. Nyní možná uvažuje rozumně, ale Barda a ostatní vyděsil. Víš, že Bardovi ustřelil ucho?"

"Přála bych si, aby to byla hlava!"

"Donno!" vyjekl Burry šokovaně. "Myslím, že ten člověk je posedlý, a věřím, že jeho zlo narušuje tvůj úsudek. Saul mi o tobě vyprávěl, a já vím, že mu jsi drahá. Nemá ženu, Donno, a Erikovi by byl dobrým otcem."

Donna se zasmála. "Mluvíme o úsudku, Ashi, a pak mi poradíš, abych se provdala za muže, který mi nejspíš zavraždil otce a zcela určitě zabil mého manžela! Obrát'me list. Jak se má Sára?"

"Ta se má dobře, ale starosti mi děláš ty. Nám všem. Výbor Shannowa odsoudil a chtějí ho pověsit."

"Udělám ti něco k jídlu, Ashi. A chci, abys zatím našel Jona a promluvil si s ním."

"Co mu mám říct?"

"Můžeš mluvit o svém Bohu, Ashi. On ti aspoň bude rozumět."

"Utahuješ si ze mě, Donno," podotkl Burry smutně.

"Ne schválně, Ashi. Běž a promluv si s ním."

Burry zavrtěl hlavou a vstal od stolu. Venku zahlédl Shannowa, jak sedí na bílém kameni a pozoruje kopce zalité sluncem. Ten muž má pekelné pistole, kterými tak surově zahubil Popea s Milesem, a jen Bůh ví, kolik dalších, pomyslel si Burry.

"Mohu se k vám připojit, pane Shannowe?"

"Jistě."

"Kdy odjízďte z Rivervale?"

"Brzy, pane Burry."

"Jak brzy?"

"To nevím."

"Co chcete?"

"Nechci nic, pane Burry."

"Povídá se, že hledáte Jeruzalém."

"To taky hledám."

"Proč?"

"Abych dostal odpověď na všechny své otázky. Abych dosáhl uspokojení."

"Ale všechny otázky přece zodpoví svatá kniha, pane Shannowe."

Shannow se usmál. "Já bibli četl, pane Burry a to mnohokrát. Jenomže se v ní nemluví o pistolích. Před dvanácti lety jsem viděl obrázek, který nikdo nenamaloval. Vypadal jako v čase zamrzlý okamžik. Bylo na něm město, ale trvalo mi dlouho, než jsem si uvědomil, že to město na obrázku bylo zpodobněno z nebes. Nic takového v bibli není, pane Burry. Kdysi jsem potkal staříka, který měl takovou zvláštní knihu, velice starou knihu. V ní byly obrázky strojů s koly a pákami. V těch strojích byla sedadla a lidé v nich mohli cestovat bez koní. Proč nejsou v bibli? Ten stařík tvrdil, že kdysi viděl obrázek kovového stroje, který uměl létat. Proč to není v Písmu?"

"Ale je, pane Shannowe. Vzpomenete si, jak Eliáš vystoupil na nebesa v ohnivém voze? Taky si vzpomeňte, že v knize je mnoho ukázek andělských bytostí ve zvláštních strojích."

"Ale žádné pistole, pane Burry. Žádné střelné zbraně."

"A je to důležité? Víme, že Kristus pravil ke svým žákům, že konec světa jesti blízko, a víme, že se to stalo. Oceány se zvedly a svět byl zničen. My, kteří žijeme nyní, žijeme v časech Konce."

"A neříká se tam taky, pane Burry, že toto je doba Antikrista, kdy si lidé budou přát, aby se nebyli nikdy narodili, a že země budou kráčet mor, soužení a smrt?"

"Ano. A to zcela určitě přijde."

"A že bude vystavěn Nový Jeruzalém?"

"Ano."

"Tak já ho chci najít."

"Jenom sluha Boží najde Jeruzalém, pane Shannowe. Opravdu věříte, že sloužíte Všemohoucímu?"

"Ne, pane Burry, to ne, i když jsem se snažil a budu se snažit dál. Učil jsem se, že svět je mladý, že Kristus zemřel před třemi sty lety a že jeho smrt způsobila vzednutí oceánů. A přesto jsem viděl důkazy, že šerý dávnověk našeho světa trval mnohem déle. Víte, že někteří lidé věří, že Pán zemřel před dvěma a půl tisíci lety?"

"Kacíři," prohlásil Ashley Burry.

"Souhlasím s vámi, a přesto bych rád věděl, zda nejsou pravdě blíže než vy nebo já. Viděl jsem mnoho pozůstatků starých map, na kterých není dokonce ani Izrael, ani Judea, ani Babylon, dokonce ani Řím. Jsou na nich jména, o nichž se v Knize nepíše. Musím to vědět, pane Burry."

"Proč? Copak nám neradí, abychom nehledali znamení a předzvěsti?"

"A přesto, když se obloha zatáhne, copak nesáhneme po naolejované kůži?"

"Ano, pane Shannowe, ale co záleží na tom, jestli temný středověk po smrti našeho Pána byl dlouhý, nebo krátký? My jsme tady a teď. Copak záleží na tom, zda kdysi létaly stroje? Teď už nelétají. Neříkají snad duchovní: „Není nic nového pod sluncem?" A že všechno, co kdy bylo, bude zas?"

"Už jste někdy slyšel o Anglii, pane Burry?"

"Je to, myslím, země z šerého dávnověku. Zachránili tam Knihu."

"Víte, kde by mohla ležet?"

"Ne. Proč vám na tom záleží?"

"Kdysi jsem viděl útržek papíru s natištěným veršem, kde se pravilo: „I byl tu Jeruzalém zbudován, v zelené, veselé zemi anglické."

"Mohu vám dát radu, pane Shannowe?"

"Proč ne? Většina lidí to dělá."

"Odejděte odsud. Hledejte dál. Jestli tu zůstanete, přinesete do tohoto domu jenom smrt a zoufalství. Výbor vás prohlásil za banditu a rváče, pověsí vás, pane."

"Když jsem byl malý, pane Burry, rodiče pro mě a pro bratra postavili dům. Byl na břehu překrásné řeky a zem tam byla úrodná, otevřená a divoká jako hřích. Můj otec tu zemi zkontroloval, a ona rodila obilí a krmila náš dobytek. Pak přišli lidé, kteří chtěli úrodnou půdu. Otce zabili. Matku znásilnili a pak jí podřízli hrdlo. Já s bratrem jsme unikli, i když mě bodli oštěpem a hodně jsem krvácel. Bratr mě stáhl do řeky a plavali jsme po proudu dolů. Zachránil nás sousední farmař, silný chlap, a měl čtyři statné syny. Bandity, kteří mi zabili rodiče, nikdo ani nepokáral. Takový byl život."

"Ten příběh mi zní povědomě," připustil Burry, "ale časy se změnilly."

"Lidé je změnili. Ale ještě jsem neskončil, pane Burry. Mě a mého bratra vychovali tak, abychom věřili v lásku a odpuštění. Snažili jsme se, ale ti stejní lotři, kteří stále bohatli a sílili, se rozhodli, že chtějí další zemi. Jedné noci napadli náš nový domov. Bratr jednoho z nich zabil sekerou a já dalšího zastřelil starou mušketou. Přesto vyhráli. Tentokrát jsem to byl já, kdo zachránil bratra, a unikli jsme na starém hřebci. Tehdy můj bratr ztratil víru. Moje zesílila. O dva roky později jsem se vrátil na statek a bandity jsem pobil."

Od té doby jsem jich zabil ještě hodně. Nikdy jsem nic neukradl, nikoho jsem nepodvedl, ani jsem nezalhal. Nikdy jsem ani neporušil příkázání: Nezabiješ. Já nejsem bandita, ale jsem rváč. Rvu se se zlem, pro čestné lidi z dolin žádné nebezpečí neznamenám. Jen hříšníci se mě musí bát, pane Burry, nebo ti, kteří hříšníkům slouží."

"Co se stalo s vaším bratrem, pane Shannowe? Nalezl znovu svoji víru?"

"Oba jsme se naučili nenávidět. Já nenáviděl bandity a obchodníky se smrtí, ale on opovrhoval lidmi z dolin, kteří jenom stáli a nechali bandity, aby se jim dařilo čím dál líp. Ne, pane Burry, on svoji víru znovu nenalezl."

"Jste zahořklý člověk, pane Shannowe."

"Ovšem, to jsem. Ale tím, čím jsem, jsem rád, a nikdy neporušuju své zásady. A vy, pane Burry, jste člověk boží. Přesto jste přišel do tohoto domu, abyste bránil vrahy, a spojil jste se s hříšníky. Fletcher milostpaní Taybardové zabil manžela. Jeho muži jsou tlupa hrdlořezů. A přesto tu, pane Burry, sedíte jako Jidášova koza, a zatímco spolu mluvíme, smrt čeká."

"Co tím myslíte? Mluvíte nesmysly."

"Opravdu?"

"Vysvětlíte mi to."

Shannow potřásl hlavou a usmál se. "V tom lesíku na sever od nás se skrývají tři muži. Přišli sem s vámi?"

"Ne, pane Shannowe, nepřišli, ale musíte si uvědomit, že každý, kdo přiveze tělo známého bandity, dostane padesát bartátů."

"Tak to jsem měl ta těla zavést do Rivervale," utrousil Shannow. "Miles i Pope byli oba známí banditi. Před dvěma lety povraždili v Sertace rodinu na cestách, a taky jezdili s Danielem Cadem, když loupil na jihozápadě."

"Já vám nevěřím, pane Shannowe."

"Pro vaše svědomí bude lepší, pane Burry, když mi nebudete věřit."

Pojedli mlčky a Burry brzy poté odjel. Erik, když světec odjížděl, neřekl ani slovo, odešel do svého pokoje a zavřel za sebou dveře.

"Dělá mi starosti," řekla Donna, když se Shannowem umývali nádobi.

"On se mě bojí, Donno. A já mu to nevyčítám."

"Vůbec nejí a má ošklivé sny."

"Myslím, že náš přítel Burry má pravdu, asi bych měl odjet. Ale mám o tebe strach, až odjedu, vrátí se Fletcher."
"Tak neodjížděj, Jone. Zůstaň tu s námi."
"Myslím, že nechápeš hrozící nebezpečí. Já už nejsem člověk. Pro každého, kdo má dojem, že by si je mohl vybrat, jsem chodícím měšcem bartátů. Právě nyní jsou v kopcích tři muži a odhodlávají se k tomu, že si pro mě přijdou."
"Nechci, abys jel pryč," prohlásila Donna.
Shannow natáhl ruku a zlehka ji pohladil po lici. "Chci jenom to, co chceš ty, ale vím, co se musí stát."
Nechal ji tam stát a vydal se za Erikem do jeho pokoje. Zaklepal na dveře, ale nedostalo se mu odpovědi, takže zaklepal znovu.
"Prosím?"
"Tady je Jon Shannow. Můžu vejít?"
Odmlka. Pak: "Tak dobře."
Erik ležel v postýlce tváří ke dveřím. Vzhledl k vysoké postavě a viděl, že Shannow má na sobě košili jeho otce. Předtím si toho nevšiml.
"Můžu se posadit, Eriku?"
"Můžete si dělat, co chcete. Já vám v tom nemůžu zabránit," řekl chlapec nešťastně.
Shannow si přitáhl židli a obrátil ji opěradlem dopředu. "Chceš si o tom popovídat?"
"A o čem?"
"To já nevím, Eriku. Ví jenom, že máš starosti. Chceš si popovídat o tátovi? Nebo o Fletcherovi? Nebo snad o mně?"
"Myslím, že si máma přeje, abych tady nebyl," řekl chlapec, sedl si a rukama si objal kolena. "Pak by s váma mohla být pořád."
"Nic takového mi neřekla."
"Pan Burry vás nemá rád a já vás taky nemám rád."
"Občas se sám nemám rád," prohodil Shannow. "Čímž se zařazuju mezi většinu."
"Všechno bylo v pořádku, dokud jste nepřišel," pokračoval Erik. Z očí mu vyhrkly slzy a on se kousl do rtu a odvrátil zrak. "Měli jsme se s mámou dobře. Ona spala tady a já neměl ty ošklivé sny. A pan Fletcher byl můj kamarád a všechno bylo v pořádku."
"Už brzy odjedu," řekl mu tiše Shannow a pravdivost těch slov ho zasáhla jako úder. Hladina se ustálí, vlnky se utiší a všechno se vrátí zpátky, jako to bylo předtím.
"To už nebude stejný," prohlásil Erik a Shannow neměl, co by řekl.
"Jsi velice moudrý, Eriku. Život se mění a ne jenom k lepšímu. Člověk se pozná podle toho, jak se s tím vyrovná. Myslím, že ty se s tím vyrovnáš dobře, protože jsi silný, silnější, než si myslíš."
"Ale nezabráním jim, aby nám nevzali dům."
"Ne."
"A pan Fletcher přinutí mámu, aby žila s ním?"
"Ano," řekl Shannow, ztěžka polkl a zahnal tu příšernou představu z mysli.
"Myslím, že byste měl radši ještě chvíli zůstat, pane Shannowe," poznamenal Erik.
"Myslím, že bych asi měl. Bylo by hezké, kdyby se z nás stali přátelé, Eriku."
"Já nechci být vaším přítelem."
"Proč?"
"Protože jste mi odvedl mámu a teď jsem zůstal úplně sám."
"Ty nejsi sám, ale já tě o tom asi nepřesvědčím, i když toho o osamění vím nejspíš víc než kdo jiný na světě. Nikdy jsem, Eriku, neměl přítele. Když jsem byl ve tvém věku, otce i matku mi zabili. Chvilí mě vychovával náš soused, jmenoval se Claude Vurrow. Pak ho taky zabili, a od té doby jsem sám. Lidé mě nemají rádi. Jsem Jeruzaléman, Stín, Lotrobijec. Kamkoliv přijdu, nenávidí mě a pronásledují mě nebo mě využívají 'lepší lidé'. To je osamění, Eriku, když sedíš u vyděšeného kluka a nedokážeš se natáhnout a přesvědčit ani jeho, to je osamění. Až umřu, Eriku, nikdo pro mě nebude truchlit. Bude to, jako bych nikdy nebyl. Chtěl bys být taky tak osamělý, chlapče?"
Erik neřikal nic a Shannow odešel z pokoje.
Tři muži se dívali, jak Shannow odjíždí ze statku a míří na východ k borovému lesu. Rychle nasedlali koníky a vydali se za ním.
Jerrik se ujal vedení, protože měl ručnici, křesadlovku starou jenom pětadvacet let. Byla to dobrá puška, která už viděla, jak kvůli ní zabili tři majitele. Jerrik ji získal v osadě jako dluh ze hry, a pak jí zabil dřívějšího majitele, který ho stopoval, aby mu ji ukradl. Bylo to takové poetické, i když Jerrik by nedokázal vysvětlit proč.
Za ním jeli Pearson a Swallow, muži, na které se Jerrik mohl spolehnout... dokud byli všichni tři chudí. Trojice dorazila do Rivervale teprve nedávno, ale pozorný Bard si jich rychle všiml. Doporučil je Fletcherovi a tento úkol jim měl dopomoci ke vstupu do výboru.
"Dopadněte Jeruzaléma a zabijte ho." Ručnice by to měla zvládnout, pokud dostane pevný cíl, a Swallow byl zkušený střelec z kuše. Pearson byl spíš odborník na nože, ale čepel dokázal hodit s málem zázračnou přesností. Jerrik věřil, že úkol splní, aniž by se museli nějak příliš namáhat.
"Myslíte, že odjíždí z kraje?" zeptal se Swallow. Jerrik předvedl své opovržení tím, že na otázku neodpověděl, ale Pearson se zazubil, přičemž ukázal polámané zuby.
"Neměl sedlový brašny," poznamenal.
"Proč nepočkáme a nesložíme ho, až se bude vracet zpátky?" vyptával se Swallow.
"A co když se vrátí až v noci?" opáčil Jerrik.

Swallow zmlkl. Byl mladší než ostatní, a tak potřeboval, aby ho brali vážně, jenže kdykoliv promluvil, přivolal na sebe posměch. Pearson plavovlasého mládence poplácal po rameni a zazubil se. Věděl, o čem chlapec přemýšlí, stejně jako znal zdroj jeho potíží. Swallow byl příliš hloupý, aby věděl, že je hloupý. Ale Pearson ho měl rád, a v nejednom se skvěle doplňovali. Oba neměli rádi ženy, oba oceňovali moc, která pocházela z nedostatku svědomí, a oba se rádi cítili jako bohové, když drželi v rukou cizí život, který pak uhasili. Jediný rozdíl mezi nimi byl v tom, že Swallow rád zabíjel muže, zatímco Pearson shledával dokonale potěšení v mučení žen.

Jerrik se jim v tom vůbec nepodobal. Zabíjení ani nemiloval, ani neodmítal. Pro něj to byl prostě úkol, jako plení, kácení stromů nebo stahování králíků. Něco, co je potřeba udělat rychle. Pokud pozoroval Pearsona se Swallowem při práci, jenom se nudil, a při tomkřiku nemohl usnout. Jerrikovi táhlo na padesátku a cítil, že by se měl pomalu usadit a vychovat děti. Myslel si na jeden statek v Rivervale a na mladou vdovu, které patřil. S bartáty, které, jak doufal, dostane za Jeruzaléma, by si nechal ušít nějaké vlněné šaty a mohl by se té vdově dvořit. Ona by ho brala vážně, jako člena výboru.

Trojice Shannowa stopovala vysoko do borového lesa, a když konečně zahlédli jeho táborový oheň, padala už tma.

Muži sesedli, spoutali koně a kradli se podrostem směrem k ohýnku. Asi padesát stop od ohně Jerrik zahlédl stín Jeruzaléma, jak sedí zády ke stromu, klobouk se širokou krempou stažený do čela.

"Jen si tam sed' a přemýšlej," špitl Jerrik, dřepł si na paty a nabil mušketu. Pearsona se Swallowem poslal pokynem ruky napravo a nalevo, aby byli připraveni vyrazit, jakmile vystřelí smrtící ránu. Oba se odkradli mezi stromy.

Jerrik natáhl mušketu, sedl si a kolenem si podepřel loket. Zamířil na sedící postavu.

Cosí se dotklo Jerrikova spánku.

A vybuchla mu hlava.

Při zvuku výstřelu Pearson vystřelil z kuše. Střela přelétla mýtinu, prorazila Shannowův kabát a zarazila se do keře, na kterém byl kabát zavěšen. Swallow vyběhl, přeskočil táborový oheň, a jeho nůž následoval Pearsonovu střelu. Kabát spadl z keře, klobouk hned za ním, a Swallow zůstal stát s otevřenými ústy. Cosí ho ošklivě udeřilo do zad a na hrudi se mu objevila díra o velikosti mužské pěsti. Byl mrtvý dřív, než dopadl na zem.

Pearson z toho masakru vycouval a rozběhl se ke svému koníkovi. Uvolnil mu pouta, vyskočil do sedla a pobodl zvíře do bhu. Rána z Jerrikovy pušky vyšla ve chvíli, kdy Pearsonův koník nacváłal. Zvíře se po hlavě zřítlo na zem, Pearson mu přeletěl přes hlavu a přistál zády o strom. Překulil se a vyskočil s nožem v ruce.

"Ukaž se!" zařval.

Jeruzaléma vystoupil ze stínu stromů a popošel tak, aby na něj Pearson viděl. Ruku měl na perkusním revolveru s rukojetí vykládanou slonovinou.

"Nemusíš mě zabíjet," řekl Pearson s pohledem upřeným na zbraň. "Já se nevrátím, prostě odjedu pryč."

"Kdo vás poslal?"

"Fletcher."

"Kolik dalších poslal?"

"Nikoho. Mysleli jsme si, že nikoho dalšího nebude potřeba."

"Jak se jmenujete?"

"Proč?"

"Abych vám mohl označit hrob. Bylo by ode mě neslušné, kdybych to neudělal."

Pearsonovi vypadl nůž z prstů. "Jmenuju se Pearson. Alan Pearson."

"A ti ostatní?"

"Al Jerrik a Zefus Swallow."

"Obráťte se, pane Pearstone." Pearson zavřel oči a začal se obracet. Výstřel, který ho zabil, ani nezaslechl.

Jon Shannow dojel na dvůr ve chvíli, kdy se protrhaly mraky a objevil se v nich měsíc. Vedl dva koníky a přes sedlo měl položenou ručnici. Donna stála ve dveřích v bílé halence z jemné vlny a doma vyrobené sukni obarvené načerveno. Vlasy, právě učešané, se jí v měsíčním světle bíle leskly. Shannow jí zamával, jak kolem projížděl, aby zavedl koníky do ohrady. Odsedlal valacha a vyhřebelcoval ho.

Donna přešla přes dvůr a uchopila Shannowa za ruku. On se k ní sklonil a zlehka ji políbil.

"Jsi v pořádku, Jone?"

"Jo."

"Nač myslíš?"

"Myslel jsem na to, že když jsem s tebou, chápu něco, co mi dlouho unikalo." Zvedl její ruku a jemně, oddaně jí ji políbil.

"Co? Co chápeš?"

"Je to citát z bible."

"Pověz mi to."

"Byť bych jazyky lidí i andělů hovořil a lásky kdybych neměl, já stal bych se mědí zvučící, či zvoncem znějícím. A byť bych měl proroctví a povědomost o všelikých tajemstvích i všelikém vědění, a kdybych tak velikou měl víru, že bych hory přenášel, lásky pak kdybych neměl, nejsem nic.' Je toho víc, ale potřeboval bych Knihu, abych ti to přečetl."

"To je krásné, Jone. Kdo to napsal?"

"Muž jménem Pavel."

"To napsal ženě?"

"Ne, to napsal všem lidem. Jak se má Erik?"

"Když zaslechl ty výstřely, zneklidnilo ho to."

"Žádné nebezpečí nehrozilo, Donno," uklidňoval ji tiše Shannow. "A teď máme pár dní jen pro sebe, než si někdo uvědomí, že neuspěli."

"Vypadáš utahaně, Jone. Pojď si odpočinout."

"Každá smrt mě umenšuje, dámo. Ale oni pořád přicházejí."

Donna ho zavedla do domu a přistříhla knot v lampičce. Shannow se usadil v lenošce a opřel se o lenoch. Donna mu jemně stáhla boty a zakryla ho tlustou pokrývkou.

"Hezky se vyspi, Jone. Sladké sny." Políbila ho a vydala se ke své světničce. Erik otevřel dveře. Stál tam a mnul si ospalé oči. "Už se vrátíš, mami?" zašeptal.

"Ano. Je v pořádku."

"Zabil je všechny?"

"Řekla bych, že ano, Eriku. Běž do postýlky."

"Půjdeš se mnou?"

Donna se usmála a odvedla ho k úzké postýlce, kde si lehl vedle něj. Erik ve chvílce usnul. Ale Donna Taybardová usnout nedokázala. Venku byl muž, který během několika dní zabil pět jiných, muž žijící na pokraji šílenství, jdoucí za něčím zcela nemožným. Hledal město, které už dávno neexistovalo, v zemi, kterou nikdo nedokázal najít, pátraje po bohu, v něhož věřilo jen pár lidí, pozůstatek světa, který odešel do pověstí.

A ten muž ji miloval, nebo si to aspoň myslel, což, jak Donna věděla, pro něj znamenalo to samé. A teď se ocitl v pasti, byl přinucen zůstat jako magnet přitahující smrt, neschopen utéci či se ukrýt. A nakonec prohraje. Jon Shannow nenajde ani Jeruzalém, ani domov u Donny Taybardové. Výbor ho uštve a Donna bude Fletcherovou ženou, dokud ho bude bavit. Přesto, i když to všechno věděla, Donna nedokázala Jona Shannowa poslat pryč.

Zavřela oči, a aniž tomu chtěla, okamžitě uviděla jeho tvář. Uvědomila si, že se na něj dívá, jak dřímá v lenošce, a ve světle lampy měl mírumilovnou, skoro chlapeckou tvář.

V Erikově pokojíku Donna otevřela oči a přála si, nikoliv poprvé, aby byl kněz naživu. Vždycky věděl, co má dělat. A než mu roky podkopaly úsudek, uměl číst v lidech a ženách. Jenže teď byl pryč a ona se neměla na koho obrátit. Vzpomněla si na Shannowova zuřivého boha, a taky na mírného, milujícího Pána Ashe Burryho, a nedokázala pochopit, že oba muži uctívají stejné božstvo.

Ti dva muži byli jako beránčí rouno a křemen, a jejich Bůh byl taky takový.

"Jsi tady, Shannowův Bože?" zašeptala. "Slyšíš mě? Co mu to děláš? Proč ho tak honíš? Pomoz mu. Prosím tě, pomoz mu."

Erik se ve spánku zavrtěl a zamumlal a Donna ho políbila a zvedla mu pokrývku až k bradičce. Ospale otevřel oči.

"Mám tě moc rád, mami. Vážně."

"Já tebe taky, Eriku. Víc než všechno na světě."

"Táta mě nikdy nemiloval."

"Ovšem že tě miloval," šeptala Donna, ale Erik mezitím usnul.

Shannow se probudil hodinu před rozbřeskem a otevřel dveře do Donnina pokoje. Postel byla pořád ještě ustlaná a Shannow se smutně pousmál. Došel do umývárny a zjistil, že se znovu dívá na svůj odraz.

"Quo vadis, Shannowe?" zeptal se zachmuřeného, nevýrazného muže v zrcadle.

Při zvuku, který způsobili koně na dvoře, ztuhl, překontroloval revolvery a vyklouzl zadními dveřmi, přičemž se držel ve stínech vrhaných měsícem, dokud nedorazil k průčelí domu. V řadě na louce stálo pět dlouhých povozů tažených voly a u koryta s vodou sesedal z tmavého koně jakýsi dlouhán.

"Dobré ráno," řekl Shannow a vrátil revolver zpátky do pouzdra.

"Nebude vám vadit, když tu napojíme zvířata?" zeptal se ten muž. Nad vrcholky kopců na východě právě vyšlo slunce a Shannow viděl, že je to pevně stavěný třicátník. Na sobě měl černý kožený jezdecký kabát rozstřížený až k pasu a za kloboukem pavalí péro.

"Pokud vodu doplníte tamhle z toho pramene," oznámil mu Shannow. "Kam putujete?"

"Na severozápad, přes hory."

"Do Morových zemí?" zeptal se Shannow. "Tam nikdo nejedí. Kdysi jsem potkal muže, který odtamtud přišel, vypadaly mu vlasy a tělo měl pokryté mokvajícími boláky, které se nechtěly hojit."

"My si nemyslíme, že je to v zemi. Každá nemoc jednou odezní," prohlásil dlouhán.

"Ten člověk, kterého jsem znal, vykládal, že tam v noci svítí skály a že tam nenajdete jediné zvíře."

"Příteli, slyšel jsem vyprávět o obrovských ještěrech, létajících sloupech a hradech v oblacích. Ještě jsem nic z toho neviděl. Země je země, a já už mám po krk všech těch banditů. Daniel Cade znovu podniká nájezdy po okolí a já hrozně toužím po vzdálených horách, kam se žádní banditi nedostanou. Já jsem taky potkal člověka, co se dostal až tam, aspoň to o sobě prohlašoval. Tvrdil, že je tam zelená tráva a stáda jelenů, kteří jsou větší než kdekoliv jinde. Říkal, že tam viděl jablka velká jako meloun a v dálce zahlídl město, jakýmu podobný v životě neviděl. A já jsem člověk, co potřebuje cestovat, a chci vidět to město."

Shannowovi náhle vyschlo v ústech. "Já bych to město taky rád viděl," prohodil.

"Tak si, člověče, najděte vůz a přidejte se k nám! Hádám, že ty pistole nemáte jenom na parádu?"

"Já žádný povoz nemám, pane, ani dost bartátů, abych si nějaký pořídil. A mám tu nějaké závazky, které musím dodržet."

Dlouhán přikývl a pak se zazubil. "Proto vás taky chci s sebou. Žádnýho potulného jezdce jen tak z Venku bych s sebou nevzal, nepřivedu přece bandity do Avalonu. Vy, podle toho, jak vypadáte, jste houževnatý člověk. Máte rodinu?"

"Ano."

"Tak prodejte statek a přijďte za náma. Bude tam na vás čekat pozemek."

Shannow ho nechal, aby napojil voly, a zašel do domu, kde zatím Donna vstala a stála ve dveřích.

"Slyšelas?" zeptal se Shannow.

"Ano. Morové země."

"Jaký z toho máš pocit?"

"Nechci, abys tam chodil. Ale jestli půjdeš, půjdeme s tebou, pokud nás vezmeš."

Shannow otevřel náruč a přitáhl ji k sobě, měl příliš velkou radost, než aby mohl promluvit. Za ním na dvorku si dlouhán zdvořile odkašlal a Shannow se otočil.

"Jmenuju se Cornelius Griffin a měl bych pro vás návrh."

"Pojďte dál, pane Griffine," zvala ho Donna. "Já jsem Donna Taybardová a tohle je můj manžel, Jon."

"Potěšení je na mé straně, milostpaní Taybardová."

"Mluvil jste o návrhu," pobídl ho Shannow.

"To jsem opravdu mluvil. Mám s sebou rodinu, která po tak riskantní cestě příliš netouží, a možná by se se svým vozem a zbožím rozloučili výměnou za vaše hospodářství. Kdyby vás to zajímalo, tak se samozřejmě jedná i o hezkou sumičku v bartátech."

Jon Shannow na šedákovi jel po hlavní ulici Rivervale, oči zastíněné širokou krempou klobouku, a jeho dlouhý kožený kabát pleskal koni kolem boků. Domy u cesty byly většinou z kulatiny, původní to stavby staré tři, čtyři desítky let. Na kopečích nad povrchovým uhelným dolem se zvedaly nové domy z kamene a leštěného dřeva. Shannow projel kolem mlýna a dál, po hrbolatém můstku, přičemž si nevšiml pohledů dělníků a povalečů, kteří ho ze stínu pozorovali. Na prašné cestě si hrálo několik dětí a Shannowův kuň uskočil, když na něj zaštěkal čísi pes. Shannow seděl klidně v sedle a jel dál, otěže přitáhl až u schodů do pivnice.

Sesedl a přivázal otěže k zábradlí, vyšel po schodech a vešel do nálevny. Asi dvacet mužů tu sedělo či postávalo u baru, mezi nimi i obr Bard s ovázanou hlavou. Vedle něj byl Fletcher a oba muži zírali s otevřenými ústy, když k nim Shannow vykročil.

Na místnost padlo ticho.

"Přišel jsem, abych vám, pane Fletchere, oznámil, že milostpaní Taybardová prodala svůj statek rodině z Mechového rozcestí, což je osada asi dva měsíce cesty na jih. Uzavřeli smlouvu, která by měla výboru stačit."

"Proč mi to vykládáte?" zeptal se Fletcher, jenž si byl vědom diváků, z nichž mnozí byli známí poctiví lidé z dolin.

"Protože jste vraždící divoch a bandita, pane, který by tu rodinu klidně vyvraždil a potom předstíral, že to byli uchvatitelé."

"Jak se opovažujete?"

"Opovažuju se, protože je to pravda, a ta bude vždycky vaším hořkým nepřítelem, pane. Nevím, jak dlouho to s vámi lidé v Rivervale ještě vydrží, ale pokud mají rozum, tak to nebude dlouho."

"Snad si nemyslíte, že se odsud dostanete živý, Shannowe?" řekl Fletcher. "Jste známý bandita."

"Jenom podle vás! Jerrik, Swallow a Pearson jsou mrtví, pane Fletchere. Než zemřel, Pearson mi řekl, že jste mu nabídl místo ve výboru. Zvláštní, že v něm teď máte místo pro známého vraha žen."

"Zabijte ho!" zaječel Fletcher a Shannow se vrhl doprava, když ode dveří vylétla střela z kuše. Jeho revolver zahřměl a kdosi se vypotácel ven a spadl ze schodů za dveřmi.

Fletcher také vypálil z pistole, a Shannowovi cosi šuklo límcem kabátu. Z revolveru v jeho pravé ruce vyšlehl oheň a dým a Fletcher spadl na záda a držel se za břicho. Druhá střela mu prošla srdcem. Bard se rozběhl k zadním dveřím a Shannow ho nechal jít, ale on se otočil a vypálil z malé pistole, přičemž kulka se zaryla do dřeva Shannowovi před nosem. Tríska ho poranila na tváři a Shannow chlapíkovi napumpoval dvě kulky do krku. Bard se zhroutil v krvavém vodotrysku. Shannow se pomalu zvedl a prohlédl si místnost a muže ležící nehybně tváří k zemi.

"Já jsem Jon Shannow a nikdy jsem nebyl banditou."

Obrátil se k nim zády a vyšel na ulici. Kolem hlavy mu zasvištěla kulka a Shannow se otočil a vystřelil. Jakýsi muž se zvedl za žlabem s vodou a držel se za rameno, v ruce svíral mosazí pokrytou perkusní pistoli. Tehdy ho Shannow střelil podruhé a muž se bez hlesu zhroutil k zemi. Z okna přes ulici kdosi vypálil z muškety a srazil Shannowovi z hlavy klobouk. Ten se otočil a vystřelil, ale minul. Vyšplhal se do sedla a pobídl valacha do běhu.

Několik mužů se rozběhlo, aby mu odřízlo cestu. Jeden vystřelil z pistole, ale valach do skupinky narazil a rozhodil muže do prachu a Shannow byl volný, přešel hrbolatý můstek a zamířil k západu, aby se připojil k Donně a Erikovi...

... a vydal se na cestu do Jeruzaléma.

3.Kapitola

CORNI GRIFFIN SE OTOČIL V SEDLE A SLEDOVAL voly pachtící se vzhůru po příkrém úbočí. První ze sedmnácti povozů již dorazil k lávovému hřebenu, ostatní pak byly po černém svahu roztažené jako velké dřevěné korále.

Griffin byl unavený a v očích ho pátil zvržený lávový prach. Obrátil koně a prohlížel si kraj před sebou. Kam až oko dohlédlo, a že z této výšky dohlédlo daleko, od jednoho zubatého vrcholku k druhému ležel lávový písek.

Nyní už byli na cestě pět týdnů, kdy se na sever od Rivervale spojili s dvanácti povozy Jacoba Maddena. Za tu dobu nezahledli jediného jezdce, ani žádnou stopu po tom, že by se bandité vydali na cestu. Přesto byl Griffin ostražitý. V

sedlové brašně měl několik map zdejší oblasti, které načrtl člověk, jenž prohlašoval, že tudy v mládí cestoval. Mapy na sebe navazovaly málokdy, ale jedna věc, v níž se všechny shodovaly, byla, že za lávovým polem žije tlupa banditů toho nejhoršího druhu: pojídači lidského masa.

Griffin udělal, co mohl, aby poutníky připravil na nejhorší. Ke konvoji se nesměla připojit jediná rodina, pokud neprokázala, že má alespoň jednu fungující ručnici nebo pistoli. Prozatím měli v konvoji dvacet střelných zbraní, dost na to, aby odrazili většinu loupežnických tlup.

Corni Griffin byl opatrný člověk a, jak často sám říkával, zatraceně dobrý vozka. Toto byl za jedenáct let jeho třetí konvoj a on sám přežil sucho, mor, nájezdy banditů, strašlivé bouře, a dokonce i povodeň. Lidé říkali, že Corni Griffin má štěstí, a on to přijímal bez poznámek. Věděl ovšem, že štěstí je pouze následek usilovného přemýšlení a velice tvrdé práce. Každý z dvaadvacet stop dlouhých vozů si pod zadní deskou vezl náhradní kolo a nápravu a navíc šedesát liber mouky, tři pytlíky soli, osmdesát liber sušeného masa, třicet liber sušeného ovoce a šest sudů s vodou. Jeho vlastní dva povozy byly naložené zbožím na výměnu a náhradními věcmi, kladivy, hřebíky, sekerami, noži, pilami, krumpáči, pokrývkami a vlněným oblečením. Griffin rád věřil, že nic neponechává náhodě.

Lidé, kteří cestovali pod jeho vedením, byli tvrdí a houževnatí, a Griffin, přes všechnu svou vnější strohost, je měl rád všechny. Odráželo se v nich všechno to, co bylo v lidech dobrého, síla, odvaha, věrnost a umíněná ochota riskovat všechno, co mají, kvůli snu o lepších časech.

Griffin se v sedle opřel a díval se, jak vůz Taybardových začíná dlouhý výstup po lávovém svahu. Ta žena, Donna, ho velice zajímala. Tuhá jako kůže a zároveň měkká jako satén, Donna byla nádherně rozporuplná. Vůdce karavany se jen málokdy nechal zatáhnout do srdečních záležitostí, ale kdyby byla Donna Taybardová volná, svoje pravidlo by porušil. Vedle volů utíkal Erik a pobízěl je proutkem. Byl to tichý chlapec, a Griffin ho měl rád. Myslelo mu to, byl chytrý a rychle se učil. Muž, to byla jiná záležitost...

Griffin vždycky uměl odhadnout charakter člověka, což bylo pro vůdce životně důležité, a přesto si o Jonu Taybardovi nedokázal udělat úsudek... pouze to, že cestoval pod přijatým jménem. Vztahy mezi Taybardem a Erikem byly napjaté, hoch se mu kromě jídla vyhýbal. Přesto to Taybard uměl s koňmi a nikdy si nestěžoval, ani se nevyhýbal úkolům, kterými ho Griffin pověřil.

Taybardův vůz dorazil na vrcholek, následován vozem postaršího učence Peackocka. Ten muž neuměl pořádně řídit, a tak vůz zastavil napůl ještě ve svahu. Griffin k němu přiklusal a vyšplhal se na kozlík, svého koně nechal volně.

"Copak se to nikdy nenaučíš, Ethane?" zeptal se a převzal od plešatějícího Peackocka opraté a bič.

Práskl třicet stop dlouhým bičem nad hlavou vedoucího vola a zvíře poskočilo dopředu za vozem před sebou. Nemotorný povoz se pomalu dostal až na kopec.

"Jseš si jistý, že neumíš číst, Corni?" zeptal se Peacock.

"Copak bych ti lhal, učenče?"

"Já jen, že ten hlupák Phelps umí být strašlivě protivný. Mám pocit, že čte jenom odstavce, které dokazují, že má pravdu."

"Viděl jsem Taybarda s biblí, zeptej se jeho," poradil mu Griffin. Vůz dojel na hřeben a Griffin se postavil na stupátko a hvízdal na svého koně. Kaštanový hřebec okamžitě přiběhl a Griffin znovu nasedl.

Další se na svahu zastavil vůz Maggie Amesové, protože se mu mezi lávovými balvany zaklínilo kolo. Griffin sesedl a sám ho uvolnil. Odměnou mu byl oslnivý úsměv. Griffin se dotkl klobouku a odjel. Maggie byla mladá vdova, a proto byla vskutku nebezpečná.

Během dlouhého horkého odpoledne konvoj povozů přešel prašný hřeben. Voli byli unavení a Griffin odjel dopředu, aby našel místo k táboření.

Nenašel vodu, a tak nařídil, aby se vozy zastavily na vyvýšeném místě nad plání, v zálavě pod vysokánským čelem skály. Griffin odsedl svého hnědáka a vyhřebelcoval ho, pak do koženého klobouku nalil vodu a nechal koně napít.

Po táboře se lidé starali o zvířata, vytírali volům prach z nozder a dávali jim drahocennou vodu. Tady zvířata nebyla na obtíž, tady znamenala život.

Griffinův vozka, mlčenlivý stařík jménem Burke, přichystal oheň a v kotlíku s měděným dnem vařil ohavné páchnoucí maso se zeleninou. Griffin se posadil naproti Burkeovi. "Další dlouhý den," prohodil.

Burke zamručel. "Zítří bude hůř."

"Já vím."

"Z těch zvířat už toho moc nedostaneš, potřebujou aspoň týden na pastvě."

"Tys dneska viděl nějakou trávu, Teo?"

"Jenom jsem říkal, že to potřebujou."

"Podle mapy bychom do tří dnů měli narazit na trávu," řekl Griffin, sundal si klobouk a otřel si pot z čela.

"Podle které mapy?" zeptal se Burke s vědoucím úsměvem.

"Podle Cardiganovy. Vypadá z nich nejlíp."

"Jo. Nejní von ten, kdo viděl lidožrouty při práci? Neupekli si jeho společníky zaživa?"

"Tak to říkal, Teo. A nemluv tak hlasitě."

Burke ukázal na tělnatou postavu Aarona Phelpse, odborníka na věci tajemné, který jel na voze s Ethanem Peackockem. "Z něj by měli banditi slušnej oběd."

"Cardigan tudy projížděl před dvaceti lety. Nemám důvod předpokládat, že ti stejní banditi tu pořád ještě někde jsou. Většina rváčů jsou tuláci," tvrdil Griffin.

"Hádám, že asi máte pravdu, pane Griffine," souhlasil Burke s potměšilým úšklebkem. "Přesto bych Phelpse poslal dopředu jako zvěda. Nakrmil by celej kmen."

"Měl bych poslat tebe, Teo, ty bys je od pojídání lidského masa nadosmrti odradil. Za těch pět let, co tě znám, ses

ani jednou nevykoupal."

"Z vody se ti udělají vrásky," odušil nevzrušeně Burke. "Pamatuju se na to vod doby, když jsem byl ještě mladík. Celej se zvrásníš."

Griffin přijal misku s jídlem, kterou mu Burke podal, a ochutnal. Pokrm chutnal ještě hůř, než byl cítit, ale Griffin ho stejně snědl, zajíraje maso chlebovou plackou se solí.

"Nechápu, jak dokážeš vyrobit tak úžasný jídlo," utrousil nakonec a odstrčil od sebe talíř.

Burke se zazubil. "Není s čím pracovat. Kdybys mi takhle dal Phelpse..."

Griffin zavrtěl hlavou a vstal. Byl to vysoký muž se zrzavými vlasy a vypadal na víc než na svých dvaatřicet. Ramena měl široká a břich mu přesahoval přes opasek, i přes Burkeovi kulinářské nedostatky.

Vydal se podél řady povozů, nenuceně si povídal s rodinami, které se scházely kolem táborových ohňů, a nevšímal si škorpení Phelpse s Peacockem. U vozu Taybardových se zastavil.

"Na slovíčko, pane Taybarde," řekl a Jon Shannow odložil talíř, ladně se zvedl a následoval Griffina dopředu před vozy. Vůdce karavany se posadil na vyčnívající skalisko a Shannow si sedl proti němu.

"V nadcházejících dnech by mohlo dojít k těžkostem, pane Taybarde," začal Griffin, aby prolomil mlčení, které začínalo být nepříjemné.

"Jakým?"

"Před pár lety se v těchto končinách pohybovala tlupa vraždících banditů. Teď, když sestupujeme dolů z hor, měli bychom najít vodu a trávu, a budeme si muset aspoň týden odpočinout. V té době by nás mohli napadnout."

"Jak vám mohu pomoci?"

"Vy nejste sedlák, pane Taybarde. Mám dojem, že jste spíš lovec, a rád bych, abyste nám dělal zvěda, pokud budete chtít."

Shannow pokrčil rameny. "Proč ne?"

Griffin kývl. Ten muž se vůbec nezeptal na bandity, ani na to, jak by mohli být vyzbrojeni. "Jste zvláštní člověk, pane Taybarde."

"Nejmenuju se Taybard, mé jméno je Shannow."

"Už jsem to jméno slyšel, pane Shannowe. Ale dokud pojedete s námi, budu vám říkat Taybard."

"Jak si přejete, pane Griffine."

"Proč jste měl dojem, že mi to musíte říct?"

"Nerad lžu."

"Většina lidí si s tím mnoho starostí nedělá," opáčil Griffin. "Ale vy taky nejste jako většina ostatních. Slyšel jsem o práci, kterou jste odvedl v Allionu."

"K ničemu to nebylo. Banditi se vrátili hned, jak jsem odešel."

"To přece není to hlavní, pane Shannowe."

"A co je?"

"Vy můžete jenom ukázat cestu, je na ostatních, aby se po ní vydali. V Allionu byli hloupí. Když doma zametete, taky nevyhodíte koště."

Shannow se usmál a Griffin viděl, že se uvolnil. "Vy jste učenec, pane Griffine?"

Vůdce karavany mu oplatil úsměv a zavrtěl hlavou. "Říkám lidem, že neumím číst, ale studoval jsem Knihu, a je v ní hodně užitečného. Ale nejsem věřící, pane Shannowe, a pochybuju, že Jeruzalém existuje."

"Člověk musí v životě něco hledat, i kdyby to bylo jenom neexistující město."

"Měl byste si promluvit s Peacockem," poznamenal Griffin. "Má tisíce zbytků po Temném věku. A teď, když už mu oči tolik neslouží, potřebuje při jejich studiu pomoci." Griffin se zvedl k odchodu, ale Shannow ho ještě zastavil.

"Chci vám poděkovat, pane Griffine, díky vám se tu cítím dobře."

"To nic. Já nejsem slaboch, pane Shannowe. Stíny mě neděsí, ani pověst, jakou máte vy. Opustím vás s touhle myšlenkou: Jaký má smysl hledat Jeruzalém? Máte hezkou ženu a syna, který potřebuje vaše nadání všude tam, kde bude doma."

Shannow neřikal nic a Griffin odešel zpátky k ohni. Shannow zůstal mimo, vysedával pod hvězdami, ztracený v myšlenkách. Tam ho taky k půlnoci našla Donna, přisedla si k němu a objala ho kolem pasu.

"Máš starosti, Jone?"

"Ne. Přemýšlel jsem o minulosti."

"Kněz říkával: 'Minulost je mrtvá a budoucnost se ještě nenarodila. To, co máme, je přítomnost, a s tou nenakládáme nejlépe.'"

"Neudělal jsem nic, abych si tě zasloužil, dámo. Ale věř mi, že za tebe denně děkuju Pánu."

"Co ti chtěl pan Griffin?" vyzvíдалa Donna, protože ji hloubka jeho slov uvedla do rozpaků.

"Chce, abych mu zítra dělal zvěda."

"Proč ty? Ty tenhle kraj přece neznáš."

"Proč ne já, Donno?"

"Myslíš, že to bude nebezpečné?"

"To nevím. Možná."

"Zatraceně, Jone. Prála bych si, aby ses naučil aspoň trochu lhát!"

Hodinu po svítání Shannow odjel od povozů, a jakmile se jim dostal z dohledu, vytáhl si ze sedlové brašny bibli a namátkou ji otevřel. Podíval se dolů a četl: 'Hle já stvořil nová nebesa a novou zemi, a to, co dříve bylo, budiž zapomenuto, aniž by komu na mysl přišlo.' Shannow knihu zavřel a vrátil do brašny. Před ním se táhl černý lávový

písek a Shannow pobídl valacha do cvalu a zamířil k severu.

Celé týdny seděl a poslouchal malicherné hádky a hašteření dvou učenců, Phelpse a Peackocka, a i když z jejich hovoru něco málo získal, ti dva ho přiměli vzpomenout slov Šalomounových: „Protože v moudrosti převeliké mnoho žalu jesti, tedy on, kdyžtž moudrost svou rozmnožil, on též zármutek svůj rozmnožil.“ Předchozího večera se oba starci déle než hodinu dohadovali o slově "vlak". Phelps trval na tom, že se jedná o mechanický dopravní prostředek z Temných věků, zatímco Peacock se držel názoru, že je to pouze obecně používané slovo pro skupinu vozidel, jako jsou povozy v karavaně. Phelps namítal, že kdysi měl knihu, která se zabývala údržbou vlaků. Peacock odpověděl tím, že mu ukázal staříčský útržek papíru, kde se psalo o králících a kočkách oblečených k večeri s krysou.

"Co to s tím má společného?" bouřil Phelps a naducané tváře mu zruměněly.

"Mnoho knih z Temných věků nemluví pravdu. Očividně si tenkrát libovali ve lži nebo snad věříš na vesnici s oblečenými králíky?"

"Ty starý hlupáku!" hulákal Phelps. "Není přece těžké poznat, které knihy jsou jenom vymyšlené. Ta kniha o vlcích byla rozumná."

"Jak to poznáš? Protože je to přijatelné? Viděl jsem kdysi dávno obrázek člověka, který měl na hlavě skleněnou kouli a mával mečem. Psalo se tam, že chodí po měsíci."

"Další smyšlenka, a vůbec nic to nedokazuje," odsekl Phelps.

A tak to šlo dál. Shannowovi připadala celá hádka nesmyslná.

Jednotlivě byli oba muži značně přesvědčiví. Phelps trval na tom, že Temný věk trval asi tisíc let, během nichž věda vytvořila mnohé zázraky, mezi nimi vlaky a létající lodi, také pistole a lepší válečné zbraně. Peacock věřil, že Temný věk netrval ani sto let, přičemž citoval Krista, jak slibuje svým učedníkům, že až nadejde konec světa, někteří z nich budou stále ještě žít.

"Pokud ten slib není pravda," hádal se Peacock, "tak bychom museli zavrhnout i bibli jako další smyšlenku Temných věků."

Shannow se pudově přikláněl k Peacockově biblickému pojetí, ale Phelps mu připadal mnohem objektivnější a skutečně zvědavý.

Shannow vypudil z mysli mlhavé dohady a soustředil se na stezku. Lávový písek před ním končil a Shannow zjistil, že projíždí po travnatém svahu zastíněném stromy. Na vrcholku se zastavil a podíval se dolů na zelené údolí, kde se lesklý potůček.

Dlouho tam jen tak seděl na koni a pozoroval krajinu. Nenalezl žádné známky života, žádné stopy po lidském osídlení. Ostražitě jel dál, až nakonec narazil na jelení stezku, po níž dojel k jezeru se sladkou vodou. Půda kolem jezera byla posetá stopami nejružnějších druhů zvířat - koz, ovci, jelenů a bizonů, ba dokonce i otisky lvů a medvědů. Nedaleko jezera rostla vysoká borovice, jejíž kmen nesl deset stop nad zemí stopy po drápech, což značilo, že se Shannow nachází na území medvěda brtníka. Medvědi byli rozumná zvířata, nebojovali mezi sebou, prostě si označili stromy. Když sem zavítal nějaký jiný medvěd, postavil se na zadní a zkusil škrábance. Pokud dosáhl výš, udělal svoji značku, a menší medvěd okamžitě odešel, vida, že jeho sok je větší a silnější. Pokud na škrábance nedosáhl, vydal se hledat nové území. Ten nápad se Shannowovi líbil... ale i tady bylo možné trochu zašvindlovat.

Kdysi v Allionu si docela malý medvěd označil ohromné území tak, že se probudil uprostřed zimy ze spánku a vylezl po sněhu navátém kolem stromů, takže jeho značky byly o tři stopy výš. Shannowovi se ten medvěd líbil.

Rozhlédl se kolem jezera a zpátky k povozům se vydal jinudy. Na návrší ucítil kouř ze dřeva, zastavil se a rozhlížel se kolem sebe po kraji. Vítr vál od východu a Shannow zavedl koně zpátky mezi stromy. Jel pomalu a opatrně. Kouř tu byl cítit silněji a Shannow sesedl a valacha spoutal, hustým křovím a houštinami šel dál pěšky. Jak se blížil ke kruhové mýtině, zaslechl hlasy a ztuhl. Kdosi hovořil jazykem, který Shannow ještě nikdy neslyšel, i když mu některá slova připadala povědomá. Svezl se na břicho a protáhl se dopředu, přičemž si vždycky počkal, až zafouká vítr, listí nad hlavou mu zašustí a překryje tak zvuky, které při pohybu vydával. Po několika minutách nehluchého plazení dorazil na okraj mýtiny a zašilhal skulinou mezi listovím. Kolem velkého ohně tam sedělo sedm mužů, byli polonazí a těla měli pomalovaná pruhy modré a žluté barvy. Vedle jednoho z nich ležela lidská noha. Shannow zamrkal, protože ho v očích pátil pot. Pak jeden z mužů vstal a zamířil přímo k němu. Zastavil se pár yardů nalevo, odhrnul si bederní roušku z jelenice a vymočil se ke stromu. Dírou v křoví, kterou po sobě ten muž zanechal, Shannow zahlédl ohořelý zbytek člověka napíchnutého na rožeň.

Shannow cítil, jak se mu zvedá žaludek, a odvrátil zrak. U stromů na protější straně mýtiny byli další dva svázaní zajatci. Byly to děti asi v Erikově věku. Na sobě měly haleny z jelenice ozdobené složitými výšivkami z mušliček, vlasy měly tmavé a spletené do copů. Obě děti vypadaly jako v šoku, oči měly doširoka otevřené, tváře bílé a nechápavý výraz. Shannow se přinutil podívat na mrtvolu. Byla malá, očividně další dítě. V Shannowovi se zvedla vlna vzteku a v očích mu divoce zaplálo.

Shannow se zoufale snažil ovládnout silící zuřivost, ale ta ho zcela pohltila, a on se zvedl, ruce sevřené kolem pažeb revolverů. Vyšel z lesa a muži začali vyskakovat na nohy, přičemž zpoza opasků z provazu a kůže tahali nože a válečné sekery. Shannow zvedl pistoli a promluvil. "Vás pak navštíví Pán zástupů hromem a zemětřesením a hlukem převelikým..." Stiskl kohoutek a dva muži odlétli dozadu. Ostatních pět zaječelo a zaútočilo. Jeden se zhroutil s kulkou v mozku, druhý padl drže se za břicho. Třetí se dostal až k Shannowovi a jeho válečná sekera zamířila Jonovi na hlavu, ale ten ji pravičkou odrazil a revolver v levé ruce strčil útočníkovi pod bradu. Vršek mužovy hlavy rozkvétl jako šarlatový květ. Shannowa zasáhl z boku do hlavy kyj a on nešikovně upadl, vystřelil a střela muži rozřížila koleno. Shannowovi se před obličejem objevila čepel nože a on se překulil a majitele nože střelil do prsou. Ten na něj padl, ale Shannow tělo odstrčil a vyskočil na nohy. Muž s roztržitým kolenem se plazil pryč. "... a hlukem převelikým, bouří a

krupobitím a plamenem ničivého ohně." Kanibal zvedl před revolverem ruce a zakryl si oči. Shannow vystřelil dvakrát, kulky prolétly nataženými rukama do tváře za nimi a muž se zvrátil dozadu. Shannow se zapotácel a klesl na kolena. V hlavě mu bušilo a viděl rozmazaně. Zhluboka se nadechl a potlačil nevolnost, která ho už přemáhala. Pohyb napravo! Zamířil revolverem a jedno z dětí vykřiklo.

"Je to v pořádku," řekl Shannow nejistě. "Já vám neublížím. Nechte maličkých přijít ke mně. Jen mi dejte chvíli."

Znovu se posadil a ohmatával si hlavu. Na spánku měl roztrženou kůži a tvář a košili měl zmáčené krví. Vrátil zbraně do pouzder a dolehl k dětem, kterým přežezal pouta.

Vyšší z nich se rozběhl pryč v okamžiku, kdy byly provazy přeřezány, ale to druhé zvedlo ruku a dotklo se Shannowovy tváře v místě, odkud prýštila krev. Shannow se pokusil usmát, ale svět se mu před očima bláznivě zatočil.

"Běž, chlapče. Rozumíš? BĚŽ!"

Shannow se pokusil vstát, ale ztěžka upadl. Kousek se odplazil a zjistil, že leží vedle malého jezírka. Při pohledu na to, jak na hladinu kape jeho krev a roztéká se do červených proužků, se Shannow usmál. "I zavedl mne k tiché vodě. A navrátil mi mou duši." Dítě došlo k němu a zatahalo ho za ruku. "Další přicházejí!" řeklo. Shannow zavřel oči a snažil se soustředit.

"Další Masožrouti přicházejí. Ty běž!" křičelo dítě.

Shannow zase vytáhl revolvery, vysunul bubinky a vyměnil je za dva nabitě z kapsy kabátu. Vrátil pojistky na místo a revolvery do pouzder.

"Nech je přijít," utrousil.

"Ne. Moc Masožroutů." Chlapec zakmítal prstem Shannowovi před obličejem. Deset, dvacet, třicet, čtyřicet...

"Už jsem to pochopil, chlapče. Pomoz mi vstát." Hoch udělal, co mohl, ale Shannow byl vysoký a ti dva se lesem proporcovávali jen pomalu. Ticho porušili rozzlobené výkřiky a hulákání a Shannow slyšel, jak se podrostem prodírá větší množství lidí. Snažil se pohnout rychleji, ale upadl a dítě strhl s sebou. Přinutil se vstát a klopýtal dál. Z křoví se vyřítilo modrozlutě pomalované tělo a Shannow švihl pravičkou dolů a nahoru a revolver v jeho ruce poskočil. Válečník zmizel zpátky v houštině. Chlapec se rozběhl napřed, odvázal Shannowova koně a vyskočil do sedla. Shannow se potácel dál, zachytil se hrušky a povedlo se mu vytáhnout se do sedla za děcko.

Na dohled dorazili tři muži a kůň zabočil a vyrazil cvalet. Shannow se v sedle zakymácel, ale hoch sáhl dozadu a zachytil ho. Shannowovi se podařilo vrátit revolver do pouzdra a pak ho zahalila temnota. Spadl dopředu na chlapce. Kůň se řítí k západu. Dítě se odváží ohlédnout. Masožrouti se vzdali pronásledování a mířili zpátky do lesa. Chlapec zpomalil valacha a zahákl prsty Shannowovi za opasek, aby ho udržel ve vzpřímené poloze.

Nebylo to snadné, ale Selah byl silný a tomuto muži dlužil život.

Donna Taybardová vykřikla a posadila se. Erik přitáhl opatě a kopl do brzdy, takže se povoz zastavil. Hoch přešel opěradlo a škrábal se přes nadité pytle s potravinami k místu, kde vzlykala jeho matka.

"Co se děje, mami?" křičel.

Donna se zhluboka nadechla. "Shannow," pronesla. "Ó, můj ubohý Jone."

Dojel k nim Corni Griffin a sesedl. Neřekl nic, jenom vylezl na vůz a klekl si vedle plačící ženy. Donna vzhledla k jeho vážné tváři a viděla, že se v ní zračí starost.

"Je mrtvý."

"Něco se vám zdálo, milostpaní Taybardová."

"Ne. Zachraňoval dvě děti z rukou divochů a teď je pohřbený hluboko v zemi."

"To byl jenom sen," trval na svém Griffin a položil jí ruku na rameno.

"Vy to nechápete, pane Griffine. To je nadání, které mám. Jedeme na místo, kde jsou dvě jezera obklopená borovým lesem. Žije tam kmen, jehož členové si malují těla nažluto a namodro. Shannow jich hodně zabil a s jedním dítětem unikl. Teď je mrtvý. Věřte mi!"

"Vy jste vnímavá, Donno?"

"Ano,... ne. Vždycky vidím ty, kteří jsou mi blízcí. Shannow je pohřbený."

Griffin ji poplácal po rameni a slezl z vozu.

"Co se děje, Corni?" křikl Ethan Peacock. "Proč zastavujeme?"

"Milostpaní Taybardové není dobře. Už jedeme," vysvětloval Griffin. Obrátil se k Erikovi a řekl: "Teď ji nech, chlapče, a pobídní voly do kroku." Nasedl a zajel podél konvoje ke svým povozům.

"Co nás zdrželo?" chtěl vědět Burke.

"To nic nebylo, Teo. Podej mi pistole."

Burke přešel dozadu a otevřel mosazí obitou skříňku z ořechového dřeva. V ní byly dvě dvouhlavňové bambitky zdobené rytinami. Burke obě naládoval prachem z rohu a z háčku na stěně vozu sundal sedlová pouzdra.

Corni Griffin si pouzdra zavěsil na hrušku sedla a bambitky do nich zasunul. Pobídl hnědáka a odcválal dozadu k Maddenovu vozu.

"Potíže?" vyzvídával vousatý farmář a Griffin přikývl.

"Předej opatě synovi a pojed' se mnou dopředu."

Griffin obrátil koně a vrátil se do čela karavany. Měla-li Donna Taybardová pravdu, jeho konvoj čekaly vážné problémy. Griffin zaklel, protože si byl jistý, že se ukáže, že Donna pravdu měla.

Ve chvíli se k němu připojil Madden, sedící na břidlicově šedém valachovi, který měl na výšku sedmáct pěští. Vysoký, hubený hranatý muž s krátce přistřiženou brádkou, leč bez knírů, jeho ústa vypadala jako tvrdá čára, a oči měl tmavé a hluboko zasazené. Na předloktí levé ruky měl položenou ručnici a u pasu měl lovecký nůž s kostěnou stříenkou.

Griffin mu pověděl o Donniných obavách.

"Myslíš, že má pravdu?"

"Musí mít. V Cardiganově deníku se mluví o modrých a žlutých pruzích."

"Co uděláme?"

"Nemáme na vybranou, Jacobe. Zvířata se potřebují napást a odpočinout si, musíte jet dál."

Sedlák přikývl. "Máš poněti, jak je ten kmen velký?"

"Ne."

"Nelíbí se mi to, ale jdu s tebou."

"Upozorni všechny rodiny, řekni jim, ať si naladují zbraně."

Povozy vyjely a pozdě odpoledne dorazily na konec lávových písků. Volové, kteří vepředu ucítili vodu, se rozběhli a konvoj nabral rychlost.

"Zadržte je!" křikl Griffin a vozkové tvrdě zabrzdili, ale k ničemu to nebylo. Vozy přejely přes zelený hřeben a roztáhly se do stran, jak se řítily a rachotily k řece pod svahem a k jezerům, která se rozlévala vedle řeky. Griffin cválal podle vedoucího vozu a prohlížel si krajinu, zda neuvidí nějaký pohyb.

Jakmile první povoz dosáhl vody, vyskočil na kozlík modrožlutě pomalovaný divoch a do masitého ramene zarazil Aaronu Phelpsovi pazourkový nůž. Učenec se ohnal a útočník ztratil rovnováhu a spadl. Náhle byli válečníci všude kolem a Griffin vytáhl bambitky a natáhl kohoutky. Rozběhl se k němu jakýsi muž s kyjem. Griffin ho střelil a pobodl koně do běhu. Zahřměla Maddenova ručnice a nějaký domorodec upadl se zlomenou páteří. Palbu zahájily i další zbraně a válečníci uprchli.

Griffin se připojil k Maddenovi v zadní části konvoje.

"Co si o tom myslíš, Jacobe?"

"Myslím, že se vrátí. Doplňme sudy a vydáme se na otevřené prostranství."

Za krátkého přepadení byli poranění dva členové výpravy. Aaron Phelps měl hlubokou ránu v pravém rameni a mladšího syna Maggie Amesové, Aamose, poranil na noze oštěp. Čtyři domorodci byli zabiti na místě, další byli poranění, ale dosáhli útočiště v lese.

Griffin sesedl vedle jedné z mrtvol.

"Koukni na ty zuby," vyzval Jacoba Maddena. Muž je měl vypilované do špiček.

Ke Griffinovi se připojil Ethan Peacock a zadíval se na modrožlutou mrtvolu.

"A idioti jako Phelps čekají, že budeme souhlasit s jejich teoriemi o Temném věku," prohlásil. "Umíte si tohle tvořit představit, jak pilotuje létající stroj? Vždyť to skoro ani není člověk."

"Zatraceně, Ethane, teď není na tyhle debaty čas. Doplň radši sudy."

Griffin došel k Phelpsově vozu, kde se Donna Taybardová snažila zastavit Phelpsovi krvácení. "Seženu jehlu a nit."

"Umřu," tvrdil Phelps. "Já to vím."

"Na tohle ne," ujistil ho Griffin. "Bože, ale budeš si přát, abys umřel."

"Vrátí se?" zeptala se Donna.

"To záleží na tom, jak velký ten kmen je," odpověděl Griffin. "Čekal bych, že to ještě jednou zkusí. Stará se Erik o vodu?"

"Ano."

Griffin sehnal jehlu a nit, dodal je Donně, a pak si překontroloval pistole. Vystřelil ze všech čtyř hlavních, a přesto si vzpomínal pouze na jeden výstřel. Zvláštní, pomyslel si, jak pudý přemohou rozum. Vrátil bambitky Burkeovi, aby je naládoval. Madden si vzal šest mužů, aby hlídali les, zda se z něj zase nevynoří divoši, a Griffin dohlížel na nabírání vody.

Za soumraku Griffin nařídil, aby vozy odjely od okraje lesa na rovnou louku na západě. Tady vypřáhli voly a postavili pro ně provazovou ohradu.

Madden kolem tábora zřídil hlídky a poutníci se usadili a čekali na další útok.

Shannowovy sny byly zalité ohněm a krví. Jel na kostře koně přes poušť plnou hrobů, až nakonec dorazil do města z bílého mramoru a bráně ze zlata, při pohledu na niž ho začaly pálit oči.

"Pusťte mě dovnitř," křikl.

"Sem nesmí žádná zvířata," odpověděl mu hlas.

"Já nejsem zvíře."

"Tak co jsi?"

Shannow se podíval na své ruce a viděl, že jsou poseté šedými a černými skvrnami a šupinaté, jakoby hadí. Bolela ho hlava a on si sáhl na ránu.

"Pusťte mě dovnitř. Jsem zraněný."

"Sem nesmí žádná zvířata."

Shannow vyděšeně zaječel, když se rukou dotkl čela, protože mu tam vyrostly rohy, dlouhé a ostré, a kapala z nich krev, která, jakmile se dotkla země, syčela a bublala.

"Aspoň mi řekněte, jestli je tohle Jeruzalém."

"Nejsou tu žádní bandité, které bys mohl zabít, Shannowe. Jed' dál."

"Nemám kam jít."

"Ty sis vybral cestu, Shannowe. Jdi po ní."

"Ale já Jeruzalém potřebuju."

"Vrať se zpátky, až bude vlk sedět vedle beránka a lev se bude pást jako dobytče."

Shannow se probudil... byl pohřben zaživa. Zaječel a závěs po jeho levici se odsunul a za ním se objevila osvětlená místnost. Přikradl se k němu postarší muž a usedl vedle něj.

"Jste v pořádku. Jste v Horečné díře. Nedělejte si starosti. Až vám bude líp, budete moci odejít." Shannow se pokusil posadit, ale příšerně ho bolela hlava. Sáhl si na čelo v obavě, že se dotkne rohů, ale našel jen lněný obvaz. Rozhlédl se po malícké místnůstce. Pod bílými kameny vedle jeho kavalce hořel oheň a z něj stoupal spalující žár.

"Měl jste horečku," pokračoval ten muž. "Ale dostal jsem vás z toho."

Shannow si znovu lehl a okamžitě usnul.

Když se probudil, stařec pořád ještě seděl vedle něj. Na sobě měl jelenicový kabátec bez ozdob a kalhoty z kůže měkké jako látka. Byl skoro holohlavý, jen nad ušima měl husté bílé vlasy, které mu ve vlnách spadaly až na ramena. Obličej, pomyslel si Shannow, má laskavý a zuby pozoruhodně bílé a pravidelné.

"Kdo jste?" zeptal se Shannow.

"Své jméno jsem odložil už velice dávno. Tady mi říkají Karitas."

"Já jsem Shannow. Co mi je?"

"Myslím, že jste měl prasklou lebku, pane Shannowe. Byl jste vážně nemocný, všichni jsme si o vás dělali starosti."

"Všichni?"

"Přivezl mi vás malý Selah. Ve východních lesích jste mu zachránil život."

"Co ten druhý kluk?"

"Ten se domů nevrátil, pane Shannowe. Obávám se, že ho znovu chytili."

"A moje zbraně a brašny?"

"V pořádku. Zajímavé zbraně, pokud to tak mohu říci. Jsou to kopie Coltu z roku 1858. Originál byl velmi dobrá zbraň, jak už perkusní zbraně bývají."

"Jsou to nejlepší zbraně na světě, pane Karitasi."

"Jenom Karitas, a ano, hádám, že máte úplnou pravdu, alespoň dokud někdo znovu neobjeví Smith and Wesson .44 Russian, nebo třeba 1898 Luger. Já sám jsem si vždycky velice považoval Hipower Browning. Jak se cítíte?"

"Moc dobře ne," připustil Shannow.

"Skoro jste umřel, příteli. Měl jste vysokou horečku a těžký otřes mozku. Udivuje mě, že jste po té ráně zůstal při vědomí."

"Vůbec si nepamatuju, že jsem dostal po hlavě."

"To je přirozené. O vašeho koně je dobře postaráno. Naši mládenci sice koně ještě nikdy neviděli, ale Selah na něm jel jako kentaury, aby vás dopravil domů. Člověk potom snadno uvěří na genetickou paměť."

"Mluvíte v hádankách."

"Ano. A unavuji vás. Teď si odpočítejte, popovídáme si ráno."

Shannow znovu odplul do temnoty, a když se probudil, seděla u jeho lůžka mladá žena. Pomohla mu sníst trochu vřvaru a omyla mu tělo hadříky namáčenými ve studené vodě. Poté, co odešla, dostavil se Karitas.

"Vidím, že už je vám líp, máte zdravou barvu, pane Shannowe." Stařec zavolal a do Horečné díry vlezli dva mládenci.

"Pomozte panu Shannowovi ven na světlo. Udělá mu to dobře."

Společně nahého muže zvedli a vynesli ho z díry nahoru, kde ho ve stínu spleteného listoví položili na houni.

Nedaleko si hrálo několik dětí. Teď hru přerušily a prohlížely si cizince. Shannow se rozhlédl kolem sebe. V zorném poli měl více než třicet chatrčí a po jeho pravici bublal přes růžové a modré oblázky potůček.

"Krása, že?" poznamenal Karitas. "Já tohle místo miluji. Kdyby nebylo Masožroutů, byl by tu hotový ráj."

"Masožroutů?"

"Kanibalů, pane Shannowe."

"Aha, vzpomínám si."

"Je to opravdu smutné. Udělali jim to Starší, znečistili zemi i moře. Masožrouti by bývali vymřeli. Přišli sem před dvěma sty lety, když vypukl mor. Já tu tehdy nebyl, jinak bych je varoval, aby se tu nezdržovali. V noci tu zářilo kamení a nepřežilo tu jediné zvíře. Pořád ještě trpíme vyšším výskytem rakoviny, ale zdá se, že největší vliv to mělo na mozek a žlázy. U některých se to projevilo atavistickými sklony. U jiných se vyvinulo výjimečné mimosmyslové vnímání. Zatímco někteří z nás zjevně získali věčný život."

Shannow usoudil, že ten člověk je blázen, a tak zavřel oči, protože ho strašně bolela hlava.

"Milý brachu," řekl Karitas, "odpusťte mi. Ello, sežeň trochu koky."

Přistoupila k nim mladá žena s dřevěnou miskou, v níž vířila tmavá tekutina. "Vypijte to, pane Shannowe." Shannow poslechl. Nápoj byl hořký a Shannow se málem zakuckal, ale bolest hlavy začala v několika vteřinách ustupovat, až zmizela docela.

"Tady, tohle je lístek. Dovolil jsem si, pane Shannowe, projít vaše věci a všiml jsem si, že čtete bibli."

"Ano. A vy?"

"Já také, zatímco jste stonal. Už je to dlouho, co jsem nějakou bibli viděl. Ani mě nepřekvapilo, že přežila Pád. Každý den v roce to byl bestseller. Nedivil bych se, kdyby na světě bývalo víc biblí než lidí."

"Takže vy nejste věřící?"

"Naopak, pane Shannowe. Když někdo vidí svět umírat, obrátí ho to na víru výjimečnou rychlostí."

Shannow se posadil. "Pokaždé, když promluvíte, začínám skoro chápat, o čem to mluvíte, a pak mi někdy utečete. Lugery, kolty, lístky... nic z toho nechápu."

"A proč byste měl, hochu? Copak se v bibli nepraví: ‚Hle já stvořil nová nebesa a novou zemi, a to, co dříve bylo, buď zapomenuto, aniž by komu na mysl přišlo.‘?"

"To je první, co jste řekl, čemu jsem rozuměl. Co se stalo s vozy?"

"Jakými vozy, pane Shannowe?"

"Jel jsem s konvojem."

"O nich nic nevím, ale až budete v pořádku, můžete je najít."

"Vaše jméno mi zní povědomě," prohodil Shannow, "ale nemůžu ho zařadit."

"Karitas. Řecký láska. Byť bych jazyky lidí i andělů hovořil a Karitas lásky neměl... Už si vzpomínáte?"

"Můj otec to používal," usmál se Shannow. "Vzpomínám si. Víra, naděje a láska. Ano."

"Měl byste se častěji usmívat, pane Shannowe. Sluší vám to. Povězte mi, pane, proč jste riskoval život kvůli mým maličkým?"

Shannow pokrčil rameny. "Jestli na tuto otázku musím odpovídat, tak je mi líto. Neměl jsem na vybranou."

"Rozhodl jsem se, pane Shannowe, že se mi líbíte. Děti vám říkají Hromotvůrce a myslí si, že byste mohl být bůh. Vědí, že já jsem. Myslí si, že vy jste bůh smrti."

"Já jsem člověk, Karitasi. Víte to, tak jim to řekněte."

"Božství není dar, který lze jen tak zahodit, pane Shannowe. Budete se objevovat v jejich pověstech až do konce času, budete vrhat blesky na Masožrouty a zachraňovat jejich vládce. Jednoho dne se k vám pravděpodobně budou modlit."

"To by bylo rouhání."

"Jedině kdybyste to vzal vážně. Ale vy zase nejste Caligula. Nemáte hlad?"

"Z toho vašeho tlachání se mi točí hlava. Jak dlouho tu jste?"

"V tomto táboře? Jedenáct let, přibližně. Musíte mi moje tlachání odpustit, pane Shannowe. Jsem jeden z posledních členů ztracené rasy a občas jsem hrozně osamělý. Objevil jsem tu odpovědi na záhady, které lidi mátlý po tisíc let. A není tu nikoho, s kým bych si chtěl popovídat. Vše, co mám, je tento malý kmen, který kdysi patřil mezi Eskymáky, a teď je z něj jenom potrava pro Masožrouty. Všechno mě to velice rozčiluje, pane Shannowe."

"Odkud jste, Karitasi?"

"Z Londýna, pane Shannowe."

"To je na severu, na jihu, nebo kde?"

"Podle mých výpočtů, pane, na severu, leží pod miliony tun ledu a čeká na své objevení v dalším tisíciletí."

Shannow to vzdal, lehl si a nechal se ukolébat do spánku.

I když byl Karitas nepochybně blázen, řídil vesnici s pozoruhodnou zdatností a vesničané si ho očividně nesmírně vážili. Shannow ležel ve stínu na houni a pozoroval vesnický život. Chatrče v ní byly všechny stejné, obdélníkové, postavené z bláta a klád, s převislými střechami, které přesahovaly nad hlavní dveře. Střechy samotné byly zjevně postavené z propleteného listí a usušené trávy. Byla to důkladná stavení, postavená bez okázalosti. Ve východní části vesnice stál velký roubený srub, v němž, podle Karitase, byly uloženy zásoby na zimu, a vedle něj byla zásoba dřeva, sedm stop vysoká a patnáct stop široká. Zimy, vysvětloval Karitas, byly tady na pláních obzvláště drsné.

Na okolních kopcích Shannow viděl stáda ovcí a koz, která byla společným majetkem. Život v Karitasově vesnici vypadal uvolněně a bez napětí.

Lidé samotní byli přátelští a každý, kdo prošel kolem místa, kde ležel Shannow, se uklonil a usmál se. Nepodobali se žádným jiným lidem, na které kdy Shannow na svých toulkách narazil. Pleť měli matně zlatou, oči daleko od sebe a zešíklé. Ženy byly většinou vyšší než muži a krásně stavěné. Některé byly těhotné. Zdálo se, že je tu jen pár starců, dokud si Shannow nevšiml, že jejich chatrče jsou v západní části vesnice, nejbližší potoku a chráněné před drsnými severními větry svahem, jenž se zvedal za jejich obydlími.

Muži byli podsadití a nosili zvláštní zbraně, luky z rohů a nože z tmavého pazourku. Shannow den za dnem lépe poznával jednotlivé vesničany, zvláště Selaha a mladičkou dívku s trnkovými očima jménem Kuropet, která u něj sedávala a hledávala mu do tváře, aniž cokoliv řekla. Její přítomnost Jeruzalémána zneklidňovala, ale nemohl najít slova, aby ji poslal pryč.

Shannow se zotavoval bolestně pomalu. Rána na spánku se mu zahojila v několika dnech, ale levou část obličeje měl ochrnutou a v levé paži a noze měl jen poloviční sílu. Pokusil-li se jít, tahal nohu za sebou a častokrát klopýtl. V prstech levé ruky ho neustále píchalo a nedokázal v ní udržet nic déle než pár vteřin, pak mu rukou projela křeč a prsty se mu rozevřely.

Každý den po celý měsíc přicházel hodinu po rozbřesku do Shannowovy chatrče Karitas a prsty a paži mu masíroval. Shannow byl blízce zoufalství. Celý život byl silný, a bez své síly se cítil bezbranný a, což bylo ještě horší, k ničemu.

Karitas se bolestivého námětu dotkl začátkem pátého týdne. "Pane Shannowe, nijak si nepomáháte. Síla se vám nevrátí, dokud nenajdete odvahu ji hledat."

"Těžko můžu zvednout ruku a nohu za sebou tahám jako zpráchnivělou větev," zavrčel Shannow. "Co čekáte, že udělám?"

"Bojujte s tím, jako jste bojoval s Masožrouty. Já nejsem léčitel, pane Shannowe, ale myslím, že jste měl menší mrtvici, cerebrální trombóza se tomu myslím říkávalo. Krevní sraženina blízko mozku vám poškodila levou stranu těla."

"Jak moc si tím jste jistý?"

"Dost jistý. Přihodilo se to mému otci."

"A vzpamatoval se?"

"Ne, zemřel. Zůstal ležet na lůžku jako slaboch, kterým ostatně byl."

"Jak s tím mám bojovat?"

"Pojďte se mnou, pane Shannowe, já vám to ukážu."

Každý den proseděl Karitas s Jeruzalémanem celé hodiny, než prošli řadou vyčerpávajících cvičení. Nejdřív jenom Shannowa nutil desetkrát zvednout levou ruku a dát ji dolů. Shannow to zvládl šestkrát a ruku zvedl o pouhých osm palců. Pak Karitas vytáhl míček z pevně svinutých kůží, který Shannowovi dal do ruky. "Stiskněte ho stokrát ráno a ještě stokrát, než půjdete spát."

"To mi zabere celý den."

"Tak to zabere celý den. Ale udělejte to!"

Každé odpoledne Karitas Shannowa přinutil, aby ho provázel na procházce kolem vesnice, což znamenalo ujít asi čtyři sta kroků.

Týdny mýjely a Shannow se zlepšil jen nepatrně. Ale Karitas, kterému nic neuniklo, radostně křičival i nad tím, když Shannow ruku zvedl o čtvrt palce navíc, nechutně Shannowovi blahopřál a volal Selaha s Kuropet dovnitř, trváje na tom, že jim to Shannow musí zopakovat. To pak bylo přivítáno potleskem, zvláště pak od dívky Kuropet, které, podle Karitasových slov, "nemocný padl do oka".

Shannowa, i když Karitasovy metody odhalil, zjevná starcova radost z jeho uzdravování těšila a každý den se snažil víc a víc.

Za noci, když ležel na houni, mačkal míček a nahlas si přitom počítal, v duchu zavítal k Donně a konvoji. Cítil její nepřítomnost, ale věděl, že s jejím nadáním ho ona vidí každý den a ví, jak tvrdě pracuje na tom, aby se k ní zase vrátil.

Jednou ráno, když Shannow s Karitasem kráčeli kolem vesnice, se Jeruzaléman zarazil a zahleděl se na vzdálené kopce. Stromy byly stále ještě zelené, ale uprostřed lesa se ve slunci mihotala zlatavá záplava.

"To je úžasná nádhera," vydechl Shannow. "Vypadá to úplně jako strom zlatých mincí, který jenom čeká na to, aby mohl z člověka udělat boháče."

"Na podzim je tu k vidění mnoho krás," poznamenal tiše Karitas.

"Na podzim? Aha, to mě nenapadlo. Už jsem tu tak dlouho."

"Jenom dva měsíce."

"Musím odejít ještě než nastane zima, jinak mi zmizí všechny stopy."

"Uděláme pro vás, pane Shannowe, co bude v našich silách."

"Nechápejte mě špatně, příteli. Jsem vám nesmírně vděčný, ale moje srdce táhne jinam. Už jste někdy miloval nějakou ženu?"

"Obávám se, že víc než jednu. Ale nikoliv v posledních třiceti letech. Chines se včera v noci narodila holčička. To je za léto pro můj malý kmen jedenáct dětí, což není špatné, že?"

"Která je Chines?"

"Ta vysoká dívka s mateřským znamínkem na skrání."

"Aha, ano. Je v pořádku?"

"Je jí dobře. Jenom její manžel je zklamaný, chtěl totiž chlapce."

"Váš kmen si, Karitasi, vede dobře. Jste dobrý vůdce. Kolik lidí tu je?"

"Včetně dětí osmdesát sedm. Ne, osmdesát osm. Zapomněl jsem na Dualova chlapce."

"Docela velká rodina."

"Byla by větší, kdyby nebylo Masožroutů."

"Napadají vás často?"

"Ne, vesnici ještě nikdy nenapadli. Nechtějí nás vyhnat, jsme pro ně dobrým zdrojem zábavy... a jídla. Obvykle útočí na lovecké oddíly."

"Nezdá se, že byste je nenáviděl, Karitasi. Kdykoliv se o Masožroutech zmíníte, ve tváři se vám zračí lítost."

"Oni nejsou zodpovědní za to, jací jsme, pane Shannowe. To ta země. Vím, že mě pokládáte za velkého lháře, ale když sem Masožrouti poprvé přišli, byla to skupina rodin obyčejných sedláků. Možná to bylo ve vodě, nebo ve skalách, nebo něco ve vzduchu, nevím. Ale během let je to změnilo. Byl to dar mého pokolení. My byli vždycky dobří, co se týkalo smrtících darů."

"Jak jsem vás za ty poslední měsíce poznal," odvětil Shannow, "nechápu, proč se pořád držíte těch svých nesmyslných příběhů. Vím, že jste inteligentní člověk, a vy musíte vědět, že já nejsem žádný hlupák. Proč tedy hrajete tu šarádu dál?"

Karitas se posadil do trávy a pokynul Shannowovi, aby se k němu připojil. "Milý hochu, hraji ji, protože je to pravda. Řekněme, že mě země mohla také poznamenat, všechno by to mohl být jen sen, smyšlenka. Já myslím, že je to pravda, paměť mi říká, že je, ale mohl bych prostě být šílený. Záleží na tom?"

"Mně ano, Karitasi. Mám vás rád, jsem vaším dlužníkem."

"Mně nic nedlužíte. Zachránil jste Selaha. Nicméně jedna věc mi dělá starosti, a to je směr, kterým míří vaše povozy. Říkáte, že jste se vydali na severozápad?"

"Ano."

"Nehodlali jste snad někde uhnout na východ?"

"Pokud vím, tak ne. Proč?"

"Možná na tom nezáleží. Je to zvláštní kraj, a vedle některých z těch, kteří tam žijí, by Masožrouti vypadali jako pohostinní lidé."

"To se mi nechce věřit, stejně jako některým vašim příběhům."

Karitasovi zmizel z tváře úsměv. "Pane Shannowe, když jsem byl malý chlapec, existovala prastará pověst o kněžce zvané Cassandra. Byla obdařena prorockým zrakem a vždycky mluvila pravdu. Ale také na ni bylo sesláno prokletí a nikdo jí nevěřil."

"Promiňte, příteli. Nepřemýšlel jsem a byl jsem hrubý."

"To není důležité, pane Shannowe. Pojdme dál."

Pokračovali v cestě mlčky, což Shannowa zneklidňovalo.

Bylo teplo, na modré obloze jasně svítilo slunce a jenom občas bílý mrak hnaný větrem přinesl stín a úlevu. Shannow se po mnoha týdnech opět cítil silnější. Karitas se zastavil u hromady kamení a potěškal kámen o velikosti lidské pěsti.

"Vezměte ho do ruky," vybídl Shannowa.

Shannow poslechl.

"Teď ho neste při druhé obchůzce."

"Celou cestu to nikdy nedokážu," namítl Shannow.

"To se nedozvíme, dokud to nezkusíme," odsekl Karitas. Vydali se dál a Shannowovi se po pár krocích začala třást ruka. Na čele mu vyvstal pot a při sedmáctém kroku mu kámen z cukajících se prstů vypadl. Karitas sebral klacík a zarazil ho do země. "Tohle je vaše první značka, pane Shannowe. Zítra dojdete za ni."

Shannow si mnul ruku. "Rozzlobil jsem vás," prohodil.

Karitas se k němu otočil. Leskly se mu oči. "Pane Shannowe, máte pravdu. Žiji už příliš dlouho a viděl jsem příliš mnoho a vy nemáte tušení, jak jde člověku na nervy, když se mu nevěří. Povím vám ještě něco, čemu neporozumíte, ani to nepochopíte: Byl jsem odborník na počítače a psal jsem knihy o programování. Což znamená, že jsem největší žijící spisovatel na světě a odborník v oboru, který je tady tak dokonale bezcenný, až je to skoro nechutné. Žil jsem ve světě plném nenasytosti, násilí, chýše a hrůz. Ten svět zahynul, ale co tu kolem sebe vidím? Přesně to stejné, jenom v milosrdně menším měřítku. Vaše nedůvěra mě zraňuje víc, než dokážu vyjádřit."

"Tak začneme znovu, Karitasi," navrhl Shannow a položil starci ruku na rameno. "Jste můj přítel. Já vám důvěřuju, a bez ohledu na to, co mi řeknete, přísahám, že vám uvěřím."

"To je vznešené gesto, pane Shannowe. Bude stačit."

"Takže mi vyprávějte o nebezpečí, které číhá na východě."

"Večer se posadíme k ohni a popovídáme si, ale zatím mám práci. Projděte se ještě dvakrát kolem vesnice, pane Shannowe, a až uvidíte svoji chýši, pokuste se rozběhnout."

Jakmile stařík poodešel, přiblížila se k Shannowovi se sklopenýma očima Kuropet. "Je ti dobře, Hromotvůrče?"

"Každý den je mi líp, dámo."

"Směla bych ti donést vodu?"

"Ne. Karitas říká, že musím chodit a běhat."

"Směla bych jít s tebou?" Shannow se na ni podíval a viděl, že se červená.

"Jistě. Bude mi potěšením." Byla vyšší než většina mladých žen ve vesnici, měla tmavé vlasy, které se jí leskly, jako by byly naolejované. Postavu měla jako hříbě a pohybovala se s půvabem a nevinnou smyslností.

"Jak dlouho znáš Karitase?" zeptal se Shannow, aby nějak začal rozhovor.

"Byl s námi vždycky. Můj děd mi vyprávěl, že ho Karitas učil lovit, když byl ještě malý."

Shannow se zastavil. "Tvůj děd? Ale Karitas tenkrát přece nemohl být o moc starší."

"Karitas byl vždycky starý. Je to bůh. Můj děd říkal, že Karitas cvičil jeho děda. Je to zvláštní pocta, mít Karitase za učitele."

"Možná tu bylo víc Karitasů," navrhl Shannow.

"Možná," souhlasila Kuropet. "Pověz mi, pane Hromotvůrče, můžeš mít ženy?"

"Můžu? Ne," řekl Shannow a zrudl. "Je to zakázáno."

"To je smutné," podotkla Kuropet.

"Ano."

"Je to nějaký trest?"

"Ne. Víš, jsem ženatý. Mám manželku."

"Jenom jednu?"

"Ano."

"Jenže ona tu není."

"Ne."

"Já tady jsem."

"Toho jsem si dobře vědom. A děkuji ti za... laskavost," vypravil ze sebe Shannow nakonec. "Omluv mě, jsem velice unavený. Myslím, že si teď půjdu lehnout."

"Ale ještě jsi neběžel."

"Až jindy." Shannow vstoupil do chýše a sedl si. Cítil se jak hloupě, tak potěšen. Vytáhl zbraně ze sedlových brašen a vyčistil je, zkontroloval nábojnice a vyměnil je. Tyto zbraně byly nejspolehlivější, jaké zatím poznal, selhaly pouze v jednom z dvaceti případů. Byly dobře vyvážené a poměrně přesné, pokud člověk vyrovnal náměr u levého revolveru, který trochu kopal. Zkontroloval zásobu mosazných kapslí a spočítal je. Zůstalo jich sto sedmdesát. Měl dost zápalek na dvakrát tolik kulí a dostatek černého prachu. Karitas vstoupil ve chvíli, kdy vracel zbraně do brašen.

"Černý prach byl dobrý," poznamenal stařec. "Ale nehoří dost rychle, proto taky vydává tolik kouře."

"Dělám si vlastní," prohodil Shannow, "jenom sanytr se špatně hledá. Síry a dřevěného uhlí je všude dost."

"Jak se vám vede?"

"Dneska líp. Zítra si zaběhám."

"Kuropet mi vyprávěla o vašem rozhovoru. Je pro vás těžké rozmlouvat se ženami?"

"Je," přiznal Shannow.

"Tak se pokuste zapomenout, že se jedná o ženy."

"To je strašně těžké. Kuropet je tak přitažlivá, až to bere dech."

"Měl byste její nabídku přijmout."

"Smilstvo je hřích, Karitasi. A já už jich mám na svědomí dost."

Karitas pokrčil rameny. "Nepokouším se vás přesvědčit. Ptal jste se na zemi na východě a na tamější nebezpečí. Zvláštní, v tom příběhu se mluví i o bibli."

"Myslíte věřící kmen?"

"Právě, i když na některé události nahlízejí poněkud jinak než vy, pane Shannowe. Říkají si Pekelníci. Trvají na tom, že jelikož je nyní Armageddon dokázanou skutečností a žádný nový Jeruzalém neexistuje, Lucifer musel přemoci Jahveho. Proto mu vzdávají hold jako pánu tohoto světa."

"To je zločin," špitl Shannow.

"Uctívají Molocha a prvorozené dítě obětují v ohni. V jejich chrámech se pořádají lidské oběti a jejich obřady jsou vskutku mimořádné. Každého cizince považují za nepřítele a buď ho uvrhnou do otroctví, nebo upálí zaživa. Taky mají pistole a pušky, pane Shannowe a znovu objevili náboje."

"Tomu nerozumím."

"Vzpomeňte si na rozdíl mezi perkusními pistolemi, které máte, a křesadlovkami, na které jste narazil. No, náboj je ještě mnohem lepší než samotná kapsle."

"Vysvětlíte mi to."

"Mohu udělat něco lepšího, pane Shannowe. Ukážu vám to." Karitas si rozeplnul beráncí kabátec a tam, v černém pouzdře, byla pistole, jakou Shannow v životě neviděl. Měla černou obdélníkovou pažbu, a když ji Karitas vytáhl, Shannow viděl, že vlastní zbraň je také obdélníková. Karitas ji Shannowovi podal.

"Jak se nabíjí?"

"Stisknete ten výstupek na levé straně pažby."

Shannow tak učinil a z pažby vyskočil zásobník. Shannow si zbraň položil do klína a jal se zásobník zkoumat.

Nahoře uviděl záblesk mosazi, a tak si vysunul střelu do dlaně a podržel ji proti světlu, které vydával oheň.

"Tohle," vysvětloval Karitas, "je náboj. Ten oválný kousek na špičce je olověná kulka. Mosazná část nahrazuje perkusní kapsli. V ní je bezdýmný střelný prach a ten, když do něj udeří úderník, vybuchne a vyžene kulku z hlavně."

"Ale jak se ta... kulka dostane od zásobníku k závěru?"

Karitas automatickou pistoli zvedl, odtáhl kryt a odhalil závěr. "Pružina v zásobníku tlačí náboj nahoru a uvolní západku závěru, takhle..." kryt zacvakl zpátky, "...a zasune kulku do správné polohy. Tohle je na této zbrani krásné, pane Shannowe: když stisknete kohoutek, úderník zapálí střelný prach a vyšle kulku na cestu, ale při zpětném úderu při výstřelu zajede závěr zpátky. Háček uvolní nábojnici, do které pak udeří další náboj zespodu, a vyhodí ji z pistole. Jak závěr zaskočí zpátky, vsune další náboj do komory. Prostě a skvěle!"

"Jak se to jmenuje?"

"Tohle je, můj milý, jednočinný Browning 1911. To je taky důvod, proč Masožrouti nezaútočí, když jsem přítomen."

"Chcete říct, že to funguje?"

"Samozřejmě že to funguje. Jejich dalším modelům se to sice rovnat nemůže, ale ve své době byl považován za skvělou zbraň."

"Pořád jste mě ještě nepřesvědčil," řekl Shannow. "Vypadá to neohrabaně a dohromady strašně složitě."

"Zítra, pane Shannowe, vám to předvedu."

"Kde jste k těmhle zbraním přišel?"

"Vzal jsem je z archy, pane Shannowe. To je jedno z překvapení, které si pro vás schovávám. Chtěl byste se podívat na Noemovu archu?"

4.Kapitola

SHANNOW NEMOHL USNOUT. HLAVU MĚL plnou Donny Taybardové. Vzpomínal na ni, jak ji uviděl poprvé, když stála před svým statkem s kuší v ruce a vypadala vzdorně i půvabně zároveň. A pak, u stolu při večeři, smutně a zadumaně. A pak si vzpomněl, jak ležela v široké posteli, tvář měla zruměnělou, oči jasné a tělo vláčné.

Do vzpomínek mu pronikla Kuropet, rozmazala Donnin obraz a Shannow zasténal a převálil se na bok.

Svítlání jej zastihlo podrážděného a unaveného. Zacvičil si s koženým míčkem a rychle se přistrojil. Levá ruka mu sílila, i když byla stále ještě stínem toho, co bývala.

Vál mrazivý vítr a Shannow zatoužil, aby si byl natáhl kožený svrchník, ale zahlédl Karitase, jak na něho čeká u hromady kamení.

"Tohle cvičení využijeme," řekl Karitas. "Zvedněte levičkou větší kámen a odnesete na to ploché místo támhle, je to asi třicet kroků." Shannow provedl, co mu bylo nařízeno, a když se vrátil, ruka ho bolela.

"Teď vezměte další," vybídl ho Karitas. Šestkrát Shannowovi nařídil, aby zvedl kámen, a pak mu přikázal, aby se díval. Kameny teď byly naskládány v řadě, každý kámen o velikosti mužské pěsti. Karitas tasil browning a odjistil ho, natáhl ruku a zbraň s ostrým třesnutím vypálila. Trocha kouře a jeden z kamenů se rozletěl. Na zemi u Karitasových nohou ležela mosazná nábojnice, zbraň v jeho ruce byla natažená a připravená k výstřelu.

"Teď to zkuste vy, milý příteli." Karitas obrátil zbraň a podal ji Shannowovi. Byla slušně vyvážená, váha pistole Shannowovi spočívala spíše v dlani, než vepředu, jako u perkusních zbraní.

Shannow namířil a stiskl kohoutek a stopu za kamenem vylétl ze země obláček prachu. Shannow vystřelil ještě jednou a kámen se rozletěl na kousky. Na Shannowa to udělalo dojem, i když se to snažil zakrýt.

"Moje revolvery jsou dvakrát přesnější."

"O tom nepochybuji, ale browning můžete nabít devíti kulkami za méně než deset vteřin."

"A vy tvrdíte, že Pekelníci je mají?"

"Ne, díky bohu. Mají revolvery, kopie Adamsů a nějaké repliky Remingtonů. Ale jejich řemeslníci ty zbraně vyvíjejí dál. Jsou na značně vysoké technologické úrovni."

"No, jimi se budu zabývat jindy," utrousil Shannow. "Teď mi povězte o Noemově arše, nebo je to další žertík?"

"Vůbec ne. Uvidíme ji na jaře, pokud nám to strážci dovolí."

"Já tady na jaře nebudu, Karitasi."

Stařec popošel k Shannowovi a vzal si zpátky pistoli. Zajistil ji a zase ji vrátil do podpažního pouzdra. "Uzdravujete se, ale ještě nejste dost silný, abyste mohl jet někam dál. A je tu něco, co byste měl vědět." Karitas mluvil vážným hlasem.

"Co je to?"

"Vraťme se do vaší chýše a vysvětlím vám to." Jakmile se ocitli uvnitř v teple, Karitas otevřel kožený váček, který měl u pasu, vytáhl z něj kulatý kámen a podal ho Shannowovi. Kámen byl na dotek teplý a ve světle ohně nazlátlé zářil. Byl protkáán černými žilkami a prosvětlen droboučkými stříbrnými tečkami.

"Je moc hezký," poznamenal Shannow. "Co mi tedy chcete říct?"

"Držíte v ruce život, pane Shannowe, protože toto je léčivý Kámen a s vámi udělal pravý zázrak."

"Už jsem o něčem takovém slyšel. Danielův kámen?"

"To je vskutku on. Ale pro vás je velice důležitý. Víte, pane Shannowe, vy jste ve skutečnosti mrtvý. Když vás ke mně Selah přivezl, měl jste proraženou lebku. Nevím, jak jste vůbec dokázal zůstat naživu tak dlouho. Ale Kámen vás podržel... a stále ještě vás drží. Pokud se dostanete z jeho vlivu, zemřete."

Shannow Kámen hodil Karitasovi. "Mrtvý? Tak proč mi pořád ještě tlučte srdce? Proč pořád ještě dokážu myslet a mluvit?"

"Povězte mi, pane Shannowe, když jste ležel v Horečné díře a zastavilo se vám srdce, co jste cítil?"

"Necítil jsem nic. Zdálo se mi, že sedím před branami Jeruzaléma a oni mě nechtějí pustit dovnitř. Byl to jenom sen. Nevěřím, že teď musím navěky zůstat v téhle vesnici."

"To taky nemusíte. Ale musíte mi důvěřovat, důvěřovat mým znalostem. Já poznám, až ohrožení zmizí, až budete moci existovat i bez Kamene. Věřte mi, Jone."

"Ale moje žena..."

"Jestli vás miluje, počká. Tvrdíte, že dohlédne na velikou vzdálenost. Posilujte."

Jednotvárně, den po dni, Shannow pracoval, sekal dřevo, nosil vodu a kosil trávu na zimu. Přešel podzim a mrazivý severní vítr navál kolem chatrčí snůh. Noc za noci sedával Shannow s Karitasem a naslouchal jeho příběhům o zrodu Nového světa. Už nevěděl, zda mu Karitas vykládá pravdu, a ani mu na tom nezáleželo. Příběhů bylo tolik a byly tak útržkovité, že je nedokázal všechny pojmout. Poslouchal tak, jako když mu vyprávěl otec, pochyby potlačil pouze po dobu vyprávění.

Ač Karitas trval na tom, že žil již dávno před Pádem světa, nemluvil o tehdejší společnosti, jejích zákonech či dějinách, a odmítal Shannowovi odpovídat na otázky. Zvláštní, Shannow měl pocit, že právě tohle starci dodává důvěryhodnosti.

"Rád bych vám o tom povykládal, Jone, protože už je to dávno, kdy jsem o starém světě hovořil. Ale mám strach, víte, že jednoho dne člověk znovu vytvoří hrůzy oné doby. Nechci na tom mít podíl. Byli jsme tak domýšliví. Mysleli jsme si, že svět patří nám, a pak nás jednoho dne příroda odkázala do patřičných mezí. Zemská osa se převrátila. Obrovské plochy země pohltily přílivové vlny. Města, země, všechno zmizelo pod vodou. K životu se probudily sopky, zemětřesení roztrhala svět na kusy. Zázrak je, že vůbec někdo přežil."

A přesto, když se teď ohlédnou zpátky, měli jsme před očima všechna vodítka, upozorňovala nás na hrozící katastrofu. Jediné, co bychom bývali museli udělat, bylo ukázat dost pokory a podívat se na ně objektivně. Naše vlastní pověsti nám říkaly, že země se převrhla už jednou. Bible mluví o tom, že slunce vycházelo na západě a že se oceány vylily z břehů. A to se také stalo. Můj bože, stalo se to!"

Stařec se odmlčel. "Jak jste přežil?" zeptal se Shannow.

Karitas zamrkal a náhle se zazubil. "Byl jsem v kouzelném kovovém ptáku, vznášel jsem se vysoko nad vlnami."

"Myslel jsem to vážně."

"Já vím. Ale nechce se mi o oněch dnech mluvit."

"Jenom jedinou otázku," řekl Shannow. "Je to pro mě důležité."

"Tak jenom jednu," souhlasil stařec.

"Existovala kdysi černá silnice s démanty uprostřed, co v noci zářily?"

"Démanty? Aha, ano, byly na všech silnicích. Proč se ptáte?"

"Byly taky v Jeruzalémě?"

"Jistě. Proč?"

"To je město, které hledám. A jestli je Noemova archa na hoře tady nedaleko, nemůže být Jeruzalém daleko."

"Utahujete si ze mě, Shannowe?"

"Ne. Hledám svaté město."

Karitas natáhl ruce k ohni a zamyšleně se zahleděl do plamenů. Dobře věděl, že každý člověk potřebuje mít sen. A Shannow víc než ostatní.

"Co uděláte, až ho najdete?"

"Položím otázky a dostanu na ně odpověď."

"A pak?"

"Pak spokojeně umřu, Karitasi."

"Jste dobrý člověk, Shannowe. Věřím, že to dokážete."

"Vy o tom pochybujete?"

"Vůbec ne. Pokud Jeruzalém existuje, vy ho najdete. A pokud neexistuje, nikdy se to nedozvíte, protože ho budete hledat až do smrti. Tak to má být. Já mám stejný pocit, co se týče nebe. Mnohem důležitější je, aby nebesa existovala, než abych je kdy spatřil."

"V tom snu mě nepustili dovnitř. Řekli mi, abych se vrátil, až vlk usedne vedle beránka a lev se bude pást jako dobytče."

"Prospěte se trochu, Jone. Sněte znovu. Já tam jednou byl, víte. V Jeruzalémě. Dávno před Pádem."

"Byl krásný?"

Karitas si vzpomněl na stísněné uzoučké uličky starého města, puch bazarů... turistické oblasti, vysoké hotely, kapesní zloděje a bomby v automobilech.

"Ano," řekl. "Byl krásný. Dobrou noc, Jone."

Karitas seděl v dlouhém srubu a měl trudnomyslnou, zachmuřenou náladu. Věděl, že Shannow pravdě nikdy neuvěří, ale proč by taky měl? Dokonce i v jeho vlastní době technologických zázraků stále existovali lidé, kteří věřili, že země je placatá, nebo že člověka vytvořil dobrotivý vousatý nesmrtelný z hroudě hlíny. Shannow měl aspoň pevná fakta, jimiž svou teorii o Armageddonu podepíral. Svět se ocitl před smrtí.

V posledních letech se hodně spekulovalo o jaderné katastrofě. Ale téměř nikoho nenapadlo, že supervelmoci zarazí sama příroda. Co mu to ten vědec říkal pět let po Pádu?

O Chandlerově teorii? Karitas si to někde poznamenal ještě v době, kdy si pečlivě vedl deník. Stařec zašel do zadní místnosti a začal se prohrabávat dubovými truhlicemi zasypanými hromadou bobřích kůží. Pod křehkou zažloutlou kopií londýnských Timesů našel vybledlé modré desky své sbírky deníků a pod nimi útržky papíru, které skoro před třiceti lety používal. Nebylo to k ničemu, napadlo ho, když si vzpomněl na den, kdy už poslední tužka byla tak krátká, že se ani nedala ořezat. Odstrčil papíry a prohledával deníky, až nakonec narazil na zápis ze 16. května. Bylo to šest let po Pádu. Zvláštní, jak vzpomínky po pár stoletích vyblednou, připomněl si s úšklebkem. Přečetl si zápis a zaklonil se. Vzpomínal na starého Webstera a jeho moly prožranou paruku.

Na pólech byl led, vykládal mu Webster, který přibýval po 95 000 tunách za den a pomalu měnil tvar země z koule na ovoid. Osa otáčení začala být postupně rozkolísaná. Pak přišel den, kdy se mocný Jupiter a ostatní planetární obři dostali do smrtící řady a jejich přitažlivost zapůsobila na Zemi zároveň s přitažlivostí Slunce. Země, s už tak rozviklanou osou, se převrátila, což způsobilo přílivové vlny a smrt a novou dobu ledovou na ploše celé jedné polokoule.

Armageddon? Bůh otec přecházející od vybízení k vybíjení?

Možná. Ale Karitas dával přednost nádherné anarchii přírody.

Té noci se Shannowovi zdálo o válce: Na stanovou vesnici se vrhli podivní jezdci s přilbicemi ozdobenými rohy. Měli meče a revolvery a, jak se po stovkách řítili na vesnici, střelba byla ohlušující. Lidé ze stanů se bránili luky a kopími, ale byli přemoženi. Muže surově pobili. Mladé ženy vyvlekli na pláň a opakovaně znásilnili. Potom jim podřízli hrdla dýkami s pilovitým ostřím, načež je za nohy zvedli do vzduchu a jejich krev stékala do džbánů, které si jezdci podávali dokola, popíjeli a s tvářemi od krve se chechtali.

Shannow se probudil zbrocený studeným potem, levou ruku sevřenou, jako by objímal pažbu revolveru. Ze snu se mu udělalo nevolno a Shannow proklínal svou mysl, že mu něco takového ukázala. Pak se pomodlil, děkoval za život a lásku a prosil Pána zástupů, aby bděl nad Donnou Taybardovou, dokud se k ní Shannow nedostane.

Noc byla temná a kolem vesnice vířil sníh. Shannow vstal a zabalil se do pokrývky. Přesunul se ke krbu a rozhrabával uhlíky, až se objevil malíčký plamínek, poté přiložil a rozfoukal oheň k životu.

Ten sen byl tak skutečný, tak surově skutečný.

Shannowa rozbolela hlava, a tak zašel k oknu, kde měl v hliněném džbánu lístky koky, které mu dala Kuropet. Jako vždy lístky bolest zahnały. Shannow otevřel okno a vyklonil se ven, pozoruje sníh. Pořád ještě viděl ty jezdce, jejich zvláštní, dočerna vyleštěné přilbice zdobené zakřivenými rohy a prsní pancíře s vypouklým reliéfem zobrazujícím kozí hlavu. Shannow se zachvěl a zavřel okno.

"Kde jsi dnes v noci, Donno, má lásko?" zašeptal.

Corni Griffin už byl v životě ledasčím, ale ještě ho nikdo neměl za hlupáka. A přesto ho jezdci s rohatými přilbicemi a ledabyly nadutými způsobu očividně považovali za zelenáče zelenějšího než tráva v údolí.

Konvoj přežil tři útoky Masožroutů i okamžik, při němž všem ztuhla krev v žilách, když na stezce vysoko v horách jeden z vozů jen těsně minula lavina, a nakonec dorazil do zeleného údolí obklopeného vysokánskými horami, jejichž sněhem pokryté vrcholky byly zahalené v mracích.

Na schůzi všech poutníků odhlasovali, že svůj domov založí v tomto údolí, a Corni Griffin vyjel s Maddenem a Burkem, aby pro každou rodinu vykolíkovali dílec. Půda byla rozdělena a padly první stromy a jednoho mrazivého podzimního dne se poutníci probudili a zjistili, že se k jejich osadě blíží tři cizí jezdci. Všichni tři měli podivné černé vypouklé přilbice s kozími rohy a u pasu jim visely pistole, jaké Griffin ještě nikdy neviděl.

Griffin jim vyšel naproti, zatímco Madden seděl na nedalekém voze s ručnicí v klíně. Teo Burke klečel vedle padlého kmene a zběžně leštil dvouhlavňovou křesadlovku.

"Dobré ráno," řekl Griffin. Vůdce trojice, mladý muž s tmavými očima, se přiměl k úsměvu, který byl přinejlepším

mrazivý.

"Vy se tu usazujete?"

"Proč ne? Je to panenská půda."

Muž kývl. "Hledáme jezdce jménem Shannow."

"Ten je mrtvý," řekl Griffin.

"Je naživu," prohlásil mladík s jistotou, kterou Griffin nemohl pominout.

"Jestli je, tak mě to překvapuje. Byl na jihu přepaden kmenem lidožroutů a ke svému vozu se už nepřipojil."

"Kolik vás tu je?" chtěl vědět jezdec.

"Dost," ucedil Griffin.

"Ano," přitakal cizinec. "Už jedeme, jenom tudy projíždíme."

Jezdci obrátili koně a odeválali k východu.

Ke Griffinovi se připojil Madden.

"Nelíbili se mi," prohlásil Madden. "Myslíš, že můžeme čekat potíže?"

"Možná," připustil Griffin.

"Běhal mi z nich mráz po zádech," přisadil si Burke, který se k nim mezitím přidal. "Připomínali mi ty lidožrouty, akorát měli správný zuby."

"Co radiš, Griffě?" zeptal se Madden.

"Jestli jsou to banditi, tak se vrátí."

"O čem to mluvili?" vyzvídal Burke.

"Ptali se na muže jménem Shannow."

"Kdo je to?" chtěl vědět Madden.

"To je Jeruzaléman," řekl Griffin, aby se vyhnul přímé lži. Nikomu z poutníků pravé jméno Jona Taybarda neprozradil.

"V tom případě," navrhl Burke, "by měli bejt rádi, jestli ho nenajdou. Bože, to nejní chlap, s kterým je dobrý se zaplíst! To on vystřílel bandity v Allionu. A kvůli němu teď Daniel Cade kulhá, střelil ho do kolena."

"Raději se ostatním o Shannowovi nezmiňujte," radil Griffin.

Madden si všiml jeho výrazu a zúžily se mu oči. Griffin si v tomto případě nechával něco pro sebe, ale Madden mu natolik důvěřoval, že se dál neptal.

Té noci, těsně po půlnoci, se na osadu vrhlo padesát jezdců. Tryskem se přičítali přes východní pastvinu. Přední řada narazila na drát nastražený ve vysoké trávě a koně řičeli bolestí, když jim drát odřízl nohy. Muži létali vzduchem. Druhá řada jezdců přitáhla koním otěže a zastavila těsně před drátem. Vystřelilo na dvacet ručnic, což zkosilo další jezdce. Dvacet mužů bylo na zemi, navíc několik koní. Do zmateně popojíždějících jezdců udeřila druhá salva z patnácti pistolí a ti, kteří přežili, odeválali pryč. Několik z těch, co spadli z koní, se rozběhlo nazpátek. V jasném měsíčním světle je sundali jednotliví střelci.

Nastalo ticho. Corni Griffin dobil bambitky a vyšel na pastvinu. V trávě leželo devětadvacet mrtvol a jedenáct koní bylo mrtvých či umíralo. Madden s ostatními poutníky se k němu připojili a začali sbírat zbraně padlých. Byly to revolvery s náboji.

"S čímkem asi přijdou příště?" zeptal se Burke a zastrčil si za pás revolver.

"Podívejte se na tohle," řekl Griffin s pohledem upřeným na mrtvá těla. "Všichni jsou oblečení stejně, jako vojsko ze starých knih. Něco tu není v pořádku." Obrátil se k Maddenovi. "Vezmi si koně a jed' za nima. A neukazuj se. Žádný riskování. Potřebuju vědět, odkud jsou a kolik jich tam je."

Ke Griffinovi se připojila Donna Taybardová a zavěsila se do něj.

"Kdo je to, Corni?"

"Nevím. Ale mám z nich strach."

"Myslíš, že se ještě dneska vrátí?"

"Ne. Ale jestli se vrátí, Jacob nám dá včas vědět."

"Tak pojďme domů. Erik o tom bude chtít všechno slyšet. Bude na tebe pyšný."

Griffin se k ní naklonil a zlehka ji políbil na čelo. Tak strašně jí nechtěl vykládat o Shannowovi, chtěl, aby i nadále věřila, že je mrtvý. Po Shannowově zničení se sblížili a Griffin hodně nadělal s Erikem, což znamenalo, že se mu často dostalo pozvání na večeri do Taybardovic vozu. Pak Donnu jedné noci požádal o ruku. Čekal odmítnutí a byl připraven počkat, dokud své rozhodnutí nezmění. Ona ho místo toho přijala, políbila ho a poděkovala mu za laskavost.

Jen pár lidí bylo kdy šťastnějších než Corni Griffin v té chvíli. Následující dny se s Donnou zvečera procházeli a v měsíčním světle se drživali za ruce, až Donna nakonec navrhla krok, po němž Griffin toužil. Zašli k mělkému potůčku, ona se k němu obrátila a položila mu ruce na ramena.

"Už nejsem patnáctiletá dívka," řekla a rozepjala si šaty.

Milovali se v trávě u vody.

Od té doby spal Corni Griffin v Donnině voze, ke značné nelibosti starého Burkea, který takové neslušné chování neschvaloval. Erik si na nového otce zvykl a v Griffinově společnosti se očividně choval uvolněně. Griffin ho zase učil házet lasem, stopovat a poznávat stromy, hlavně ty, jež rostly u vody. A hovořili spolu jako muž s mužem, což Erika velice těšilo.

"Jak ti mám říkat?" zeptal se Erik.

"Říkej mi Griffě."

"Nemůžu ti říkat otče. Ještě ne."

"Bylo by to hezký, ale nebudu si s tím lámat hlavu."

"Bude s tebou máma šťastná?"

"Doufám. Budu se moc snažit."

"S mým tátou nebyla."

"Občas se to stává."

"A já na tebe nebudu krutý, Griffe."

"Krutý?"

"Na pana Shannowa jsem byl moc krutý. A on mi zachránil život. Teďka bych si přál, abych takový nebyl. Vykládal mi, že byl strašně osamělý, a chtěl se stát mým přítelem."

Když tu teď s Donnou stál, honil se Griffinovi hlavou právě tento rozhovor. Odvedl ji od mrtvol k povozu s plátěnou střechou vedle jejich dílce. "Donno, je tu něco... Ti jezdci..."

"Co se děje? No tak, tohle se ti vůbec nepodobá."

"Shannow je naživu."

"Ne!"

"Věřím, že je. Použij svého nadání, pokus se ho zahlídnout."

"Ne, je mrtvý. Nechci ho vidět s červy v očích."

"Prosím, Donno. Jinak nikdy neusnu, pořád se budu ptát, jestli po mně Jeruzaléman náhodou nejde."

Donna svésila hlavu a zavřela oči. Okamžitě uviděla Shannowa kulhajícího po vesnici. Vedle něj krácel jakýsi holohlavý stařec, který se usmíval a vykládal si s ním.

Donna otevřela oči. "Ano," zašeptala. "Je naživu. Och, Corni!"

"Já... samozřejmě tě sprostím... tvého..."

"Neříkej to. Tohle vůbec nikdy neříkej! Jsem těhotná, Corni, a miluji tě."

"Jenomže ty a on..."

"Zachránil mě a Erika. A byl velice osamělý. Nemilovala jsem ho. Ale tohle bych mu nikdy neudělala, opravdu bych to neudělala."

"Já vím." Griffin ji objal.

"Pak je tu ještě něco, Corni. Všichni lidé kolem Jona umřou."

"Tomu nerozumím."

"Já si tím taky nejsem moc jistá. Ale všichni jsou odsouzeni k smrti. Viděla jsem, jak se jim všem nad hlavou vznášejí lebky a tmavé stíny v dálce, s rohatými přilbicemi, jako měli ti jezdci tady."

"Ta dnešní událost ovlivnila tvoje schopnosti," ujišťoval ji Griffin. "Důležité je, že Jon Shannow žije. A až sem dorazí, bude tě hledat."

"Corni, on tohle nikdy nepochopí. Myslím, že je trochu šílený."

"Budu připravený."

Následujícího dne Shannow vstal brzy a i přes neklidnou noc se cítil osvěžen. Natáhl si vlněnou košili a silný svetr, který mu upletla Kuropet. Přes to si oblékl kožený kabát po kolena a vlněné rukavice. Opásal se zbraněmi a přes rameno si hodil sedlové brašny, načež vyšel z vesnice k neuměle sroubené ohradě, kde stál jeho valach. Vyhřebelcoval koně a osedlal ho.

Když Shannow vyjížděl ze spící vesnice, bylo jasno. Zamířil s koněm vysoko do kopců na severu a na kluzké zemi si pečlivě vybíral cestu. Po hodině našel jinou stezku a vrátil se do vesnice, kde nakrmil valacha a odsedlal ho. Byl zmrzlý na kost a unavený k smrti. Když v chýši shodil sedlo s ramen, byl zralý pro postel. Shodil kabát, zvedl kožený míček a dvěstěkrát ho stiskl. Pak ho odhodil a vstal. Ruka mu sjela k revolveru a Shannow tasil, zbraň mu skočila do ruky, natažená a připravená k výstřelu. Shannow se usmál. Nebyl tak rychlý, jako kdysi, nicméně byl rychlý dost. Zbytek přijde sám.

Na dveře zaťukala Kuropet a Shannow ji uvedl dovnitř. Přinesla mu dřevěnou misku s ohřátou ovesnou kaší a kozím mlékem. Shannow jí poděkoval a Kuropet se uklonila.

"Myslela jsem, že jsi nás opustil," poznamenala tiše s očima upřenými na podlahu.

"Ještě ne, dámo. Ale brzo budu muset."

"Abys šel za svou ženou?"

"Ano."

Kuropet se usmála a odešla. Shannow dojedl snídani a čekal na Karitase. Stařec dorazil brzy a kabátec z beránka měl pokrytý sněhem.

Zazubil se a přistoupil k ohni. "Viděl jste cestou něco?"

"Čtyři, pět jelenů na jihovýchodě a kus krásné země."

"A jak se cítíte?"

"Unavený, a přesto silný."

"Dobrá. Myslím, že jste se už skoro uzdravil, Jone Shannowe. V noci jsem zaslechl kohosi vykřiknout, myslel jsem, že jste to byl vy."

"Je to možné," připustil Shannow a přisedl si k ohni. "Měl jsem ošklivý sen. Viděl jsem, jak přepadli stanovou vesnici... byli odporní."

"Měli přilbice s rohy?" zeptal se Karitas a upřeně Shannowa pozoroval.

"Měli. Jak to víte?"

"Měl jsem stejný sen. Je to tou zemí, Jone, říkal jsem vám to, poskytuje zvláštní moc. Nebyl to sen, viděl jste Pekelníky při činu."

"Díky Bohu, že nejsou nikde poblíž!"

"Ano. Moji malou vesnici by úplně vybili. Nemohli bychom s nimi bojovat, ani s pomocí zbraní z archy."

"Jedna pistole," podotkl Shannow, "nezadrží ani menší tlupu banditů."

"V arše je víc než jedna pistole, Jone. Na jaře vám to ukážu."

"Pekelníci mají hodně jezdců. Při tom útoku na vesnici jich musely být aspoň dvě, tři stovky."

"Kdyby jich tak bylo jenom na tři sta. To, co jsme viděli, byl jen jeden přepadový oddíl, a takových mají přes dvacet. Pohlavní nestřídmost mezi Pekelníky znamená nadbytek dětí a jejich kmen se rychle množí. V dějinách to tak bylo vždycky: stěhování národů. Přelidněnost vyvolává přesuny lidí do zemí jejich sousedů, což s sebou nese válku a smrt. Pekelníci jsou v pohybu a jednoho dne dorazí i sem."

"Nechce se mi věřit, že Pán zástupů takové lidi trpí," řekl Shannow.

"Přečtěte si bibli, Jone. Prostudujte si Assyřany, Babyloňany, Egyptany a Řeky. Taky Římany. A co Filištíni, Moabitě a Edomitě? Bez zla by neexistoval protějšek pro dobro."

"To je na mě moc hlubokomyslné, Karitasí. Já jsem prostý člověk."

"Přál bych si, abych jim byl taky," prohlásil procitěně Karitas.

Většinu dne Shannow sekal dřevo, přičemž používal sekeru se šestiliberní čepelí. Bolelo ho v zádech, ale když se začalo stmívat, byl spokojen, že se mu rychle vrací síla.

Té noci se mu znovu zdálo o Pekelnících. Tentokrát přepadli Masožrouty a nastalo tak strašlivé vraždění, že se na to nedalo dívat, protože modrožlutí divoši se dostali do vražedné křížové palby. Stovky jich zahynuly a jen několika se podařilo uniknout do zasněženého lesa.

Kolem půlnoci Shannowa probudilo lehké zaklepání na dveře. Otevřel je a uviděl Kuropet, jak tam stojí v měsíčním světle s pokrývkou kolem útlých ramen.

Shannow ustoupil stranou, aby ji nechal vejít, a pak za ní zavřel dveře. Kuropet přiběhla k ohni a přiložila k uhlíkům třísky.

"Co se děje, Kuropet?"

"Umřu," špitla.

Tvář měla napjatou a měla slzy na krajíčku. Shannow si vedle ní ve světle ohně klekl.

"Každý jednou umře," poznamenal zcela zmatený.

"Takže jsi to taky viděl, Hromotvůrče?"

"Viděl co?"

"Jak rohatí přepadají naši vesnici?"

"Ne. Napadli Masožrouty. Dneska v noci."

"Ano, Masožrouti," řekla hluše. "O tom se mi zdálo předevčírem. Umřu. Kuropet nebude mít žádné děti. Žádného muže za dlouhých zimních nocí. Všichni umřeme."

"Nesmysl. Budoucnost není vysekaná do kamene. Svůj osud si tvoříme my sami," tvrdil Shannow a přitáhl si dívku k sobě. Jak se k němu naklonila, pokrývka jí sklouzla z ramen a Shannow viděl, že je nahá. Její tělo se lesklo v tančícím světle z ohně.

"Slibuješ, že zůstanu naživu?" zeptala se.

"To slíbit nemůžu, ale budu tě bránit, i kdybych za to měl zaplatit životem."

"To bys pro mě udělal?"

"Ano."

"A to nejsem tvoje žena?"

"Ne. Ale jsi mi blízká, Kuropet, a já přátele v nouzi neopouštím."

Kuropet se k němu přivinula a řadry se mu přitiskla na nahou hrud'. Shannow zavřel oči a odtáhl se.

"Necháš mě tady?" zeptala se Kuropet a Shannow kývl a vstal. Ona s ním došla k lůžku a uložili se v objetí. Shannow se jí nedotkl a ona spala přitisknutá k němu, s hlavou na jeho prsou. Shannow nespál vůbec.

Ráno Shannow svolal všechny válečníky do srubu, kde na vysoké židli, jediné v celé vesnici, seděl Karitas. Válečníci, Shannow jich napočítal celkem třicet sedm, se rozesadili před ním.

Karitas vypadal vyčerpaně a vyhuble. Když se všichni posadili, promluvil.

"Pět z našich žen, které mají mimosmyslové vnímání, vidělo, jak nás napadli Pekelníci. Nemůžeme utéct a nemůžeme se ukrýt. Všechny zásoby máme tady. Žijeme tady. A nemůžeme bojovat, protože oni mají hromové zbraně a je jich moc." Karitas se odmlčel a předklonil se, ruce si položil na kolena, sklonil hlavu a zahleděl se na zem.

"Takže musíme umřít?" zeptal se jeden z válečníků. Shannow se na něj podíval. Byl podsaditý, silný a oči se mu zuřivě třpytily.

"Vypadá to tak, Shonale. Nic jiného mě nenapadá."

"Kolik jich je?" chtěl vědět Shonal.

"Tři sta."

"A všichni mají hromové zbraně?"

"Ano."

"Proč by nás měli přepadat?" vyptával se jiný muž.

"Je to jejich způsob."

"Nemohli bychom k nim někoho poslat?" navrhl třetí. "Aby jim řekl, že budeme jejich přátelé, nabídl jim část našeho jídla?"

"To by nebylo k ničemu. Jsou to zabijáci a pijí krev. Vyhladili Masožrouty a my jsme další na řadě."

"Musíme najít jejich tábor," ozval se Shannow, vstal a obrátil se čelem k mužům. "Je zima, takže musejí mít stany a

zásoby jídla. Spálíme jim stany, zničíme zásoby a hodně jich pobijeme. Možná je to zažene do jejich domoviny a tam zůstanou až do jara."

"A povedeš nás, Hromotvůrče?"

"Ovšemže povedu," slíbil Jeruzaléman.

Muži s vážnými tvářemi opouštěli srub, aby si připravili zbraně a rozloučili se se ženami a dětmi. Shannow zůstal s Karitasem.

"Děkuji," řekl stařec, hlavu stále sklopenou.

"Vy mi děkovat nemusíte, Karitasi."

"Vím, že mě pokládáte tak trochu za blázna, ale nejsem žádný hlupák, Jone. Tady zvítězit nemůžeme. Udělal jste vznešené gesto, ale moji lidé stejně zemřou."

"Nic není jisté," prohlásil Shannow. "Když jsem se projížděl po kopcích, viděl jsem hodně menších jeskyní. Seženě ženy a děti a tolik zásob, kolik unesete, a zaveďte je tam. Kde to půjde, zakryjte stopy."

Karitas vzhlédl. "Vy opravdu věříte, že máme naději?"

"To záleží na tom, zda je to vpád nebo nájezd."

"To vám můžu říct. Je to obřad Krvavé hostiny, kdy ti, kteří právě vstoupili do řad bojovníků, získávají válečné pocty."

"Víte toho o nich hodně, staříku."

"To vím. Muž, který je vede, si říká Abaddon. Kdysi jsme se znali poměrně dobře."

"To je jméno z Knihy," podotkl ostře Shannow. "Ta ohavnost ze Zjevení, vůdce ďábelských sil."

"Ano. No, za oněch dní byl prostě Lawrencem Welbym, právníkem, který patřil ke společenské smetánce.

Organizoval zvláštní večírky s velice ochotnými mladými ženami. Byl vtipný, uhlažený a satanista. Následoval učení muže jménem Crowley, který kázal: 'Dělat si, co chceš, je jediný zákon.' Stejně jako já přežil Pád, a jako já je očividně nesmrtelný. Věří, že je Antikrist."

"Možná že je," poznamenal Shannow.

"Tenkrát měl manželku, úžasnou ženu, byli jako světlo a tma. Já ji taky trochu miloval, no, myslím, že ji miluji pořád."

"Co se s ní stalo?"

"Stala se z ní bohyně, Shannowe."

"Bude Abaddon s těmi nájezdníky?"

"Ne, bude v Babylóně. Ale povedou je ostřílení důstojníci. Neumím si představit, jak by se jim moji lidé mohli postavit, máte nějaký plán?"

"Ano. Naláduju zbraně a pak se pomodlím."

"Myslím, že aspoň děláte věci ve správném pořadí," utrousil Karitas.

"Jsou to jenom lidé, Karitasi. Krvácejí, umírají. A já nevěřím, že by je Pán zástupů nechal zvítězit."

Když se Shannow zvedal k odchodu, Karitas ho zastavil. Vyňal z vaku Kámen a podal ho vyššímu muži.

"Bez něj byste mohl zemřít. Vezměte si ho s sebou."

"Ne, nechte ho tady, mohl byste jeho síly potřebovat."

"Už je skoro vyčerpaný, Shannowe. Víte, odmítám ho krmit."

"Čím se krmí kámen?"

"Krví a smrtí."

"Se mnou si nedělejte starosti, Karitasi. Já přežiju. Jenom odveďte lidi do kopců a mějte nabitě pistole."

Shannow se vrátil do své chýše a nabil tři náhradní bubínky, které si pak vsunul do kapes kabátu. Potom ze sedlové brašny vytáhl bibli a našel Jeremiáše: 'Takto praví Pán: Až, lid přitáhne ze země půlnoční a národ veliký povstane od končin země. Luk i kopí pochyťtí, oni ukrutní budou a bez slitování. Hlas jich jako moře burácetí bude, a na koních jezdití budou, v šiku jako muži k boji proti tobě...' Shannow knihu odložil a zavřel oči. V dálce zahřmělo.

Shannow vstal a vyšel z chýše, sedlo přehozené přes pravé rameno. Na otevřeném prostranství za chýší ho s odhodlanými výrazy čekalo na třicet válečníků s plnými toulci.

"Pojeďte napřed a prohlédnu krajinu. Jděte po mých stopách a počkejte na mě, až uvidíte značku." Rukama udělal znamení kříže a prošel kolem nich k ohradě.

Shannow zamířil k východu a ani se neohlédl, aby se podíval na válečníky, kteří v zástupu klusali za ním.

Krajina tu byla otevřená a místy byly sněhové závěje hluboké přes deset stop. Valach se závějí vyhýbal a mířil k výše položeným místům a vzdálenému lesu, hranici území Masožroutů. Shannow viděl útok na jejich vesnici a odhadoval, že se tam Pekelníci utábořili přes noc. Pokud měl pravdu, měli teď dvě možnosti: mohli odpočívat po zbytek dne na místě svého vítězství, nebo mohli okamžitě vyrazit směrem ke Karitasově vesnici. Udělali-li to první, Shannowova malá tlupa měla naději. Pokud udělali to druhé, pak se oba oddíly setkají na otevřeném prostranství a dojde k masakru.

Den byl ledově studený a vítr severní vítr. Shannow se otfásl a přitáhl si plášť ke krku. Valach se plahočil celé dopoledne a vzdálené stromy se neustále přibližovaly.

Vzduchem zaznělo prasknutí výstřelu a Shannow přitáhl otěže a prohlížel si okraj lesa. Nic neviděl a vzdálenost byla příliš velká, než aby mohl výstřel patřit jemu. Ostražitě jel dál. Z lesa se ozvaly další výstřely. Pekelníci lovíli poslední Masožrouty. Shannow se zazubil. První nebezpečí pominulo.

Na úpatí posledního vršku před lesem Shannow sesedl. Sebral dva klacky a svázal je do kříže, který zarazil do sněhu. Muselo by sněžit hodně dlouho, aby sníh kříž zcela zakryl. Pak vyvedl valacha na kopec mezi stromy.

Ze sněhem přikrytého keře vyrazila modrožlutě pruhovaná postava, zahlédla Shannowa, zaječela a upadla, jak se snažila změnit směr útěku. Pak křovím proskočil kůň. Shannow vystřelil, když zvíře dopadalo na zem, a jezdec v přilbici to vyhodilo ze sedla. Shannow natáhl revolver a čekal, nevíšimaje si přikrčeného Masožrouta, který s otevřenými ústy hleděl na mrtvého Pekelníka. Jezdec byl zjevně sám, a tak Shannow sesedl a uvázal otěže valacha ke keři. Přistoupil k mrtvole. Jezdci nemohlo být víc než patnáct let a byl to hezký hoch, i přes díru vprostřed čela. Shannow vedle něj poklekl a zvedl jeho pistoli. Prohlédl ji, jak mu Karitas ukázal, a zjistil, že má plný zásobník. Shannow otevřel váček, který měl chlapec u pasu. Bylo v něm přes dvacet nábojů a Shannow si je přendal do kapes a pistoli si zastrčil za pás. Potom se otočil k Masožroutovi.

"Rozumíš mi?" zeptal se Shannow.

Muž přikývl.

"Přišel jsem, abych zabíjel Pekelníky."

Muž se trochu přisunul a plivl mrtvému jezdcovi do tváře.

"Kde je váš tábor?" vyzvídal Shannow.

"U vysoké skály," odpověděl divoch a ukázal k severovýchodu.

Shannow přivázal cizího koně vedle svého a pěšky se vydal k severovýchodu.

Třikrát se k němu přiblížili jezdcí a dvakrát zakopl o těla mrtvých Masožroutů. Po hodině chůze našel příkrou stezku vinoucí se dolů do skrytého žlebu. Tam zahlédl chýše Masožroutů, provazovou ohradu a přes dvě stě koní. Pekelníci se volně potulovali táborem, postávali u ohňů, na nichž se připravovalo jídlo, a vykládali si ve skupinkách kolem větších ohňů.

Shannow si místo chvíli prohlížel a pak se protáhl zpátky mezi stromy. Každou chvíli ho výstřel z pistole přinutil vrhnout se na zem, nicméně zpátky ke koni se dostal, aniž by ho někdo zahlédl. Masožrout odešel, ale nejdřív mrtvému Pekelníkovi vyloupl oči... Chlapec teď už moc hezky nevypadal. Shannowovi byla zima, a tak se schoval za koně, přichýlil se k houštině a čekal na vesničany. Po hodině došel k okraji lesa a zahlédl skupinku, jak trpělivě čeká u kříže. Jeden z mužů vzhlédl a všiml si Shannowa, který na ně zamával, aby se k němu připojili. Shonal dorazil první. "Táboří?" zeptal se.

"Ano."

"Kdy zaútočíme?"

"Po půlnoci." Shonal přikývl.

Shannow ve skupince zahlédl Selaha a zavolal si ho k sobě. "Měl bys být zpátky ve vesnici."

"Jsem muž, Hromotvůrče."

"To byl on taky," podotkl Shannow a ukázal na mrtvého.

Za soumraku se přestaly výstřely ozývat a Shannow začínal mít dojem, že tu zmrzne na kost. Vesničané si zimy zjevně nevěšali a Shannow proklínal své stárnoucí kosti.

Na bezmračné obloze vyšel měsíc a kolem půlnoci se křoví vedle Shannowovy hlavy rozhrnulo a na dohled vstoupil jakýsi válečník. Shannow se překulil a pravička s revolverem mu vyletěla nahoru. Ten člověk byl Masožrout a dřepł si před Shannowa.

"Já taky zabíjím Pekelníky," oznámil.

Vesničany to poplašilo. Mnoho jich mělo zbraně připravené a pár jich natáhlo luky a namířilo na přichozího. Shannow vrátil revolver do pouzdra.

"Vítej," řekl.

Masožrout zvedl ruku ke rtům a tiše zahvízdal. Všude kolem se objevili válečníci Masožroutů ozbrojení noži a válečnými sekerami. Shannow je v šeru nedokázal spočítat, ale odhadoval, že Masožroutů je dvakrát tolik co vesničanů.

"Teď zabijeme Pekelníky, ano?"

"Ne," opáčil Shannow. "Počkáme."

"Proč čekat?" chtěl vědět válečník.

"Mnoho jich je ještě vzhůru."

"Dobrá. Poslechneme tě."

Shannow zjistil, že ho válečnickovy špičaté zuby zneklidňují. Přikradl se k němu Shonal.

"Tohle není správné," zašeptal, "jak tu sedíme s Masožrouty."

Náčelník Masožroutů zasyčel, odplivl si a sevřel rukojeť nože.

"To stačí," zarazil je Shannow. "V té své válce můžete pokračovat později, jeden nepřítel je pro dnešek až dost."

"Poslechnu tě, Hromotvůrče. Ale obrací se mi z toho žaludek."

"On má nejspíš stejný pocit, Shonale. Jen trpělivost."

Kolem půlnoci si Shannow povolal oba náčelníky k sobě.

"Budou mít rozestavené stráže, a jestli jsou dobře vycvičení, měli by teď někdy stráže střídat. Musíme počkat, až hlídky vymění, a pak zabijeme ty, kteří zůstanou. Musí to být potichu žádné volání, žádný válečný pokřik. Jakmile se začne střílet, musíte uprchnout. Luky a nože se střelným zbraním nevyrovnej. Rozumíte mi?" Oba vůdci kývli.

"Taky musíme ukrást tolik koní, kolik to půjde. Shonale, pošli na to Selaha a pár dalších mládenců. Řekni jim, aby koně odvedli k západu a počkali na nás asi míli odsud."

"Co uděláme, až pobijeme stráže?" zeptal se Shonal.

"Půjdeme do tábora a zabijeme je ve spánku. Jakmile někdo umře, vezměte mu pistoli a mějte ji připravenou. Umíte střílet z pistole?" Oba muži jen zavrtěli hlavou a Shannow vytáhl vlastní zbraň a natáhl kohoutek. "Takhle, potom namíříte a stisknete spoušť."

"Chápu," řekl Shonal.

"Já taky," zašeptal Masožrout.

"Dobrá. Teď vyberte nejlepší válečníky a najděte hlídky. Měly by být čtyři, ale mohlo by jich být šest, všechny budou v okolí tábora. Až je všechny zabijete, vraťte se sem s jejich pistolemi."

Masožrout se odsunul a Shonal zůstal. "Je to... nepřírozené," zašeptal.

"Já vím." Vesničan zmizel v temnotě.

Teď nastalo dlouhé čekání a Shannow měl nervy napjaté k prasknutí. Každou minutu čekal, že uslyší výstřel nebo výkřik. Po době, která mu připadala jako celá věčnost, se v houštině objevil modrožlutý Masožrout.

"Osm mužů," řekl a zvedl dvě pistole, obě natažené.

"Buď opatrný," varoval ho Shannow a jemně odstrčil stranou hlavě, které mu mířily do obličeje.

Zvedl se a v levém koleni mu zapraskalo tak, že se to skoro vyrovnalo dřívějšímu zahřmění.

"Staré kosti," prohodil Masožrout a potřásl hlavou. Shannow se na něj zamračil a vydal se na cestu, válečníci ho mlčky následovali. K táboru dorazili ve chvíli, kdy měsíc zmizel za mraky. Shannow si se Shonalem a Masožroutem po boku dřepel na kopci nad chýšemi.

"Rozdělte své muže do skupin po šesti. Důležité je, abyste zároveň vešli do tolika chýší, do kolika to jen půjde.

Všichni muži se zbraněmi se stáhnou támhle k potoku. Někdo se určitě vzbudí a vykřikne nebo vystřelí. Až se to stane, utečte do lesa. Pak začnou muži se zbraněmi střílet. Ale pamatujte si, každý revolver vystřelí pouze šestkrát. Rozumíte?" Oba muži přikývli, ale Shannow jim svůj plán přednesl ještě dvakrát, aby si to pořádně zapamatovali.

Potom vytáhl lovecký nůž a válečníci se tiše vydali dolů z kopce. U jižního konce vesnice se rozdělili do skupinek a vešli do chýší.

Shannow čekal venku a pozoroval dveře a okna ostatních obydlí. Donesly se k němu bublavé zvuky a nějaké šustění, ale všechno bylo tlumené a válečníci se vynořili z chýší zbrocení krví.

Chýše po chýši, mstitelé šli dál a noční větřík donesl Shannowovi k nosu pach smrti. Vrátil čistý nůž do pochvy a vytáhl revolvery. Jejich štěstí nemohlo trvat o mnoho déle.

U šestnácté chýše měl Shannow nervy napjaté k prasknutí.

Pak nastala katastrofa. Jeden z válečníků natáhl kohoutek ukořistěné pistole, přičemž prst mu zůstal na spoušti, a táborem zazněl výstřel. V okamžiku všude vypukl zmatek, jak se muži vrhali do noci.

Shannow zvedl revolvery a střílel do pobíhajících lidí. Muži s křikem padali a temnotu protínaly záblesky z dalších pistolí. Shannowovi prolétla zezadu kolem uší kulka, a když se otočil, uviděl domorodce, jak se marně snaží znovu natáhnout zbraň. Čísí kulka Masožrouta srazila na zem. Shannow vystřelil z levého revolveru a pekelný válečník se zhroutil, přičemž padl hlavou do pohasínajících uhlíků. Se zábleskem mu chytily vlasy a vzplály mu kolem tváře.

"Zpátky!" křikl Shannow, ale jeho hlas se ztratil ve hřmění výstřelů. Vyprázdnil revolvery do řad Pekelníků, vrátil je do pouzder a zpoza opasku vytáhl ukořistěnou zbraň. Rozběhl se zpátky k potoku, kde si aspoň tucet válečníků vzpomnělo na jeho rozkazy. Všude jinde po táboře Masožrouti útočili na Pekelníky, byli mezi nimi a stříleli naslepo z pistolí, takže překáželi Shannowovým mužům.

"Zpátky do lesa," nařídil Shannow, ale muži dál stříleli do zmltajícího se davu. "Zpátky, říkám!" vyjel Shannow a hřbetem ruky uhodil kohosi do tváře. Válečníci váhavě uposlechli.

Jak Shannow utíkal, svištěly kolem něj kulky, ale žádná se nedostala příliš blízko. Na vrcholku pahorku se Shannow zastavil zády ke stromu a lapal po dechu. Vrazil ukořistěný revolver zpátky za opasek, vytáhl své zbraně a vyměnil prázdné bubínky za plné.

Dorazil k němu Shonal. "Většina našich mužů je tady, Hromotvůrče."

"Co koně?"

"Nic nevidím."

"Bez koní nás dohoní dávno předtím, než se dostaneme domů."

"Selah udělal, co měl, ten hoch není žádný zbabělec."

"V pořádku," řekl Shannow. "Vyved' své muže z lesa a odved' je domů. Jestli Selah odvedl dobrou práci, na míli odsud budou koně. Pokud tam jsou, nejezděte rovnou do vesnice, ale zamířte na sever; pak, až dorazíte na pevnější půdu, se vraťte. Snažte se zahladit stopy a modlete se za snůh."

Shonal se náhle zazubil. "Mnoho mrtvých Pekelníků," poznamenal.

"Ano. Ale bylo to dost? Teď běž."

Shannow došel ke svému koni, nasedl a popustil otěže. Z temnoty se vynořil Masožrout, kterého Shannow pokládal za náčelníka. "Jsem Nadab," oznámil a natáhl ruku.

Shannow se naklonil a uchopil muže za zápěstí.

"Už žádná válka s Obilným lidem," řekl Masožrout.

"To je dobře."

"Škoda," opravil ho muž a zazubil se. "Chutnají dobře!"

"Hodně štěstí," popřál mu Shannow.

"Zabili jsme jich hodně, Hromotvůrče. Myslíš, že teď utečou?"

"Ne."

"Já taky. To je pro nás konec všeho."

"Všechno musí jednou skončit," poznamenal Shannow. "Proč neodejdete na západ, pryč odtud?"

"Ne. My neutečeme. Pocházíme z krve Lva a budeme bojovat. Teď máme moc hromových zbraní."

Shannow sáhl do kapsy a ukázal jim náboj.

"Hromové zbraně střílí tohle," řekl, "musíte je posbírat od mrtvých. Podej mi pistoli." Shannow si zbraň vzal, natáhl

závěr a jednu po druhé vyházel prázdné nábojnice. Pak zbraň znovu nabíl a vrátil.
Obrátil koně a vyjel k západu.
Masožrout se za ním díval, pak natáhl revolver a zamířil zpátky ke své vesnici.

5. Kapitola

SHANNOW JEL ASI HODINU NA JIH, NEŽ koně stočil k severozápadu. Nevěděl, kolik Pekelníků v noci zabil, a teď mu na tom nezáleželo. Byl znaven až do morku kostí a bolely ho svaly. Promnul si oči a jel dál. Kdysi dokázal jet i tři dny beze spánku. Nyní však již ne. Po další hodině jízdy Shannow začal v sedle podřimovat. To už padal sníh a teplota klesala. Před sebou měl Shannow nyní borový háj, a tak tam s valachem zamířil.

Sesedl vedle trsu malých boroviček a ze sedlové brašny vytáhl klubko provazu. Namáhavě přitáhl borovičky k sobě a pevně je svázal a vytvořil tak kostru týpí. Pohyboval se pomalu, aby se příliš nezapotil, sesbíral větve a vpletl je mezi odrostky, takže vytvořil kulatou chatrč, na vršku otevřenou. Poté dovnitř zavedl valacha a naplácal na větve sníh, dokud nevytvořil pevnou stěnu. Teprve pak připravil oheň. Prsty měl znečitlivělé zimou a sníh padal stále hustěji a hromadil se na stěnách Shannowova obydlí. Jakmile zažehl oheň, vyšel z přístřešku a nasbíral suché dříví, které naskládal na otvor ve střeše. Do soumraku se cítil dost silný, aby si dovolil usnout. Přihodil na oheň další tři polínka, zabalil se do pokrývek a uložil se ke spánku.

Odněkud zdaleka se sem donesly zvuky střelby a Shannow prudce otevřel oči, ale téměř vzápětí je zase zavřel.

Spal spánkem beze snů a po čtrnácti hodinách se probudil. Oheň mezitím vyhasl, ale sníh dokonale zakryl přístřešek, takže mu v příkrývkách bylo teplo a příjemně. Teď zapálil nový oheň a posadil se. Ze sedlové brašny vytáhl pár ovesných placek a podělil se o ně s valachem.

Kolem poledne už zase seděl v sedle a mířil k vesnici. Když tam dorazil, uviděl jenom hořící trosky, tudíž jel dál ke kopcům a revolver měl neustále při ruce.

Pozdě odpoledne dorazil k jeskyním a zahlédl těla. Srdce mu pokleslo a on sesedl. V jeskyni ležela těla žen a dětí Obilných lidí zmrzlých na kost. Shannow zamrkal a vycouval ven. U ústí jeskyně našel Kuropet, oči měla otevřené a upírala je k nebesům. Shannow vedle ní poklekl a oči jí zavřel.

"Mrzí mě to, dámo," řekl. "Hrozně mě to mrzí."

Odešel od mrtvol, nasedl a zamířil s valachem dolů na pláně.

Tady našel Karitase, přibitého ke stromu s rozpaženými rukama. Stařec ještě žil, ale Shannow ho nedokázal osvobodit, protože hřebíky byly zaraženy příliš hluboko. Karitas otevřel oči a vyhrkly mu slzy. Shannow odvrátil zrak.

"Zabili všechny mé dívky," zašeptal Karitas. "Všichni jsou mrtví."

"Pokusím se najít něco, čím bych vás uvolnil."

"Ne, se mnou je konec. Hledali vás, Shannowe."

"Proč?"

"Měli rozkaz vás najít. Abaddon se vás bojí. Ó, Jone, oni pobili mé dívky."

Shannow vytáhl lovecký tesák a začal sekat do dřeva kolem Karitasovy pravé ruky, ale dřevo bylo tuhé a zmrzlé, takže mu to nešlo. Karitas začal vzlykat. Shannow pustil nůž a položil ruce Karitasovi na tvář. Nemohl ho obejmout.

"Jone?"

"Ano, příteli."

"Přečtete mi kousek z Knihy."

"Co byste chtěl slyšet?"

"Žalm 22."

Shannow vyndal svou bibli, našel příslušnou pasáž a začal číst: "Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil, proč ses vzdálil od spasebí mého a od slov nářků mých..." Shannow četl dál, až došel k verši: "Shon zlostníků obklopil mne, zprobjeli ruce mé i nohy mé. Mohl bych sečísti všechny kosti své. Oni pak hledí na mne a dívají se na mne." Shannow přestal číst, po tvářích mu tekly slzy a padaly až na stránky knihy.

Karitas zavřel oči a hlava mu padla dopředu. Shannow k němu došel a stařec na okamžik nabral sílu, ale Shannow viděl, že z jeho jasných očí uniká život. Sklonil se pro bibli, zvedl ji ze země a otřel z ní sníh. Vrátil se ke starci a četl:

"Hospodin jest můj pastýř, já nebudu mít nedostatku. Na pastvinách zelených pase mne. K vodám klidným mne přivodí. Duši mou občerstvuje. Po stezkách spravedlnosti onť mne vodí, pro jméno své. Byť Údolím stínu smrti se mi dostalo jíti, já strachu nepocítím, nebo ty jsi se mnou..." Dál už číst nedokázal.

Pak zoufale vykřikl a jeho hlas se odrážel od okolních kopců. Padl do sněhu na kolena a zakryl si obličej rukama.

Tak ho tam našel mladý Selah, napůl zmrzlého a jen napůl při vědomí. Zvedl ho na nohy a odvedl ho do malé jeskyně, kde zapálil oheň. Shannow po chvíli usnul. Selah odvedl do jeskyně i koně a zakryl Jeruzaléma pokrývkou.

Shannow se v noci probudil. Selah tam seděl a zíral do ohně.

"Kde jsou muži?"

"Všichni jsou mrtví," odvětil Selah.

"Jak?"

"Odvedl jsem koně, jak jsi říkal, a zamířil jsem k západu. Tam se ke mně připojili Shonal a ostatní a jeli jsme na sever, jak jsi přikázal. Tam jsme narazili na další oddíl Pekelníků, museli se rozdělit a napadli naše ženy asi ve chvíli, kdy my jsme přepadli jejich tábor. Chytili nás na otevřeném prostranství a jejich zbraně nás zkosily. Já byl vzadu, takže jsem otočil koně a utekl jako zběhlec."

"Umírání je ubohý způsob, jak dokázat kuráž, Selahu."

"Oni nás zničili, Hromotvůrče. Všichni mí lidé jsou pryč."

"Já vím, chlapče. Neexistují slova, která by utišila takový žal."

"Proč? Proč nás jen tak pobili? Neměli k tomu důvod. Dokonce i Masožrouti zabíjejí jenom kvůli jídlu. Proč by měli tihle Pekelníci způsobovat takovou bolest?"

"Na to není odpověď," řekl Shannow. "Trochu se prosí, chlapče. Zítra se vydáme najít mé lidi."

"Vezmeš mě s sebou?"

"Jestli se mnou budeš chtít jít."

"Budeme pronásledovat Pekelníky?"

"Ne, Selahu. Vyhne se jim."

"Já je chci všechny zabít."

"To chápu, ale jeden muž a chlapec nemůžou změnit tvář světa. Jednoho dne prohrají. Bůh nedopustí, aby páchali zvrácenosti a prospívali."

"Tvůj bůh mé lidi neochránil," namítl Selah.

"Ne, ale nechal tě naživu. A mě."

Shannow si znovu lehl, položil si hlavu na ruce a zíral do stínů, které tančící plameny vrhaly na strop jeskyně. Vzpomněl si na to, jak ho Karitas varoval, že ho Pekelníci hledají, a jak se tomu divil. Proč? Co udělal, že je to přímělo vydat se po jeho stopě? Proč by ho mělo hledat nějaké vojsko?

Zavřel oči a odplul do snů. Snil o tom, že se vznáší nad velkou kamennou budovou uprostřed temného, ponurého města. Nocí se nesly zvuky, jako když velká kladiva dopadají na obrovské kovářské kladivo, a kolem hospůdek a po náměstích se hemžily davy lidí. Shannow se snesl dolů na tu kamennou budovu a spatřil sochy rohatých, šupinatých démonů stojící po stranách dlouhého schodiště vedoucího přes zavěšené dveře do velké síně lemované vyřezávanými draky a ještěry. Točité schodiště vedlo nahoru na pozorovatelnu, kde stál dlouhý teleskop nasměrovaný na hvězdy a kde s brky a pergameny pracovali muži v červených oděvech. Shannow prolétl nad nimi. U dalších dveří stáli dva strážníci a na hrudi si drželi pušky. Shannow proletěl kolem nich do místnosti osvětlené červenými svícemi.

Zde seděl jakýsi muž a studoval mapy. Byl hezký, s tmavými vlasy prošeďivými na spáncích. Měl dlouhý, rovný nos, plné, smyslné rty a šedé oči s veselými jiskřičkami.

Na sobě měl bílou košili, šedé kalhoty a boty z hadí kůže. Když za něj Shannow přilétl, muž ztuhl a vstal.

"Vítejte, pane Shannowe," řekl, obrátil se a vzhledl přímo k Shannowovi. Teď se tvářil zlomyslně a Shannow cítil, jak se jeho strach mění v hrůzu, protože kolem toho muže se vytvořil tmavý oblak a zvedl se k němu. Jeruzaléman ucouvl a oblak získal tvar. Vypadal jako mohutná, nafouknutá hlava s rohy a šupinami a ohromnou otevřenou tlamou plnou ostrých zubů. Z oblaku vyrostly paže a prsty opatřené drápy se natáhly po Shannowovi... Ten prchl do svého těla a celý zpocený se probudil, vyskočil z pokrývek a potlačil výkřik. Očima přelétl jeskyni a všiml si spícího Selaha a obou koní. Potlačil paniku a z pouzdra vedle hlavy vytáhl revolver. Zbraň ho v dlani chladila.

Znovu si lehl, zavřel oči a v mžiku byl démon na něm a trhal ho drápy. Shannow se znovu probudil a třásl se hrůzou. Uklidnil se a dlouze a upřímně se pomodlil. Pak vrátil revolver do pouzdra, zkřížil ruce na prsou a usnul.

Znovu se ocitl nad kamennou budovou a znovu se na něj řítit onen démon. Shannow zvedl ruce a v nich se mu objevily dva zářící meče. Vřhl se směrem k démonovi a sekl do nafouklého těla. Démon ho rval drápy, ale Shannow si ho nevšímal a v záchvatu šílené zuřivosti sekal a tesal. Bestie byla nucena ustoupit a Shannow v jejích krvavě rudých očích spatřil zrod strachu. Jeruzaléman se zvedl a vrazil oba meče bestii do hlavy. Z ran se vyvalil kouř a bestie zmizela.

Na jejím místě se vznášel onen hezký muž v rouchu bílém jako padlý sníh.

"Podcenil jsem vás, pane Shannowe," poznamenal.

"Kdo jste?"

"Jsem Abaddon. To jméno byste měl znát."

"To jméno je v knize Zjevení," řekl Shannow. "Je to anděl z bezedné jámy. Vy nejste on, vy jste jenom člověk."

"Kdo to říká, pane Shannowe? Pokud člověk neumírá, stává se božstvem. Já už žiji tři sta čtyřicet šest let, díky Pánu tohoto světa."

"Vy sloužíte Hadu," prohlásil Shannow.

"Já sloužím Tomu, kdo dobyl svět. Jak můžete být takový hlupák, pane Shannowe? Armageddon skončil, a kde je Nový Jeruzalém? Kde sedí vlk vedle beránka? Kde se lev pase jako kráva? Nikde, pane Shannowe. Svět zemřel a váš Bůh zemřel s ním. Vy a já jsme protiklady nového řádu. Moje země vzkvétá, má vojska mohou dobýt svět. A vy? Vy jste osamělý muž toulající se světem jako stín, nevídaný a nežádoucí, přesně jako váš Bůh."

Shannow cítil, jak ho tíha té pravdy táhne k zemi jako skála, ale neřekl nic.

"Nenalézáte slov, pane Shannowe? Měl jste poslechnout starého Karitase. Asi před sto lety měl možnost se ke mně připojit, ale dal přednost životu v lesích jako nějaký uctívající poustevník. Teď zemřel, a to docela poeticky a jeho umouněný lid zemřel s ním. Vy budete další, pane Shannowe, pokud nedáte přednost tomu připojit se k Pekelníkům?"

"Takové lákadlo pod hvězdami neexistuje, co by mě mohlo přimět k tomu, abych se připojil k vám," odpověděl Shannow.

"Opravdu ne? A co život Donny Taybardové?"

Shannow šokovaně zamrkal a stáhl se. Hezký muž se zasmál.

"Ó, pane Shannowe, vy skutečně nejste nepřitelem, který by mne byl hoden. Jste jenom komár v uchu slona. Jděte pryč a někde chci pít." Zvedl ruku a Shannowa to odrazilo ohromující rychlostí zpátky.

Probudil se a zaúpěl. Natáhl se pro svou bibli a ve světle časného rána marně hledal pasáž, která by mu ze srdce zvedla těžký kámen.

Shannow se Selahem odjeli z území Obilného lidu a zamířili k severu přes velkou pláň. Celé týdny tak jeli, tábořili v zastíněných dolících a nespátřili ani živou duši. Shannow mlčel a přemýšlel a Selah jeho odloučenost ctil. Mladý muž za dlouhých večerů sedával a díval se, jak se Shannow probírá biblí, hledaje podporu a nenacházejí ji.

Jedné noci Shannow odložil knihu a opřel se dozadu, aby viděl na hvězdy. Koně byli spoutáni opodál a malý ohýnek hořel jasným plamenem.

"Věk zázraků už je minulostí," prohodil Shannow.

"Já nikdy žádný zázrak neviděl," opáčil Selah.

Shannow se posadil a zammul si bradu. Poslední týden jedli poskrovnu a Jeruzaléman byl vyzábělý a oči měl zapadlé.

"Před dávnými časy Pán zástupů rozdělil moře, aby jeho lid mohl přejít suchou nohou. Zařídil, že z kamene vytryskla voda, a poslal anděla smrti proti nepříteli. Za oněch dnů ho mohli přivolat proroci a on je obdařil ohromnými silami."

"Možná je mrtvý," řekl Selah. "Nebo spí," dodal rychle, když zahlédl záblesk v Shannowových očích.

"Spí? Ano, možná spí. Kuropet za mnou přišla a řekla, že zemře. 'Kuropet nebude mít za dlouhých zimních nocí muže.' Chtěl jsem ji zachránit, tolik jsem chtěl říct: 'Ale Kuropet, ta noční můra není pravdivá.' Tolik jsem se modlil." Shannow se odmlčel a seděl tam s pohledem upřeným na své ruce.

"Udělali jsme, co jsme mohli," řekl Selah. "Zabili jsme spousty Pekelníků."

"Kameny v jezeře," zamumlal Shannow. "Možná měla pravdu. Možná je všechno předurčeno a my chodíme životem jako loutky."

"Co na tom záleží, Hromotvůrče? Dokud to nevíme jistě."

"Mně na tom záleží. Velice mi na tom záleží. Jenom jednou bych chtěl mít pocit, že jsem vykonal něco pro svého Boha. Něco, na co bych mohl být pyšný. Ale on se ode mě odvrátil a moje modlitby jsou jako šepot ve větru."

Shannow se zavinul do pokrývky a usnul neklidným spánkem.

Dopoledne zahlédl malé stádo vidlorohů. Shannow pobídl valacha do cvalu a ranou do srdce ulovil malou laňku. Sesedl, prořízl zvířeti hrdlo, a jak se krev vpijela do měkké srsti, narovnal se. Pak zvíře stáhl, rozčtvrtil a oba jezdci se najedli do syta.

O dva dny později Shannow se Selahem vjeli z otevřené pláně do oblasti zalesněných pahorků.

Na severu bylo horské pásmo, vyšší než jaké kdy Shannow viděl, zvedalo se až k nízké letícím mrakům. Hory Shannowovi pozvedly náladu a on řekl Selahovi, že by se na ně rád podíval zblízka.

Chlapci se z tváří vytratila barva. "Tam nemůžeme jet," špitl. "To značí smrt, věř mi."

"Co víš o tom místě?"

"Tam se shromažďují všichni duchové. A obludy, které dokážou spolykat na jedno posezení celé stádo bizonů, když se pohnou, země se třese. Můj táta se k tomu místu kdysi před mnoha roky přiblížil. Tamtudy nikdo necestuje."

"Věř mi, Selahu, projel jsem svět křížem krážem. Zrovna moc oblud jsem nepotkal, a pokud už ano, i ty byly většinou lidského původu. Já tam jedu."

Shannow pobídl valacha a vyjel, aniž se ohlédl, ale Selah zůstal, kde byl, v očích měl strach a srdce mu prudce bušilo. Shannow mu zachránil život a Selah se považoval za jeho dlužníka. Potřeboval svůj dluh Jeruzalémanovi splatit, aby se z toho závazku osvobodil. A přesto každičká unce jeho bytí křičela na protest proti této výpravě. Dvě protivné síly jeho zdravého rozumu a jeho emocí se svářily, takže zůstal úplně ztuhlý sedět v sedle.

Shannow, aniž se otočil, zvedl ruku a kývl na chlapce, aby se k němu připojil. To stačilo, aby Selah nabyl duševní rovnováhy. Pobídl koně do cvalu a Hromotvůrce dojel.

Shannow se zazubil a poplácal ho po rameni. Bylo to poprvé za celé týdny, co ho Selah viděl se usmát. Je to nějaký druh šílenství, napadlo Selaha? Přivedla snad vyhlídka na nebezpečí a smrt tohoto muže k životu?

Jeli po jelení stezce, která se vinula vysoko do kopců, kde vzduch voněl borovicemi a novou trávou. Nedaleko zařval lev a Selah si představoval, jak skáče na kořist, protože ten řev, to bylo útočné zařvání, při němž oběti ztuhne krev v žilách a ona se ani nehne. Selahův kůň se začal plašit a Selah ho laskavými slovy uklidnil. Následoval výstřel, který se odrazil od kopců. Shannowovi se v ruce náhle objevil pekelný revolver a on pobídl valacha směrem ke zdroji zvuku. Selah z opasku vytáhl Shannowův perkusní revolver a následoval Shannowa, ale zbraň nenatáhl, ani si ní necvičil od onoho rána, kdy mu ji Shannow dal cestou od Karitasova hrobu. Ta zbraň Selaha děsila, a přesto mu propůjčovala sílu, takže ji nosil za páskem spíš jako talisman, než jako smrt roznášejícího hromotvůrce.

Selah Shannowa následoval vzhůru do příkrého svahu a dolů po úbočí k úzkému údolíčku. Před sebou chlapec uviděl ležet na zemi muže a nad ním stál rozkročený lev s černou hřívou. Muž pravici svíral lví hřívou a bránil tak zvířeti, aby mu rozervalo hrdlo, přičemž levičkou mu do boku vrážel nůž.

Shannow k němu přicválal, přitáhl koni otěže, a jak se valach vzeplal, střelil lva do hlavy. Zvíře se zhroutilo na tělo své zamýšlené oběti a muž se vyprostil. Černé kožené kalhoty měl na stehně roztržené a trhlinou prosakovala krev. Obličej měl ošklivě poškrábaný a na pravé lici mu visely rozervané svaly, z nichž odkapávala krev. Muž se zvedl na nohy a zasunul nůž do pochvy. Byl to mohutný muž se širokými rameny a klenutou hrudí a pěstoval si černou bradku a kníry.

Nevšímaje si svých zachránců, dopotácel se o pár kroků dál a sebral revolver, který si v koženém pouzdře pověsil k boku. Klopýtl, ale vzpamatoval se a konečně se obrátil k Shannowovi.

"To byla hezká rána," poznamenal, "i když kdyby šla o fous vedle, trefila by mě místo toho lva."

Shannow neodpověděl a Selah viděl, že má revolver stále ještě v ruce a míří na raněného. Pak si chlapec všiml proč. Po mužově pravici ležela přilbice a na ní byly kozi rohy Pekelníků.

Náhle se muž zapotácel a zhroutil se na zem. Selah seskočil z koně a rozběhl se k němu. Z rány na stehně raněnému tryskala krev a Selah tasil nůž, odřízl nohavici a odhalil tak hlubokou trhlinu skoro stopu dlouhou.

"Musíme zastavit krváčení," obrátil se Selah na Shannowa, ale Jeruzaléman zůstal sedět v sedle. "Podej mi jehlu a nit," řekl Selah. Shannow zamrkal, pak sáhl do sedlové brašny a podal chlapci kožený váček.

Selah skoro hodinu pracoval na ranách, nakonec muži přiložil zpátky záhyby kůže na lících a přistěhoval je na místo. Shannow mezitím sesedl a odsedlal jejich koně. Neřikal nic. Nejdřív vytrhal trávu a připravil ohniště obložené kameny. Selah raněnému zkontroloval tep. Byl slabý, ale pravidelný.

Selah se připojil k Shannowovi u ohně a nechal muže zabaleného v jeho pokrývkách.

"Proč?" zeptal se Shannow.

"Proč co?"

"Proč jsi ho zachránil?"

"Tomu nerozumím," řekl Selah. "Ty jsi ho zachránil, když jsi zabil toho lva."

"Tehdy jsem nevěděl, že je... co je zač."

"Je to člověk," prohlásil Selah.

"Je to tvůj nepřítel, chlapče. Možná je to ten samý muž, který zabil Kuropet, nebo přibil Karitase k tomu stromu."

"Zeptám se ho, až se probere."

"A co tím získáš?"

"Jestli přepadl moji vesnici, budu o něj pečovat, dokud nebude v pořádku, a pak budeme bojovat."

"To je nesmysl, chlapče."

"Možná, ale Karitas nás vždycky učil, že máme jednat podle toho, co cítíme, zvláště pokud to je soucit. Chci zabít Pekelníky, to jsem řekl v den, kdy jsme našli naše lidi. Ale tohle je něco jiného, tohle je chrabrý muž, který bojoval se lvem pouze nožem. Kdo ví, možná by zvítězil i bez tebe."

Shannow zavrtěl hlavou. "To nechápu. Šel jsi do tábora Pekelníků a pobíjel je ve spánku. Kde je v tom nějaký rozdíl?"

"To jsem udělal, abych zachránil svůj lid. Neuspěl jsem. Muže, které jsem zabil, nelituji, ale tohle nemůžu zabít, zatím ještě ne."

"Tak uхни a já mu prostřelím hlavu."

"Ne," namítal ohnivě chlapec. "Jeho život teď patří mně, jako můj patří tobě."

"V pořádku," prohlásil Shannow. "Už se s tebou nebudu hádat. Možná zemře ještě v noci. Vzal jsi mu aspoň tu pistoli?"

"Ne, nevzal," ozval se hlas a Selah se otočil a viděl, že se raněný zvedl na lokti a míří pistolí na Shannowa. Jeruzaléman zvedl hlavu a oči se mu ve světle ohně blýskaly. Selah si všiml, že už už tasí vlastní zbraň.

"Ne!" vykřikl a postavil se mezi ně. "Dej tu pistoli pryč," vyzval Pekelníka.

Jejich oči se setkaly a raněnému se podařilo slabě se usmát. "Má pravdu, chlapče. Jsi hlupák," prohlásil, když pomalu zajišťoval zbraň a lehal si. Selah se prudce obrátil k Shannowovi, ale Jeruzaléman už odcházel pryč. O kousek dál se s biblí v ruce usadil na kameni. Selah, který ho v takové náladě obvykle nechával na pokoji, k němu ostražitě přistoupil a Shannow vzhledl a laskavě se usmál. Pak začal v měsíčním světle předčítat. Nejdřív měl Selah potíže porozumět některým slovům, ale celý příběh nakonec pochopil. Zdálo se, že nějakého muže oloupili a nechali ho zemřít a že několik lidí kolem prošlo, aniž by mu nabídli pomoc. Nakonec přišel jiný muž a pomohl mu. Odnese ho na místo, kde si mohl odpočinout. Ten poslední muž, vysvětloval Shannow, byl z lidí, které všichni nenáviděli a opovrhovali jimi.

"A co to teda znamená?" zeptal se Selah.

"Myslím, že to znamená, že v každém člověku je kus dobrého. A ty jsi k tomu podobenství přidal něco nového, protože jsi zachránil Samaritána. Doufám, že toho nebudeš nikdy litovat."

"Co je to za knihu?"

"Jsou to dějiny národa, který už dávno vymřel, a je to slovo Boha, který k nám mluví přes celé věky."

"Dává ti klid, Shannowe?"

"Ne, způsobuje mi utrpení."

"Dává ti sílu?"

"Ne, oslabuje mě."

"Tak proč ji čteš?"

"Protože bez ní by nebylo nic, jenom nesmyslná existence plná bolesti a žalu, končící smrtí. Proč bychom se jinak měli namáhat?"

"Abychom byli šťastní, Shannowe. Abychom vychovali děti a poznali radost."

"Já zažil jen málo radosti, Selahu. Ale jednoho dne ji znovu okusím."

"Skrze svého boha?"

"Ne, skrze svou ženu."

Batik ležel na zádech a cítil, jak ho tahají stehy. Taky byl velice slabý, věděl, že to způsobila ztráta krve. Neměl ponětí, proč ho ten kluk vlastně zachraňoval, ani proč mu to ten muž dovolil. A přesto byl Batik naživu, a to mu zatím stačilo. Když lev zařval, vzepjal se pod ním kůň, a jak lev skočil, Batikovi se podařilo vystřelit jenom jednou. Ten výstřel zvíře jenom škrábl na boku. Pak Batik sletěl ze sedla. Ani si nevzpomínal, jak tasil nůž, ale naprosto zřetelně si pamatoval, jak přijel ten muž s tvrdým pohledem na ocelově šedém valachovi, a když namířil revolver, dokonce si všiml, že to je pekelná zbraň.

Ted', když tu tak ležel pod hvězdami, nedalo Batikovi mnoho práce si spočítat, co bylo zřejmé: ten chlap byl jedním z těch, kdo před pár týdny napadli Kabrikovy Obžery, přičemž za jedinou noc zabili víc než osmdesát mladíků... Díky čemuž to, že ho ten chlap nechal naživu, bylo ještě podivnější.

Zatímco takto přemítal, přistoupil k němu ten chlapec, Selah. "Co dělají tvoje rány?"

"Zvládl to dobře. Zahojí se."
"Připravil jsem trochu vývaru. Pomůže ti to nahradit ztrátu krve."
"Proč? Proč to pro mě děláš?"
Selah pokrčil rameny, nehodlal se pouštět do debaty.
"Já tvou vesnici nepřepadl," řekl Batik, "i když jsem klidně mohl."
"Tak mi pověz, Pekelníku, proč chtěli pobít můj lid?"
"Naši knězi by ti odpověděli líp než já. My jsme vyvolení. Máme přikázáno zabydlet zemi a zabít každého muže, ženu a dítě, které najdeme. Knězi říkají, že nám to zajistí čistotu víry."
"Jak může nemluvně v plínkách ovlivnit vaši víru?"
"To nevím. Vážně. Já nikdy nemluvně ani větší dítě nezabil, i když jsem to viděl. Ptej se našich kněží, až nějaké potkáš."
"Je to krutost, které vůbec nerozumím," řekl Selah.
"Jmenuji se Batik," řekl muž. "A ty?"
"Selah."
"A tvůj přítel?"
"On je Shannow, Hromotvůrce."
"Shannow. To jméno jsem už slyšel."
"Má vznešenou duši a je to velký válečník. Pobil mnoho tvých lidí."
"A teď zase oni honí jeho."
"To ty?"
"Ne," řekl Batik. "Ale lord Abaddon ho prohlásil za nečistého a to znamená, že musí být upálen. Zélóti už vyjeli a oni jsou velice mocní. Najdou ho."
"Až ho najdou, Batiku, on je pobije."
Batik se usmál. "On není bůh, Selahu. Zélóti ho dostanou, jako dostali mě."
"Tebe taky honí?"
"Potřebuji se trochu prospat. Promluvíme si zítra."

Batik se probudil brzy, bolest z ran ho vytrhla z neklidného spánku. Obloha nad jeho hlavou byla čistá a na ní kroužila černá vrána, odkláněla se stranou a zase se vracela. Batik se posadil a trhl sebou, jak ho zatahaly stehy na tváři. Shannow byl vzhůru, nehybně seděl ve světle svítání a četl v kůži vázané knize se zlatou ořízkou. Batik si všiml, jak je napjatý, i toho, že má pravou ruku položenou jen pár palců od revolveru, který ležel vedle něj na kameni. Batik potlačil nutkání se usmát.
Příliš ho bolely stehy.
"Vstáváš brzy," poznamenal a odhrnul pokrývku.
Shannow pomalu zavřel knihu a otočil se. Jejich oči se setkaly a Shannowův pohled mrazil jako ledovec. Batikovi ztvrdly rysy.
"Doufám jsem," utrousil Shannow bezvýrazně, "že v noci umřeš."
Batik kývl. "Než se dáme do delšího hovoru o tvých názorech, možná by ses rád dozvěděl, že nás pozorují a že po nás zakrátko půjdou."
"Nikdo nás nesleduje," odušil Shannow. "Před chvílí jsem všechno prohlídl."
Batik se i přes bolest usmál. "Ty nemáš nejmenší představu, Shannowe, o přirozenosti těch lovců. Nemluvíme tu o obyčejných lidech. Ti, kdo po nás jdou, jsou Zélóti a jezdí pod jménem Pekelní psi. Když vzhledneš, uvidíš vránu. Nesletí dolů, ani nehledá potravu. Prostě tam jenom tak krouží a ukazuje směr těm, kdo ji následují. Toho lva včera se zmocnil Zélóta. Mají takové nadání. Proto jsou tak nebezpeční."
"Proč bys mě měl varovat?" zeptal se Shannow a mrkl nahoru, aby se podíval na tu vránu.
"Protože po mně jdou taky."
"Proč by měli?"
"Nejsem nábožensky založený člověk, Shannowe, a pokusil jsem se překazit zimní obětování. Ale to je minulost. Prostě to ber tak, že já, stejně jako ty, jsem nepřítelem Zélótů."
Selah zaúpěl a posadil se. Na skále nad Shannowovým mrtvým tělem seděl jakýsi slintající plaz. Selah vytáhl revolver a natáhl kohoutek. Když namířil, obluda k němu obrátila oči rudé jako krev.
"Co to děláš?" zeptal se Shannow.
Selah zamrkal, protože obraz se zachvěl a rozmazal se. Stiskl kohoutek, ale v poslední vteřině otočil hlaveň. Zvuk výstřelu se odrazil od kopců a kulka prolétla Shannowovi kolem ucha. Selah znovu natáhl kohoutek, ale dostal se za něj. Batik. Hranou ruky udeřil Selaha zezadu do krku, takže chlapce ochromil, a revolver mu sebral.
Shannow se ani nepohnul. "Je v pořádku?" zeptal se.
"Ano. Zélóti to s mladými umějí skvěle, jejich mysl je mnohem tvárnější."
Shannow vytáhl revolver, natáhl ho a Batik ztuhl. Jeruzaléman zvrátil hlavu, zvedl ruku a vystřelil. Vrána se zřítíla ve zmeti masa a peří na zem.
Shannow vyndal prázdnou nábojnici a znovu zbraň nabil. Pak došel k Selahovi, poklekl vedle něj a obrátil ho obličejem nahoru. Chlapci se zachvěla víčka a on otevřel oči. Uviděl Shannowa a šukl sebou.
"Ty jsi mrtvý!" vyjekl a snažil se zvednout.
"Lež klidně, chlapče. Já jsem v pořádku."
"Viděl jsem nad tvým tělem obludu. Snažil jsem se ji zahnat."

"Žádná obluda tam nebyla." Shannow se mu to snažil vysvětlit, ale chlapec to nedokázal pochopit. Vložil se do toho Batik.

"Bylo to kouzlo, Selahu. Oklamali tě lovci."

"Kouzlo?"

"Ano. Udělali kouzlo, kterým oklamali tvůj zrak. Je dost nepravděpodobné, že by to znovu zkusili přes tebe, ale mohli by. Dávej pozor a na nic nestřílej." Podal chlapci revolver a svezl se na zem, obličej měl zalitý potem.

Shannow se na něj zblízka podíval. "Jsi silný muž," prohlásil, "ale ztratil jsi hodně krve. Potřebuješ si odpočinout."

"Tady zůstat nemůžeme," namítl Batik.

"Odkud přijdou?" zeptal se Shannow.

"Od severovýchodu," odpověděl Batik. "Ale nesnaž se s nimi bojovat, Shannowe."

"To je můj způsob. Kolik jich je?"

Batik pokrčil rameny. "Mohlo by jich být šest nebo šedesát. Ať tak nebo tak, pojedou v násobku šesti. Je to mystické číslo."

"Zůstaň tady a odpočiň si. Vrátím se."

Shannow došel ke svému sedlu a zvedl ho. Došel k ocelově šedému valachovi, který byl spoután asi o deset kroků dál. Jak se k němu Shannow blížil, uviděl, že koni na zadek sedají mouchy, a přesto vůbec nepohybuje ocasem. Shannow zpomalil a valach sklonil hlavu a upřeně ho pozoroval. Shannow se ke koni přiblížil zleva a položil mu sedlo na záda. Poté se sehnul, aby mu mohl přitáhnout podpínku. Valach se nehýbal a Shannow už se potil. Do pravé ruky pevně uchopil udidlo a povolil pouta, která měl kůň na nohou. Jak provaz odpadl, valach napjal svaly, aby se vzepjal, a Shannow popadl sedlovou hrušku a vyhoupl se do sedla. Valach se postavil na zadní a vyrazil šiléným tryskem, ale Shannowovi se podařilo vsunout nohy do třmenů a udržel se. Valach se zastavil a zuřivě vyhodil, ale Shannow mu zkroutil hlavu zpátky k táboru. Náhle se kůň převálil. Shannow seskočil ze sedla, a jak se zvíře narovnávalo, rychle nasedl.

V táboře zatím Batik s obdivem přihlížel pokračujícímu souboji vůli. Kůň vyhazoval, skákal, kroutil se a válel pořád dokola, ale Shannow se stále držel. Stejně náhle, jako to začalo, všechno skončilo a valach se zastavil, hlavu sklopenou a od nozder mu šla pára. Shannow ho nechal krokem dojít zpátky do tábora, sesedl a zvíře opět spoutal. Odsedlal ho, vytřel dosucha a hladil ho po krku a uších.

Zvedl sedlo a došel k Selahovu koni. Bez obtíží ho nasedlal a vyrazil k severovýchodu.

Když Shannow přešel přes hřeben, Batik se uvolnil a položil se do trávy.

"Přes všechno je to skvělý jezdec."

"On je Hromotvůrce," prohlásil Selah pyšně. "Vrátí se."

"Rád bych si to taky myslel," opáčil Batik, "ale ještě nikdy neměl co do činění se Zélóty. Já jejich práci viděl a o jejich schopnostech si nedělám žádné iluze."

Selah se usmál a začal se věnovat zvěřině. Nařezal kousky na snidani. Batik, uvažoval, je chytrý člověk. Ale ještě nikdy neviděl Shannowa při práci.

O šest mil dál na severovýchod přitáhla malá skupinka mužů otěže a jala se studovat kopce před sebou. Jejich vůdce, štíhlý mládenec s jestřábím nosem a tmavýma očima, se obrátil ke svému společníkovi.

"Už ses vzpamatoval?" zeptal se.

"Ano, Donai, ale jsem vyčerpán. Jak se mohl udržet v sedle? Téměř jsem toho koně zabil."

"Jezdí dobře. Přál bych si, abych toho o něm a o jeho spojení s Batikem věděl víc." Donai se otočil v sedle a pohledem spočinul na dvou mrtvolách přivázaných na koňských hřbetech. Xenon se zmocnil lva, Cheros vrány. Ten dlouhovlasý jezdec je oba zabil.

Donai sesedl. "Poradím se," prohlásil. Ostatní tři jezdcí mlčky seděli v sedlech, zatímco jejich vůdce poklekl do trávy a v dlaních svíral oblý červený kámen. Chvilí se vůbec nehýbal. Pak vstal.

"Achnazzar říká, že ten muž je Shannow, Hledač Jeruzaléma. Posílá nám víc mužů. My máme počkat tady."

Muži sesedli a sňali si pláště z černé kůže i tmavé přilbice.

"Kterou šestici posílají?" zeptal se Parin, nejmladší z jezdců.

"Posílají šest družstev. Nevím které," řekl Donai.

"Šestatřicet mužů!" divil se Parin. "Aby vyřídili dva muže a kluka?"

"Hodláš snad zpochybňovat Achnazzarův úsudek?" zeptal se tiše Donai.

"Ne," odpověděl rychle Parin.

"Ne," souhlasil Donai, "to je velice moudré. Ten muž Shannow představuje velké zlo, a v tom je vždycky veliká síla. Je nečistý, služebník starého temného boha. Musí být zničen. Achnazzar říká, že s sebou nosí bibli."

"Říká se, že když se dotknete bible, spálíte si ruku a zjizvíte duši," ozval se další jezdec.

"To je možné, Karime. Já nevím. Achnazzar říká, že máme zabít muže i jeho koně a spálit sedlové brašny, aniž bychom je otvírali."

"Často mě napadlo," poznamenal Parin, "jak tahle Kniha přežila Armageddon."

"Zlo je všude," opáčil Donai. "Když byl starý temný bůh zničen, jeho tělo se rozdělilo a v podobě deště se sneslo na zemi. A kde se jí dotklo, zemi znečistilo. Nikdy tě nesmí překvapit místo, kde zlo přebývá."

"Tohle můžeš klidně zopakovat," prohodil Karim, štíhlý jezdec středního věku s prošeďavou bradkou. "Byl bych vsadil na Batika život, mezi Pekelníky nebylo lepšího bojovníka."

"Tvoje použití slova dobrý je podezřelé, Karime," řekl Donai. "Ten muž byl nečistý, ale svou temnotu skryl ve svém nitru. Jenže pán Satan má způsoby, jak osvětlit i nejtemnější kouty duše, a já si myslím, že to nebyla žádná náhoda, že

Batikovu sestru vybrali pro zimní obětování."

"Tomu věřím," řekl Parin, "ale co chtěl získat tím, že se zeptal Shaley, jestli uteče s ním?"

"Dobrá otázka, Parine. Podcenil svatost své sestry. Ona byla skutečně hrdá, že ji vybrali, a když se jí dotklo jeho zlo, zašla rovnou za Achnazzarem. Byla to skvělá žena, která nyní slouží Pánu!"

"Ale jak mohl podcenit její svatost?" trval na svém Parin.

"Zlo nemá vůbec žádnou logiku. Myslel si, že si zaslouží pozemský život, a jeho nevěra byla jeho rouháním. Myslel si, že je odsouzena k záhubě, a pokusil se ji zachránit."

"A teď je s tím Jeruzalémanem," poznamenal Karim.

"Zlo přitahuje zlo," opáčil Donai.

Kolem poledne pojedla čtveřice jezdců časné jídlo a obloha potemněla, jak slunce zakryly těžké mraky s černými okraji. Oblohu na východě rozčísł blesk a krajinou se převalilo ohlušující zahřmění.

"Nasedat!" křikl Donai. "Zajedem k lesu."

Muži se vyškrobali na nohy a vydali se ke koním. Pak Donai zvedl plášť a ztuhl. Na okraji jejich tábora stál ten dlouhovlasý jezdec a dlouhý kabát mu ve vichřici poletoval. Donai vytasil pistoli z pouzdra, ale do prsou ho udeřilo dobřela rozžhavené kladivo a srazilo ho na jeho koně. Karim, jakmile zaslechl výstřel, se vrhl na zem, ale Parin a ostatní jezdcí zemřeli vestoje, když z úst Shannowových revolverů vyšlehl plameny. Karim se překulil a vystřelil, jeho střela Shannowovi prostřelila límec. Jeruzaléman se spustil do trávy a Karim ještě dvakrát vystřelil, ale nikdo mu neodpověděl. Karim se odsunul stranou, skryl se za Donaiovo tělo a zavřel oči. Jeho duch se vznesl a vstoupil do mysli jeho koně. Z tohoto výhodného místa Karim prohlédl celou oblast, ale po útočnickovi nebylo ani stopy. Karim otočil koňovou hlavou a zahlédl vlastní tělo ležící za Donnaiem.

Shannow se zvedl z trávy za Karimovým tělem s namířeným revolverem. Karimův duch se vyřítl z koně rovnou do Shannowovy mysli a Jeruzaléman se zapotácel, když se mu do mozku zahryzla bolest a před očima mu vybuchlo bílé světlo. Pak následovala temnota a Shannow zjistil, že se ocitl v tunelu hluboko pod zemí. Dolehlo k němu jakési cupitání a pak se z dřevěných stěnách vyhrnuly obrovské krysy se zuby dlouhými jako nože.

Shannow, na pokraji paniky, zavřel své vnitřní oči a noční můru vyhnal ze své mysli. Cítil horký dech krys na obličej, cítil, jak mu jejich zuby trhají kůži. Pomalu otevřel oči a nevěřícně si pohledal po mohutných hlodavcích, podíval se za ně. Jako skrze mlžný opar uviděl koně a před nimi dvě těla. Shannow zvedl ruku a namířil revolver.

Zbraň se změnila v hada, který na něj zaútočil a zabořil mu zuby do zápěstí. Shannow si hada nevěšmal a pevněji stiskl kohoutek revolveru, který už necítil. Revolver v jeho ruce sebou trhl.

Karim opustil jeho tělo a dorazil právě ve chvíli, kdy mu druhá kulka prorazila lebku. Jednou sebou škubl a dál ležel bez hnutí.

Shannow padl na kolena a rozhlédl se kolem sebe. V trávě ležela rozhozená čtyři těla, dvě další byla přivázána k sedlům koní. Shannow zamrkal. "Copak nechovám dostatečnou zášť, ó Pane, proti těm, kdož tebe nenávidí? A nevzbuzují snad ti, již proti tobě se byli postavili, ve mně žal? Nenávidím je dokonalou nenávisť. Jsouť oni nepřátelé mými." Shannow sesbíral zbraně a střelivo zabitých a pak těla prohledal. Každý muž měl u sebe ve váčku na krku malý kamínek asi o velikosti špaččího vejce. Kamínky měly rudozlatou barvu protkanou černými žilkami. Shannow si je dal do kapsy a pak odvedl jejich koně ke svému a vrátil se do tábora.

Batik se choulil pod pokrývkami a déšť udušil i oheň. Shannow si k sobě zavolal Selaha.

"Přesuneme se pod stromy, pryč z tohoto nečasu," řekl, jak se zvedl vítr a obloha potemněla.

Batik se nehýbal. "Co se tam stalo?" zavolal.

"Pobil jsem je. A teď pryč z toho deště."

"Kolik jich bylo?"

"Čtyři. Dva další už byli mrtví."

"Ale jak ti můžu věřit? Jak vím, že jsi pořád ještě Shannow?" Pokrývka odlétla a Shannow zjistil, že hledí do ústí Pekelníkovy pistole.

"Jak ti to mám dokázat?"

"Vyslov jméno svého Boha."

"Jehova, Pán zástupů."

"A kdo je Satan?"

"Padlý anděl, kníže lži."

"Věřím ti, Shannowe. Žádný Pekelník by se takhle nerouhal!"

Pod rozložitou borovicí na úbočí kopce, kde déšť nebyl tak prudký, se Shannow snažil zapálit oheň. Po chvíli to vzdal a opřel se o strom.

Batik seděl vedle, tvář popelavou a pod očima tmavé kruhy. "Máš bolesti?" zeptal se Selah.

"Trochu. Pověz mi, Shannowe, prohledal jsi těla?"

"Ano."

"Našel jsi něco zajímavého?"

"Co přesně máš na mysli?"

"Malé kožené váčky s kamínky."

"Vzal jsem všech šest."

"Mohl bych si je vzít?"

"Nač by ti byly, Batiku?"

"Ten můj mi vzali, než jsem utekl, a bez nich bude trvat celé týdny, než se mi tyhle rány zahojí. Snad bych mohl použít

jiný."

Shannow vytáhl váčky z kapes kabátu a hodil je Batikovi do klína. Pekelník vzal kamínky jeden po druhém do ruky, zavřel oči a soustředil se. Nic se nestalo, dokud nedošel k pátému kameni. Ten krátce zazářil a Batik se usmál.

"Stálo to za pokus," řekl. "Jenže když jsi toho muže zabil, zlomil jsi jeho moc. Přesto mi to aspoň ulevilo od bolesti, než se veškerá moc úplně ztratila." Batik kamínky zahodil.

"Kde tyhle věci berete?" chtěl vědět Shannow.

"Jsou to dary k narození od lorda Abaddona. Velikost kamene závisí na tvém postavení. Říkáme jim Satanovo sémě."

"Odkud se berou?"

"Kdo ví, Shannowe? Vypráví se, že je Satan dodává Abaddonovi o Valpuržině noci, o svatovečeru duší."

"Ty tomu věříš?"

"Já nevěřím ničemu, obvykle je to tak bezpečnější."

Selah zvedl jeden odhozený kámen a zatočil jím v dlaních.

"Jsou moc hezké," poznamenal, "a na dotek jsou teplé, ale dal bych přednost ohni."

Mokré halouzky, které Shannow naskládal na hromádku, vzplály a Selah uskočil a pustil kámen, který nyní zářil jako lucernička.

"Dobrá práce, chlapče," řekl Batik. "Teď vezmi ten kámen a podrž mi ho nad ranami." Selah udělal, co se po něm žádalo, ale zář pohasla a kámen vychladl.

"Aspoň máme oheň," zavrčel Batik.

Shannow se s trhnutím probudil a srdce mu divoce bušilo. Sedl si a rozhlédl se kolem sebe. V jeskyni bylo teplo a útulno a oheň u zadní stěny jasně plápolal. Shannow se uvolnil a znovu se uložil.

Jeskyně?

Prudce se narovnal a sáhl po revolveru, ale ten tu nebyl. Usnul vedle Batika a Selaha v lese na břehu malého potůčku. A probudil se tady a beze zbraní.

Pohnul se jakýsi stín, k ohni přistoupil nějaký muž a sedl si naproti němu.

Byl to onen hezký Abaddon s prokvetlými spánky, pán Pekelníků.

"Neplašte se, pane Shannowe. Chci si jenom popovídat."

"My si nemáme o čem povídat."

"Určitě ne? Když jsou moji lovci tak blízko?"

"Jen ať přijdou."

"Taková nadutost, pane Shannowe. Myslíte, že tou svou ubohou pistolkou postřílíte všechny mé muže?"

Shannow na to neřekl nic a Abaddon natáhl ruce nad oheň, aby si je ohřál. Měl na sobě oslnivě bílé roucho, které se ve světle ohně zlatě lesklo.

"Muž, chlapec a zrádce," zašeptal Abaddon, "se vydali proti nově zrozenému národu silných válečníků. Je to skoro směšné." Pohledem se střetl s Shannowem. "Víte, žiji již skoro tak dlouho jako váš přítel Karitas, a viděl jsem mnoho věcí, jak ve svém starém světě, tak i v tomto novém, který je jako uplakané dítě. Žádní hrdinové neexistují, pane Shannowe. Nakonec všichni děláme kompromisy a zajišťujeme si svou vlastní malou nesmrtelnost, nebo trochu majetku či potěšení. Žádní Galahadové už nejsou, a divil bych se, kdyby vůbec nějakí byli."

"O žádném Galahadovi jsem nikdy neslyšel," namítl Shannow.

"Byl to rytíř, pane Shannowe, válečník, o kterém se vyprávělo, že bojoval za Boha. Nikdy se neoddal žádné ženě ani žádnému jinému tělesnému potěšení, a bylo mu dovoleno, aby našel svatý Grál. Byla to pěkná pohádka pro děti, i když ne pro pekelné děti."

"Co ode mě chcete?"

"Chci, abyste zemřel, pane Shannowe. Abyste přestal existovat."

"Proč?"

"Snad je to jenom takový nápad. Bylo předpovězeno, že pro mne znamená nebezpečí. Já to sice nechápu, ale připouštím, že důkazy naznačují jisté opodstatnění těch obav."

"Vy mě nezajímáte," namítl Shannow. "Nemáte nic, po čem bych toužil. V čem tedy spočívá to nebezpečí?"

"Kdo ví?" opáčil Abaddon a usmál se. "Jste mi trnem v patě a já ho musím vytáhnout a hodit do ohně."

"Tak si přiveďte ty své demony," řekl Shannow a vstal.

Abaddon se uchechtl a zavrtěl hlavou. "O to jsem se pokusil, pane Shannowe, a vy jste mne zranil. Opravdu. Jenže co jsou mi demony ve srovnání s vašimi?"

"Já žádné demony nemám."

"Ne? A co vás žene hledat pohřbené město? Proč se držíte svých pověr? Proč bojujete ty své osamělé bitvy?"

"Já Jeruzalém najdu," prohlásil Shannow tiše. "Živý nebo mrtvý, cestu domů si najdu."

"Domů? Co jste to říkal té roztomilé milostpaní Taybardové? Kamínek v jezeře? Vlny se ztratí a všechno je takové, jako to bývalo. Ano, vy potřebujete najít cestu domů." Abaddon zvedl klacík a zlehka ho položil na oheň. "Víte, pane Shannowe, mnoho mých mužů je stejných jako vy, zvláště mezi Zélóty. Vyzývají svého boha z čistého srdce a rádi pro něj zahynou. Muži jako vy jsou jako listy na podzim. Vy jste člověk, co četl bibli, překvapuje mě, že jste si to ještě neuvědomil."

"V mojí bibli o Pekelnících nic nestojí," zašeptal Shannow.

"Pane Shannowe! Není lhaní hřích? Odkazují vás na Jozue a vpád Izraelitů do země Kananejské. Na výslovný rozkaz vašeho Boha pobili Izraelité každého muže, ženu i dítě ve třiceti dvou městech. Čím se Pekelníci liší? Nenamáhejte se s odpovědi, žádný rozdíl tu není. Založil jsem Peklo před dvěma a půl stoletími a vytvořil jsem národ podle stejných

principů, na jakých stál Izrael. Nyní mám fanatické vojsko a lid zapálený tak, že si to ani neumíte představit. A oni mají své zázraky, své rozdělení Rudého moře, uzdravování a naprosto nepředstavitelné divy a kouzla.

Svým způsobem je vaše postavení zábavné. Jste člověk boží v národě vyznavačů ďábla. A přesto jste vy tím nečistým, vy jste upírem za nocí. Příběhy o vás budou jednou vyprávět pekelným dětem, aby je udrželi v postýlkách." Shannow se zakabonil. "Všechno, co říkáte, je hnusné."

"To vskutku je, podle vašich měřítek. Mimochodem, věděl jste, že Donna Taybardová teď žije na hranici mého území?"

Shannow seděl naprosto nehybně.

"Ona a její manžel, bohatý muž jménem Griffin, se usadili v krajině na západě. Je tam úrodná půda. Dokonce by se jim mohlo dařit."

"Proč mi lžete?" zeptal se Shannow. "Je to proto, že váš pán se nedokáže postavit pravdě?"

"Já nepotřebuji lhát, pane Shannowe. Donna Taybardová uvěřila, že jste zahynul, a vyspala se s Corni Griffinem. Teď je těhotná, i když se narození své dcery nedožije."

"Nevěřím vám."

"Ovšemže mi věříte, pane Shannowe. Nic bych přece nezískal, kdybych vám zalhal. Kdybych ji nechal jako dámu vašeho srdce, spěchal byste za ní... na mé území. Nyní byste se mohl rozhodnout, že ji necháte, a mně zbude roztomilá prácička vystopovat vás a uštvat."

"Tak proč mi to říkáte?"

"Abych vám způsobil bolest."

"Už jsem byl zraněn dřív."

"Jistě jste byl, pane Shannowe. Vy jste ten, kdo vždycky prohrává a trpí. Toto je jejich úděl na tomto světě, jakož i já mám svůj. Váš Bůh vám mnoho darů neposkytuje, není-liž pravda? To jste si opravdu neuvědomil, pane Shannowe, že vyznáváte mrtvé božstvo? Že přes všechnu svou propagandu a tu svou příšernou knihu prohrál?"

Shannow zvedl hlavu a jejich pohledy se setkaly. "Vy jste hlupák, Abaddone, a já se s váma nebudu bavit. Měl jste pravdu. Donnina zrada mě ranila. Hluboce. Přesto jí přeju pouze štěstí, a pokud ho našla s Griffinem, budiž."

"Štěstí?" odfrkl si Abaddon. "Já ji zabiji a dítě v jejím lůně s ní. Za dva měsíce bude mou obětí. Její krev poteče do Sipstrassi. Jak se vám líbí tohle, Jeruzalémane?"

"Jak jsem říkal, jste hlupák. Podívejte se mi do očí, Abaddone, a přečtěte si v nich pravdu. Od této chvíle jste mrtvý. Pošlete si ty své Zélóty, pošlete své demony, pošlete svého boha, nebude vám to k ničemu, protože já si vás najdu."

"Jenom slova," odsekl Abaddon, ale úsměv z tváře mu zmizel. "Přijďte za mnou, jak nejrychleji to zvládnete."

"S tím počítejte," ujistil ho Shannow.

Shannow se znovu probudil, a tentokrát byl zpátky v tábořišti u potoka. Oheň vyhasl, zbyly jen žhnoucí uhlíky, a Batik se Selahem spali. Shannow vstal, přiložil k uhlíkům pár klacíků a rozfoukal oheň k životu. Pak si sedl a zíral do plamenů, ale viděl jen Donnu.

Byť byl Abaddon nepochybně zlotřilý, Shannow vůbec nepochyboval, že o Donně Taybardové a Corni Griffinovi mluvil pravdu. Jenomže Abaddon podcenil Jeruzalémánovu schopnost pojmát bolest. Jeho láska k Donně byla příliš dobrá, přinášela mu velké množství radosti. Nic v Shannowově životě nikdy nebylo tak snadné. Jiní lidé dolovali potěšení, jako by to byla nekonečná rudná žíla, jejich životy byly plné smíchu a snadno dosaženého štěstí. Shannow rýžoval v potůčku plném kamení, který vydával málo a rychle se ztrácel.

A přesto byl v nitru rozpolcen. Jedna jeho část se chtěla rychle vydat za ní, zabít Griffina a Donnu si vzít násilím. Ještě hroznější pomyslení ho nutkalo vyjet, s revolvery v rukou proti Pekelníkům a zemřít v zuřivém boji.

Obloha zesvětlala a ze stromů se ozval zpěv ptáků. Batik se zavrtěl, ale neprobudil se. Shannow se zvedl a vydal se do prudkého svahu, aby si prohlédl pohoří nedaleko na severu. Hory byly zubaté a vysoké, pronikaly mraky jako sloupy podpírající nebesa.

Shannow by se nikdy nedokázal usadit na statku, dokud by ho volalo nějaké vzdálené pohoří, dokud měl v srdci zabodnut háček kouzla Jeruzaléma.

"Miluju tě, Donno," zašeptal.

"Vypadá to na hezký den," řekl Batik.

"Neslyšel jsem tě přicházet."

"To je zručnost, Shannowe. Co máš v plánu teď?"

"Nejsem si jistý. Včera v noci jsem viděl Abaddona. Ohrožuje někoho, kdo je mi blízký."

"Tvoji ženu?"

"Ne, moji ne."

"Tak ti po tom nic není."

"Ne podle pekelné filozofie," poznamenal Shannow.

Batik se posadil a Shannow mu nastínil svůj rozhovor s pekelným králem i jeho pozadí. Batik pozorně naslouchal a pochopil mnohem více, než Shannow chtěl.

"K Abaddonovi se nedostaneš, Shannowe," prohlásil. "Já sám jsem ho vídával jen zřídka. Hlídají ho Zélóti a jen občas se vydává mezi obyčejné lidi. Stejně jsi říkal, že ta karavana míří k severozápadu, čímž se dostává země Pekelníků mezi tebe a ji. A Pekelníci se připravují k válce, Shannowe. Pekelné vojsko neuhne z cesty kvůli vozkům a sedlákům."

"Nemůžu ji zachránit," řekl Shannow, "ale musím zničit Abaddona."

"To nejde."

"Možná nemůžu uspět, ale rozhodně to můžu zkusit."

"A k čemu to bude? Jsi snad svědomím světa?"

"Neumím ti to vysvětlit. Ani nikomu jinému. Nesnesu zlo, ani se nemůžu dívat, jak špatní silní ničí slabé."

"Ale silní vždycky ovládají slabé, Shannowe. To je v přirozenosti lidí i zvířat. Můžeš být buď lovcem, nebo loveným. Žádnou jinou možnost nemáš, žádná neutralita neexistuje. Pochybuju, že vůbec kdy byla, dokonce i před Pádem."

"Říkal jsem ti, že to neumím vysvětlit," pokrčil Shannow rameny, ale Batik se nenechal odradit.

"Nesmysl! Jednou v životě jsi učinil rozhodnutí a zvážil důvody pro to, co děláš. Buď upřímný, člověče!"

"Upřímný? K Pekelníkovi? Co ty víš o upřímnosti? Nebo o lásce, o soucitu? Tebe vychovali ve víře v Satana a pil jsi krev nevinných. Důvody? Proč sedlák pleje nebo loví vlky a lvy? Já lovím vlky mezi lidmi."

"Božský zahradník?" prskl Batik. "To teda musí být tvůj Bůh v pěkný bryndě, když ty jsi to jediný, nač se na tomhle poničeném světě zmožil."

Shannow švihl rukou dolů a nahoru a Batik zjistil, že zírá do černého, nehybného ústí pekelného revolveru. Vzhledl Shannowovi do očí a uviděl v nich číhat šílenství.

"Urážej mě, jestli chceš," zasyčel Shannow, "ale nebudeš zostouzet mého Boha. Tohle je jediné varování, kterého se ti ode mě dostane. Tvoje příští hloupost bude taky tvou poslední."

Batik se zazubil jako vlk. "To je dobrý, Shannowe. To je velice pekelné, ti, kteří s tebou nesouhlasí, zemrou!"

Shannow zamrkal a zajistil revolver. "To není můj způsob," zašeptal a sesul se na zem vedle Batika. "Já moc debatovat neumím. Jazyk mi vždycky klopýtne o zuby a pak se rozzlobím. Jsem v pasti, Batiku, v pasti náboženství, kterému ani pořádně nerozumím. V bibli je mnoho pasáží, kterými se můžu nechat vést, i když nejsem křesťan. Moje bible mě učí nepřítele nemilosrdně rozdrtit, zničit ho ohněm a mečem... a taky mě učí nepřítele milovat a konat dobro i vůči těm, kdo mě nenávidí."

"Žádný div, že tě to zmátlo," řekl Batik. "Ale já taky dlouho zvažoval možnost, že člověk je nutně blázen. Já v žádného boha nevěřím a jsem taky mnohem šťastnější."

Nechci věčný život. Chci trochu radosti, hodně potěšení a rychlou smrt, jakmile mi obojí přestane chutnat."

Shannow se uchechtl a jeho napětí opadlo. "Přál bych si, abych mohl tuhle filozofii sdílet."

"To přece můžeš, Shannowe. Ta je zadarmo."

Shannow zavrtěl hlavou a zahleděl se k horám.

"Půjdu tam," prohlásil, "a pak zamířím k západu."

"Zůstanu s tebou až k horám, pak se vydám k východu."

"Myslíš, že se tak dostaneš z dosahu Zélótů?"

Než mohl Batik odpovědět, křoví po jejich levici se rozhrnulo a z něj vyrazil mohutný hnědý medvěd. Zhlédl muže, kteří tam seděli a právě vstávali, a zvedl se na zadní, takže měřil skoro osm stop. Chvilku tam stál, pak se spustil na vsechny čtyři a odšoural se pryč.

Oba muži vrátili zbraně do pouzdra.

"Z dosahu Zélótů se nedostaneš nikdy, Shannowe," podotkl Batik. Shannow si hlasitě vydechl.

"Byl jsem si jistý, že je v jejich moci."

"Příště nejspíš bude," ujistil ho Batik.

6. Kapitola

CORNI GRIFFIN MĚL STAROSTI. VĚTŠINU DNE tvrdě pracoval na novém domě, pečlivě pokládal základy zdi a měřil klády pro překlady v rozích. A přesto, zatímco pracoval, oči mu neustále tékaly k obloze a věčným pozorovatelům.

Od prvního útoku k žádnému novému vzplanutí násilí nedošlo, ve skutečnosti právě naopak. Následujícího dne k usedlosti dorazila šestice jezdců. Griffin znovu vystoupil, aby se s nimi setkal. Kryli ho Madden, Burke, Mahler a pět dalších mužů, kteří měli pušky a pistole, jež sebrali mrtvým jezdcům. Těla odnesli na pole na východě a spěšně je zahrabali.

Jezdci přijeli k osadě bez zjevného strachu a jejich vůdce, štíhlý mládenec s jasnými šedými očima, s hřejivým úsměvem přistoupil ke Griffinovi.

"Dobré ráno. Jmenuji se Zedeki." Natáhl ruku. Griffin ji přijal a krátce, z povinnosti, mu rukou potřásl.

"Griffin."

"Vy jste zdejší vůdce?"

Griffin pokrčil rameny. "My si nemyslíme, že bychom nějakého vůdce potřebovali. Jsme jen skupina sedláků."

Zedeki kývl a usmál se. "Ano, chápu. Nicméně, vy mluvíte za celou občinu, ano?"

"Ano."

"Dobrá. Včera v noci vás přepadla skupina odpadlíků z naší země, a to nás velice rmoutí. Ti, kteří přežili, byli zadrženi a okamžitě byli odsouzeni k smrti. Přišli jsme se za ten incident omluvit."

"To není třeba," oznámil mu Griffin. "Vyřídili jsme je beze ztrát a hodně jsme tím získali."

"Mluvíte o zbraních," řekl Zedeki. "Ve skutečnosti je ukradli z našeho města a my bychom je rádi dostali zpět."

"To je pochopitelné," odušil hladce Griffin.

"Takže souhlasíte?"

"S tou zásadou ano. Ukradený majetek by měl být navrácen jeho majitelům."

"Takže si je můžeme vzít?"

"Naneštěstí jsou i další zásady, které je třeba také zvážit," prohlásil Griffin. "Ale možná bychom se mohli posadit a

občerstvit se?"

"Děkuji."

Griffin se posadil na padlý kmen a kývl na Zedekiho, aby se k němu připojil. Oba muži delší dobu seděli mlčky, dokud jim Donna a další dvě ženy nedonesly měděné pohárky s medem oslazeným bylinkovým čajem. Ostatní jezdci neseděli a než přijali občerstvení, podívali se na Zedekiho.

"Mluvil jste o dalších zásadách," podotkl Zedeki.

"To vskutku mluvil, starý brachu. Chápete, že jsme přišli ze země, kde je takový zvyk, že válečná kořist patří vítězi. Proto má většina mužů pocit, že si své nové zbraně zasloužili. Za druhé, je tu otázka náhrady. Ti jezdci byli vaši lidé, pokud také neukradli šaty, které měli na sobě. Proto by moji lidé mohli mít pocit, že by se jim za hrůzu, kterou prožily jejich ženy a děti, mělo dostat jistého odškodnění, a to ani nemluví o tom, co nás tato operace stála ve střelivu a tvrdé práci, když jsme připravovali nástražné dráty a další věci, které našťěstí nebyly potřeba."

"Takže říkáte, že nám náš majetek nevrátíte?"

"Ne, to vůbec ne, Zedeki. Já jsem jenom nastínil možné námitky proti takovému činu. Vzhledem k tomu, že nejsem vůdce, nemůžu předpovědět, co jeden každý z nich udělá."

"Tak co tedy říkáte?"

"Říkám, že život je zřídka kdy jednoduchý. My chceme mít dobré sousedy a doufáme, že s lidmi žijícími okolo budeme moci obchodovat. Nicméně zatím jsme měli jen párkrát co do činění s vašimi lidmi, takže bychom se možná měli stáhnout a chvíli navzájem studovat naše zvyky."

"A pak nám ty zbraně vrátíte?"

"A pak si znovu promluvíme," řekl Griffin s úsměvem.

"Pane Griffine, moji lidé jsou vůči vám v přesile asi tisíc na jednoho. Nejsme zvyklí na to, že nám někdo odmítne vyhovět."

"Ale já jsem přece neodmítl, pane Zedeki. To by bylo příliš troulalé."

Zedeki dopil čaj a obhlédl si osadu. Oku vojáka neuniklo asi dvacet padlých stromů roztroušených na otevřeném prostranství. Každý byl položen tak, aby poskytoval kryt pro ostřelovače, a vše bylo naplánováno tak, aby se každý útočící oddíl, bez ohledu na to, z kterého směru by dorazil, dostal do vražedné křížové palby, zatímco nepřítel by střílel z dobrého úkrytu.

"To vy jste zorganizoval ta obranná postavení?" zeptal se Zedeki.

"Ne," odvětil Griffin. "Já jsem jenom pokorný vozka. Máme tu několik mužů zběhlých v těchto věcech, museli se kdysi vypořádat se všemi možnými lotry."

"No, tedy vám děkuji za pohostinnost, pane Griffine. Napadlo mne, že byste mě možná rád navštívil u mne doma? Není to daleko a možná bychom mohli podrobněji projednat jisté zásady?"

Griffinovi se zúžily oči, ale usmál se na pohled hřejivě. "To je od vás vskutku laskavé a já rád přijímám, jenom ne hned. Jak sám vidíte, právě stavíme své domovy, a bylo by ode mě nezdvořilé, kdybych přijal vaši pohostinnost, aniž bych mohl nabídnout totéž. Chápete, je to jeden z našich zvyků, vždycky odpovídáme stejně."

Zedeki vstal a přikývl. "Nuže dobrá. Vráťím se, až budete víc... až budete usazení."

"Budete vítán."

Zedeki nasedl. "Až se vrátím, budu požadovat náš majetek."

"Noví přátelé by neměli hovořit o požadování," opáčil Griffin. "Pokud se vrátíte v míru, můžeme vyjednávat. Pokud ne, část vašeho majetku vám vrátíme tak rychle, že by se vám to nemuselo líbit."

"Myslím, že si rozumíme, pane Griffine, ale nevěřím, že chápete sílu Pekla. My nejsme nějakí bandité, jak jste je nazval. My jsme národ."

Jak odjížděl, Madden, Burke a dvacítko dalších mužů se seběhli kolem Griffina.

"Co si o tom myslíš, Griffie?" zeptal se Mahler, malý plešatějící sedlák, který se s Griffinem znal dvacet let.

"Znamená to potíže, ať se na to podíváme z kterékoliv strany. Myslím, že bychom se měli přesunout víc na západ."

"Ale tohle je dobrá země," namítal Mahler. "Přesně takovou jsme vždycky chtěli."

"Chtěli jsme domov bez banditů," řekl Griffin. "To, co máme, by mohlo být tisíckrát horší. Ten muž měl pravdu. Jsme v menšině. Viděli jste jejich zbraně, je to vojsko. Říkají si Pekelníci. Já teda nejsem nábožensky založený člověk, ale to jméno se mi nelíbí a děším se i pomyšlení na to, co naznačuje."

"No, já teda utíkat nebudu," prohlásil Madden. "Už jsem tady zapustil kořeny."

"Já taky ne," připojil se Mahler. Griffin se rozhlédl kolem sebe po tvářích ostatních mužů a viděl, že všichni kývají na souhlas.

Té noci, když seděl s Donnou Taybardovou pod jasným měsícem, cítil, jak ho jako plášť zahalilo zoufalství.

"Chtěl jsem, aby byl Avalon zemí míru a hojnosti. Měl jsem sen, Donno. A je tak blízko naplnění. Morové země, neobydlené, otevřené, bohaté a úrodné. Ale teď začínám chápat, že si Morové země své jméno plně zaslouží."

"Zahnal jsi je už předtím, Griffie."

"Mám pocit, že se můžou vrátit s tisícovkou mužů, když budou chtít."

Donna se k němu přiblížila, sedla si mu na klín a objala ho kolem krku. Griffin jí nepřítomně položil dlaň na vzduté břicho a ona ho zlehka políbila na čelo.

"Něco vymyslíš."

Griffin se uchechtl. "Ty hodně věříš..."

"... pokornému vozkovi," dokončila za něj Donna.

"Přesně."

Ale útok, kterého se Griffin tolik obával, nepřicházel, a jak mýjely týdny, jejich domovy už byly skoro dokončené. A

presto každý den pekelní jezdci vyjeli na hřeben, seděli tam na svých tmavých ořích a pozorovali usedlíky. Nejdřív to osadníky zneklidňovalo, ale rodiny si na jezdce na obzoru brzy zvykly.

Přešel měsíc, než osadu poplašil další incident. Mladík jménem Carver zamířil do kopců, aby nalovil čerstvé maso, ale už se nevrátil.

Jeho tělo našel o dva dny později Madden. Chlapec měl vyloupnuté oči a zabít byl i jeho kůň. Všechny jeho věci zůstaly nedotčeny, chyběla pouze jeho pekelná puška.

Následujícího dne se vrátil Zedeki, tentokrát sám.

"Jestli jsem tomu rozuměl, zabili jednoho z vašich lidí," řekl.

"Ano."

"V kopcích jsou nějakí lotrové a my je hledáme. Nejlepší bude, když vaši lidé zůstanou na čas v údolí."

"To nebude nutné," prohlásil Griffin.

"Nerad bych viděl další mrtvé," utrousil Zedeki.

"Já taky."

"Vidím, že váš dům je skoro hotový. Je to hezký příbytek."

Griffin dům postavil na závětrné straně kopce, základy zdí byly z kamene a krov byl srouben z klád tak, že na něj těsně přiléhala strmá střecha.

"Pokud se k nám připojíte na oběd, budete vítáni," pozval ho Griffin.

"Děkuji, ale nemohu."

Chvilí nato odjel a Griffinovi dělalo starosti, že nezopakoval svou žádost o zbraň.

O tři dny později Griffin vyjžděl z osady s puškou napříč přes sedlo a pistolí za pasem. Zamířil nahoru na západ, kde spatřili ovce tlustorohé. Cestou si překontroloval pušku, kterou mu zapůjčil Madden. Byla to pekelná zbraň, těžká, s krátkou hlavní. Zbraň byla opatřena opakovacím mechanismem s pružinou a Madden mu vysvětlil, že po každém výstřelu se těleso závěru vysune zpět a při návratu zasune do komory nový náboj. Griffinovi se nelíbilo, jak zbraň vypadá, dával přednost čistému půvabu své křesadlovky. Ale nemohl popřít praktické využití opakovací pušky, a tak půjčenou zbraň ochotně přijal.

Zamířil k severozápadu a sesedl na mýtině na široké římse, z níž viděl celé údolí. Nalevo a napravo od něj rostlo kolem vysokých borovic husté křoví, ale tady, na jasném slunci, Griffin viděl daleko do kraje a cítil se jako král. Po chvíli zaslechl, jak se od severu blíží kůň. Sebral pušku, zasunul náboj do komory, zbraň opřel o kámen a posadil se.

Na mýtinu vjeli čtyři pekelní jezdci s pistolemi v rukou.

"Lovíte bandity?" zeptal se mile Griffin. "Uhni od té zbraně," vyzval ho jeden z jezdců. Griffin zůstal, kde byl, a podíval se tomu muži do očí. Byl to černovousý, mohutně stavěný chlapík a v jeho výrazu nebylo ani stopy po teple a přátelství.

"Mám za to," řekl Griffin, "že mě hodláte zabít, jako jste zabili Carvera?"

Muž se chmurně usmál. "Zpočátku měl tvrdé řeči, ale na konci prosil a žádonil. Ty budeš taky."

"Možná," připustil Griffin. "Ale protože mám stejně umřít, mohli byste mi říct proč?"

"Proč co?"

"Proč se chováte takhle. Zedeki mi řekl, že máte celé vojsko. Přece se nebojíte pár osadníků?"

"Rád bych ti to řekl," opáčil ten muž, "protože bych to sám rád věděl. Jenže odpověď je taková, že jsme dostali rozkaz neútočit... aspoň zatím. Ale každý, kdo se zatoulá dál, je povolená kořist. Ty ses zatoulal."

"No dobře," řekl Griffin a nehýbal se. "Vypadá to, že nadešel čas zemřít."

Z podrostu zahřměly výstřely a dva jezdci se zřítili ze sedel. Griffin sebral pušku a naprál tři střely vousatému jezdci do prsou. Od kamene vedle něj se odrazila střela a Griffin se prudce otočil, aby vyřídil čtvrtého jezdce. Toho však složila další střela z podrostu, která mu vyryla díru do spánku. Jeho kůň se vzepjal a jezdec se zřítíl ze sedla. Griffinovi v uších zvonilo ticho. Pak se z křoví zvedli Madden, Burke a Mahler a připojili se k němu.

"Měl jsi pravdu, Griffě, jsme až po krk v potížích," poznamenal Burke. "Nejspíš je čas odejít."

"Nejsem si jistý, že by nás nechali odejít," řekl Griffin. "Jsme v pasti mezi kladivem a kovářinou. Osada je skvěle umístěná a je snazší bránit ji než pohybuující se vozy. Jenomže nakonec ji stejně nemůžeme udržet."

"Tak co navrhuješ?" zeptal se Mahler.

"Lituju, starý brachu, ale teď mi prostě nápady došly. Budeme to prostě vyřizovat postupně. Seberte jim střelivo a zbraň a těla schovejte do křoví. Odvedte koně a zabijte je taky. Nechci, aby Pekelníci věděli, že si to nebezpečí uvědomujeme."

"Na dlouho je stejně neoblafneme, Griffě," podotkl Burke.

"Já vím."

Bylo po půlnoci, když Griffin tiše vklouzl do srubu. Oheň už vyhasl, ale ve velké místnosti zůstala vzpomínka na plameny. Griffin si svlékl těžký vlněný kabátec. Přešel po prkenné podlaze a otevřel dveře do Erikova pokoje. Chlapec klidně spal. Griffin se vrátil ke krbu a usadil se ve starém koženém křesle, které převezl přes půl kontinentu. Byl unavený a bolelo ho v zádech. Stáhl si boty a zíral do vyhaslého ohniště. V pokoji nebyla zima, ale Griffin poklekl, připravil dříví na podpal a oheň znovu zažehl.

Něco vymyslíš, řekla mu Donna.

Ale nemohl na nic přijít. A to ho žralo.

Corn Griffin, pokorný vozka. Ten titul nosil jako plášť, protože sloužil několika účelům. Celý svůj život vídával vůdce lidí a rychle se naučil posuzovat jejich sílu. Mnoho záleželo na důvtipu a osobním kouzlu, což očividně vždycky záviselo na velké dávce štěstí. Jemu se pozhennání osobního kouzla nikdy nedostalo, a tak obrátil svůj bystrý intelekt

na to, aby vytvořil jiný druh vůdce. Člověk, který Griffina neznal, viděl nemotorného, pomalého muže: pokorného vozku. Jak dny mýjely, pokud byl člověk všímavý, všiml si, že velkého muže trápí jen málo věcí, obtíže zdánlivě mizely o své vlastní vůli, jak jeho plány zdárně pokračovaly. Pak uviděl, že ostatní lidé chodí se svými problémy za Griffinem, a taky to, že jejich potíže mizí jako mlha v ranním vánku. Skutečně vnímavý pozorovatel by si všiml, že Griffin, na rozdíl od pobíhajících vůdců se zlatými řečičkami, vzbuzuje úctu tím, že je nehybným středem, oázou klidu uprostřed rozbouřeného světa. Zřídka kdy vyzývavý, nikdy hlučný, vždy autoritativní. To byl výtvar, na který byl Corni Griffin velice hrdý.

A přesto, když ho nyní potřebovali nejvíce, nedokázal vymyslet nic.

Přiložil na oheň a opřel se v křesle.

Donna Taybardová se probudila z neklidného spánku a zaslechla, jak v plamenech praská nevyschlé dřevo. Shodila nohy ze široké postele, zabalila se do vlněného županu a tiše vstoupila do obývacího pokoje. Griffin ji neslyšel a ona se na chvíli zastavila a pozorovala ho, jak sedí u ohně, jehož světlo mu zvýrazňuje ryšavé vlasy.

"Corni!"

"Promiň, probudil jsem tě?"

"Ne, něco se mi zdálo. Takové divné sny. Co se tam stalo?"

"Mladého Carvera zabil Pekelník, to jsme zjistili."

"Slyšeli jsme výstřely."

"Ano. Nikoho z nás nezranili."

Donna nalila vodu do velkého měděného kotle a pověsila ho nad oheň.

"Máš starosti?" zeptala se.

"Nemůžu přijít na to, jak z toho ven. Cítím se jako králík chycený do oka, co čeká na lovce."

Donna se náhle zahihňala a Griffin se jí zadíval do tváře osvětlené plameny. Vypadala mladší a až příliš krásná.

"Proč se směješ?"

"Nikdy jsem nepoznala muže, který by se miň podobal králíkovi. Ty mi připomínáš medvěda, velkého, něžného hnědého medvěda."

Griffin se uchechtl a chvíli tam seděli mlčky. Donna připravila bylinkový čaj, a jak ho u ohně usrkávali, problémy s Pekelníky mu připadaly velice vzdálené. "Kolik jich je?" zeptala se Donna najednou.

"Pekelníků? Nevím. Jacob se je tu první noc snažil stopovat, ale oni si ho všimli a ujeli."

"Tak co s nimi uděláš? Nevíš ani, jak velký je ten problém."

"Zatraceně!" vyjel Griffin tiše a kámen mu spadl ze srdce. "Zedeki říkal, že jich jsou tisíce, a já mu věřil. Ale to neznamena, že jsou všichni tady. Máš pravdu, Donno, a já jsem byl hlupák." Griffin si natáhl boty, zvedl Donnu na nohy a políbil ji.

"Kam jdeš?"

"Vrátili jsme se rozděleně pro případ, že tu mají na noc hlídky. Jacob už by měl být doma a já s ním potřebuju mluvit."

Vklouzl do tmavého kabátce, vyšel do noci a vydal se k Maddenovu srubu. Okenice byly zavěšené, ale Griffin viděl, jak mezi nimi proniká nazlátlé světlo, takže zaklepal na dveře.

Ve chvíli se otevřel vysoký, vousatý Madden. "Je všechno v pořádku?" zeptal se.

"Jistě. Promiň, že tě ruším tak pozdě," řekl Griffin a znovu mluvil pomalu a neohrabaně, jak to jeho lidé očekávali. "Ale myslím, že nadešel čas, abychom zvažili naše plány."

"Pojď dál," pozval ho Madden. Pokoj nebyl tak velký, jako u Griffinů, ale uspořádání bylo obdobné. Uprostřed stál velký stůl s lavicemi a napravo byl kamenný krb a dvě těžká, ozdobně vyřezávaná křesla. Oba muži se posadili a Griffin se předklonil. "Jacobe, potřebuju vědět, kolik těch Pekelníků je blízko nás. Taky by mi pomohlo, kdybychom zjistili něco o krajině a o tom, kde mají postavený tábor, a tak dál."

"Chceš, abych se vydal na zvědy?"

Griffin zaváhal. Oba muži dobře znali nebezpečí takového podniku a Griffin si byl jasně vědom toho, že Jacoba Maddena žádá, aby riskoval život.

"Ano," řekl. "Je to důležité. Všiměj si všeho, co dělají, jakou zachovávají disciplínu, všeho."

Madden pokývl. "A kdo bude pracovat na mých polích?"

"Dohlédnu na to."

"A moje rodina?"

Griffin pochopil nevyslovenou otázku. "Jako moje vlastní, Jacobe. Dám na ně pozor."

"V pořádku."

"Je tu ještě něco. Kolik zbraní jsme jim vzali?" Madden se na chvíli zamyslel.

"Třicet tři pušek, dvacet sedm, ne dvacet osm pistolí."

"Potřeboval bych vědět, kolik střeliva jsme sesbírali, ale to zkontroluju zítra."

"O moc víc než dvacet nábojů na zbraň nenajdeš."

"Ne. Dávej na sebe pozor, Jacobe."

"Na to se spolehni. Vyrazím ještě dneska v noci."

"Skvěle." Griffin vstal a odešel ze srubu. Měsíc byl částečně zahalen mraky a Griffin klopýtl o jeden z obranných kmenů a odřel si holeň. Šel dál, minul vratký srub Ethana Peacocka. Malý učenec byl právě cele zaujat vzrušeným rozhovorem s Aaronem Phelpsem. Griffin se zazubil. Bez ohledu na nebezpečí se některé věci nikdy nezmění.

Když se vrátil domů, našel Donnu, jak pořád ještě sedí u ohně a nepřítomně zírá do plamenů.

"Asi by ses měla prospat," řekl, ale ona ho neslyšela. "Donno?" Poklekl vedle ní. Donna měla oči doširoka rozevřené a zorničky i přes jasné světlo ohně rozšířené. Nevěda co dělat, zůstal Griffin, kde byl, a jemně ji objal. Po chvíli si Donna

povzdechla a hlava jí klesla dopředu. Griffin ji zachytil a zvedl ji do křesla. Víčka se jí zachvěla a pak zaostřila pohled.

"Oh, ahoj, Corni," řekla ospale.

"Snila jsi?"

"Já... já nevím. Zvláštní."

"Pověz mi o tom."

"Mám strašnou žízeň," řekla Donna, zaklonila hlavu a zavřela oči. Griffin jí nalil pohárek vody a ona chvíli upíjela. "Už od chvíle, kdy jsme sem přišli," začala, "jsem měla ty nejroztodivnější sny. S každým dnem jsou silnější a teď nevím, jestli to vůbec jsou sny. Prostě do nich vplouvám."

"Povídej," vyzval ji znovu Griffin.

Donna se posadila a dopila vodu.

"Takže, dneska v noci jsem viděla Jona Shannowa sedět na horském úbočí s Pekelníkem. Povídali si, ale slova byla nezřetelná. Pak jsem viděla Jona tasit zbraň a byl tam medvěd. Ale pak jako by mě něco přitáhlo k velké kamenné budově. Byla tam spousta Pekelníků a uprostřed stál muž, vysoký a hezký. Ten mě zahlédl a začalo se z něj kouřit. Změnil se v příšeru a pronásledoval mě. Tehdy jsem v hrůze prchala a kdosi ke mně přišel a řekl mi, abych se nebála. Byl to malý mužik, ten, co jsem ho viděla s Jonem ve vesnici, když byl zraněný. Jmenuje se Karitas. Je to starobylé jméno, které kdysi znamenalo láska, tak mi to říkal, a ta kouřová příšera nás nemohla najít. Pak jsem se vznesla a uviděla jsem velkou zlatou loď, ale nebylo tam žádné moře. Ta loď byla na vrcholku hory a Karitas se smál a tvrdil, že to je archa. Pak se všechny moje sny zamotaly a já jsem uviděla, jak do Rivervale přijíždějí po tisícovkách Pekelníci a Ashe Burryho přibíli ke stromu. Bylo to strašné."

"Povědělas mi všechno?" zeptal se Griffin.

"Skoro. Viděla jsem, jak se Jacob plíží křovím kolem nějakých stanů, ale pak jsem byla ve stanu a tam v kruhu sedělo šest mužů a ti věděli, že Jacob přichází a čekali na něj."

"To nemohl být Jacob, vždyť teprve odešel."

"Tak ho musíš zastavit, Corni. Ti muži, oni nebyli jako ostatní Pekelníci. Byli zlí, tak strašně zlí!"

Griffin vyběhl ven na otevřené prostranství, ale v Maddenově srubu se už nesvítilo. Griffin obešel dům k ohradě, ale Maddenův kůň byl pryč.

Cítil, jak se v něm začíná zvedat strach, a divoce ho potlačil.

Vrátil se k Donně, sedl si vedle ní a uchopil ji za ruce. "Vyprávělas mi, že vždycky vidíš ty, kdo ti jsou blízcí, ať jsou kde jsou. Vidíš Jacoba teď?"

Donna zavřela oči.

Mysl se jí zamlžila a náhle vyskočila tvář Jona Shannowa.

Jel na ocelově šedém valachovi po horském chodníčku, který se vinul dolů po příkrém srázu do údolí posetého jezery. Na okrajích jezírek se ve vodě cákaly stovky, ba tisíce ptáků, další v ohromných hejnech vzlétali k nebesům. Za Shannowem jel pekelný jezdec s černou, rozdvojenou bradkou, a za ním tmavovlasý jinoch, tak patnáct let starý.

Donna už se chtěla vrátit, když pocítila, jak ji zalila vlna ledové hrůzy. Zvedla se nad celou scénu, vznášejíc se vysoko nad stromy, a pak, necelé čtvrt míle za Shannowem, zpozorovala asi třicet mužů na vysokých, tmavých koních. Jezdci měli tmavé pláště a přilbice, které jim zakrývaly obličej, a rychle se blížili. Obloha potemněla a Donna zjistila, že je obklopena mrakem, který zhoustl a zpevněl do kožnatých křídel, která se kolem ní uzavřela.

Zaječela a snažila se osvobodit, ale do ucha jí zašeptal tichý, skoro laskavý hlas.

"Jsi moje, Donno Taybardová, a až budu chtít, tak si tě vezmu."

Křídla se rozevřela a Donna prchla jako vyděšený špaček. Prudce se v křesle napřímila.

"Viděla jsi Jacoba?" zeptal se Griffin.

"Ne," špitla Donna. "Viděla jsem Dávla a Jona Shannowa."

Selah doklusal k Shannowovi a ukázal dolů do údolí, kde na břehu úzké říčky stál shluk budov. Připojil se k nim i Batik.

"Musel jsem se zasnít," řekl Shannow. "Vůbec jsem si jich nevšiml."

Batik se tvářil ustaraně. "Jsem si jistý, že jsem to údolí prohlídl. Nemohlo mi to uniknout,"

Shannow pobídl valacha a vydal se po svahu dolů, ale neušli ani sto yardů, když zaslechli dusot kopyt cválajících koní. Shannow sesedl a zavedl valacha za stěnu stromů a hustého křoví. Batik se Selahem ho následovali. Viděli, jak nad nimi prohřměli pekelní jezdcí v černých pláštích.

"Měli si všimnout, kde jsme uhnuli z cesty," přemítal Batik. "Zvláštní."

"Kolik jsi jich napočítal?" zeptal se Shannow.

"Nemusel jsem je počítat. Je to šest družstev, což znamená šestatřicet nepřátel, kteří mají tak velké znalosti a schopnosti, že je v životě nemůžeme porazit."

Shannow neodpověděl. Vyhoupł se do sedla a zamířil s valachem dolů do údolí. Budovy byly z vyschlých trámů, vybělené skoro do sněhobíla, a za nimi byla pastvina, kde se pásly krávy na dojení. Shannow dojel na náves a sesedl.

"Kde jsou lidé?" podivil se Batik, když se k němu připojil.

Shannow si sundal klobouk se širokou krempou a pověsil ho na sedlovou hrušku. Slunce se sklánělo za vršky na západě a on byl unaven. K dvojitém dveřím stavení přímo proti nim vedl tucet schodů a Shannow se tam vydal. Jak se blížil, dveře se otevřely a z nich vyšla postarší žena v bílém a hluboko se mu poklonila. Vlasy měla krátké a ocelově šedé a oči modré, tak tmavé, až byly skoro fialkové.

"Vítejte," řekla.

V té chvíli trojice zaslechla dusot kopyt a otočila se. Uviděli, jak dolů sjíždějí pekelní jezdcí. Shannow spustil ruce k

revolverům, ale žena promluvila a v hlase jí zněla nepopíratelná autorita.

"Nechte své zbraně, kde jsou, a počkejte."

Shannow ztuhl. Jezdci projeli kolem budov, nedívající se napravo nalevo. Jeruzaléma je sledoval, dokud nebyli daleko, míříce k severu.

Otočil se k oné ženě, ale než mohl promluvit, ona řekla:

"Připojte se k nám na večeri, pane Shannowe." Obrátila se a zmizela v domě.

K Shannowovi přistoupil Batik. "Musím ti říct, Shannowe, že se mi tohle místo vůbec nelíbí."

"Je tu krásně," namítl Selah. "Ty to necítíš? Tu harmonii. Tady není žádný strach."

"Ano, je," zamumlal Batik. "Všechno je tady," prohlásil a zaťukal si na hrud'. "Proč jeli dál?"

"Oni nás neviděli," vysvětlil Shannow.

"Nesmysl. Nemohli nás nevidět."

"Tak jako my jsme si nemohli nevšimnout těch domů?"

"Tím je to ještě horší, Shannowe, ne lepší."

Shannow došel až ke schůdkům a vešel do stavení. Batik šel za ním. Shannow se ocitl v malé místnosti měkce osvětlené bílými svícemi. Stál tu prostřený malý kulatý stůlek se dvěma židlemi a u stolu seděla ona šedovlasá žena. Shannow se obrátil, ale Batik tu nebyl. Ani Selah. "Posaďte se, pane Shannowe, a najezte se."

"Kde jsou mí přátelé?"

"Ochutnejte jídlo. Uklidněte se. Tady žádné nebezpečí nehrozí."

Shannow si uvědomil, že mu jeho revolvery překážejí, a tak si odepjal opasek a položil ho na podlahu vedle sebe. Podíval se na své ruce a všiml si zažrané špíny.

"Umýt se můžete vedle," řekla ta žena. Shannow se usmál a otevřel oválné dveře, kterých si předtím za stolem nevšiml. Uvnitř byla kovová vana plná teplé, jemně provoněné vody. Shannow si svlékl šaty a vlezl do vany. Když byl konečně čistý, vstal a zjistil, že jeho šaty zmizely a místo nich tu leží bílá vlněná košile a šedé kalhoty. To, že mu zmizely jeho věci, ho nijak nezneklidnilo. Přiděl se do šatstva, které tu našel a které mu dokonale padlo.

Žena seděla, kde ji předtím zanechal, a on se k ní připojil. Jídlo bylo prosté, kořeněná zelenina a čerstvé ovoce, čistá voda, která chutnala jako víno.

Jedli mlčky, až nakonec žena vstala a pokynula Shannowovi, aby se k ní připojil v dalším pokoji. Shannow ji následoval do studovny bez oken, kde byla ke kulatému stolu se skleněnou deskou, na němž stály dva šálky voňavého čaje, přitažena dvě hluboká kožená křesla.

Shannow počkal, dokud se žena neposadila, a potom usedl také a hleděl na stěny pokoje. Vypadaly jako z kamene a přesto byly napohled měkké, jako z látky. Na stěnách visely obrazy, většinou obrazy zvířat, jelenů a koní, pasoucích se pod horami se zasněženými vrcholky.

"Putoval jste daleko, pane Shannowe. A jste asi unavený."

"To vskutku jsem, paní."

"A jedete do Jeruzaléma, nebo od něj?"

"To nevím."

"Pro Karitase jste udělal, co bylo ve vašich silách. Nemusíte z toho být smutný."

"Vy jste ho znala?"

"Znala. Byl to neústupný člověk, ale přesto měl laskavou duši."

"Zachránil mi život. Ten dluh jsem mu nemohl splatit."

"On by to neviděl jako dluh, pane Shannowe. Pro něj, jako pro nás, není život otázkou zúčtování zisků a závazků. Jaké city chováte k Donně Taybardové?"

"Zlobím se na ni... zlobil jsem se. Je těžké se tady hněvat."

"Není to těžké, pane Shannowe. Je to nemožné."

"Co je to tu za místo?"

"Tohle je Útočiště. Neexistuje tu žádné zlo."

"Jak toho lze dosáhnout?"

"Tím, že nic neděláte, pane Shannowe."

"Ale je tu síla... úžasná síla."

"To vskutku je, a to je také hádanka pro ty, kdo mají oči k vidění a uši k slyšení."

"Kdo jste? Co jste zač?"

"Já jsem Ruth."

"Vy jste anděl?"

Tehdy se žena usmála. "Ne, pane Shannowe, jsem jenom žena."

"Mrzí mě to, ale tomu nerozumím. Cítím, že je to důležité."

"To máte pravdu, ale teď si odpočiňte. Promluvíme si zítra."

Ruth vstala a odešla. Shannow slyšel, jak se za ní zavírají dveře, a vstal. U protější stěny stála postel a on usnul spánkem beze snů.

Batik Shannowa následoval do budovy a ocitl se v kulaté místnosti vymalované měkkými odstíny červené. Na stěnách byly umělecky rozvěšeny nejrůznější zbraně - luky, oštěpy, pistole i pušky, meče a dýky, a každá byla ukázkou mistrovského řemesla.

U oválného stolu zde seděla ona šedovlasá žena a na stole ležela pečeně. Maso bylo na okrajích zčernalé, ale uprostřed syrové. Batik přistoupil ke stolu a zvedl stříbrný nůž.

"Kde je Shannow?" zeptal se, odřezávaje si tenké plátky šťavnatého masa.

"Je blízko, Batiku."

"Hezké místo," prohodil Pekelník a ukázal na zbraně.

"Uklidňují vás?"

Batik pokrčil rameny. "Připomínají mi domov."

"Pokoj vedle vinice?"

"Ano. Jak to víte?"

"Před dvěma lety jste tam hostil mého přítele."

"Jak se jmenoval?"

"Ezra."

"Nikoho toho jména neznám."

"Vyšplhal na zeď vaší vinice, když ho pronásledovali. Skryl se mezi révou, a když pátrači přišli za vámi, řekl jste, že tam nikdo není a poslal jste je pryč."

"Už si vzpomínám. Takový malý mužík s vyděšenýma očima."

"Ano. Byl to velice chrabý muž, protože poznal veliký strach."

"Co se s ním stalo?"

"Chytili ho o tři měsíce později a zaživa upálili."

"V poslední době upálili hodně lidí. Předpokládám, že uctíval starého temného boha?"

"Ano."

"Pekelníci tu sektu zadupou do země."

"Snad, Batiku. Ale proč jste mu tehdy pomohl?"

"Já nejsem nábožensky založený člověk."

"A co jste?"

"Prostě člověk."

"Víte, že pokud zůstanete se Shannowem, můžete zemřít."

"Brzy se rozloučíme."

"A přesto bez vás neuspěje."

Batik zvedl číši naplněnou rudým vínem a vyprázdnil ji. "Co se mi to tu snažíte sdělit?"

"Nemáte pocit, že Shannowovi něco dlužíte?"

"Za co?"

"Že vám zachránil život."

"Ne."

"Nazval byste ho svým přítelem?"

"Možná."

"Takže ho máte rád?"

Batik neodpověděl. "Kdo jste, ženská?" zeptal se nakonec.

"Jsem Ruth."

"Proč nás ti jezdci neviděli?"

"Sem nemůže vstoupit žádné zlo."

"Já jsem tu!"

"Vy jste zachránil Ezru."

"Shannow je tu."

"On hledá Jeruzalém."

"Co je tohle za místo?"

"Pro vás, Batiku, je to alfa, nebo omega. Začátek, nebo konec."

"Začátek čeho? Konec čeho?"

"To musíte určit vy. Rozhodnutí je na vás."

Selah vyběhl po schodech za svými přáteli a vstoupil do malého pokojíku. Šedovlasá žena se na něj usmála a rozevřela náruč.

"Vítej doma, Selahu."

Selaha zaplavila radost.

Následujícího dne ráno odvedla Ruth Shannowa dlouhou chodbou kolem stolů na kozách prostřených k snídani do kulaté knihovny s řadami polic od podlahy ke stropu plnými knih. Uprostřed místnosti stál kulatý stůl a postarší žena se posadila a kývla na Shannowa, aby si přisedl.

"Všechno, co chcete vědět, je tady, pane Shannowe, ale musíte si vybrat, kde budete hledat."

Shannow přelétl očima knihy a zamrazilo ho, jak se ho dotkl strach.

"Obsahují všechny ty knihy pravdivé příběhy?" zeptal se.

"Ne. Některé jsou vymyšlené. Jiné teorie. Další částečně pravdivé a některé se pravdě hodně blíží. Většina ukazuje cestu k pravdě těm, kdo mají oči k vidění."

"Já chci jenom pravdu."

"Která by vám spadla do dlaně jako perla, neposkvrněná a dokonalá?"

"Ano."

"Není divu, že potřebujete Jeruzalém."

"Vy se mi posmíváte, paní?"

"Ne, pane Shannowe. Všechno, co tu děláme, je, že radíme a pomáháme. Tato místnost byla udělána pro vás, vytvořena pro vás. Než jste vstoupil, neexistovala, a až odejdete, existovat přestane."

"Jak dlouho tu můžu zůstat?"

"Hodinu."

"Za hodinu všechny tyhle knížky přečíst nedokážu."

"To je pravda."

"Tak proč se vůbec namáhat? Jak můžu použít všechny tyhle vědomosti, když nemám čas?"

Ruth se k němu naklonila a uchopila ho za ruku. "My jsme to tu nestvořili, abychom vás mučili, Jone. Na to jsme do toho vložili příliš mnoho úsilí. Chvíli sed'te a přemýšlejte. Uklidněte se."

"Nemůžete mi ani poradit, kde hledat?"

"Ne, protože nevím, co hledáte."

"Chci najít Boha."

Ruth mu stiskla ruku. "Myslíte, že se před vámi skrývá?"

"To jsem tím nemyslel. Snažil jsem se žít tak, jak si to přeje. Chápete? Nemám nic, nechci nic. A přesto... nejsem spokojený."

"Něco vám povím, Jone. I kdybyste všechny tyhle knihy přečetl a poznal všechna tajemství světa, pořád byste nebyl spokojený. Protože vy se vidíte tak, jak vás vidí Batik: jako Božího zahradníka, který pleje zemi, ale nikdy není dost rychlý ani dost důkladný."

"Říkáte tím, že je špatné bránit slabé?"

"Já nejsem soudce."

"Tak co jste? Co je tohle za místo?"

"Řekla jsem vám to včera večer. Tady nejsou žádní andělé, Jone. My jsme lidé."

"Pořád říkáte 'my', ale já tu nikoho jiného nevidím."

"Je tu čtyři sta lidí, ale nepřejí si, aby je někdo viděl. Tak se rozhodli."

"Je tohle sen?" zeptal se Shannow hloupě.

"Ne. Věřte mi."

"Já vám věřím, Ruth. Věřím všemu, co řeknete a vůbec mi to nepomáhá. Tam venku jsou lidé, kteří jdou po mně, a žena, kterou miluji, je ve strašlivém nebezpečí. Je tam muž, kterého musím zničit, muž, kterého nenávídím, a přesto se zde ta nenávist zdá nicotná."

"Mluvíte o muži, který si říká Abaddon?"

"Ano."

"To je vyhaslý muž."

"Jeho válečníci zavraždili Karitase a jeho lidi, ženy a děti."

"A teď se vy snažíte zabít jeho?"

"Ano. Jak Pán zástupů přikázal Jozue, aby zabil nečisté."

Ruth ho pustila a opřela se. "Mluvíte o zničení Hai a třiceti dvou měst. A bylo všech, kteříš padli v ten den, od mužů po ženy, dvanácte tisíců, ti všichni byli z Hai. Protože Jozue nespustil ruky své... dokud nebyli zmordováni všichni obyvatelé Hai."

"Ano. Přesně tuhle Knihu mi Abaddon citoval. Říkal, že své metody založil na ukrutnostech Izraelitů."

"To vás ranilo, Jone, proto to také říkal."

"Jak by mě to mohlo neranit? Měl pravdu. Kdybych byl býval žil za oněch dnů a uviděl útočící vojsko, jak zabíjí ženy a děti, vši silou a mocí bych proti němu bojoval. A jaký je rozdíl mezi dětmi z Hai a dětmi z Karitasovy vesnice?"

"Žádný," pravila Ruth.

"Tak to měl Abaddon pravdu."

"To musíte rozhodnout vy."

"Potřebuji vědět, co si myslíte vy, Ruth. Protože vím, že ve vás není žádné zlo. Povězte mi to."

"Já nemohu kráčet po vaší cestě, Jone, a nebudu vám vykládat, co bylo správné před pěti tisíci lety. Já Abaddonovi vzdoruji jiným způsobem. On slouží knížeti lži, pánu klamu. A my tu na to odpovídáme pravdou lásky, spolu s Karitasem, Jone."

"Láska neodvrátí kulky a nože."

"Ne."

"Tak k čemu je to dobré?"

"Obrací srdce a duše."

"Mezi Pekelníky?"

"Máme mezi Pekelníky přes dva tisíce konvertitů, i přes všechno to pálení a zabíjení. A s každým dnem jejich počet roste."

"Jak dokážete získat konvertity?"

"Moji lidé odcházejí žít mezi Pekelníky."

"Dobrovolně?"

"Ano."

"A oni je zabíjejí?"

"Mnoho z nich zemřelo. Ostatní zemřou."

"Ale se vši vaší mocí můžete Abaddona zničit a zachránit jejich životy."

"To je jenom část pravdy, Jone. Skutečná síla přichází pouze tehdy, když se ji člověk naučí používat. Je to jedno z mystérií. Ale hodina už uplynula a vy musíte pokračovat v cestě."

"Ale nic jsem nezjistil."

"To ukáže čas. Ten chlapec, Selah, tu zůstane s námi."

"Je to jeho přání?"

"Ano. Můžete se s ním rozloučit."

"Bez něj bychom vás s Batikem minuli stejně jako ti Zélóti?"

"Ano."

"Protože sem nemůže vstoupit žádné zlo?"

"Obávám se, že ano."

"Tak jsem přece jen něco zjistil."

"Použijte své znalosti dobře."

Shannow následoval Ruth zpátky do svého pokoje a tam ležely jeho šaty, čisté a vyžehlené. Shannow se oblékl a připravil se k odchodu. Šedovlasá žena ho však ještě zastavila.

"Zapomněl jste své zbraně, Jone Shannowe."

Ležely na podlaze, kde je nechal, a Shannow se sehnul pro svůj opasek. Jak se ho dotkl, všechna pohoda zmizela. Otočil si opasek kolem boků a vyšel ze dveří. Venku čekal u koní Batik a vedle něj stál Selah. Chlapec teď měl bílé roucho, a jak se Shannow blížil, usmíval se.

"Musím zůstat," řekl. "Odpusť."

"Není co odpouštět, mladíku. Tady budeš v bezpečí."

Shannow rychle nasedl a s Batikem po boku vyjel za budovy. Po chvíli se ohlédl a pláň byla prázdná.

"Svět je zvláštní místo," prohodil Batik.

"Kam jsi šel?"

"Zůstal jsem s tou ženskou, s Ruth."

"A co ti pověděla?"

"Nejspíš míň než tobě. Ale řeknu ti jedno, přál bych si, abychom tohle místo nikdy nebyli našli."

"Amen pravím já," dodal Shannow.

Oba muži projeli kolem velkého jezera lemovaného borovým lesem a země za vodou stoupala směrem ke skalnatým kopcům. Shannow přitáhl otěže a pečlivě si prohlížel kraj.

"Jestli tu jsou, neuvidíš je," poznamenal Batik.

Shannow zamířil s valachem dál, a tak opatrně přejeli hřeben kopce. Pod nimi se zbytky roviny táhly k úpatí pohoří. Po Zélótech nebylo ani stopy.

"Ty znáš jejich způsoby," ozval se Shannow. "Co asi udělali, když jsme se jim ztratili?"

"Na ztracení stop nejsou zvyklí, Shannowe. Nejspíš se zmocnili orla nebo jestřába a propátrali celičkový kraj. A protože nemohli vidět ty budovy, tak se z největší pravděpodobnosti rozdělili do družstev a roztáhli se, aby propátrali větší plochu."

"Tak kde jsou?"

"Ať do mě bací hrom, jestli to vím."

"Nelíbí se mi, že musíme vyjet na otevřené prostranství."

"Mně taky ne. Co kdybychom zůstali tady na tom hřebeni, dokud nás nezahlednou?"

Shannow se zazubil a pobídl valacha dolů z kopce. Asi hodinu jeli zvlněnou plání, na níž objevili mnoho hlubokých úžlabin, které se táhly krajinou, jako by někdo obří zednickou lžicí zpřevracel zemi. V jedné z těchto úžlabin narazili na velkou, zakřivenou kost, která měla na délku asi patnáct stop. Shannow sesedl a nechal valacha se pást. Kost měla přinejmenším osm palců v průměru. Batik se k němu připojil a oba muži kost zvedli.

"Nechtěl bych potkat majitele, když ještě chodil po světě," prohodil Pekelník. Pustili kost a prohledali okolí. O kus dál ze země trčela druhá kost, a pak Batik našel třetí, byla jen tak tak vidět ve vysoké trávě o deset kroků napravo.

"Vypadá to jako část hrudního koše," poznamenal Shannow. Třicet kroků vepředu Batik našel dokonce ještě větší část kosti se zuby. Když ji celou vykopali, kost měla tvar obrovitého V.

"Už jsi někdy viděl takhle velkou tlamu?" zeptal se Batik. "Nebo o něčem takovém slyšel?"

"Selah říkal, že tu žily obludy, říkal, že je jeho táta viděl."

Batik se ohlédl. "Od hlavy k hrudníku to musí být dobře třicet stop. Nohy to muselo mít ohromné." Ještě chvíli hledali, ale po takových údech žádné stopy nenašli.

"Možná je odtáhli vlci," navrhl Batik.

Shannow zavrtěl hlavou. "Kosti v nohou by byly dvakrát silnější než žebra. Musí být někde tady."

"Je to většinou pod zemí, možná jsou nohy moc hluboko."

"Ne. Podívej se, jak je zakřivená ta kost, co trčí z trávy. To zvíře umřelo na zádech, jinak bychom na povrchu našli obratle."

"Jedna ze životních záhad," řekl Batik. "Jedeme dál."

Shannow si oprávil ruce a nasedl na valacha.

"Nenávidím záhady," prohlásil s pohledem upřeným na pozůstatky.

"Kdyby přání byla rybami, chudáci by nemuseli hladovět," opáčil Batik. "Jedeme."

Vyjeli z úžlabiny a Shannow přitáhl valachovi otěže a otočil ho.

"Co se děje?" chtěl vědět Batik.

Shannow zajel zpátky k okraji a zadíval se dolů. Odsud viděl obrovskou čelist a poničená žebra. "Myslím, že jsem

našel odpověď na tu záhadu, Batiku. Je to ryba."

"Jsem rád, že jsem ji nenahodil. Nebud' směšný, Shannowe! Za prvé, tohle by byla velká matka všech ryb a za druhé, jak se dostala doprostřed pláně?"

"V bibli se mluví o velké rybě, která polkla jednoho z proroků, seděl jí v břiše a přežil. V takovém hrudním koši by mohlo klidně sedět deset mužů. A ryba nemá nohy."

"No dobře, je to ryba. Teď, když jsi to vyřešil, můžeme jet dál."

"Ale, jak jsi říkal, jak se sem dostala?"

"Já nevím, Shannowe. A je mi to jedno."

"Karitas mi vyprávěl, že po Pádu světa se zvedlo moře a zatopilo většinu zemí a měst. Tuhle rybu sem mohla zanést přílivová vlna."

"Tak kde je to moře? Kam se ztratilo?"

"Ano. To je pravda. Jak jsi říkal, je to záhada."

"Jsem rád, že jsme to vyřešili, tak můžeme jet?"

"Ty vůbec nejsi zvědavý, Batiku?"

Pekelník se předklonil v sedle. "Samozřejmě že jsem, příteli. Například by mě hrozně zajímalo, kde se právě teď vyskytuje těch šestatřicet cvičených zabijáků. Tobě možná bude připadat zvláštní, že jsem tak ustaraný."

Shannow zvedl klobouk a otřel z potní pásky pot. Slunce stálo vysoko na obloze, bylo právě po poledni a obloha byla bez jediného mráčku. Koutkem oka zachytil tečku, byl to orel, kroužil vysoko nad jejich hlavami.

"Většinu života, Batiku," řekl, "mě někdo pronásledoval. Je to skoro základ mého bytí. Banditi se o mně brzo dověděli a můj popis byl široce rozšířený. Nikdy jsem nevěděl, odkud ze stínu přiletí kulka, šíp nebo vržený nůž. Po nějaké době jsem se stal fatalistou. Není moc pravděpodobné, že zemřu stářím v posteli, protože můj život závisí na mých reflexech, bystrém zraku a síle. Jednoho dne se to všechno ztratí, ale do té doby si hodlám podržet zájem o věci na tomto světě, věci, kterým nerozumím, ale které podle mě mají vliv na to, čím jsme se stali."

Batik zavrtěl hlavou. "No, děkuju, že ses se mnou podělil o svou životní filozofii. Ale co se mě týče, já jsem pořád ještě mladík v rozpuku sil a vřdycky jsem toužil stát se nejstarším člověkem na světě. Začínám mít dojem, že Ruth měla pravdu. Jestli zůstanu s tebou, určitě umřu. Takže myslím, že tohle je právě tak vhodná chvíle, abychom se rozloučili."

Shannow se usmál. "Máš nejspíš pravdu. Ale připadne mi, že je to škoda loučit se tak rychle. Tam nahoře to vypadá na dobré místo k táboření. Nestrávíme spolu ještě ten poslední večer?"

Batik sledoval pohledem, kam Shannow ukazoval, nahoru na kopec, kde stál kruh balvanů. Pekelník si povzdychl a pobídl koně k běhu. Země v kruhu kamenů byla plochá a v zadu na plošině byla nádrž plná vody. Batik sesedl a odsedlal koně. Zítra, rozhodl se, opustí Jeruzaléma a ponechá ho jeho osudu, ať už s ním jeho temný bůh zamýšlel cokoliv.

Krátce před západem slunce Shannow zapálil oheň, i když Batik protestoval kvůli kouři, a uvařil čaj. Pak se Shannow zabalil do pokrývek, uleh vedle kamenné stěny a hlavu si položil na sedlo.

"Tak na tohle jsi chtěl mít společnost?" zeptal se Batik.

"Jen spí. Zítra máš před sebou dlouhou cestu."

Batik si zvedl pokrývku k ramenům a uložil se vedle ohniště. Do boku se mu zaryl uvolněný kamínek a Batik ho vytáhl. Po chvíli upadl do dřímoty.

Nad kopcem vyšel měsíc a nad táborem přeletěla osamělá sova, která vzápětí znovu zmizela v temnotě. Minula hodina. Po úbočí se pomaloučku pohybovalo šest stínů a zastavilo se na okraji kamenného kruhu. Vůdce vstoupil do tábora a ukázal na protější kamennou stěnu. Tři muži se k ní tichounce přikradli a ostatní tři se neslyšně blížili k Batikovi u ohně.

Ze svého postavení dvacet stop nad táborem, vtisknutý za vyčnívajícím kamenným prstem, Shannow přihlížel, jak muži přicházejí. Namířil revolvery na dva muže nejbližší Batikovi, stiskl kohoutky. V ústí hlavní vykvetl plamen a revolvery Shannowovi poskočily v ruku. Prvního muže to srazilo na zem a plíce se mu začaly plnit krví. Druhého to odhodilo stranou a kulka mu uvízla v mozku.

Batik se vykulil z pokrývek s pistolí v ruce. Třetí útočník vystřelil, když se Batik pohnul, a kulka vyrazila spršku hlíny kousek napravo od Batika. Batik na oplátku také vystřelil a muže to zvedlo a hodilo zpátky.

Shannow zatím zamířil na muže u svých pokrývek. Dva z nich vystřelili na to, co pokládali za spící tělo, a kulka, která se odrazila od skály, zranila jednoho ze Zélótů na stehně. Ten teď klečel a snažil se zastavit krv prýstící z rány. Shannow jednoho z nich zabil, ale druhý vyrazil ke svahu. Batik dvakrát vystřelil a minul. Vymrštil se na nohy a jal se prchajícího pronásledovat.

Zélót už byl skoro na úpatí kopce, když zaslechl, jak se k němu Batik blíží. Otočil se a vystřelil. Jeho kulka prolétla Batikovi kolem ucha. Batik zamířil a stiskl kohoutek, ale ozvalo se jen tupě cvaknutí. Batik natáhl kohoutek a znovu ho stiskl. Zbraň byla prázdná. Zélót se zazubil a zvedl vlastní pistoli...

Na čele se mu objevila díрка a temeno se mu rozléťlo.

Jak se Zélót hroutil na zem, Batik se obrátil a uviděl Shannowa klečícího na svahu. Revolver svíral oběma rukama. Batik zaklel a rozběhl se k táboru.

"Ty parchante," hulákal. "Nechal jsi mě tu jako obětní kozu!"

"Myslel jsem, že se potřebuješ vyspat."

"Tohle na mě nezkoušej, Shannowe. Ty jsi to plánoval. Kdy ses vůbec vyšplhal na tu zatracenou skálu?"

"Asi tak když jsi začal chrápat."

"Nežertuj, nesluší ti to. Mohl jsem dneska zemřít."

Shannow vykročil a měsíční světlo se mu odrazilo v očích, takže vypadaly nesmírně divoce.

"Ale nezemřel jsi, Batiku. A pokud se z tohohle chceš poučit, zapamatuj si tohle: když jsi mi spílal, nevšiml sis, že nad námi asi hodinu kroužil orel. Taky sis nevšiml, jak se západně od nás odrazily sluneční paprsky od kovu, to bylo, než jsme našli ty kosti, a byl to jeden z důvodů, proč jsem tak ochotně zůstal schovaný v té úžlabině. Jsi silný chlap, Batiku, a chrabrý válečník. Ale nikdy tě nikdo nepronásledoval. Moc mluvíš a málo si všímáš. Že zemřeš, pokud zůstaneš se mnou? Beze mne nepřežiješ jediný den!"

Batikovi zaplály oči a on zvedl pistoli.

"Nejdřív si nabij, chlapče," poradil mu Shannow a vydal se ke svému sedlu a pokrývkám.

7.Kapitola

JACOB MADDEN SE KRČIL NA SVAHU NAD pekelným táborem a pozoroval muže pod sebou. Právě se stavěli do řady na večeri. V táboře již bylo na dvě stě mužů a Madden, podle toho, co za poslední dva dny viděl, odhadoval, že dalších padesát je roztroušeno po okolí.

Griffin ho požádal, aby prostudoval disciplínu v táboře, a Madden musel připustit, že je dobrá. Na břehu řeky stálo ve dvou řadách osmadvacet stanů. Po větru byla vykopána latrína a kolem tábora byly do výšky asi čtyř stop nasypány valy, kolem nichž za noci hlídkovaly stráže, které se střídaly po čtyřech hodinách. Koně byli přivázáni ve třech řadách severně od latríny, zatímco stany kuchařů stály na opačné straně tábora. Na Maddena organizace udělala velký dojem.

Madden sám byl zkušený lovec, takže neměl potíže se Pekelníkům vyhnout. Koně dobře schoval a sám se k táboru nikdy nepřiblížil víc než na šedesát yardů. Informace sbíral trpělivě a pečlivě.

Jenže dnešního rána přijelo do tábora šest mužů a od té chvíle byl Madden stále neklidnější. Podle vzhledu se jen málo lišili od ostatních pekelných jezdců. Měli tmavou zbroj zdobenou koží hlavou, černé kožené pláště a vysoké jezdecké boty. Ale na hlavách měli tmavé přilbice, které jim kromě očí zakrývaly celý obličej. Madden z jakéhosi důvodu nedokázal uhodnout, proč mu z toho naskočila husí kůže, a cítil ničím nezdůvodnitelnou touhu vydat se do jejich stanu a zjistit toho o nich víc.

S nekonečnou trpělivostí se Madden položil na břicho a protáhl své dlouhé, štíhlé tělo do hustého křoví, kde vyčkal příchodu noci. Když tu tak ležel a díval se na tábor, ti jezdci mu stále nešli z hlavy. Jeden z nich otočil hlavu a zdánlivě se zadíval nahoru na schovaného sedláka. Madden ztuhl na místě, ani nemrkl, a přesto byl přesvědčen, že ho ten muž viděl. Zdravý rozum, zboží, kterého měl Madden hojně na skladě, mu říkal, že musí být prakticky neviditelný, jenomže...

Čekal na nevyhnutelné pronásledování, ale nic se nestalo. Ten muž ho přece nemohl vidět. Ale ten nápad ho neopouštěl.

Madden si nevšiml rostoucího nepohodlí, jak mu vlhkost z půdy prosakovala do oděvu, a znovu si vzpomněl na svůj statek nedaleko Allionu. Bylo to dobré místo a jeho žena Rachel tam porodila jejich prvního syna. Jenže ho odtamtud vyhnali bandité, tak jako ze čtyř dalších domovů.

Jacob Madden měl tuhý kořínek, ale síla nebyla ničím proti tlupám potulných zabijáků, kteří putovali zemí jako kobylinky. Dva domy mu vypálili a třetí převzal Daniel Cade a jeho muži. Madden, kterého páčila hanba, naložil své věci na starý vůz a vydal se na sever.

Byl by odešel do hor a zahájil partyzánskou válku, ale musel brát v potaz Rachel a synky. Takže utekl a snažil se nevšímat si zklamání, které se zračilo v očích jeho synů.

Ted' už utíkat nebude. Griffin mu vnutil představu Avalonu, země bez banditů, s půdou tak úrodnou, že semena vzejdou ve chvíli, kdy dopadnou na zem. Jeho chlapci už také byli starší, skoro připraveni postavit se v krutém světě na vlastní nohy, a Madden cítil, že nadešel čas stát se opět mužem.

Měsíc stoupal po obloze a zaléval úbočí svým stříbrným světlem. Madden se podíval nalevo, kde seděl králík a upřeně ho pozoroval. Madden se zazubil a luskl prsty, ale králík se ani nepohnul. Madden se začal znovu věnovat táboru, kde již postavili hlídky, které přecházely po valech. Posadil se a protáhl si záda. Králík zůstal, kde byl, a Madden zvedl kámen a po tvorečkovi ho hodil. Králík uskočil, zamrkal, uviděl Maddena a odběhl do houští.

Cosí zašustilo ve větvích Maddenovi nad hlavou a on vzhledl. Na větvi tam seděla jakási hnědá sova. Nebylo divu, s tím králíkem, pomyslel si Madden.

Blížila se půlnoc a Madden vylezl z křoviska a opatrně se vydal k táboru u řeky. Náhle se před ním zjevila rozmazaná postava. Madden odskočil dozadu. Postava se zaostříla a stál tu malý muž celý v bílém, tvář měl oválnou a laskavou, zuby až příliš dokonale.

Madden vytáhl revolver a natáhl kohoutek. Postava ukázala na Maddena, podívala se k táboru a zavrtěla hlavou.

"Kdo jsi?" zašeptal sedlák. V odpověď postava ukázala na východ od tábora. Madden se podíval tím směrem a uviděl muže v černém plášti, jak se plíží do lesa. Malý mužík pak ukázal k západu a Madden uviděl dva další pekelné válečníky vcházet do stínu.

Oni ho chtěli obklíčit! Celou dobu měl pravdu, oni ho viděli.

Přízračná postava zmizela a Madden se stáhl zpátky a rozběhl se k dolíku, kde schoval svého koně. Přeskakoval balvany a padlé kmeny a s každým krokem byl vyplašenější.

"Uklidni se!" řekl čísi hlas v jeho hlavě. Madden málem upadl, ale narovnal se, zastavil se u silného dubu a položil ruku na kůru. Namáhavě lapal po dechu. Kromě tlukotu svého srdce a hučení v uších toho moc neslyšel.

"Uklidni se," zopakoval ten hlas. "Panika tě zabije." Madden počkal, dokud nezačal dýchat normálně. Spadl mu klobouk a on se sehnul, aby ho zvedl.

Dřevo dubu rozštípla střela a Madden se vrhl na zem a překulil se do křoví. Po čtyřech se odplazil na bezpečnější

místo a schoval se v podrostu. Druhá střela ho škrábala na uchu.

"Zabij tu sovu," zašeptal ten hlas.

Madden se překulil na záda a uviděl nad sebou onu hnědou sovu, dřepěla na větvi. Vytáhl revolver, namířil a pták vzlétl. Madden zamrkal. Ten pták věděl! Další střela byla blízko. Madden se odplazil ke kmeni a místo strachu ho zaplavil hněv.

Celá léta ho sekýrovali nejružnější bandité. Teď si myslí, že ho mají, prostě jenom další sedlák, kterého mohou mučit a zabít. Madden obešel strom, sklonil se a rozběhl se z úkrytu. Nalevo od něj kdosi dvakrát vystřelil a Madden se vrhl na zem, překulil se a vystřelil nalevo a napravo od místa, odkud se střílelo. Někdo zaječel. Madden už stál na nohou a běžel dál, i když po něm začali střílet další. Cosi ho ošklivě udeřilo do stehna a on upadl. Z podrostu vyskočila tmavá postava, ale Madden muže střelil do tváře a útočník zmizel. Madden se s námahou zvedl a vrhl se do houští. Nad ním sova tiše přistála na větev, jenže na to Madden právě čekal. Jeho kulka sovu roztrhala a k místu, kde ležel, se snášelo peří.

"Dojdi ke koni," zašeptal ten tajemný hlas. "Nemáš ani minutu."

Madden se se záupněm zvedl. Stehno mu silně krvácelo, ale kost zůstala celá. Odkulhal do dolíku a vytáhl se do sedla. Strhl otěže z větve, otočil koně a vyrazil pryč. Pak ho do zad zasáhla kulka a tělem mu projela bolest, jako by ho pálili žhavým železem. Madden se předklonil v sedle a pobídl koně do trysku směrem k západu.

Oči se mu zavíraly.

"Zůstaň vzhůru," ozval se ten hlas. "Jestli usneš, zemřeš."

Kvůli bolesti v zádech Madden nedokázal sedět vzpřímeně a cítil, jak má záda i nohu zalité krví. Umíněně se držel až na hřeben posledního kopce, odkud zahlédl osadu rozloženou dole.

Kůň cválal dál a Madden se propadl do temnoty.

Shannow s Batikem sebrali mrtvým střelivo a zásoby, ale když začal Jeruzaléman přendávat sušené maso Zélótů do svých sedlových brašen, Batik ho zarazil.

"Nemyslím, že by ti to chutnalo," prohlásil.

"Maso je maso."

"Vážně, Shannowe? I když je odřezané z těl malých dětí?"

Shannow maso odhodil stranou a otočil se k Batikovi. "Z jaké to vlastně pocházíš společnosti, Batiku? Jak tohle můžete dovolit?"

"Je to maso z obětí. Podle Svatého zákona maso, když je pozřeno skutečným Zélótem, přináší soulad s odešlou duší oběti."

"Masáci byli aspoň poctivější," poznamenal Shannow. Vytáhl nůž, z ocasů pekelných koní odřezal žíně a začal je stáčet do provázku. Batik si ho nevšímal a vydal se k vnějšímu kruhu kamenů, odkud se zahleděl na pláň.

Shannowův výbuch po útoku ho zahanbil. Cítil se mladý a hloupý. Jeruzaléman měl pravdu. Neměl zkušenosti s tím být pronásledován, a pro Zélóty by byl snadnou kořistí. A přesto, pokud měla Ruth pravdu a on věřil, že měla, tak pokud zůstane s Shannowem, stejně zemře. Klidně se mohl chovat hloupě a nadutě, ale Batik určitý intelekt nepostrádal. Prozatím jeho šance na přežití spočívala v Shannowových rukou. Skutečným uměním bude odhadnout, kdy mu jejich rozloučení dá větší šanci přežít. Možná, pokud bude Jeruzaléma pozorovat dost dlouho, některé z jeho vrozených schopností se na mladém Pekelníkovi odrazí.

Přehlédl pláň, zda se tu něco nehýbe, ale nic podezřelého nezahlédl. Nikde nevzlétl pták, z trávy se nevynořil jelen. Když oblohu zabarvil úsvit, Shannow s Batikem vyjeli ze skal a zamířili k východu podél horského úbočí. Po hodině jízdy dorazili ke křivolakému průsmyku, který vedl mezi vrcholky hor, a Shannow pobídl valacha vzhůru po stráni do úzké štěrbiny. Batik se otočil v sedle, aby se podíval směrem, odkud přijeli. Oči se mu rozšířily, na vzdáleném obzoru cválalo dvanáct jezdců.

"Shannowe!"

"Já vím," řekl Jeruzaléman. "Odved' koně do průsmyku. Připojím se k tobě později."

"Co chceš dělat?"

Shannow bez odpovědi sklouzl ze sedla a vyškrábal se na skálu vysoko nad průsmykem.

Batik jel dál, veda Shannowova koně. Stezka se rozšířila do mísovitého údolí lemovaného porostem smrků a borovic. Batik zavedl koně k potoku a sesedl. Shannow se k němu připojil asi o hodinu později.

"Jedeme," řekl a oba muži projeli údolím, přičemž rozehnali stádo bizonů s těžkými rohy a přebrodili několik potůčků, než Shannow zastavil. Podíval se na slunce a otočil koně k západu. Batik se k němu mlčky připojil. Bylo zřejmé, že Shannow soustředěně naslouchá. Chvilí se nic nedělo, pak ticho porušil výstřel. Následovaly dva další. Shannow čekal. Pozvedl ruku a zvedl tři prsty. Další výstřel. Shannow vypadal napjatě. Pátý výstřel.

"To je ono," řekl Shannow.

"Cos udělal?"

"Natáhl jsem nástražné dráty a do skal nad stezkou jsem zastrkal pět pekelných pistolí."

Batik se usmál. "Budou litovat dne, kdy se tě vydali pronásledovat, Shannowe."

"Ne, jenom budou opatrnější. Podcenili mě. Teď doufáme, že přecenili moje nadání, poskytne nám to víc času."

"Rád bych věděl, jestli jsme některé zasáhli," poznamenal Batik.

"Možná jednoho. Ty ostatní kulky mohly zasáhnout koně. Ale teď budou postupovat opatrně. My projedeme každou úžinou, kterou najdeme, ať už to bude mezi skalami nebo mezi stromy a křovím. Budou muset zastavit a každou prozkoumat, jestli jsme tam na ně nenastražili léčku, takže nás pár dní nedoženou."

"Nepřehlédlí jsme něco?"

"Jako co?"

"Jako to, že míříme na západ, zpátky do země Pekelníků. Před námi budou hlídky."

"Učíš se, Batiku. Drž se toho."

Jak se začalo stmívat, Batik na severu zahlédl nějaká stavení, a tak otočili koně a po mírném svahu vyklusali nahoru. Budovy byly z bílého kamene a rozkládaly se na třech akrech. Některé měly víc než jedno poschodí a nahoru k mramorovým věžím, zakončeným cimbuřím, se vinula venkovní schodiště. Když se k městu přiblížili, Shannow vytáhl revolver. Žádné známky života však neobjevili. Ulice byly dlážděné a železné podkovy na dlažbě zvonily.

Zpoza temných mračen vyšel měsíc a zalil scénu stříbrným světlem. Město náhle získalo strašidelný nádech. Když dvojice dojela na ústřední náměstí, Shannow přitáhl otěže vedle sochy válečníka v plné zbroji s přilbicí s chocholem. Soše chyběla levá paže, ale v pravé držela krátký meč s širokou čepelí.

Na protější straně náměstí byla široká třída lemovaná sochami mladých žen v rozevlátých róbách, která vedla k paláci s vysokou oválnou bránou.

"Nikde tu není dřevo," řekl Batik, když dojel k bráně a přešel rukou po kameni.

Oba muži sesedli, spoutali koně a Shannow vstoupil do paláce. Kolem vstupní síně stály sochy a Shannow ke každé přistoupil a prohlédl si ji. Některé představovaly ženy s královským vzezřením, jiné mladé, naduté se tvářící muže. Další zpodobňovaly starší, moudré muže s plnovousem. Na protější stěně, za stupínkem, byla mozaika poskládaná z kamínků jasných barev, na níž byl vyobrazen král na zlatém voze, za nímž šlo vojsko válečníků s chocholey, nesoucích dlouhé oštěpy a luky.

"Takové šaty jsem nikdy neviděl," ozval se Batik. "Ti válečníci vypadají, jako kdyby měli sukně ze dřeva nebo z kůže, okované bronzem."

"Mohli by to být Izraelité," řekl Shannow. "Tohle by mohlo být jedno ze starých měst. Ale proč tu není žádné dřevo?"

Batik zamířil k další stěně a pak k sobě zavolal Shannowa. Ve výklenku v rohu byly na hromadu naházené rozbité číše a talíře z čistého zlata. Na číších byly vyryty jakési rozevláté nápisy, ale Shannow je nedokázal přečíst. U dveří našel zlatý jílec dýky, ale nebyla k němu připevněna čepel. Shannow strčil prst do jílce a vytáhl ho. Na kůži měl jemňoučký nános červeně.

"Rez," poznamenal Shannow. "Není tu žádné dřevo ani kov. Jenom kámen."

"Rád bych věděl, proč tu nikdo nežije," řekl Batik. "Snadno by se to tu dalo opravit."

"Ty bys tady žil?" zeptal se Shannow.

"No... ne. Je to tu trochu pochmurné."

Shannow kývl. Horním oknem sem dopadal jasný paprsek měsíčního světla a osvětloval široké schodiště. Shannow po něm vyšel a zjistil, že stojí v místnosti otevřené k obloze. Hvězdy jasně svítily a uprostřed místnosti, ve stejných vzdálenostech od sebe, leželi na boku čtyři zlatí orli. Shannow jednoho zvedl a z malého otvoru v křídle vypadl zlatý šroubek.

"Myslím, že to byla ozdoba lůžka," podotkl Shannow.

"Královská ložnice," řekl Batik. "Trochu mrazivá." Vrátili se do hlavního sálu a Shannow si všiml, že se Batik silně potí.

"Jsi v pořádku?"

"Ne. Vidím rozmazaně a mám závratě."

"Na chvíli se posad'," poradil mu Shannow. "Seženu vodu."

Nechal tu Batika a vydal se ke koním, jenomže minul schod a klopýtl. Před očima se mu dělala mlha. Natáhl ruku, chytil se jakési sochy za loket a opřel se o ni. Když vzhlédl do prázdných očí, uslyšel hřmění. Zhluboka se nadechl a vypoťoval se ze dveří. Obrátil se mu žaludek, až se zakuckal.

Ztěžka dopadl na vnější schod. Zalilo ho jasné sluneční světlo a Shannow vzhlédl. Po náměstí chodili lidé, muži odění v bronzovém brnění a kožených kiltech, ženy zase v rozevlátých hedvábných či bavlněných róbách.

V ulicích se tlačily květinářky a tu a tam se objevil hlouček dětí hrajících si na lesklých kamenech. Obloha náhle potemněla a přihnaly se mraky. Slunce odskočilo k východu a v dálce se k městu blížila ohromná černá stěna. Shannow zaječel, ale nikdo ho neslyšel. Stěna postupovala, zastínila celou oblohu a s hřměním se přehnala nad městem. Shannow měl plíce plné vody, držel se dveřních sloupků, dusil se a umíral...

Otevřel oči do měsíčního světla a tichého města. Roztřeseně se překulil na kolena, ze sedla sundal lahvici s vodou a vrátil se k Batikovi.

"Viděl jsi to?" zeptal se Batik s popelavou tváří a vylekanýma očima.

"Tu přílivovou vlnu?"

"Ano. Celé tohle město bylo pod mořem. Proto tu není žádné dřevo ani kov. A ta tvoje obrovská ryba, měl jsi pravdu, ta tu uvízla."

"Ano."

"Co je k čertu tohle místo zač, Shannowe?"

"Nevím. Karitas tvrdil, že svět zničilo moře. Ale jak jsi říkal, kam se to moře podělo? Tohle město muselo být pod vodou celá staletí, když zmizelo všechno dřevo a kov."

"Ještě něco, Shannowe," řekl Batik a posadil se. "Jestli moře zničilo celý svět a přesto je tohle místo nad oceánem, možná byly dva Armageddony?"

"Nerozumím ti."

"Pád světa, Shannowe. Možná se to stalo dvakrát?"

"To není možné."

"Sám jsi mi vykládal, že Karitas mluvil o Noemově arše. Vykládal jsi mi o velké povodni, která pokryla zemi. To bylo před Armageddonem."

Shannow se odvrátil. "To, co se stalo, je to, co se mělo stát, a to, co je vykonáno, je to, co mělo být vykonáno, a není nic nového pod sluncem."

"Co je to?"

"Slova Šalomounova. A brzo potom napsal: „Není vzpomínky na věci dřívějších, ni bude vzpomínky na věci, kteréžto přijdou s těmi, kteréž po nich přijdou.“" Batik se zakuckal a pak se rozesmál nahlas. Zvuk jeho smíchu se odrazil od stěn mrtvého paláce.

"Co tě tak pobavilo?"

"Jestli mám pravdu, Shannowe, tak to znamená, že sedíme tam, kde kdysi bývalo dno oceánu."

"Pořád nechápu, co je na tom k smíchu."

"To ty. Jestli je to moře teď zemí, tak země je teď mořem. Takže, Shannowe, abys našel Jeruzalém, budeš potřebovat žábry."

"Jenom pokud máš pravdu, Batiku."

"Jistě. Rád bych věděl, co to bylo za město. Chci říct, podívej na ty sochy. Museli to být velcí lidé. A teď o jejich velikosti nikdo neví."

Shannow si v měsíčním světle prohlédl nejbližší sochu. Zpodobňovala starého muže s bílým kudrnatým vousem a vysokým klenutým čelem. Pravici měl položenou na hrudi a držel svitek. V levé měl něco, co vypadalo jako kamenná tabulka.

"Nemyslím," prohodil Shannow nakonec, "že by si někdy lámal hlavu s nesmrtelností. Vypadá spokojeně. Dokonce moudře."

"Rád bych věděl, kdo to byl."

"Zákonodárce. Prorok. Král." Shannow pokrčil rameny. "Ať to byl kdo byl, musel to být velký muž, jeho socha je vyšší než ostatní."

"Byl to Paciades," odvětil čísi hlas. Shannow se překulil doprava a namířil revolver na vysokou postavu, stojící ve dveřích nalevo. Muž vstoupil do sálu a ruce držel od těla. Měl šest stop na výšku a pleť černou jako eben.

"Lituji, že jsem vás vylekal," řekl. "Zahlédl jsem vaše koně."

"Co jsi, ve jménu Nebes, zač?" zeptal se Shannow vstávaje a neustával na muže mířit.

"Jsem člověk."

"Jenomže černý. Jsi ďábel?"

"To je zvláštní," poznamenal muž bez stopy jedovatosti, "jak se některé předsudky udržují v myslech lidí bez ohledu na okolnosti. Ne, pane Shannowe, já nejsem ďábel."

"Odkud znáte moje jméno?"

"Spojila se se mnou Ruth a požádala mne, abych se po vás podíval."

"Jste ozbrojený?"

"Ne tak, jak to chápete vy."

"Jestli jste přišel v míru, tak se vám omlouvám," řekl Shannow, "ale jsme pronásledováni a já nehodlám riskovat. Batiku, prohledej ho." Pekelník se k muži opatrně přiblížil a přešel mu rukama po šedé haleně a černých spodcích.

"Žádné zbraně," oznámil a Shannow vrátil revolver do pouzdra.

"Zkontroluji to venku," navrhl Batik.

"Jestli bude čistý vzduch, nasbírej klestí na oheň," požádal Shannow a kývl na cizince, aby se posadil. Černý muž se protáhl a usmál se.

"Jste opatrný člověk, pane Shannowe. To rád vidím, poukazuje to na inteligenci, což je v tomto našem novém světě zřejmě vzácné zboží."

"Proč se s vámi Ruth spojila?" chtěl vědět Shannow, nevšímaje si černochova prohlášení.

"Známe se již pár let. I když spolu vždycky nesouhlasíme v teologických otázkách, hlavní cíl máme společný."

"Což je?"

"Znovu nastolit spravedlivou společnost, civilizaci, pane Shannowe, kde mohou muži i ženy žít pospolu v harmonii a lásce beze strachu z banditů nebo Pekelníků."

"Je něco takového možné?"

"Ovšemže ne, ale musíme o to usilovat."

"Jak se jmenujete?"

"Samuel Archer."

Batik se vrátil s náručí suchého dřeva a postěžoval si, že musel vyjet z města, aby je našel. Jak se oheň rozhořel, Shannow se černocho vyptal na tu sochu.

"Studuji toto město asi osmáct let," vykládal Archer. "Do zlacení jsou vepsány některé velice zajímavé nápisy. Trvalo mi čtyři roky, než se mi je podařilo přeložit. Zdá se, že ten starý muž byl Paciades, strýc jednoho z králů. Byl to astronom, studoval hvězdy a díky jeho práci lidé přesně věděli, kdy zasít, aby měli nejlepší úrodu. Také objevil nestálost země, i když nechápal, jaký strašlivý význam to pro jeho svět má."

"Dožil se toho?"

"Nemám ponětí. Záznam o jeho smrti jsem zatím nikde nenašel."

"Kdy bylo město zničeno?" vyzvídal Batik.

"Asi před osmi tisíci lety."

"Tak to tady asi sedm a půl tisíce let byl oceán?"

"Máte pravdu, Batiku. Svět se hodně změnil."

"Co to bylo za město?"

"Moje výzkumy ukazují, že se jmenovalo Balakris. Je to jedno z údajných třiceti měst, která tvořila stát Atlantidu."

Batik usnul dávno před půlnocí a Shannow se s Archerem vydal na procházku sochami lemovanými třídami Balakridy.

"Často sem chodívám," řekl Archer. "V mrtvém městě nalézám úžasný klid. A na mých procházkách se ke mně často připojují duchové dávných časů."

Ohlédl se na Shannowa a zazubil se. "Myslíte, že jsem blázen?"

Shannow pokrčil rameny. "Já ducha nikdy neviděl, pane Archere, ale nemám důvod o jejich existenci pochybovat. Mluvíte s nimi?"

"Když jsem je poprvé uviděl, zkoušel jsem to, ale oni mě nevidí. Nevěřím, že to jsou přízraky, jsou to spíš obrazy, takové, jako ten, který jste dnes odpoledne viděli s Batikem. Tohle je čarovná země, pane Shannowe. Pojdte, něco vám ukážu."

Archer zamířil točitou stezkou nahoru na kopec a dolů do mísovitého údolíčka, kde byly v kruhu kolem plochého oltáře vztyčeny velké kameny. Ty kameny byly černé a tyčily se do výšky přes dvacet stop. Každý kámen měl v průřezu šest stop a byl vyleštěný jako eben.

"Moře je za ty tisíce let hladilo. Občas pořád můžete zahlédnout vlasové stopy vyřezaných nápisů," vykládal Shannowovi Archer, vstoupil do kruhu a zastavil se u oltáře. "Podívejte se na tohle," řekl a vyndal z kapsy Danielův kámen o velikosti nehtu. Shannow všude kolem okamžitě uviděl vířící postavy, průsvitné a zářící. Ženy v úzkých hedvábných šatech kroužily a tančily, zatímco muži v halenách rozmanitých barev postávali mezi kameny a pozorovali je. "A tohle," řekl Archer a Kámen zakryl. Tanečnice zmizely. Archer Kámen o kousíček posunul a sundal ruku. Objevily se tři děti, seděly vedle oltáře a hrály drápky. Návštěvníků si zjevně nebyly vědomy. Shannow vedle nich poklekl a natáhl ruku, ale ta mu prošla skrze ně a děti zmizely.

Archer vrátil Kámen do kapsy. "Zajímavé, což?"

"Úžasně," řekl Shannow. "Umíte to nějak vysvětlit?"

"Mám teorii. Prozatím jsem z rolyndštiny, to je jazyk Atlant'ánů, přeložil asi dvě stě tisíc slov. Oni sami si říkali Rolyndové. 'Nebeský lid' by zněl volný překlad. Já sám dávám přednost 'Bájný lid'." Archer se posadil na oltář. "Máte hlad, pane Shannowe?"

"Trochu."

"Kdybyste si měl vybrat nějaké nemožné jídlo, co by to bylo?"

"Kořeněné medové koláčky. Proč se ptáte?"

"Ptám se, protože se rád předvádím." Archer vstal a přešel na travu za oltářem, kde se zastavil a zvedl kámen velikosti lidské pěsti. Vytáhl z kapsy Danielův kámen a dotkl se jím kamene. Pak podal Shannowovi medový koláček.

"Je skutečný?"

"Ochutnejte."

"Tady se dá těžko podvádět, že?"

"Ochutnejte, pane Shannowe." Shannow kousl do koláčku a ten byl měkký, s medovou náplní.

"Jak? Řekněte mi, jak jste to udělal?"

Archer se vrátil k oltáři. "Bájní lidé, oni měli zdroj energie, jakému se nic nepodobá. Nevím, jak ho objevili, nebo jestli ho vytvořili, ale Kameny byly tajemstvím atlantské kultury a s nimi mohli vytvořit cokoli, co dokázali vymyslet. Když jste byl dítě, pane Shannowe, nevykládala vám vaše matka pohádky o kouzelných mečích, okřídlených koních a čarodějích?"

"Ne, ale slyšel jsem je."

"No, všechny ty báje začínají u Atlant'ánů. V paláci jsem našel seznam zboží, na němž jsou sepsány dary ke sto osmdesátým pátým narozeninám krále. Každý z těch darů se zmiňuje o Sipstrassi, o Kamenech. Meče měly Sipstrassi vykládané jílcem, koruna s ústředním Kamenem kvůli moudrosti, zbroj s Kamenem na srdci kvůli nezranitelnosti. Celá jejich společnost byla založená na kouzlech: Kameny, které uzdravovaly, živily a posilovaly. Sto osmdesát pět let a pořád nosil brnění! Jen na to pomyslete, Shannowe."

"Ale ani přes všechna svá kouzla nepřežili."

"Tím si také nejsem jistý. Ale to je vyprávění na jindy. Trochu se vyspíme."

"Nejsem unavený. Klidně běžte. Já musím přemýšlet."

"O Jeruzalému, pane Shannowe?"

"Vidím, že Ruth o mně opravdu mluvila."

"Pochyboval jste o mně?"

"Pořád ještě pochybuji, pane Archere. Já totiž nedám na rychlé závěry."

"Protože jsem černý?"

"Připouštím, že mě to zneklidňuje."

"Je to jenom barvivo v kůži, které nás rozděluje, pane Shannowe. Konečně, mohl bych vám připomenout vaši vlastní bibli a Šalomounovu píseň. 'Jsem černá leč vzhledná, ó vy dcery Jeruzaléma.' Psal o královně ze Sáby, což byla země v Africe, kde se bezpochyby narodili moji předkové."

"Půjdu zpátky s vámi," řekl Shannow.

Na vrcholku kopce se Shannow otočil a zadíval se na prstenec černých kamenů, přičemž si vzpomněl na Karitasova slova. Krmí se krví a smrtí. Oltář stál holý uprostřed kruhu jako zřítelnice temného oka.

"Ruth o vás mluvila velice hezky," ozval se Archer a Shannow odtrhl pohled od oltáře.

"Ruth je úžasná žena. Ukázala mi můj život, i když jsem to tehdy nepoznal."

"Jak to?"

"Vytvořila všude kolem mě knihovnu a dala mi jenom hodinu, abych našel pravdu. Bylo to nemožné, stejně jako je život nemožný. Pravda je všude kolem mě, ale já nevím, kam se podívat, a na hledání je tak málo času."

"To je samo o sobě objev," prohodil Archer. "Povězte mi, proč jste se vůbec rozhodl hledat Jeruzalém?"

"Je to čin víry, pane Archere, nic víc, nic méně. Žádné nafouknuté filozofické důvody. Žiji podle bible a na to musí člověk mít víru. Neochvějnou víru. Hledání Jeruzaléma je způsob, jak se vyrovnat s pochybnostmi."

"Hledání grálu," poznamenal tiše Archer.

"Vy jste už druhý člověk, co se o tom grálu zmiňuje. Doufám, že nejste přátelé."

"Kdo byl ten první?"

"Abaddon."

Archer se zastavil a otočil se k Shannowovi. "Vy jste se setkal s ďábelským pánem?"

"Ve snu. Dobíral si mě Galahadem."

"S tím si nedělejte starosti, pane Shannowe. Na světě jsou horší věci, než rytíř hledající pravdu. Řekl bych, že vám Abaddon závidí."

"Není co závidět."

"Kdyby to byla pravda, tak bych vás nehledal, ani kdyby mě o to Ruth požádala."

"Neviděl jsem budovy Útočiště."

"Já taky ne," prohlásil Archer smutně. "Tam spočívá veliká síla... ohromná. Ruth umí přeměnit energii v hmotu a bez Kamene. Občas mám dojem, že je na hranici nesmrtnosti."

"Jak to, že je tak mocná?" zeptal se Shannow.

"Tvrdí, a já nemám důvod jí nevěřit, že klíčem je bible. Nepoužívání síly vás činí silnějším."

"A to jak?"

"To se těžko vysvětluje, ale je to asi takto: Pokud vás někdo udeří do pravé tváře, chcete mu to vrátit. Když toto nutkání zvládnete a udržíte pod kontrolou, posílí vás to."

Berte to takto: Máte prázdný džbán. Pokaždé, když se rozzlobíte, chováte se násilně nebo emocionálně, džbán se naplní vodou. Když svůj hněv vybijete, voda se ztratí. Čím víc ovládáte své city, tím plnější džbán bude. Když je džbán plný, máte sílu, všechnu sílu, kterou jste nepoužil, když jste cítil nutkání vrátit ránu. Ruth je velice stará a toto umění už cvičí mnoho let. Její džbán je teď jako jezero."

"Jenomže vy tomu tak docela nevěříte?" namítl Shannow.

"Ano a ne. Myslím, že to, co říká, stojí za zvážení, jenže tohle jsou Morové země, pane Shannowe, a tady se děje hodně věcí, které popírají rozumná vysvětlení. V této oblasti kdysi bývala skládka chemických zbraní, zbraní tak nebezpečných, že je nejdříve zapečetili do plechových sudů a pak je vyhazovali z lodí, aby ten jed pohřbili na dně oceánu. K tomu tu byla během Pádu vysoká úroveň radiace, jako mor, pane Shannowe, která zabila každého, kdo se k těmto místům přiblížil. Země byly znečištěné, že si to ani neumíte představit. Pořád ještě jsou. Tady, kde teď sedíme, je úroveň radiace taková, že před Pádem by stačila stokrát zabít silného muže. To samo o sobě způsobilo mutace u lidí i zvířat. Podíl lidí s mimosmyslovým vnímáním je nyní mnohem vyšší než za starých časů. Dál na východ existují kmeny lidí, kteří mají mezi prsty na rukou i na nohou plovací blány. Na severu žijí lidé, kteří jsou celí pokrytí srstí a mají protáhlé, jakoby vlčí hlavy. Dokonce existují příběhy o lidech s křídly, ale ty jsem nikdy neviděl."

Myslím, že Ruth část pravdy odhalila, ale její nadání bylo díky Morovým zemím mnohonásobně zesíleno.

Zmiňoval jste se o knihovně. Nejspíš ji vytvořila pouze pro vás, jenom ze vzduchu tím, že přeskládala molekuly do tvaru, který si přála."

Shannow seděl chvíli mlčky a pak poznamenal: "Pro Boha máte ve svých myšlenkách jen velice málo místa, pane Archere."

"Nemám ani potuchy, co to ten Bůh je. V bibli se tvrdí, že stvořil všechno, což zahrnuje i ďábla. To byla velká chyba! Když stvořil člověka, byla to ještě větší chyba. Naprosto nechápu někoho, kdo dělá chyby v tak ohromném měřítku."

"A přesto Ruth se vši svou silou a znalostmi věří," podotkl Shannow.

"Ruth by skoro mohla Boha stvořit," opáčil Archer.

"To je pro mě rouhání."

"Tedy mi odpusťte, pane Shannowe, a připište to mé nevědomosti."

"Vy nejste nevědomý člověk, pane Archere, a já si nemyslím, že jste špatný člověk. Dobrou noc."

Archer se díval, jak Jeruzalém odchází zpátky k paláci. Potom se opřel a zabloudil pohledem k hvězdné obloze. Ruth mu prozradila, že Shannow je šťvanec, a Archer byl přesvědčen, že měla pravdu.

Spíše Lancelot než Galahad, pomyslel si Archer. Chybující rytíř v pochybeném světě, nestálý, a přesto se nikdy nevzdá.

"Dobrou noc, Shannowe," zašeptal Archer. "Já ve vás také nic špatného nenašel."

Před Archerem se zamihotal obraz Ruth a zhmotnil se, když se stařena posadila vedle něj.

"Kameny měnit v koláče, no tohle! Jsi nenapravitelný, Samueli."

Archer se zazubil. "Odvedla jsi Zélóty stranou?"

"Ano. Míří k západu s Shannowem a Batikem právě na dohled."

"Měla jsi pravdu, Ruth. Je to dobrý člověk."

"Je silný ve svých slabostech," řekla Ruth. "Mám ho ráda. Jak se má Amaziga?"

"Dobře, ale pořád se do mě naváží."

"Ty jsi muž, který potřebuje silnou ženu. A jak se žije v arše?"

"Měla bys nás navštívit a podívat se."

"Ne, nemám ráda Sarenta... ne, neopakuj mi zase, jak je to dobrý správce. Máš ho rád, protože je stejně jako ty nadšený z mrtvých měst."

Archer rozhodl rukama. "Přiznej, že bys ráda viděla domov Strážců?"

"Možná. Vezmeš Shannowa k Sarentovi?"

"Možná. Proč je pro tebe tak důležitý?"

"To nemohu říci, Same, prostě nevím. Pekelníci jsou v pohybu, ve vzduchu visí smrt a Jeruzalém je přímo v oku uragánu."

"Myslíš, že chce zabít Abaddona?"

"Ano."

"To by pro svět rozhodně nebyla ztráta, což?"

"Snad, ale já cítím, že ve stínu číhají vlci, Same. Dávej pro mě na Shannowa pozor."

Usmála se, na rozloučenou se dotkla Archerovy paže... A zmizela.

Pekelný vpád do jižních krajů započal prvního jarního dne, kdy se tisíc jezdců přičítalo do Rivervale, zabíjelo a páliło. Ashe Burryho chytily na jeho vlastním statku a ukřižovali ho na dubu. Stovky dalších rodin vyvraždili a uprchlíci se rozběhli do kopců, kde je pekelní jezdci uštvali.

A vojsko pokračovalo dál na jih.

Čtyřicet mil od Rivervale, na úpatí Yeagerských hor, se ve skrytém dolíku sešla malá tlupa mužů a vyslechla si vyprávění uprchlíka, který přišel o celou rodinu. Posluchači byli tvrdí, krutí muži, kteří si již dávno zvykli na způsoby banditů, ale teď s rostoucí hrůzou naslouchali příběhům o vraždění, znásilňování a otevřené touze po krvi.

Jejich vůdce, šedooký, hubený, skoro kostnatý muž, seděl na kameni, ani nemrkl a ve tváři se mu neobjevovaly žádné pocity.

"Říkáš, že měli pušky, z kterých se dá vystřelit několikrát?"

"Ano, a pistole taky," odpověděl utečenec, stárnoucí to sedlák.

"Co budeme dělat, Danieli?" zeptal se mladík s piskovými vlasy.

"Musím si to promyslet, Pecku. Berou nám naše obchody a to není správný, ani zdaleka ne. Myslím, že se nám vede dobře, když teď máme tři nové muškety a těch pět pistolí, co přinesl zpátky Gambion. Ale opakovací pušky..."

Peck si odhrnul vlasy z očí a poškrábal se, jak se mu pod špinavou jelenicovou košilí pohnula blecha. "Měli bychom si taky takový pušky sehnat, Danieli."

"Ten kluk má pravdu," vložil se do hovoru Gambion, mohutný pokřivený muž připomínající medvěda, s hustým plnovousem a hlavou holou jako koleno. S Danielem Cadem byl už sedmý rok a vědělo se o něm, že je stejně dobrý s nožem jako s puškou. "Nemohli bychom na ty Pekelníky jít hezky tvrdě a nějaký ty zbraně sebrat?"

"To snad," řekl Cade, "ale ten problém je větší, než jenom jak sebrat pušky. Žijeme v otevřené krajině a své bartáty utrácíme ve městech, kde nás neznají. Tihle Pekelníci zabíjejí sedláky a kupce a pálí města. Na nás pak už nic nezbude."

"Nemůžeme přece přepadnout celý vojsko, Dane," namítl Gambion. "Nás není ani sedmdesát."

"Můžete počítat i se mnou," ozval se sedlák. "U boha, můžete se mnou počítat!"

Cade vstal. Byl to vysoký chlap a levé koleno měl nepohyblivé a pevně stažené kusem kůže. Prohrábl si husté černé vlasy a odplivl si do trávy.

"Gambione, vezmi deset chlapů a prohledej okolí. Každýho uprchlíka, na kterýho narazíš, nasměřuj do Yeager. Jestli jich najdeš víc, co ty hory neznají, doprovodíš je."

"Chlapy i ženský?"

"Muže, ženy, děti, všechny."

"Proč, Danieli? Není tu dost jídla ani pro nás."

Cade si ho nevsímal. "Pecku, vezmi si tucet chlapů a sežeň každý zaběhlý stádo, koně, krávy, ovce nebo kozy. Bude jich tu spousta. Zažeň je do sweetwaterského kaňonu a ve vchodu postavte ohradu. Je tam dobrá tráva. A nechci, aby se někdo z vás s těma Pekelníkama zapletl. Jestli ty syčáky jenom koutkem oka zahlédnete, hned utečete. Jasný?"

Oba muži kývli a Gambion chtěl promluvit, ale Cade zvedl ruku.

"Žádný další otázky. Pohyb!"

Cade odkulhal na druhou stranu dolíku, kde seděl Sebastian. Byl to pomešší mladík s bledou pletí, nebylo mu ještě ani devatenáct, ale zvěd to byl z mužů v Yeagerských horách z nejzkušenějších.

"Vezmi si dobrýho koně a jeď za těmi Pekelníky. Musí jim chodit zásoby, munice a tak. Najdi mi cestu."

Cade se otočil a podvrkl si koleno. Potlačil rozněvanou kletbu a zaťal zuby, jak ho zalila oslepující bolest. Od onoho střetu uběhly dva roky a nebylo dne, kdy by byla bolest aspoň trochu snesitelná.

Stále si s křísťálovou jasností vzpomínal na ono ráno, kdy spolu s Gambionem a pěti dalšími vjel do trhového města Allionu, a tam, na zaprášené hlavní ulici, uviděl stát osamělou postavu.

"Tady nejsi vítán, Cade," řekl mu ten muž. Cade zamrkal a předklonil se v sedle, aby si mluvčího prohlédl. Byl to vysoký muž s prošeďivými vlasy po ramena a pronikavými očima, které člověka okamžitě prohlédly.

"Jonathane? Jsi to ty?"

"K čertu, Danieli," řekl Gambion, "to je přece Jeruzalém."

"Jone?"

"Nemám ti co říct, Danieli," prohlásil Shannow. "Odjed' odsud. Jeď do pekel, kam patříš."

"Nesud' mě, bratříčku. Na to nemáš právo."

Než mohl Shannow odpovědět, mládenec přišedší s Cadem, hloupý kluk jménem Rabbon, vytáhl od pasu křesadlo a natáhl ji. Shannow ho sestřelil ze sedla a hlavní ulice náhle byla plná vzpínajících se koní a střelby, ječících mužů a sténání umírajících. Zbloudilá střela Cadeovi roztržila koleno a Gambion, poraněný na paži, popadl otěže Cadeova koně a odeválal s ním pryč. Za nimi zůstalo pět mrtvých či umírajících mužů.

O tři týdny později dobří lidé z Allionu Shannowa vypakovali z města a Cade se vrátil se všemi svými lidmi. Ó bože, že ale za jeho koleno zaplatili!

Svého vlastního bratra neviděl od onoho bolestného dne, ale jednou se možná opět setkají, a Cade zatím snil o odplatě.

Přistoupila k němu Lisa, jeho žena. Byla to hubená dívka ze statku se zapadlými očima, kterou si Cade vzal přede dvěma roky. Normálně by svou ženu vyhodil po několika týdnech, ale na Lise bylo něco, co ho k ní přitahovalo, jakási vnitřní harmonie, která Cadeovu zahořklému srdci přinášela klid. Lisa vždycky naklonila hlavu na stranu a usmála se a všechna jeho vnitřní agresivita a sklony k násilnostem zmizely. Cade vzal Lisu za ruku, a tak spolu sedávali v bezpečí své společnosti. Jedinou nepopíratelnou skutečností Cadeova kočovného života bylo, že ho Lisa milovala. Cade nevěděl proč a ani se o to nestaral. Samotná skutečnost mu stačila.

"Proč to děláš, Danieli?" optala se ho. Odvedla ho k jejich srubu a posadila se vedle něj na kůži potaženou lavici, kterou loňského podzimu vyrobil.

"Dělám co?" ohradil se Cade.

"Privádíš uprchlíky do Yeager."

"Myslíš, že bych neměl?"

"Ne, myslím, že je dobré zachránit někomu život. Ale ráda bych věděla proč."

"Proč vlk bandita přivádí jehňátka do svého doupěte?"

"Ano."

"Ty nevěříš v lidskou dobrotu?"

Lisa ho políbila na líc, naklonila hlavu a usmála se.

"Vím, že jsi laskavý, Danieli, ale taky vím, že jsi mazaný! Co z toho budeš mít ty?"

"Pekelníci ničí zemi a pro mě nikde nezbude místo. Jenomže kdybych se jim postavil sám, rozdrtili by mě. Takže potřebuju vojsko."

"Vojsko jehňátek?" zahihňala se.

"Vojsko jehňátek," potvrdil Cade. "Ale nezapomínej, že důvod, proč se banditům daří, je ten, že sedláci se nikdy nedokážou spojit proti nám. Jsou mezi nimi chabí muži, zkušení, tvrdí muži. Společně z nich dokážu vytvořit sílu, s kterou bude nutný počítat."

"Jenže co z toho budeš mít ty?"

"Pokud prohraju... nic. Jestli vyhraju? Získám svět, Liso. Budu tím, kdo ho zachránil. Už tě někdy napadlo, že bys mohla být královnou?"

"Oni to nikdy nedopustí," namítla Lisa. "Jakmile bude po bitvě, vzpomenou si, kým jsi byl, a obrátí se proti tobě."

"Uvidíme. Odted' je tu ale nový Daniel Cade, starostlivý, laskavý, chápavý vůdce lidí. Pekelníci mi poskytli šanci, a ať jsem zatracenej, jestli jim za to nejsem vděčnej."

"Jenže oni po tobě půjdou s těmi strašlivými zbraněmi."

"To je jistě pravda, ale budou muset projít Franklinovým průmyskem, a ten by dokázalo s prakem udržet i dítě."

"Opravdu si myslíš, že to bude tak snadné?"

"Ne, Liso," řekl Cade náhle zcela vážně. "Bude to největší sázka mého života. Ale moji muži vždycky tvrdili, že by mě následovali i do pekla. Teď mají možnost to dokázat!"

Shannow nemohl spát. Ležel s hlavou položenou na sedle, zabalený do teplých pokrývek, ale hlavou se mu honily a vířily různé obrazy. Donna Taybardová, Ruth a její knihovna, Archer a jeho duchové, ale nejčastěji Abaddon.

Bylo snadné vyslovit hrozbu. Jenže to nebyl nějaký vůdce banditů, skrývající se ve svém horském doupěti. Tohle byl generál, král: muž, který velel tisícům vojáků.

Donna se ho jednou zeptala, jak se mohl postavit skupině mužů, a on jí pověděl prostou pravdu. Vyber si vůdce a nevšímej si těch, kdo ho následují. Ale bylo tomu tak i v tomto případě?

Babylon byl asi šest týdnů jízdy na jihozápad. Valpuržina noc, podle Batika, měla být ani ne za měsíc. Nemohl zachránit Donnu, stejně jako nemohl předtím zachránit Kuropet.

Mohl se pouze pomstít. A za co?

Oči ho pálily únavou, a tak je zavřel, ale spánek stejně nepřicházel. Shannow cítil, jak na něm spočívá tíha úkolu, který měl před sebou. Nakonec upadl do neklidného spánku.

Snil o tom, že pod hřejivým sluncem kráčí po travou porostlém kopci a slyší, jak moře olizuje neviděné pobřeží, a koně běžící po trávě. Posadil se pod košatý dub a zavřel oči.

"Vítej, cizinče," ozval se čísi hlas.

Shannow otevřel oči a viděl, že před ním se zkříženýma nohama sedí jakýsi vysoký muž. Muž měl plnovous a po ramena dlouhé vlasy měl spletené do tří copů. Oči měl nebesky modré a ve tváři odhodlaný výraz.

"Kdo jsi?"

"Pendarrik. A ty jsi Shannow Hledač."

"Odkud znáš moje jméno?"

"Proč bych neměl? Zná každého, kdo přebývá v mém paláci."

Muž měl na sobě světle modrou halenu a pás ze silného plátna protkaný zlatou nití. Po boku mu visel krátký meč se zdobeným jílcem a na hrušce měl Danielův kámen o velikosti jablka.

"Ty jsi duch?"

"Zajímavý námět pro rozhovor," podotkl Pendarrik. "Já jsem takový, jaký jsem býval vždycky, kdežto ty tu ve skutečnosti nejsi. Takže kdo je tu duch?"

"Tohle je sen, Archer a ty jeho hrátky."

"Možná." Muž tasil meč a zarazil ho do země. "Podívej se, Shannowe. Musíš si být jistý, že ho zase poznáš."

"Proč?"

"Říkej tomu hra. Ale až ho uvidíš, ať už bude mít jakýkoliv tvar, sáhni po něm a bude tu."

"Já neumím šermovat."

"To ne, ale máš to v sobě. A jsi rolynda."

"Ne, já nejsem nikdo z tvých lidí."

Pendarrik se usmál. "Rolyndové nejsou rasa, Shannowe, to je stav bytí. Tvůj přítel Archer to má popletené. Člověk se nemůže rolyndou narodit, dokonce se jím ani nemůže stát. To je to, čím je, nebo čím není."

Je to odloučenost, osamocenost, nadání. Ty jsi nepřežil tak dlouho jenom díky svým schopnostem, vede tě to, co máš v sobě. Cítíš nebezpečí, ty tomu říkáš instinkt, ale je to mnohem víc. Důvěřuj tomu... a zapamatuj si ten meč."

"Myslíš, že můžu vyhrát?"

"Ne. Chci ti říci, že ty nejsi jenom pouhý osamělý válečník, který se vydal proti nepřemožitelnému nepříteli. Ty jsi rolynda, a to je důležitější než vyhrát."

"Ty jsi taky rolynda?"

"Ne, Shannowe, i když můj otec jím byl. Kdybych měl takové štěstí, moji lidé by nezemřeli tak strašlivou smrtí. Všechny jsem je zabil. A proto jsem tě sem přivedl. Moc Sipstrassi nikdo nerozumí. Mohou uzdravovat, mohou zabíjet. Ale hlavně zesilují a přeměňují sny v realitu. Budeš chtít uzdravovat nemocné? Sipstrassi to budou dělat, až už nebudou mít žádnou moc. Budeš chtít zabíjet, a Kameny to udělají také. Ale jejich síla je strašlivá, protože Kameny se budou živit smrtí a zesílí. Budou hlodat v duších těch, kdo je mají u sebe, a posilovat to, co je v nich špatné. Nakonec...? Moji lidé by ti mohli o tom konci vyprávět, Shannowe. Svět skoro zemřel. Rozervali jsme samotnou látku času a pohřbili svět pod oceánem. Byla to sice tragédie, ale jedna věc na tom byla dobrá. Sipstrassi byly pohřbeny také. Jenže teď se vrátily a hrůza číhá dál."

"Chceš tím říct, že přijde další Pád světa?"

"Do roka."

"Jak si můžeš být tak jistý?"

"Copak jsi mě neslyšel? Už jsem to způsobil jednou. Dobyl jsem svět. Vybudoval jsem jednu říši na celé zemi, od Xechotlu po Řecko. Otevřel jsem brány vesmíru a dal tvým lidem pověsti, které přežily podnes, o dracích a trollech, démonech a Gorgonách. Cokoliv si člověk dokáže představit, to Sipstrassi vytvoří. Ale v přírodě existuje rovnováha, která nesmí být porušena. Já přetřhl vlákno, které drželo svět pohromadě."

Shannow viděl zoufalství v Pendarrikově tváři. "Nemůžu zastavit šířící se zlo. Můžu jenom zabít Abaddona. Na jeho místo přijde někdo jiný, a já nemůžu změnit osud světa."

"Zapamatuj si ten meč, Shannowe."

Slunce zapadlo a Shannowa zahálila temnota jako pokrývka.

Shannow otevřel oči a znovu byl v pobořeném paláci.

Batik připravoval oheň. "Vypadáš odpočatě," poznamenal Pekelník.

Shannow si protřel oči a odhodil pokrývky. "Myslím, že se poohlédnu po těch Zélótech."

"Archer říká, že míří k západu."

"Je mi fuk, co říká Archer!"

"Chceš společnost?"

"Ne." Shannow si natáhl boty, hodil si na rameno sedlo a odešel z paláce. Nasedlal valacha a vyjel z města. Tři hodiny prohlížel krajinu v podhůří, ale po lovcích nenašel ani stopy. Popletený a nejistý se vrátil do města.

Batik zabil dva králíky, a když Shannow vstoupil do paláce, právě je opékal na rožni. Archer spal u protější stěny.

"Našel jsi něco?"

"Ne."

Archer se zavrtěl a posadil se. "Vítejte zpátky, pane Shannowe."

"Povězte mi něco o Pendarrikovi," vyzval ho Jeruzalém a Archerovi se rozšířily oči.

"Jste člověk plný překvapení. Jak jste přišel na to jméno?"

"Co to znamená? Povídejte."

"Byl to poslední zaznamenaný král, nebo aspoň poslední, jakého jsem našel. Zdá se, že to byl velký válečník. Rozšířil atlantskou říši až k okraji Jižní Ameriky na západě a po Anglii na severu. Jen nebesa vědí, jak daleko na jih se dostal. Máte ke své otázce nějaký důvod?"

"Začaly mě zajímat dějiny," prohlásil Shannow a připojil se k Batikovi u ohně. Pekelník od uhelnatější pečinky odřízl kousek masa a položil ho na zprohýbaný zlatý talíř.

"Tady máš, Shannowe. Teď můžeš jíst jako král."

Přistoupil k nim Archer a sedl si vedle Shannowa. "Povězte mi, prosím, jak jste přišel na Pendarrika?"

"Zdálo se mi o tom jmeně, a když jsem se probudil, vzpomněl jsem si na něj."

"To je škoda. On je pro mne poslední velká záhada. Ruth si myslí, že jsem jím posedlý."

Venku zatím potemněla obloha a zahřmělo. Zvedl se vítr a mrtvé město očistil prudký déšť.

"Dneska nestojí za to někam jezdit," prohodil Batik.

Shannow kývl a podíval se na Archera. "Povězte mi víc o Sipstrassi."

"Jistého je jen málo. To jméno znamená 'Kámen z nebes' a Rolyndové je považovali za dar od Boha. Mluvil jsem o tom se svým nadřízeným, se Sarentem. On si myslí, že to mohl být meteor."

"Meteor? O čem to mluví, Shannowe?" zeptal se Batik.

Shannow pokrčil rameny. "Archer Kameny studuje, ty, kterým ty říkáš Satanovo sémě. A já o meteoru taky nikdy neslyšel."

"Jednoduše řečeno," vysvětloval Archer, "meteor je taková obrovská skála, která krouží vesmírem, mezi hvězdami, jestli chcete. Jedna z nějakého důvodu vrazila do Země. Taková srážka musela způsobit nesmírný výbuch a v rolyndských pověstech se vypráví, že obloha byla temná jako v noci po tři dny a nebylo vidět slunce ani měsíc. Sarento tvrdí, že ten náraz by do atmosféry vyhodil tisíce tun prachu, který by zastřel slunce. Samotný meteor se rozletěl na milion úlomků, a ty jsou Sipstrassi."

Kromě očividných pověstí neexistují žádné věrohodné záznamy prvního použití Kamenů. Dokonce i teď, po pečlivém výzkumu, toho o nich víme jen velice málo. Při každém použití jejich síla trošičku vyprchá, až jsou z nich nakonec jen malé kamínky. Černé žilky v Kamelech nabydou, až úplně zastřou jejich zlatou barvu. Když Kámen zčerná, není k ničemu."

"Pokud ho nenakrmíte krví," doplnil Shannow.

"Nejsem si jistý, jestli je to pravda, pane Shannowe. Krví nakrmené Kameny změnily barvu v matně červenou a nedaly se použít k léčení ani k vytvoření jídla. Se Sarentem jsme prováděli pokusy, kdy jsme použili malá zvířata, králíky, krysy a tak. Kameny znovu získaly sílu, ale změnily se. Moje vlastní nálezy ukazují, že Krvavé kameny měly na ty, kdo je použili, škodlivé účinky. Vezměte si například takové Pekelníky. Jejich bezohlednost vzrůstá a jejich touhu po krvi nelze ukojit. Povězte mi, Batiku, kdy jste ztratil svůj Kámen?"

"Jak víte, že jsem ho ztratil?"

"Kdybyste měl u sebe Satanovo sémě, nikdy by vás do Útočiště nepustili. Takže, když jste ztratil svůj Kámen, jak jste se cítil?"

"Byl jsem rozzlobený, vyděšený. Skoro celý týden jsem nedokázal usnout."

"Jak často jste Kámen krmil?"

"Každý měsíc. Svou vlastní krví."

"A kdybych vám Kámen nabídl nyní, vzal byste si ho?"

"Já... ano."

"A přesto jste zaváhal."

"Bez něj se cítím víc živý. Jenomže ta jeho síla..."

"Ano, ta síla. Za další rok, Batiku, kdybyste se toho vůbec dožil, byste nezaváhal. A proto mě, pane Shannowe, Pendarrik tak fascinuje. Jeho zákony byly zpočátku spravedlivé, ale byl to on, kdo objevil ohavnou sílu Krvavých kamenů. A během pěti let se změnil v nemilosrdného tyрана. Nicméně zatím jsem nenašel konec jeho příběhu. Podlehl Kamenům úplně, nebo je přemohl? Nebo ho moře spláchno spolu se všemi jeho činy?"

Shannow už chtěl odpovědět, ale místo toho ztuhl. Lehkými prsty se ho dotkl strach. "Jděte od ohně," sykl.

Batik už se hýbal, ale Archer ještě zůstal, kde byl. "Co...?"

Rozlétly se dveře a dovnitř skočili dva Zélóti pálicí z pistolí. Shannow se vrhl doprava a překulil se. Kolem něj svištěly kulky.

Archer zmizel v oblaku rudého kouře. Z horního balkonu začal střílet další Zélóta a jeho kulka roztržila na kusy mozaiku na podlaze vedle Shannowovy hlavy. Shannow sám už držel revolver v ruce a vystřelil. Zélóta se otočil a zmizel z dohledu.

Batik zranil nejbližšího Zélóta a dalšího donutil schovat se za jednu z bílých soch. Shannow se ve výklenku převrátil na záda a oba revolyvery namířil na zadní dveře.

Dveře se rozlétly směrem do místnosti a na dohled přiběhli tři muži, jenomže je Shannow složil palbou z revolverů. Jediný zbývající Zélóta se rozběhl ke dveřím, ale když mu Batikova kulka prorazila díru do spánku, zhroutil se na zem.

Batik znovu nabítl pistoli a mezi stíny se začal plížit k muži, kterého poranil.

"K zemi!" zařval Shannow a Batik se vrhl na podlahu ve chvíli, kdy Zélóta zamířil. Jeruzaléman dvakrát vystřelil a neúspěšný vrah se zhroutil zpátky. Shannow znovu nabítl revolvery a čekal, ale obklopovalo je pouze ticho.

"Jak to, k čertu, děláš, Shannowe?" chtěl vědět Batik blížící se po mozaikové podlaze. "Já nic neslyšel."

"Vždycky jsem si myslel, že to je instinkt, ale teď si tím už nejsem jistý. Kde je Archer?"

"Tady," ozval se černoch. Seděl u ohně a upíral zrak na malý černý kamínek, který mu ležel v dlani. "Už je po něm. Taková škoda! Tenhle malý Kámen jsem měl docela rád."

"Měli být někde daleko odsud," štěkl Batik.

"Nedůvěřuj kouzlům, chlapče," poradil mu Shannow s úsměvem. Oba muži prohledali těla a posbírali střelivo. Archer zatím přiložil dříví na oheň a ten znovu vysoko vzplál. "Myslím, že bychom tu neměli zůstat moc dlouho," podotkl Shannow. "Hrozně nerad bych tu seděl jako dokonalý cíl."

"Vezmu vás k arše," prohlásil Archer. "Tam budete v bezpečí."

"Musím se vydat k jihozápadu. Do Babylonu."

"Abyste zabil ďábelského pána?"

"Ano."

"Myslím, že tohle s vámi Ruth nezamýšlela."

"Archere, mně je jedno, co zamýšlela. Nejsem její sluha. A přes tu svou víru i ona určitě chápe, že svět bez něj bude

mnohem lepší."

"Možná. Jenomže mezi ní a Abaddonem existuje spojení, které je silnější než krev."

"Jaké spojení?"

"Ruth je Abaddonova manželka."

8. Kapitola

OBA VÁLEČNÍCI VYTAHALI MRTVOLY VEN a tam je skládali u nízké zídky. Samuel Archer zatím stál ve dveřích. Při pohledu na to, jak se mrtví znečistili, a ten zápach bylo cítit dokonce i přesto, že pršelo, si Archer uvědomil, že ve smrti není žádná důstojnost.

Mezi Strážci byli taci, kteří byli považováni za vojáky, muže činu. A přesto žádný z těch, na koho si Archer dokázal vzpomenout, nedosahoval kvalit Jeruzaléma, při pohledu na něho člověka až mrazilo. Jak dokázal v bouři zaslechnout, že se vrahové blíží, to Archera dokonale zmátlo. A bez Kamene, který zařídil, že byl Archer neviditelný, by byl on sám u ohně zahynul. Ani Shannow, ani Batik se nezminili o oblaku červeného kouře, na nějž byl Archer docela dost pyšný, odvedl tím pozornost Zélótů a poskytl válečníkům čas něco udělat. Archer se rozhodl, že jakmile nastane vhodná příležitost, zmíní se o tom sám.

Palác byl cítit korditem a smrtí. Archer po velkém schodišti zašel až na balkon. U zábradlí byla kaluž krve a černoch si vzpomněl, jak sem předtím zašel Batik a shodil tělo na kameny dole, kde přistálo s hlasitým zaduněním.

Z deště přišel Shannow a svlékl si kožený kabát. Na chvíli poklekl u ohně a ohříval si ruce. Potom vytáhl ze sedlové brašny bibli.

"Klíč k místu, kde se nalézá Jeruzalém?" zeptal se Archer, sedaje si vedle něj.

"Ne, zjistil jsem, že mě čtení uklidňuje." Shannow bibli zase zavřel. "Včera v noci jsem ve snu viděl Pendarrika. Říkal, že to on způsobil potopu světa tím, že používal Krvavé kameny, a tvrdil, že se to stane znovu."

"Díky Pekelníkům?"

"Ano, myslím, že ano. Máte v arše něco, co by mi mohlo pomoci svrhnout Abaddona?"

"To není můj obor, pane Shannowe. Já bádám ve věcech tajemných. Ale i v tom je síla."

"A vědění?"

"Ano, je tu i vědění."

"Pojeďte s vámi, Archere. Teď mě nechte. Chci si v klidu číst."

Archer se zatoulal ke dveřím a vyhlédl do deště. Připojil se k němu Batik.

"Když má tak ponurou náladu, nedá se s ním mluvit, a na nábožensky založeného člověka nijak nespěchá podělit se s ostatními o toho svého Boha."

"Má hodně starostí, Batiku."

"To je mi jedno, pokud za noci uslyší zabijáky. Je to pozoruhodný člověk. Celý život mě učili, že se mám bát Zélótů jako nejlepších válečníků na světě, ale ve srovnání s ním jsou oni jako děti."

"Zůstanete s ním?"

"Ještě chvíli, Archere. Rozhodně se nehodlám vrátit do Babylonu a jít za Shannowem, až sám zaútočí na palác."

"To je na přítele zvláštní postoj."

"My nejsme přátelé, Archere. On žádné přátele nemá, on žádné přátele ani nepotřebuje. Podívejte se na něho, sedí tam jako skála. Já jsem válečník, a přesto se ještě třesu po tom přepadení. Já přemýšlím, kolik asi dalších nepřátel se k nám blíží, zatímco tady mluvíme. A on? On si čte v bibli."

"Kdyby vás však potřeboval, šel byste?"

"Ne. Co je mi po tom, jestli Abaddon dobude svět? Udělal jsem jednu chybu, Archere, když jsem se snažil zachránit svou sestru. Jinak bych teď asi nejspíš velel rotě a sám bych útočil na jihu."

"Myslíte, že sám uspěje?"

"To nevím. Ale jedno vám povím, nechci, aby někdy šel po mně, i kdybych přitom seděl v pevnosti plné stráží. On prostě neví, že je něco nemožné. Měl jste ho vidět, když nás ti Zélóti teď napadli, obrátil se a namířil na zadní dveře dávno předtím, než ti tři vešli. On věděl, že přicházejí, ale já slyšel jenom střelbu, a viděl jsem jenom ty chlapy před sebou. Kdybych byl Abaddonem, nespalo by se mi nejlíp."

"On Shannowa nezná tak jako vy."

"Ne, ale on bude počítat těla."

Archer se ohlédl. Shannow si už nečetl. Hlavu měl položenou na sedle a byl zabalený v pokrývkách, ale pravou ruku měl nezakrytou.

A v té ruce držel revolver.

"Hezký způsob, jak se vyspat," podotkl Batik. "Ať už budete dělat cokoli, ne abyste dneska v noci z ničeho nic způsobil nějaký hluk."

Shannow byl vzhůru a slova obou mužů se k němu nesla jako šepot ve větru. Jak málo mu Batik rozuměl. Jenomže proč by taky měl? Shannow se už dávno naučil, že v osamělosti je síla. Člověk, který se v něčem musí spoléhat na jiné, nechává ve své obraně trhlínu. Osamělý člověk si hezky sedí za hradbami.

Potřeba přátel? Žádný člověk nemůže mít všechno, to Shannow věděl. Všechno bylo otázkou rovnováhy a příroda své dary vždycky rozdávala spoře. Shannow kdysi dávno poznal jednoho běžce. Ten člověk, aby si uchoval sílu,

přestal jíst všechno, co mu chutnalo, a denně trénoval.

Stejně to bylo i se Shannowem lovcem. Sám byl jako skála, na nikoho se nespolehal a nikdo mu nekryl záda.

Na chvíli okusil života s Donnou. A to bylo pěkné...

Ted' byl zpátky tam, kam patřil.

A Jeruzalém bude muset počkat.

Slyšel, jak se jeho společníci ukládají ke spánku, a pak se posadil.

"Myslíš, že je rozumné, abychom všichni usnuli?" zeptal se Batika.

"Navrhuješ snad, abych si vzal hlídku?"

"Lepší to, než se probudit mrtvý."

"O tohle se s tebou hádat nebude."

Shannow zase zavřel oči a upadl do bezesného spánku. Probudil se o tři hodiny později, když se k němu přikradl Batik.

"Přisahal bych, že uslyšíš, i když si upšoukne mravenec," řekl Batik. "Všude je ticho a klid."

Shannow se posadil a protáhl se, potom zaujal místo u dveří. Noc byla klidná a zatím přestalo pršet. Shannow vyšel z paláce a prohlížel si opuštěné budovy, které se v měsíční záři třpytily. V dálce zaslechl kašlavý řev lovčího lva a tiché vytí horského vlka.

O kámen tichounce zašustila kůže a Shannow se bleskově otočil, mávl rukou a natáhl revolver. Archer poplašeně rozhodil rukama.

"To jsem jenom já," zašeptal. "Nemohl jsem spát."

Shannow uvolnil kohoutek a zavrtěl hlavou. "Jste hlupák, Archere. Rozdíl mezi životem a smrtí pro vás byl tak maličký, že by se to ani nedalo změřit."

"Omlouvám se," pravil Archer, "i když nevím za co. Nebyl jste přece v nebezpečí."

"Ne, to není pravda. Jednou jsem zabil někoho, kdo se prostě za mnou nachomýtl ve špatné chvíli. Není to něco, co bych chtěl ještě někdy udělat. Ale pochopte tohle, kdybyste byl býval Zélóta, ta chvilka zaváhání by mě byla zabila. A přišťe, až něco zaslechnu, mohl bych začít přemýšlet, jestli se to zase jenom vy chováte hloupě, nebo jestli se to blíží nepřítel. Pak bych mohl zemřít. Už tomu rozumíte?"

"Nemusíte to dál rozebírat, pane Shannowe. Již se k vám nikdy bez varování nepřiblížím."

Shannow se posadil na nízkou zídku a vrátil revolver do pouzdra. Náhle se zazubil a vypadal přitom skoro jako malý kluk. "Odpusťte, Archere, to bylo strašně nabubřelé. Jsem trochu naježený, ale to přejde. Jak dlouho nám bude trvat, než se dostaneme k arše?"

"Dva dny. Tři. Tam si můžete odpočinout a já vám ukážu knihovnu, která není jenom tak ze vzduchu."

"Pomůže mi to najít cestu do Jeruzaléma?"

"Kdo ví?" řekl Archer. "Určitě vám ale můžu ukázat obrázky Jeruzaléma, jaký kdysi býval. Tak aspoň poznáte, až ho najdete, totiž, jestli Bůh použil stejného architekta."

Shannowovi potměněly rozhořčením rysy, ale přinutil se ke klidu. "Myslím, že použil, pane Archere." Očima přelétl budovy i krajinu na jihu a na východě.

"Myslíte, že jich tam bude víc?" zeptal se Strážce.

"Jistě. Zatím jsme měli štěstí. Zradila je jejich nadutost, ale řekl bych, že teď už budou opatrnější."

"Přál bych si, abych předtím nedával Batikovi lekce o jeho Kamení. Nemáte tušení, jak mi ten můj chybí. Mám pocit, jako bych byl dítě zavřené potmě."

"Na strachu je i něco dobrého," poznamenal Shannow. "Bystří smysly a vy pak dáváte pozor."

"Myslím, že vám se to nebezpečí líbí."

"Nesudte podle vzhledu. Já nejsem nelida, jak si myslí Batik. Já se taky po tom útoku třásl. Proto jsem si četl v bibli, abych zapomněl na vztek a strach. Ted' se jdete trochu prospat, pane Archere, a můžete být klidný, váš spánek nic nenaruší. Pokud chcete, můžete si půjčit jeden z mých náhradních revolverů."

"Ne, děkuji. Nemyslím, že bych někdy dokázal zabít člověka."

"Přál bych si, aby víc lidí bylo jako vy. Dobrou noc."

Brzy po východu slunce všichni tři nasedlali své koně a opustili město míříce k severozápadu. Na východ od nich pod pokrouceným dubem dřímala smečka lvů. Nedaleko se slétaly mouchy na mrtvolu bizona. Lvi byli spokojení a pochrupovali.

Náhle sebou vůdce smečky, velká šelma s rudozlatou hřívou, trhl, jako by ho něco píchlo. Pak vstal, obrátil se k západu a pět dalších mladých samců se okamžitě zvedlo s ním.

V dálce pomalu mířila do hor trojice jezdců.

Šest lvů tiše klusalo za nimi.

Abaddon stál na cimbuří věže tyčící se nad jeho palácem a hleděl na město pod sebou. Naslouchal pravidelnému bušení strojů ve zbrojovce a pozoroval hustý černý kouř stoupající ze tří cihlových komínů nad ní.

Oblečen v černém rouchu s vyšitým zlatým drakem, Abaddon tady nahoře, nad státem, který tak dlouho rozvíjel, skoro cítil klid a spokojenost.

Klid jeho duše rušila pouze jediná pochybnost, která mu hlodala v duši.

Přistoupil k němu velekněz Achnazzar a hluboce se mu poklonil.

"Už jsme Shannowa našli, sire, i toho odpadlíka Batika. Putují se Strážcem," vykládal kněz s jestřábím nosem a hlava holá jako koleno se mu leskla potem.

"Já vím," řekl Abaddon.

"Přejete si, aby zemřeli všichni?"

"Je to nutné."

"Říkal jste, sire, že máme toho Strážce nechat být."

"Vím, co jsem říkal, Achnazzare."

"Správně, sire. Stane se, jak rozkazujete."

"Byl jsi to ty, kněze, kdo mi jako první přinesl zprávu o Shannowovi. Tvrdil jsi, že je nebezpečný. Měl být zabit v Rivervale, ale on tam místo toho pobil naše muže. Měl zemřít v Karitasově táboře, ale ne, on vedl nájezd, při nichž byly ve spánku povražděny desítky našich mladých mužů. A kolik Zélótů už zabil? Ne, neobtěžuj mě s čísly. Ale řekni mi jedno: Jestli se na tebe opravdu nemohu spolehnout ani v tom, že zabiješ jednoho člověka, jak se na tebe mohu spolehnout, že mi vybuduješ říši?"

"Pane," řekl Achnazzar a padl na kolena, "můžete se na mě spolehnout, můj život, i vše, co mám, patří vám. Jsem váš otrok."

"Já mám mnoho otroků, kněze. Co potřebuji od tebe, jsou výsledky."

"Budete je mít, sire. To vám slibuji na svůj život."

"Vskutku," zašeptal Abaddon.

Achnazzar zbledl a couval před zuřivým leskem v Abaddonových šedých očích. "Bude to vykonáno, sire."

"A o Valpuržině noci budeme na hlavním oltáři potřebovat Donnu Taybardovou. Už jsi překontroloval hvězdné mapy?"

"Ano, sire."

"A výsledky jsou pořád stejné?"

"Ano, sire. Vlastně ještě slibnější."

"S ní nesmí dojít k žádným přehmatům, až do té noci jí nesmí nikdo ublížit. Síla v ní obsažená se musí spojit s Peklem."

"Tak se stane, sire."

"Zatím jsem slyšel hodně slibů."

"Vojsko se žene na jih a skoro nikdo se nevzmohl na odpor."

"Při slově 'skoro' jsi zaváhal," poznamenal Abaddon.

"Zdá se, že nedaleko Yeagerských hor přepadli dvacet našich mužů. Ale již byla vypravena trestná výprava, aby s útočníky zúčtovala."

"Kdo to byl?"

"Bandita jménem Daniel Cade. Ale on nám, sire, žádné potíže dělat nebude. O tom vás ujišťuji."

"Zjistěte o tom chlapovi, co půjde. Zajímá mě."

Daniel Cade se díval, jak se na horském úbočí pod ním scházejí muži i ženy. Při posledním sčítání tu bylo šest set sedmdesát uprchlíků, včetně osmdesáti čtyř dětí. Cade si uhladil vlasy a oprášil si černý redingot s širokými koženými klopami. Opíraje se o hezky vyřezávanou hůl, přešel očima po davu. V mnoha tvářích četl podezřívavost, v jiných čistotu, otevřenou nenávist.

Zhluboka se nadechl a odkašlal si.

"Všichni mě znáte," řekl. Hlas měl hluboký a čistý a jasně se nesl horským vzduchem. "Jsem Daniel Cade. Cade Bandita. Cade Zabijáč. Cade Zloděj. Mnoho z vás má důvod mě nenávidět. A já vám to nevyčítám, byl jsem špatný člověk."

"To pořád jseš, Cade," křikl kdosi z davu. "Tak si pospěš! Co od nás chceš?"

"Nic. Chci, abyste byli v bezpečí."

"A co nás to bude stát?" zeptal se jiný muž.

"Nic. Nechte mě, ať vám to vysvětlím, a pak vám odpovím na všechny vaše otázky. Před deseti dny se stalo něco, co změnilo můj život. Byl jsem támhle na té hoře, těsně pod hranicí sněhu, když ke mně z oblohy promluvil hlas a do očí mě udeřilo jasné světlo, které mě úplně oslepilo. 'Cade,' řekl ten hlas, 'ty jsi špatný člověk a zasloužíš si zemřít.'"

"To měl zatracenou pravdu!" křikl někdo.

"To skutečně měl," souhlasil Cade. "A já se nebojím připustit, že jsem tam na té hoře ležel a prosil o život. Věděl jsem, že to ke mně promluvil Bůh, a věděl jsem, že jsem vyřízený. Všechny zlé činy, které jsem kdy spáchal, se mi vrátily a já plakal pro zlo, které jsem způsobil. Ale pak mi Bůh řekl: 'Cade, přišla hodina, kdy musíš zaplatit. Na můj lid, který jsi ošklivě sužoval, přišlo velké trápení. A lidé Dábla se ženou k hranicím jako rozhněvané kobylinky.' 'Nemůžu s tím nic dělat, Bože,' řekl jsem. 'Nemůžu bojovat s celým vojskem.' Tehdy mi Bůh řekl: 'Já vyvedl lid Izraele z Egypta proti celé síle faraóna. Vybral jsem Jozue a dal mu zemi zaslíbenou. Vybral jsem Davida a dal mu Goliáše. Tobě dám Peklo.' 'Ale to nemůžu udělat,' řekl jsem. 'Vezmi si můj život. Skonči to tady.' Ale on odmítl. 'Zachraň mé ovečky,' řekl mi. 'Přiveď je sem do Yeagerských hor. Nechej malíčky přijít do bezpečí.' A tehdy se slepota zvedla z mých očí a já řekl: 'Ale všichni ti lidé mě nenávidí. Zabijí mě.' A on pravil: 'Nenávidí tě z dobrého důvodu. Až tě povedu, abys dobyl Peklo, napraviš všechno utrpení, co jsi těm lidem způsobil.' Tehdy jsem vstal a zeptal se ho, jak bych mohl Pekelníky porazit. I uslyšel jsem jeho hlas, do smrti na to nezapomenu, jenž pravil: 'Jejich vlastními zbraněmi je sražíš do prachu.' A pověděl mi, že na sever míří konvoj vozů, takže jsem tam poslal Gambiona a čtyřicet mužů. A oni ten konvoj zajali a přivezli vozy sem. A víte, co na nich bylo? Ručnice a pistole, kule a prach. Dvě stě zbraní!"

A jsou vaše. Jen tak. Nic od vás nežádám, jenom to, abyste mi umožnili poslechnout mého Boha a vést vás proti těm Satanovým zplodencům."

Cade kývl na Gambiona a mohutný muž se došoural před shromážděný dav, nesa několik pušek. Ty podal mužům v první řadě.

Jeden mladý sedlák, kterého Cade sice poznal, ale nemohl si vzpomenout, jak se jmenuje, si pušku vzal a zeptal se Gambiona, jak se natahuje. Vousatý bandita mu to ukázal a sedlák namířil pušku na Cadea a oči mu přitom plály vztekem.

"Řekni mi jeden jedinej důvod, Cade, proč bych tě neměl zabít. A nenamáhej se s těma řečma o Bohu, protože já nejsem věřící."

"Žádný důvod neznám, bratře," prohlásil Cade. "Jsem člověk, který si smrt zaslouží, a nebudu si stěžovat."

Cade na chvíli úplně přestal dýchat, ale neustoupil. Ten muž podal pušku Gambionovi. "Neznám tě, Cade, ale připadá mi, že každé, kdo se nebojí zemřít, jako teď ty, musí mluvit vážně. Ale jestli ne..."

"Důvěřuj v Boha, bratře. Nebudeš mít důvod o mé vážnosti pochybovat. A tady je důkaz: Pán ke mně včera přišel a pravil: 'Tři sta jezdců míří do tvých hor, Cade, ale já ti je vydám do rukou.' Kolik z vás se ke mně připojí, abychom ten Dáblův národ zničili?"

Stráž ožila, jak lidé začali mávat rukama a křičet, až se to odráželo od okolních hor.

Cade odkulhal k místu, kde seděla Lisa s lahví vody. Lisa mu ručníkem otřela obličej. Překvapilo ji, když viděla, jak je zpocený.

"Vypadáš, jako bys prošel Peklem," řekla a políbila ho na tvář.

"Nevíš toho ani polovinu. Když na mě ten kluk namířil, myslel jsem, že je po všem. Ale dostal jsem je, Liso. Ve jménu Boha, dostal jsem je!"

"Přála bych si, abys o Bohu nelhal," podotkla Lisa. "Děsí mě to."

"Není čeho se bát, holka. Kdo ví? Možná ke mně Bůh opravdu přišel. Možná to byl jeho nápad, že bych se měl do těch Pekelníků pustit. A i kdyby nebyl, jsem si jistý, že mu nebude vadit, když ty lotry roznesu na kopytech. Komu to uškodí?"

"Posmíváš se mu, Danieli."

"Nevěděl jsem, že jsi věřící."

"No, jsem a neutahuj si ze mě."

Cade ji vzal za ruce a usmál se. "Nebudu se ti smát, slibuju. Ale včera v noci jsem si četl v bibli a to ti tedy povím, je to síla. Žádný zázraky, ani nic podobného, ale to, jak jeden člověk dokáže připoutat lidi k sobě jenom tím, jak pořád opakuje, že jeho ústy promlouvá Bůh. A zdá se, že když si lidi myslí, že je s ním Bůh, bojují jako ďábli."

"Ale to nebyl Bůh, kdo ti řekl o tom konvoji. To ti řekl Sebastian."

"Jenže kdo zavedl Sebastiana k tomu konvoji?"

"Nehraj si se slovíčky, Danieli. Bojím se o tebe."

Cade ji už už chtěl odpovědět, ale Lisa si náhle varovně položila prst na rty, a když se Cade obrátil, uviděl, jak se k němu šplhá Sebastian. Mladík si dřepel vedle něj.

"Je to pravda, Dane?"

"A co, chlapče?"

"To o Bohu a o tom konvoji?" Sebastianovi zářily oči a Cade se ohlédl na Lisu, protože náhle znejistěl.

"Ovšemže to byla pravda, Sebastiane."

"Zatraceně, Dane. Zatraceně," řekl Sebastian šťastně. Usmál se na Lisu a pak odběhl po stráni pryč.

"No věřila bys tomu?" divil se Cade.

"Ne, ale on ano!"

"Co to má znamenat?"

"Ty ses mu nedíval do tváře, Danieli? Byl radostí úplně bez sebe. Teď se podívá na oblohu a vidí, jak se na něj odtamtud usmívá Bůh."

"To je to tak špatný?"

"Myslím, že si neuvědomuješ, jaký dopad ten tvůj podvod bude mít na lidi."

"To, co chci, je moc, Liso. A Sebastianovi nijak neuškodí, když si bude myslet, že ho Bůh miluje."

"Tím si právě nejsem jistý," podotkla Lisa, "ale počkáme a uvidíme. Větší starosti mi děláš ty. Co jim povíš, až se to zvrtné? Jak jim vysvětlíš, až ti Bůh zalže?"

Cade se zachechtal. "To všechno bylo v bibli taky, Liso. Je to chytrá knížka. Když jdou věci jako po másle, tak to zařídil Bůh. Když jdou šejdrem, bylo to proto, že ho někdo neposlechl, nebo ho lidi nebyli hodní, nebo to byl trest. On nikdy neprohrává a já taky neprohráju. Já a Bůh si spolu rozumíme. Důvěřuj mi."

"Já ti věřím, Danieli. Já tě miluju. Ty jsi všechno, co mám, všechno, co chci."

"Já ti dám svět, Liso. Počkej a uvidíš."

O dva dny později zastavili Cade s Gambionem koně na pláni před Yeagerskými horami a dívali se, jak se na ně řítí zástup Pekelníků.

"Čas utýct, Danieli?"

"Ještě ne," odvětil Cade, vytáhl ručnici a natáhl kohoutek. Předklonil se, namířil na vedoucího jezdce a jemně kohoutek stiskl. Puška ho uhodila do ramene a jezdec se skulil ze sedla.

Dvojici mužů zahvízdaly kolem uší kulky.

"Už, Danieli?"

"Zatraceně jo!"

Otočili koně a odcválali k průsmyku.

Cade zaklel. Věděl, že se trošičku opozdil. Koně pod ním zabila kulka a zvíře se po hlavě zřítilo na zem, přičemž to Cadea vyhodilo ze sedla. Cade dopadl tvrdě a zaječel, když se kolenem uhodil o kámen. Gambion už se z toho skoro

dostal. Teď přitáhl koni otěže, otočil ho, vytáhl pistoli a vyrazil směrem ke Cadeovi. Nějakým zázrakem ho žádná kulka nezasáhla. Chlupatou rukou popadl Cadea za límec a přehodil si ho přes sedlo.

Gambionova koně dvakrát zasáhli, ale přesto běžel dál k průsmyku. Pak mu začala z nosu stříkat krev a on se zhroutil na zem. Gambion seskočil, přehodil si Cadea přes rameno a rozběhl se ke skalám. Kulky svištěly blízko a Pekelníci už byli skoro u nich.

Střelci z Yeager, skrytí za skalisky kolem průsmyku, pečlivě zamířili. Ale nemohli vystřelit, protože Gambion s Cadem byli doslova uprostřed nepřátel.

Než ho do ramene zasáhla kulka a srazila ho na zem, Gambion sestřelil dva jezdce z koní. Dopadl ztěžka a shodil poloomráčeného Cadea na zem.

Cade se překulil a zvedl se na kolena, načež zjistil, že hledí do černých ústí pekelných pušek a pistolí. Pohledem přelétl válečníky v jejich lesklých černých kyrysech a zvláštních přilbicích.

"Bůh vás všechny zatrat!" vykřikl.

Ticho porušil výstřel a Cade sebou trhl, ale kulka přilétla z průsmyku a srazila jednoho z Pekelníků ze sedla. Náhle vzduch ožil nemilosrdným krupobitím kulek, které hvízdaly a řádily v natěsnaných řadách nepřátel. Vřava se odrážela od okolních hor jako boží hněv, a když se kouř rozptýlil, tak asi tucet Pekelníků, kteří přežili, prchalo z průsmyku.

Cade dokulhal zpátky ke Gambionovi. Velký muž žil, střela ho zasáhla vysoko na hrudi a roztrhala mu svaly nad klíční kostí.

Gambion Cadea popadl za ruku. "Nic takového jsem v životě neviděl, Danieli," šeptal. "Nikdy! Myslel jsem, žeš těm sedlákům lhal, ale teď jsem se přesvědčil na vlastní oči. Ti Pekelníci tě nemohli střelit a ty jsi byl na kolenou a neozbrojený. A pak jsi oslovil Boha..."

"Jen lež, Eframe. Odpočiň si, já ti zastavím to krvácení."

"Kdo by si to byl pomyslel? Daniel Cade, vyvolený Bohem!"

"Ano," prohlásil smutně Cade. "Kdo by si to byl pomyslel?"

Duch Donny Taybardové se bez kontroly vznášel, letěl tak rychle, až se jí z toho zatočila hlava. Nedokázala se soustředit a vrhlo se na ni na tisíc hlasů, jako biče vytvořené z hluku.

Hvězdy se kolem hnaly jako komety a v zoufalé snaze uniknout hlasům ve své hlavě Donna proletěla středem několika sluncí, aniž by pocítila žár či chlad.

Dotkla se jí čísi ruka a Donna vyjekla, ale ta ruka ji svírala dál, táhla ji a hlasy kolem utichaly.

"Uklidni se, dítě, jsem tu s tebou," řekl Karitas.

"Už to dál nevydržím. Co se to se mnou děje?"

"To ta země, Donno. Jak v tobě roste tvoje dítě, tak v tobě roste i síla."

"Já o to nestojím."

"Tady nejde o to, o co stojíš. Musíš to zvládnout. Strach nikdy nepřekonáš tím, že před ním utečeš."

Spolu se vznášeli nad mírumilovnou modrou planetou a pozorovali vířící mraky pod sebou.

"Neumím se s tím srovnat, Karitasi. Úplně ztrácím smysl pro to, co je skutečné."

"Všechno to je skutečné, život tělesný i duchovní síla. Tohle je skutečné. Corni Griffin je skutečný. Abaddon je skutečný."

"Ten mě zakryl černými křídly a drápy. Říkal mi, že si pro mě může přijít, kdykoliv se mu zachce."

"On je skvělý lhář. Kdo ví, kam až tě tvá síla zavede?"

"Neumím ji ovládat, Karitasi. Seděla jsem doma, dohlížela na Jacoba a převazovala mu rány. A on otevřel oči a vůbec mě neviděl. A pak jsem si uvědomila, že moje tělo spí v křesle před ohněm a já jsem za ním přišla jako duch. A ani jsem o tom nevěděla!"

"To přijde," uklidňoval ji Karitas. "Slibuji. A pomohu ti."

"Co se to ze mě stalo, Karitasi? Co se ze mě stane?"

"Jsi žena. A velice hezká žena. Kdybych byl o pár set let mladší a naživu, sám bych se ti dvořil!"

Tehdy se Donna usmála a napětí z ní částečně opadlo.

"Co jsou ty hlasy?"

"To jsou duše spících a snících. Představ si sama sebe v řece duší. Jsou to jenom nahodilé hlasy, nemluví k tobě."

Musíš se je naučit odstínit právě tak, jako odstíniš hluk větru ve stromoví."

"A za všechno tohle může moje těhotenství?"

"Ano a ne. To děcko a země pracují společně."

"A neublíží jí to, co se děje se mnou? Nepozmění ji to?"

"Ji?"

"Je to děvčátko... to dítě je holčička."

"To nevím, Donno. Uvidíme."

"Vezmete mě domů?"

"Ne. Musíš najít vlastní cestu."

"To nemůžu. Úplně jsem se ztratila."

"Zkus to. Půjdu za tebou."

Donna se vrhla směrem k modré planetě, přehnala se nad horami a přeletěla blyštící se jezera a zvlněnou prérii. Nebylo tu nic, co by jí připadalo povědomé. Viděla stanové osady, domy z kamene, sruby, chatrče, dokonce i jeskynní obydlí. Překonala oceán a dívala se, jak lodě s trojúhelníkovými plachtami bojují s bouřemi a útesy, až nakonec dorazila k mrazivému světu ledovců, které vypadaly jako paláce, byly vysoké a majestátní.

"Nemůžu najít cestu," řekla Donna.

"Zavři oči a představ si, že jsi doma."

Donna to zkusila, ale když oči znovu otevřela, byla pod mořem a dívala se, jak kolem hlavy jakési ohromné sochy ozdobené hroty propplouvají žraloci. Vyděsila se a dala se na útěk. Karitas ji zachytil.

"Poslouchej mě dobře, Donno. Strach je tvůj nepřítel. Dívej se na něj s opovržením jako na Abaddonova služebníka a vyžeň ho ze své mysli. Tvůj domov je teplý srub, kde na tebe čeká tvůj manžel a syn. Nech se vést jejich láskou a jejich touhou. Potopená města můžeš zkoumat kdykoliv jindy."

Donna znovu zavřela oči a nyslela na Corniho Griffina, ale uviděla tvář Jona Shannowa. Uzavřela se před ním a spatřila rusovlasého Griffina, jak sedí vedle jejího spícího těla. Držel její ruku ve své a vypadal ustaraně. Donna se soustředila na tento výjev a otevřela své tělesné oči.

"Corni," zašeptala.

"Jsi v pořádku?"

"Je mi dobře." Donna zvedla ruku, aby ho pohladila po tváři, a on ucukl.

Obě ruce měla v klíně a dotkla se ho svým duchem. Oči se jí zalily slzami.

"Neumím to řídit," vzlykala. "Už mě k mému tělu nevážou žádná pouta."

"Tomu nerozumím. Jsi nemocná?"

"Ne." Donna se soustředila na to, aby vstala, a cítila se ve svém těle volná, jako by její duše byla tekutinou a tělo houbou, která ji nedokáže zadržet. Griffin jí pomohl do postele. Ve vedlejším pokoji seděla u Maddena jeho žena Ráchel a pozorovala ho, jak spí.

Madden se zavrtěl. Ztratil sice hodně krve, ale síla se mu již navracela. Otevřel oči a uviděl Rachelinu ustaranou tvář.

"Nedělej si kvůli mně starosti, holka. Za chvíli už budu zas na nohou."

"Já vím," řekla Ráchel a poplácala ho po ruce.

Madden znovu usnul. Ráchel mu zdvihla pokrývku až k bradě a na chvíli odešla. Posadila se vedle Griffina u pece.

"Co se to s námi děje, Corni?" zeptala se. Griffin se podíval do její vrásčité, ustarané tváře a představil si ji, jak musela vypadat tak před deseti lety, štíhlá hezká žena s velikánskýma hnědýma očima, které naprosto neodpovídaly síle skrývajících se v jejím těle. Teď jí šedivěly vlasy, pleť měla jako odřenou kůži a pod očima temné kruhy.

"Tohle není nejlepší doba, Ráchel. Ale pořád ještě jsme naživu a náš bojový zápal ještě neopadl."

"Jenomže my jsme sem nepřišli bojovat, Corni. Sliboval jsi nám Avalon."

"Mrzí mě to."

"Mě taky."

Griffin jí nalil trochu čaje. "Nemáš hlad?"

"Ne," odpověděla Ráchel. "Radši už půjdu. Kdy myslíš, že ho můžeme přenést domů?"

"Tak za den, za dva."

"Jak se má Donna?"

"Spí."

"Dávej na ni pozor, Corni. Těhotenství ženu často rozruší."

"Často?"

Ráchel odvrátila zrak. "No, ne, často ne, ale už jsem o tom slyšela."

"Ona není rozrušená, Ráchel. Kdyby nebylo Donniny moci, Jacob by teď byl mrtvý."

"Kdyby nebylo tebe, Jacoba by vůbec nestřelili!"

"To nemůžu popřít, ale přál bych si, abys mě za to nemusela nenávidět."

"To ne, Corni," řekla Ráchel, vstala a uhladila si těžkou sukni. "Jenom už v tobě nevidím přítele."

Griffin ji doprovodil ke dveřím a vrátil se k ohni.

Události se mu zjevně vymykaly z rukou, Griffin se cítil jako lísteček ve větru. Donna byla v zajetí něčeho, co Griffin nedokázal pochopit, a Pekelníci uzavřeli údolí těsněji než hřích.

Ale proč nezaútočili? Co chtěli?

Griffin udeřil pěstí do opěradla křesla.

Nabídl lidem Avalon...

A přivedl je do Očistce.

Hodinu cesty z pobořeného města se nad jezdci rozzuřila nová bouře. Do tváří se jim řinuly proudy deště a vyjící vítr před nimi vytvářel málem neviditelnou stěnu. Shannow ze sedlové brašny vytáhl dlouhý kožený kabát a přehodil si ho přes ramena. Kabát se mu na ramenou vzdouval jako muleta a Shannow se snažil strčit ruce do rukávů. Valach sklonil hlavu a vyrazil do zuřící bouře. Když vítr zesílil, Shannow si kolem klobouku převázal dlouhý šátek.

Nedaleko se s příšerným prasknutím rozlétl strom, do kterého udeřil blesk, a Shannow se snažil zapomenout na to, kolik kovu je v jeho revolverech a nožích. Batik se otočil v sedle a něco na něj křičel, ale slova mu od úst oderval vítr.

Stezka se pomalu vinula nahoru a zúžila se až na skalnatou římsu. Shannow, jedoucí vzadu, zjistil, že se levým třmenem odírá o čelo skály, zatímco pravý mu visí nad okrajem propasti. Teď už se nedalo couvnout, protože se tu neměl kde otočit kůň.

Nedaleko uhořel blesk, valach se vzepjal a Shannow se ho snažil uklidnit. V přízračném světle po záblesku se Jeruzalém podíval dolů, kde se přes zubatá skaliska divoce hnala horská bystřina. Znovu se zablesklo a Shannowa jakýsi pud přiměl se ohlédnout zpátky po stezce.

Za ním se z bouře jako démoni vyfítilo šest lvů. Shannow chladnokrevně hrábl po revolveru, ale bylo již pozdě, a vedoucí lev, obrovská šelma s rudozlatou hřívou, skočil a se strašlivou silou dopadl valachovi na zadek, přičemž mu

drápy rozerval kůži a svaly. Shannow přitiskl revolver lvovi k hlavě a kulka zvířeti vnikla do oka ve chvíli, kdy valach, šílený bolestí a strachem, skočil do propasti.

Výstřel varoval Batika, který také vytáhl pistoli a vyprázdnil ji do zbývajících šelem, které se obrátily a utekly. Pekelník neměl dost místa na sesednutí, takže se naklonil a zadíval se do vod bystřiny hluboko dole.

Po Jeruzalémanovi nebylo ani stopy.

Jak Shannowův valach skočil, Jeruzaléman vyhodil nohy ze třmenů a rozpřáhl ruce, aby zmírnil svůj pád. Pod ním čekaly skály připomínající hroty oštěpů a Shannow padal dolů, aniž by mohl své pohyby ovládat. Padaje pořád dolů, zvedl ruce nad hlavu ve snaze zastavit otáčení, z něhož se mu zamotala hlava. Do vody dopadl na hlubším místě mezi dvěma balvany a vyrazil si dech. Podařilo se mu dostat se na hladinu, zhluboka se nadechl a proud ho znovu stáhl pod vodu. Těžký kabát a revolver ho táhly ke dnu. Při zápase se strašlivou silou rozvodněné bystřiny si otloukal údy o skaliska. Každou chvíli, vždycky když měl pocit, že mu už už prasknou plíce, se mu podařilo dostat hlavu nad vodu, jenom aby ho proud zase stáhl dolů.

S temným odhodláním bojoval o život, dokud nevyletěl do vzduchu nad vodopádem asi třicet stop vysokým. Tentokrát do vody dopadl tak, jak chtěl. Říčka se tu nehnila tak prudce, takže se Shannow dostal ke břehu a z posledních sil se vytáhl z vody. Zachytil se kořene stromu a pevně se ho držel. Lapal po dechu a nohy měl pořád ještě pod vodou. Pak, když několik minut odpočíval, se konečně dohrabal na břeh a zalezl do hustého křoví. Zcela vyčerpán několik hodin prospal, a když se probudil, třásl se zimou, v ruce měl křeč a bolely ho. S námahou se posadil a zkontroloval zbraně. Levý revolver ztratil, když zastřelil toho lva, ale druhý měl pořád ještě v pouzdře. Zachránilo ho poutko na kohoutku. Jeho valach ležel mrtvý asi o čtyřicet kroků dál napravo a Shannow k němu doklopýtal, stáhl dolů sedlové brašny a přehodil si je přes rameno.

Kolem proplul mrtvý lev. Byl napůl ponořený a Shannow se zachmuřeně pousmál doufaje, že Zélót, který se ho předtím zmocnil, zemřel spolu s šelmou.

Bouře v horách pořád ještě řádila a Shannow neměl tušení, kterým směrem se má vydat, takže si našel nejistý úkryt na závětrné straně skalního čela a za větrem se schoulil.

Cítil, jak mu pohmožděniny na rukou a nohou začínají natékat, a byl vděčný za to, že mu třes vrátil do údů trochu tepla. Přehrabal se sedlovými brašnami, našel váček z naolejované kůže, vyňal z něj šest nábojů, vyprázdnil bubínek revolveru a znovu ho nabil. Rozhlédl se kolem sebe a na zemi kolem skály nasbíral nějaké klacíky. Nebylo tu tak vlhko, takže z chrastí pečlivě naskládal hraničku. Rozlomil náboje, které vyndal ze zásobníku, a nasypal střelný prach z nábojnic na hraničku. Pak sáhl do kapsy u košile pro krabičku s troudem. Troud byl celý promočený a Shannow ho zahodil, nicméně pečlivě otřel křesadlo a po chvíli křesání vyskočily bílé jiskřičky. Shannow podržel krabičku u spodku hraničky a zapálil prach. Dva klacíky chytily a Shannow poklekl, jemně zafoukal a plamínek se probudil k životu. Jakmile mihotavý plamínek zaplá, Shannow nasbíral silnější větévky, posadil se k ohýnku a neustále přikládal, dokud ho žár nezahnal dál. Poté si svlékl kabát a položil ho vedle sebe na skálu, aby uschl.

Před ním se zachvěl vzduch, zamihotal se a objevila se Ruth. Nejdřív byla průsvitná, pak se její tělo zhmotnilo a ona se posadila vedle něj.

"Hledám vás už celé hodiny," poznamenala. "Jste tuhý chlapík."

"Jsou ostatní v pořádku?"

"Ano, schovali se v jeskyni asi dvanáct mil odsud. Zélóti utekli, když jste přepadl dolů. Myslím, že chtěli zabít hlavně vás. Batik je mnohem menší úlovek."

"No, tak se jim to nepovedlo, ale moc nechybělo," utrousil Shannow, přiložil na oheň a zachvěl se. "Můj kůň je mrtvý, chudák. Byl to nejlepší kůň, jakého jsem kdy měl. Dokázal běžet celý den. A měl odvahu, kdyby se byl mohl obrátit, tak by ty lvy zahnal kopyty."

"Co teď budete dělat?"

"Najdu archu a pak Abaddona."

"A pokusíte se ho zabít?"

"Ano, bude-li to Boží vůle."

"Jak můžete mluvit o Bohu a zároveň také o vraždění?"

"Nekažte mi tu, ženská," štěkl Shannow. "Tohleto není Útočiště, kde člověku naplní vaše moc hlavu kytkami a láskou. Tohle je svět, skutečný svět. Plný násilí a nejistoty. Abaddon je ohavnost pro Boha i pro lidi. Vražda? Červa nemůžete zabít, Ruth, on se vzdal všech práv na soucit a milosrdenství."

"Pomsta je má, pravil Pán."

"Okó za oko, zub za zub, život za život," namítl Shannow. "Nesnažte se mi to rozmlouvat. On se rozhodl zabít a zničit ženu, kterou jsem miloval. Vysmíval se mi tím. Nemůžu ho zastavit, Ruth, dělí nás celý národ. Ale bude-li Pán stát při mně, zbavím svět jeho přítomnosti."

"Kdo jste, abyste poznal, kdy je třeba někoho připravit o život?"

"A co jste vy, abyste poznala, kdy nemá? Když vzteklý pes zabije dítě, nikdo neřekne ani popel. Prostě toho psa zabijete. Ale když člověk páchá ty nejhnusnější zločiny, proč kolem toho musíme řešit a pořád si všechno zdůvodňovat? Už je mi z toho špatně, Ruth. Už jsem přestal počítat města a osady, které si mě zavolaly, abych je zbavil banditů. A když to udělám, co uslyším? 'Musel jste je zabít, pane Shannowe?' 'Bylo nutné používat tolik násilí, pane Shannowe?' To všechno je otázka rovnováhy, Ruth. Pokud člověk hodí jídlo do ohně, kdo se nad ním slituje, až bude pobíhat kolem a křičet: 'Umírám hladu!?' S bandity je to stejné. Zacházejí s násilím a smrtí, kradou a plení. A já s nimi nemám slitování. Nedávám vám to za vinu, ženská. Hádáte se kvůli svému manželovi. Ale já vás nebudu poslouchat."

"Nedělejte mi tu kázání, pane Shannowe," řekla Ruth bez hněvu. "Vaše námitky problém sice zjednodušují, ale mají

jistou váhu. Nicméně já se nehádám kvůli svému manželovi. Neviděla jsem ho už dvě a půl století a on ani neví, že jsem ještě naživu, a i kdyby to věděl, stejně by mu na tom nezáleželo. Víc mě zajímáte vy. Nejsem sice prorok, ale přesto cítím, že se blíží nějaká hrozná katastrofa, a mám pocit, že byste neměl pokračovat v tom, co právě teď děláte."

Shannow se zaklonil. "Pokud jsem se nebláznil, Ruth, a pokud to nebyl jenom sen, tak vám povím o nebezpečí, která na nás čeká. Svět je zralý na další Pád."

Pak jí vyprávěl o svém snu o Pendarrikovi a o zkáze, kterou přinášejí Krvavé kameny. Ruth s vážnou tváří jen mlčky poslouchala. Když Shannow domluvil, odvrátila zrak a chvíli nic neříkala.

"Nejsem všemocná, pane Shannowe, ale něco mi tu chybí. Ta katastrofa souhlasí s mými obavami. Ale Krvavé kameny Pekelníků? Maličké kousičky nevelké síly. Na to, aby něco rozervalo látku vesmíru, by bylo potřeba hory Sipstrassi a nesmírné špatnosti."

"Nesnažte se předělat fakta tak, aby souhlasila s vašimi teoriemi, Ruth. Přezkoumejte fakta taková, jaká jsou. Pendarrik tvrdí, že moc Kamenů uvolňuje krev a smrt. Abaddon poslal svá vojska na jih. Kde ještě může být zlo?"

Ruth pokrčila rameny. "Nevím, jenom se cítím velice stará. Vdávala jsem se osmnáct let před Pádem, a už tenkrát jsem nebyla mladá nevěsta. Měla jsem takové sny, romantické sny. A Lawrenc tenkrát ještě nebyl zlý."

Zabýval se okultními vědami, ale byl vtipný, uhlazený a ve vybrané společnosti vítaný. Měli jsme dceru, Sarah. Ó, Shannowe, bylo to tak milé dítě." Ruth se opět odmlčela a Shannow ji nerušil. "Zemřela při nehodě, když jí bylo pět, a to Lawrence zlomilo, ranilo ho to tak hluboce, že tu jizvu nikdo neviděl. Já jsem prostě snášela bolest a naučila jsem se s ní žít. On se ponořil hlouběji do okultních záležitostí a těsně před Pádem našel satanisty."

Když se země převrátila, přežili jsme asi se třemi stovkami dalších, jenže zanedlouho začali lidé v mořském bahně, které bylo novým světem, umírat. Byl to Lawrenc, kdo ty, kteří přežili, spojil, byl úžasný, nadaný osobním kouzlem, chápavý, silný a starostlivý."

Tři roky jsme byli skoro šťastní, a pak začaly ty sny, vize, v nichž k němu promlouval Satan a pořád mu něco sliboval. Lawrenc nás opustil a na nějaký čas odešel do divočiny. Pak se vrátil s Danielovým kamenem a nastal čas Pekla."

Zůstala jsem ještě osm let, ale jednoho dne, když byl Lawrenc pryč na nějakém krvavém nájezdu, jsem s osmi dalšími ženami osadu opustila. Zpátky jsme se nikdy neohlížely. Čas od času jsem se doslechla o novém státě a šílenci, který si říkal Abaddon. Ale ona skutečná katastrofa přišla před osmdesáti lety, když se Abaddon setkal s člověkem, který mu dal klíč k dobytí světa. Byl to další z těch, co přežili Pád, a i když první léta trávil něčím jiným, jeho hlavním zájmem byly zbraně, pistole a ručnice. Spolu s ním Abaddon znovu vytvořil vědu o zbraních."

"Co se s tím zbrojářem stalo?"

"Před šedesáti lety se Abaddonovi v konání zla vyrovnal. Ale litoval svých činů, pane Shannowe, a prchl před špatností, kterou pomáhal vytvořit. Stal se z něj Karitas a snažil se vybudovat nový život mezi mírumilovnými lidmi."

"A vy si myslíte, že bych měl Abaddona ušetřit pro případ, že by začal trpět právě takovou lítostí? To snad ne."

"Proč se mi vysmíváte? Myslíte, že Bůh nemůže změnit lidskou duši? Myslíte, že jeho moc je tak omezená?"

"O jeho moci jsem nikdy nepochyboval, ani o jeho činech," řekl Shannow. "To mi nepřísluší. Je mi jedno, že zničil muže, ženy a děti v Kanaánu, i to, že způsobil Armageddon. Je to jeho svět a on si může dělat, co se mu zlíbí. Já ho za to nebudu kritizovat. Ale neumím si představit, jak Abaddon kráčí po cestě do Damašku, Ruth."

"A co Daniel Cade?"

"Co je s ním?"

"Jeho si umíte představit, jak kráčí po cestě do Damašku?"

"Mluvte jasně, Ruth. Ted' není čas na nějaké hrátky."

"Náčelník banditů teď vede lidi z jihu proti Pekelníkům. Tvrdí, že ho vede Bůh, a předvádí zázraky. Lidé se k němu jenom hrnou. Co si myslíte o tomhle?"

"Ze všech věcí, které jste mi mohla říct, dámo, mě tohle těší nejvíc. Ale vy to vlastně nevíte, že? Daniel Cade je můj starší bratr. A věřte mi, on se nebude modlit za odpuštění, rozdrtí Pekelníky, jak se to píše v Knize. Proboha, Ruth, jeho pro ně bude těžší zabít než mě!"

"Zdá se, že každému ztracenému případu," poznamenala Ruth smutně. "Jenomže láska byla v dějinách vždycky až na druhém místě. Ještě si promluvíme, pane Shannowe."

Ruth se od něj odvrátila...

A zmizela.

Danielu Cadeovi se na oné výpravě brzy na jaře dostalo několika ošklivých překvapení. Tím první bylo, že se stal vlastně vydědencem. Lidé k němu přistupovali se znepokojující úctou, dokonce i jeho muži, kteří ho znali celá léta. Když přišel k některému z táborových ohňů, košilaté řeči okamžitě ustávaly a mluvčí rozpačitě odvraceli zrak. Když v jeho přítomnosti některý z mužů zaklel, okamžitě se začal omlouvat. Nejdřív to Cadea bavilo, myslel si, že to po pár dnech přejde, nejdéle do týdne. Ale opak byl pravdou.

Druhý šok mu způsobil Sebastian.

Cade byl právě ve své boudě s Lisou, když zvenku zaslechl křik, takže se vynořil do jasného slunečního světla a uviděl, jak se po stráni dolů ženou lidé k malé skupince utečenců. Cadea bolelo koleno, tudíž cestou dolů, jak tak kulhal ke shromážděnému houfu, používal hůl. Uprchlíky vedla žena ve středním věku, za ní šly čtyři dospívající dívky a několik tuctů dětí. Vedly koně, přes jehož sedlo bylo přehozené tělo.

Když sedovlasá žena zahlédla Cadea, rozběhla se kupředu a padla před ním na kolena. Lidé kolem Cadea začali ustupovat. Mnoho z nich byli sedláci, kteří se stále ještě zcela nezabavili podezřívavosti vůči bývalému náčelníkovi banditů, a ti teď umkli, když mu nově přišedší žena začala vzlykat u nohou. Cade k ní přistoupil a sebevědomě ji zvedl, přičemž se jejich pohledy setkaly.

"Už tě nebude nic trápit, sestro," řekl jí Cade.

"Ale jenom díky tobě a ruce Boží," odpověděla roztřeseným hlasem.

"Co se ti stalo, Abigail?" zeptal se jakýsi muž a tlačil se dopředu.

"Jsi to ty, Ondřeji?"

"Ano. Mysleli jsme, že ses ztratila."

Žena klesla na zem a ten muž poklekl vedle ní. Cade se cítil ztracený a podivně osamocený uprostřed kruhu lidí, ale připojila se k němu Lisa a vzala ho za ruku.

"Vzaly jsme děti dál do hor na výlet," vykládala Abigail, "když do údolí vtrhli ti jezdcí. Věděly jsme, že se nemůžeme vrátit, tak jsme se pár dní schovávaly v jeskyni na severní straně a živily jsme se bobulemi a kořínky a polívkou z kopřiv. Nakonec tady mladá Marie navrhla, abychom se pokusily dostat do Yeagerských hor."

Dva dny jsme putovaly jenom v noci, ale na třetí den jsme riskovaly a vydaly se přes rozlehlá luka. Tehdy nás našli ti jezdcí, byli to zlí lidé, s chladnými očima, byli prostě odporní. Bylo jich šest a já bych přísahala, že to ani nebyli lidé." Žena se odmlčela. Teď už byli všichni přihlízející rozesazení kolem ní v širokém kruhu, pouze Cade se kvůli ztuhlému kolenu nemohl natáhnout do trávy.

"Byly jsme příšerně vyděšené, tak vyděšené, že jsme ani nemohly plakat. Jedno z dětí omdlelo. Jezdci slezli z koní a sundali si černé přilby, ale místo, aby nás to uklidnilo, vyděsily jsme se ještě víc. Protože jejich lidské tváře byly tak bestiální, že nám při pohledu na ně ztuhla krev v žilách."

Jeden z nich mě uhodil a já jsem upadla na zem. Nebudu vám tady líčit, co potom udělali některým z nás, ale povím vám, že ty, které trpěly, se rozhodně nemusí stydět, protože jsme se nemohly bránit.

Pak jeden z nich vytáhl dlouhý nůž. Řekl mi, že teď dětem podříznou krky a že jestli chceme zůstat naživu, musíme se napít jejich krve a složit přísahu jejich démonickému bohu. Věděla jsem, že lžou, bylo to na nich vidět.

Prosila jsem je o životy dětí a oni se mi vysmáli. Pak jsem uslyšela dusot kopyt. Oněch šest jezdců se otočilo a my jsme uviděli, jak se k nám řítí jezdec. Ozvaly se dva výstřely a díky Bohu, obě kulky zasáhly cíl a dva z těch, co nás přepadli, se zhroutili do trávy. Pak ostatní čtyři začali taky střílet a jezdec byl zasažen do prsou a spadl z koně.

Víte, oni se na své padlé druhy ani nepodívali. Jejich vůdce se obrátil ke mně a řekl: 'Ty budeš umírat velice pomalu, babizno.' Ale ozval se další výstřel a ten mladík klopýtal dopředu, i když mu z těla crčela krev. Pekelníci do něj stříleli dál, ale on jim to vracel a pokaždé se trefil. Bylo to tak rychlé, a přesto mi v duchu každičká vteřina připadá jako hodina, ten mládenec měl tělo roztrhané kulkami a zaťaté zuby, aby nekřičel bolestí. Nechtěl umřít, dokud nás nezachrání. Pekelný vůdce zemřel poslední, ten jinoh ho poslední kulkou střelil do srdce.

Rozběhla jsem se k němu a při pohledu na jeho rány jsem musela zavřít oči. Zdá měl rozervaná, žebra roztažená jako polámaná křídla a dusil se vlastní krví, ale oči měl jasné a usmíval se na mě, jako by byl šťastný, že tu leží jako potrhaná panenka.

Pro slzy jsem skoro neviděla, když promluvil. 'Posílá mě Daniel Cade,' zašeptal.

'Jak věděl, že tu jsme?' ptala jsem se ho.

'Jsme boží vojsko,' odpověděl on a zemřel. A tvář měl tak klidnou, tak plnou radosti. Spočítala jsem mu rány a viděla jsem, že ho zasáhli čtrnáctkrát. Nemohl to přežít, leda by ho zachránil sám Všemohoucí.

Zvedly jsme ho na jeho koně a on nevážil ani tolik, jako děčko. Pak jsme přišly sem, jak jsme chtěly původně, a v naší cestě nám už nikdo nebránil. Viděly jsme hlídkovat temné jezdce, ale oni nás neviděli, i když my jsme se neschovávaly. Všechny jsme věděly, že nás chrání duch toho mladého muže. Jel s námi, aby mohl spočinout mezi svými.

Ale neznáme ani jeho jméno." Žena se odmlčela a podívala se na Cadea.

Cade si odkašlal. "Jmenoval se Sebastian a bylo mu devatenáct." Odvrátil se a chtěl odejít, ale jakýsi sedlák ho zastavil.

"Je toho ještě víc," řekl a Cade se na něj, neschopen slova, podíval. "Ten kluk byl zabiják," říkal ten sedlák, "znásilňoval ženy a kradl a loupil. Znal jsem takový, jako byl on, a můžu vám říct, že v životě neudělal nic poctivého."

"To nemůže být pravda," křičela Abigail.

"To při Bohu přísahám," řekl ten sedlák, "ale pomůžu vám vykopat jeho hrob a budu pyšný na to, že pro něj můžu zvednout lopatu." Otočil se k mlčícímu Cadeovi. "Neumím si to vysvětlit, Cade, a nikdy jsem na žádný bohy ani dábly nevěřil, ale jestli může kluk, jako byl Sebastian, obětovat život za jiný, tak na tom musí něco být. Byl bych vám vděčný, kdybych se mohl připojit k vašemu příštímú kázání."

Cade kývl a Lisa ho odvedla do srubu. Když tam dorazili, Cade se třásl, a Lisa byla překvapená, protože viděla, jak mu po lících stékají slzy.

"Proč?" ptal se tiše. "Proč to udělal?"

"Slyšel jsi ji, Danieli. Byl vojákem božího vojska."

"Nezačíněj s tím," vyštěkl Cade. "Já mu neřikal, že tam je žena a děti. Jenom jsem mu řekl, aby se poohlídl po uprchlících."

"Jenomže jsi mu, Danieli, abys na něj udělal dojem, tvrdil, že ti Bůh řekl, abys ho poslal na západ podívat se po uprchlících."

"Jaký je v tom rozdíl? Neřekl jsem mu, že jsou tam."

"Na tak bystrýho a důvtipnýho chlapa mě dost překvapuješ. Možná jsi ho tam poslal náhodou, jenže pro Boha žádné náhody neexistují. Podle Sebastiana tam nějakí uprchlíci museli být a taky byli. A potřebovali ho. A on to zvládl, Danieli. Rozstřílený na kusy, ale zvládl to."

"Co se mi to stalo, Liso? Všechno se to tak zvrtilo."

"Ani bych neřekla. Co uděláš s tím kázáním?"

"Jakým kázáním?"

"Tys to snad neslyšel, co? Ten sedlák se tě ptal, jestli se může připojit, a muselo tam být aspoň padesát dalších lidí, kteří s ním souhlasili. Chtějí tě slyšet mluvit. Chtějí tam být, až tvými ústy promluví Bůh."

"To nemůžu udělat a ty to víš."

"Vím. Ale musíš to udělat. Ty jsi začal s touhle taškařicí a ty ji musíš dovést do konce. Ty jsi jim dal naději, Danieli. Teď musíš najít způsob, jak ji vyplnit."

Cade udeřil rukou do lenochu křesla. "Já nejsem žádné zatracené kazatel. Kriste pane! Já dokonce ani nevěřím v Boha."

"Na tom teď už moc nezáleží. Ty jsi Daniel Cade prorok a právě jdeš pohřbívát svého prvního mučedníka. V celých Yeagerách není jediný muž ani žena, kteří by si nechali ujít tvoji pohřební řeč."

Lisa měla pravdu. Onoho večera za Cadem přišel Gambion a řekl mu, že Sebastiana pohřbí vysoko na kopci, odkud je vidět na celou pláň. Požádal Cadea, aby pronesl pár slov, a když bývalý bandita vyšel na stráň, slunce se právě nořilo za západní pohoří a na trávě kolem vykopaného hrobu se shromáždilo na šest set lidí. Cade si k hrobu přinesl bibli a zhluboka se nadechl.

"Kdysi dávno," začal Cade, "se Pána Ježíše ptali na poslední dny, kdy budou ovce odděleny od koz. A jeho odpověď by byla Sebastiana určitě potěšila. Protože on neřekl jediný zatracený slovo o tom, že člověk se musí chovat slušně celý život, což je dobře, protože Sebastian byl horkokrevnej kluk a na některý věci, který spáchal, by určitě rád zapomněl."

Ale když Pán přišel k lidem, kteří byli odsouzeni k ohni a zatracení, pravil: Jděte ode mne vy, kteří jste byli prokleti, do ohně věčného připraveného pro ďábla a jeho anděly. Protože já měl hlad a vy jste mi nedali nic jíst. Měl jsem žízeň a vy jste mi nedali napít. Byl jsem tu cizincem a vy jste mě nepřijali s otevřenou náručí. Byl jsem nahý, vy jste mi nedali oděv, byl jsem nemocný a ve vězení, a vy jste o mne nepečovali.' Na to oni odpověděli slovy: 'Pane, kdy jsme tě viděli hladového, žiznivého, jako cizince, nahého či nemocného a nepostarali se o tebe?' Tehdy jim odpověděl: 'Pravdivě vám řeknu, co jste nevykonali pro tyto maličkosti, to jste nevykonali pro mne.' Chcete vědět, co to znamená?" zeptal se Cade. "Jestli chcete, tak se na to ptejte svého vlastního srdce. Sebastian to pochopil. Viděl maličkosti v nebezpečí a vyjel proti Peklu, aby je přivedl zpátky. Dorazil na hranice smrti a oni ho nedokázali zastavit. A právě teď, jak tu mluvíme a slunce zapadá, on jede ke slávě."

A až se tam dostane a někdo řekne, jako že to někdo docela určitě udělá, že tenhle člověk byl špatný, že zabíjel, kradl a působil žal, Pán Sebastianovi položí ruku kolem ramen a řekne: 'Tento muž patří mně, protože se postaral o mé maličkosti.' Cade se na chvíli odmlčel a setřel si z čela pot. Dokončil řeč, kterou si tak pečlivě připravil, ale uvědomoval si, že lidé stále čekají, a věděl, že něco ještě zůstalo nevyřčeno. Zvedl ruce a zvolal: "Modleme se!"

Celé shromáždění padlo na kolena a Cade ztěžka polkl.

"Dnes se loučíme s naším bratrem Sebastianem a prosíme Pána všemohoucího, aby ho k sobě navěky přijal. A prosíme, aby brzy, až na nás padne temnota, vzpomínka na Sebastianovu odvahu pozvedla ducha každého muže i ženy mezi námi. Až v noci udeří strach, vzpomeňte si na Sebastiana a když vám bude svítání připadat nesmírně daleko, pomyslete na mladého muže, který obětoval život, aby ostatní mohli žít."

Pane, jsme tvoje vojsko a žijeme podle tvých přikázání. Buď s námi navěky. Amen."

Tři muži zvedli Sebastianovo tělo na pokrývce, jemně ho položili do hrobu a tvář mu zakryli lněnou rouškou. Cade shlížel dolů na tělo a snažil se potlačit slzy, jejichž původ nechápal. Gambion mu položil ruku na rameno a usmál se.

"Kam teď, Danieli?"

"Nikam."

"Tomu nerozumím."

"Nepřítel přichází k nám. V celých zástupech."

9.Kapitola

SHANNOW BYL STÁLE PODRÁŽDĚNĚJŠÍ, protože ho bolela noha. Jako většina lidí uvyklých jízdě si chůzi ošklivil a vysoké boty se silnými klínovitými podpatky změnily jeho cestu v osobní noční můru. Koncem prvního dne měl pravou nohu samý puchýř a krvácela mu. Třetího dne měl pocit, jako by měl v botách skleněné střepy.

Mířil na severozápad, uhýbaje k horám, kde doufal najít Batika s Archerem. Měl prázdný žaludek a těch pár kořinek a bobulí, které našel, jeho chuť k jídlu jenom ještě podráždily. Sedlové brašny si sice přehazoval z jednoho ramene na druhé, ale kůži na krku měl od řemene celou odřenou.

S každou hodinou měl stále ponuřejší náladu, nicméně šel dál. Občas se na kopcích na dohled objevilo pasoucí se stádo divokých koní. Shannow si jich nevšímal. Bez provazu bylo každé pronásledování předem odsouzeno k nezdaru.

Krajina byla pustá a zemský povrch tu byl zvrásněný a zvlněný, až připomínal bezstarostně odhozenou pokrývku. Cestu Shannowovi křížily skryté úvaly, některé docela hluboké, s příkrými svahy, takže si často musel zajít i několik mil, aby se dostal k přístupnějšímu místu, kudy se mohl dostat na druhou stranu.

Hodinu před setměním třetího dne Shannow narazil na stopu okovaných koní. Rozhlédl se kolem sebe a pak poklekl, aby stopy prozkoumal z větší blízkosti. Okraje otisků byly odrotené a popraskané a vedly přes ně hmyzí cestičky. Od doby, kdy tudy koně projížděli, uplynulo již několik dní. Shannow pomaloučku prozkoumal všechny otisky, dokud se nepřesvědčil, že tudy jelo sedm koní. Trochu se mu pak ulevilo. Báł se, že by jich mohlo být šest a že mu jsou Zélóti zase na stopě.

Šel dál a utábořil se bez ohně za větrem v mělkém vyschlém říčním korytě. Uspnul neklidným spánkem a brzy ráno se opět vydal na cestu. Kolem poledne dorazil do podhůří, ale musel uhnout k severovýchodu, aby našel nějaký průsmyk. Když zabočil zpátky na rovinu, přiblížili se k němu tři jezdcí. Byli to mladíci oblečení v podomácku tkaných oděvech, a pokud měli nějaké střelné zbraně, Shannow je neviděl. "Ztratil jste koně?" zeptal se první, mohutně stavěný chlapík s pískovými vlasy. "Ano. Jak jsem daleko od vaší osady?" "Pěšky? Řek bych asi tak dvě hodiny." "Jsou tam vítání cizinci?" "Někdy." "Jak se to tu jmenuje?" "Castlemine. Uvidíte to, až se tam dostanete. To je revolver?" "Ano," připustil Shannow a neuniklo mu, že všichni tři na jeho zbraň napjatě zírají. "Lepší je mít ho schovaný. Ridder v Castlemine žádný zbraně nepovoluje, jenom ty, co má pro své chlapy." "Děkuju za varování. On to tady vede?" "Ano, patří mu důl a byl první, kdo se tu ve zbořeništi usadil. Není to špatnej chlap, ale vede to tu už tak dlouho, že si o sobě myslí, že je král nebo baron, nebo jak tomu za starejch časů říkali." "Budu se mu držet z cesty." "Jestli se vám to povede, budete mít štěstí. Máte nějaký peníze?" "Trochu," přiznal Shannow opatrně. "Fajn. Ty si radši taky schovejte, ale mějte přichystaný tři stříbrňáky kvůli prohlídce." "Prohlídce?" "Ridder má na cizince zákon. Každý, kdo má míň než tři penízky, je tulák a tudíž spadá pod zákon, to jest deset dní práce v dole. Ale když k tomu přidají ještě nějaký přestupky, spíš to bude šest měsíců." "Myslím, že jsem to pochopil," řekl Shannow. "To cizincům vždycky tak ochotně radíte?" "Většinou. Já se jmenuju Barkett a na sever odsud mám malej statek s krávama na maso. Pokud hledáte práci, mohl bych pro vás něco najít." "Děkuju, ne." "Tak hodně štěstí." "Vám taky, pane Barkette." "Vidím, že jdete z jihu. Tady je to velkomožný pán Barkett." "Budu si to pamatovat." Shannow se za jezdce díval, dokud mu nezmizeli z dohledu, a pak se uvolnil. Zvedl sedlové brašny na balvan, vyndal pouzdra se zbraněmi a schoval je vedle bible. Pak vytáhl měšec s bartáty, přehodil si provázek kolem krku a zasunul si měšec za košili. Ohlédl se směrem, kterým odjel Barkett a druzí dva muži, ještě si něco trochu upravit a s rukama vraženými hluboko do kapes pokračoval v cestě. Dusot kopyt ho přiměl se ohlédnout. Uviděl, jak k němu přijíždí Barkett, tentokrát sám. Shannow na něj počkal. Muž se cestou k němu usmíval. "Je tu ještě jedna věc, teď když jste odložil ty zbraně," řekl Barkett a vytáhl malou jednorannou pistoli. "Ulevím vám od těch bartátů." "Jste si jistý, že je to moudré?" zeptal se Shannow. "Moudré? V Castlemine by vám je stejně sebrali. Při práci v Ridderově dole si je brzo zase vyděláte, no tak za rok, za tři." "Rád bych, abyste si to ještě rozmyslel," podotkl Shannow. "Rád bych, abyste dal tu pistoli pryč a odjel. A nemyslím si, že jste špatný člověk, jenom trochu chamtivý a zasloužíte si žít." "Opravdu?" zubil se Barkett. "A to jako proč?" "Protože mě očividně hodláte jenom oloupit, jinak byste mě beze slova zastřelil." "To je pravda. Teď mi dejte ty peníze a skončím s tím." "Vědí vaši přátelé o tomhle vašem malém dobrodružství?" "Nepřišel jsem se sem s váma vybavovat," vyjel Barkett a natáhl kohoutek. "Dejte mi ty brašny." "Poslouchejte, člověče, tohle je vaše poslední možnost. Mám zbraň v kapse a mířím na vás. Tak nechte těch hloupostí." "Nečekáte, doufám, že vám to uvěřím, že ne?" "Ne," řekl Shannow smutně a stiskl kohoutek. Barkett se zhroutil a přepadl na bok, tvrdě dopadl na zem a z jeho křesadlovky vylétla kulka, která se odrazila od skaliska. Shannow se přiblížil doufaje, že rána nebude smrtelná, jenže Barkett byl mrtev, střela ho zasáhla do srdce. "Ztraceně!" zaklel Shannow. "Dal jsem ti víc šancí, než sis zasloužil. Proč jsi aspoň jednu z nich nevyužil?" Na dohled dorazili Barkettovi dva společníci a oba měli zbraně. Shannow z kapsy vytáhl pekelný revolver a natáhl kohoutek. "Jeden člověk už zemřel," zavolal. "Chcete se k němu připojit?" Oba muži přitáhli otěže a zírali dolů na padlého. Pak vrátili zbraně do kapes a popojeli dopředu. "Byl to zatracenej blázen," poznamenal první jezdec, tmavooký mládenec s hubeným opáleným obličejem. "My s tím neměli nic společnýho." "Naložte ho na koně a vezměte ho domů," vyzval je Shannow. "Vy si toho koně nevezmete?"

"Koupím si koně v Castlemine."

"Nejezděte tam," řekl ten muž. "Většina toho, co vám Barkett řekl, byla pravda, kromě toho o těch penězích. Teď už nezáleží na tom, co máte u sebe. Oni si to vezmou jako daň a stejně vás nechají pracovat v dole. Tak už to u Riddera prostě chodí."

"Kolik mužů má?" chtěl vědět Shannow.

"Dvacet."

"Tak vás poslechnu. Ale toho koně koupím, kolik to bude stát?"

"To není můj kůň."

"Tak dejte ty peníze jeho rodině."

"To není tak snadný. Prostě si toho koně vemte a jedte," řekl ten mladík a zrudl. A Shannow pochopil. Kývl, hodil sedlové brašny koni na záda a vyhoupl se do sedla.

Kdyby se jezdcí vrátili s penězi, znamenalo by to, že se setkali s tím, kdo zabil jejich přítele, aniž by ho pomstili, takže by je všichni považovali za zbabělce.

"Nechtěl jsem ho zabít," řekl Shannow.

"Co se stalo, stalo se. Má rodinu a oni vás budou pronásledovat."

"Lepší by pro ně bylo, kdyby mě nenašli."

"O tom nepochybuju."

Shannow pobídl koně a vyrazil. Otočil se v sedle a zavolal: "Povězte jim, aby hledali Jona Shannowa."

"Jeruzaléma?"

Shannow kývl a pobídl koně do klusu. Za ním mládenci sesedli, zvedli mrtvé tělo bývalého přítele a přehodili ho přes jednoho z koní.

Shannow se neohlížel. Nehoda, jako tolik jiných v jeho životě, už byla založena a zapomenuta. Barkett dostal svoji šanci a nevyužil ji. Shannow svého činu nelitoval.

Litoval jenom jedné jediné věci...

A tou byla smrt dítěte, které se ve špatnou dobu ocitlo na špatném místě a které se dostalo do kruhu smrti kolem Jeruzaléma.

Shannow jel asi hodinu a nový kůň nevypadal nijak unaveně. Byl to kaštanový hřebec asi o dvě dlaně vyšší než jeho valach a byl stavěný pro rychlost a výdrž. O koně bylo dobře pečováno a byl vykrmený ovsem. Shannowa to svádělo nechat koně běžet, aby zjistil, jak je vlastně rychlý, ale v nepřátelském kraji bylo nutné nechat si takové chutě zajít.

Než Shannow zahlédl světla Castlemine, již se snášel soumrak. Pokud jde o osadu, nebylo pochyb, že se jedná o Castlemine, protože se rozkládala v podhůří pod žulovou pevností s věžemi s cimbuřím. Byla to ohromná stavba, největší budova, jakou kdy Shannow viděl. Vedle ní vypadaly chatrče a sruby horníků titěrně, jako mravenci vedle slona. Po obou stranách hlavní ulice, která vedla ke klenuté hlavní bráně hradu, stálo pár větších obydlí a na protějším břehu řeky nalevo od pevnosti byl vybudován mlýn.

V mnoha oknech se svítilo a osada ve slabém měsíčním světle vypadala docela přátelsky. Shannowa vzhled málokdy popletl, ale teď tu seděl na koni a zvažoval své možnosti. Ten mladý jezdec mu radil, aby se Castlemine vyhnul, a za denního světla by to byl určitě udělal. Ale docházely mu zásoby a ze svého místa viděl skladiště přikrčené vedle poradní síně nebo saloonu.

Shannow si překontroloval revolvery. Pekelný revolver byl nabitý, stejně jako jeho vlastní perkusní revolver se slonovinou vykládanou pažbou. Shannow se rozhodl. Sjel z kopce a přivázal koně za tavernou. V ulicích bylo málo lidí a ti si navíc vysokého muže v dlouhém kabátě nevšimli. Shannow se cestou ke skladišti držel ve stínu, jenže bylo zamčeno. Přes ulici byla jídelna a Shannow tam viděl na tučet stolů, z nichž byla jen polovina obsazená. Shannow rychle přešel ulici a vstoupil. Osm hostů vzhledlo a opět se vrátilo k jídlu. Shannow se posadil k oknu vedoucímu na ulici a žena ve středním věku v kostkované zástěře mu přinesla džbán studené vody a hliněný hrnek.

"Máme maso a bataty," oznámila mu. Shannow vzhledl do jejich matně hnědých očí a všiml si v nich záchvěvu strachu.

"To zní dobře," ujistil ji. "Co je to za maso?" Žena se zatvářila překvapeně.

"Králík a holoubě," odpověděla.

"Dám si to. Kde bych našel kupce?"

"Baker tráví večery většinou v taverně. Je tam dívka, která zpívá."

"Jak ho poznám?"

Žena se nervózně ohlédla na ostatní hosty a naklonila se blíž k Shannowovi.

"Vy nejste od Riddera?"

"Ne, jsem tu cizí."

"Připravím vám jídlo, ale pak musíte jít. Ridderovi po tom, co zápal plic zdecimoval Vláčky, docházejí dělníci."

"Jak poznám Bakera?"

Žena si povzdychla. "Je to vysoký chlap s knírem, ale bez bradky. Ten knír mu sahá až na bradu. Má šedivé vlasy rozdělené uprostřed pěšinkou, určitě ho poznáte. Donesu vám to jídlo."

Jídlo nejspíš nebylo až tak skvělé, jak se Shannowa snažil přesvědčit jeho prázdný žaludek, nicméně ho Shannow s chutí spořádal. Jakmile z talíře čerstvě napečeným chlebem vytřel i poslední zbytky omastku, prošedivělá žena si k němu přisedla.

"Vypadáte, jako že jste to potřeboval," poznamenala.

"To je pravda. Bylo to moc dobré. Co jsem dlužen?"

"Nic, pokud hned odejdete."

"Jste laskavá, ale přijel jsem do Castlemine pro zásoby. Odjedu, až najdu Bakera."

Žena pokrčila rameny a usmála se. Shannowa napadlo, že před lety musela být nesmírně přitažlivá. Teď ale měla nadváhu a byla sedřená.

"Máte nějaké poslední přání?" zeptala se ho.

"Myslím, že nikoliv."

Ostatní hosté odešli a Shannow brzy zjistil, že je sám. Žena zamkla dveře a odnášela talíře. Z kuchyně se vynořil hubený mužik a sundával si úspěšnou zástěru. Žena mu poděkovala a dala mu dva stříbrňáky.

"Dobrou noc, Floro," řekl a kývl směrem k Shannowovi. Žena ho pustila ven a obešla místnost, přičemž pozhasínala lampy. Poté se připojila k Shannowovi. "Baker odejde z hospody kolem půlnoci. Můžete tu zůstat a počkat na něj."

"Jsem vám vděčný. Proč to ale pro mě děláte?"

"Možná jenom stárnu," utrousila Flora, "ale Ridder a jeho způsoby už mi jdou na nervy. Kdysi to býval slušný chlap, ale příliš mnoho mrtvých ho zatvrdilo."

"On je zabiják?"

"Ne, i když už pár lidí zabil. Myslela jsem ten důl. Ridder těží stříbro na bartáty. Asi šedesát mil na sever odsud teče řeka, která se vlévá až do moře, a on po ní dopravuje stříbro do mnoha osad, kde je vyměňuje za zrní, železo, sůl a zbraně, cokoliv potřebuje. Jenomže ten důl zabíjí lidi. Ridder kdysi horníkům platil, ale ti pomřeli nebo odešli. Pak začal lovit Vláčky a používal je. Ale oni nemůžou žít v podzemí, onemocní a umřou."

"Kdo jsou ti Vláčky?"

"Vy jste je nikdy neviděl? Tak to musíte jít zdaleka. Jsou to takoví maličcí lidičkové, celí chlupatí, mají protažené obličejy a špičaté uši. Povídá se, že kdysi byli jako my, ale já tomu nevěřím."

"Žijí jako kmen?"

"Žijí v desítkách, možná stovkách, kmenů. Rádi se v rámci kmenů scházejí do menších tlup a jsou úplně neškodní. Živí se králíky, holuby, krocany, všemi malými zvířaty, která dokážou ulovit lukem a prakem. Ridder říká, že dokud žijí, jsou to dobří pracanti. Jsou mírní a poslušní, víte, a dělají, co se jim řekne. Ale od toho moru Ridderovi zoufale chybí dělníci. Teď každý cizinec skončí v Castlemine. Dokonce nutí své chlapy, aby prohledávali kraj. Občas vidíme, jak do hradu vezou vozy s celými rodinami odsouzenými k životu v šachtách a tunelech. Kdysi se člověk za dva, tři měsíce vyplatil, ale teď už je nikdy neuvidíme."

"Proč mu to dovolíte?" podivil se Shannow. "Je to velká osada, musí tu být tak tři, čtyři sta lidí."

"Vy toho o lidech moc nevíte, co?" řekla Flora. "Ridder je tu hlavním zdrojem bohatství. Ti z nás, kteří žijí v podhradí, se nemusí bát banditů ani nájezdníků. Žijeme si tu v pohodlí. Máme tady i školu a kostel. Život je tu dobrý."

"Kostel?"

"My jsme tu bohabojní lidé," vykládala Flora. "Pastor na to dohlíží."

"A co pastor říká na Ridderovy metody?"

Flora se zahihňala. "Ridder je pastor!"

"Máte pravdu, paní. Moc toho o lidech nevím."

"Ridder v každé druhé větě cituje bibli. Verš, který se vždycky vynoří, je: 'Otroci, musíte poslechnout své pány.'"

"No teda," prohodil Shannow. Upíral oči na dveře taverny, které se teď otevřely a na zastřešenou verandu vystoupil vysoký šedovlasý muž.

"To je Baker?" zeptal se Shannow.

"Ano."

Shannow vytáhl z kapsy lesklý bartát a položil ho na stůl. "Máte mé díky, paní."

"To je moc," namítala Flora.

"Pracující člověk si zaslouží odměnu," opáčil Shannow. Flora mu odemkla přední dveře a Shannow rychle přešel přes ulici a došel za kupcem. Ten šel poněkud nejistě.

"Dobrý večer, velkomožný pane Bakere." Muž se vodnatýma očima zadíval na Shannowa.

"Dobrý večer." Zamrkal a protřel si oči. "My se známe?"

"Jsem jenom zákazník. Budete tak laskav a otevřete mi krám?"

"Teď v noci? Ne, pane. Vraťte se, až vyjde slunce."

"Obávám se, že se mi to nehodí, ale za tu nepříjemnost vám zaplatím."

"Hádám, že budete chtít něco na lov," řekl Baker a hledal v kapse klíče od skladu.

"Ano."

"Myslel jsem si, že Ridder bude dneska spokojený."

"Jak to?"

"No s tou dvojicí, co přivedl Riggs. Nenapadlo mě, že se sem budete muset přihnát uprostřed noci."

Kupec otevřel dveře a Shannow ho následoval dovnitř.

"No, vyberte si, co potřebujete. Připíšu to Ridderovi na účet."

"To nebude nutné. Mám peníze."

Baker vypadal překvapeně, ale nic neřikal. Shannow si vzal sůl, ovesné vločky, cukr, bylinkový čaj a pytlík zrní. Taký si koupil dvě nové košile a hromadu sušeného masa.

"Vidím, že jste asi Riggsův přítel," poznamenal Baker a ukázal na pekelný revolver, který měl Shannow u boku.

"On má taky takový?"

"Vzal ho tomu chlapovi, co ho dneska chytili, ne tomu černýmu, tomu druhému, tomu s rozdělenou bradkou."

Ruth se dívala z okna své studovny na žáky, kteří trávili polední přestávku na trávníku pod oknem. V Útočišti bylo třicet pět mladých lidí a všichni se chtěli učit, toužili změnit svět. Pohled na tyto mladé misionáře Ruth obvykle zvedl náladu, obnovil její víru. Dnes ale ne.

Zlé lidi, jako byl Abaddon, Ruth dokázala vystát, protože jim v Útočišti bylo možné oponovat láskou. Ruth však věděla, že skutečné nebezpečí pro nový svět představují muži, jako byli Shannow a Daniel Cade, temní hrdinové, kteří chápali zbraně zla a dokázali je obrátit proti těm, již jimi vládli, a nikdy si neuvědomili, že jenom opakují násilí, které se snažili ze světa odstranit.

"Jsi pyšná žena, Ruth," řekla si a odvrátila se od okna. Podobenství člověka bylo možné spatřit v kamenech Sipstrassi, daru z nebes, který mohl léčit, živit a krmit. Jenže v lidských rukou to nikdy nestačilo. Vždycky se to muselo obrátit ve smrt a zoufalství.

Ruth cítila, jak jí mezi prsty uniká vnitřní harmonie, takže se nadechla a v duchu se pomodlila, přičemž do sebe zhluboka nasávala klid Útočiště. Když uzavřela studovnu před veškerým možným rušením, arkýřové okno zmizelo. Nyní ji obklopovaly stěny obložené borovými deskami. Křeslo z vyřezávaného dubového dřeva se zavlilo a změnilo se v lůžko. Objevil se kamenný krb s poleny hořícími malým plamenem a Ruth si lehla a zadívala se do ohně.

Ucítila přítomnost jiné mysli. Okamžitě zvedla své duševní zábrany, posadila se a nesměle se v duchu natáhla.

"Smím vstoupit?" zeptal se kdosi. Ze zdroje toho hlasu vyzařovala síla, ale Ruth z něj necítila žádné zlo.

Sklopila ochrannou zeď a před ní se v místnosti objevila postava. Byl to vysoký vousatý muž s modrými očima a vlasy spletenými do copů. Na čele měl stříbrný kroužek se zlatým kamenem uprostřed.

"Vy jste Pendarrik?" zeptala se Ruth.

"To jsem, má paní."

"Pán Krvavých kamenů."

"To je smutná pravda." Vedle něj se zjevilo lehátko se saténovými polštáři obšitými kroucenými šňůrami. Pendarrik ulehl na bok a opřel se o loket.

"Proč jste tady?"

"Abych napravil škody, Ruth."

"Nemůžete odčinit zlo, které jste zplodil."

"To vím, vy nejste jediný zdroj moudrosti na světě. Pořád ještě jste smrtelnice, paní. Mne přemohla síla Kamenů a odmítám se nechat soudit. Nakonec zvítězila moje vlastní síla a já zachránil mnoho tisíc svých lidí. Abaddon není tak silný."

"Co mi to tu vykládáte?"

"On zcela propadl moci Sipstrassi. Z muže, za kterého jste se provdala, už nic nezůstalo. Ale není otcem zla, které plodí, o nic víc, než jsem byl já. Ztratil rovnováhu, stejně jako já."

"Já jsem vyrovnaná," oznámila mu Ruth.

"To jste tedy na omylu. Tím, že potlačíte své touhy, prohráváte svůj boj. Vyrovnanost pochází od rovnováhy, je to pochopení zla, které v sobě všichni nosíme, které však držíme na uzdě dobrem, k němuž bychom měli směřovat. Vyrovnanosti dosáhneme tehdy, máme-li odvahu přijmout to, že nejsme dokonalí. Vše, čeho jste tu dosáhli, je umělé. Ano, Útočiště je příjemné. Jenže dokonce i vy, když se vydáte do světa, zjišťujete, že vaše pochyby jsou opět silnější. Pak přeháte zpátky jako můra k očišťujícímu světlu svíce. Pravda však zůstane, i když Útočiště zmizí."

"A vy rozumíte pravdě?" zeptala se Ruth.

"Já rozumím skutečné vyrovnanosti. Nemůžete vyhladit zlo, protože jak jinak bychom pak posoudili, co je dobré?"

A pokud nebude žádná chamtivost, chtíč, nebudou žádná zhoubná přání, čeho pak dosáhne člověk, který se stane dobrým? Nezůstanou žádné hory, na které by bylo možno vyšplhat."

"Co tedy navrhuje?"

"Vydejte se labutí stezkou, Ruth."

"Na to není čas."

"Jste si jistá?"

"Je mě tu třeba. Pořád ještě je tu Abaddon."

"A vlci ve stínu," řekl Pendarrik. "Kdybyste mě potřebovala, budu při vás."

"Počkejte! Proč jste se ukázal Jonu Shannowovi?"

"Protože je rolynda. A jenom on může zničit vlka, kterého se tolik obáváte."

Když Pendarrik odešel, Ruth tu seděla sama a opět hleděla do plamenů. Poprvé po mnoha letech se cítila ztracená a nejistá, takže se natáhla, hledajíc Karitase a přitahující ho k sobě. Jeho síla se však již ztrácela, jeho obraz poletoval a byl dost nezřetelný.

"Mrzí mě to, Ruth, ale už tu nebudu moc dlouho, abych ti pomohl. Pouta, která mě drží na této zemi, s každou hodinou slábnou."

"Jak se má Donna Taybardová?"

"Její síla je pro ni moc velká a roste děsivou rychlostí. Abaddon ji hodlá obětovat o Valpuržině noci, a pak se její síla vsákne do Krvavých kamenů. Musíš ho zastavit, Ruth."

"To nemohu."

"Máš sílu zničit celý ten pekelný národ."

"Vím, že tu sílu mám," odsekla Ruth. "Opravdu si myslíš, že mě to ještě nenapadlo? Myslíš, že mě to nesvádělo, když jsem viděla, jak se ti Pekelníci ženou na tvoji vesnici? Nemohu jí pomoci tak, jak by sis to přál."

"Nebudu se s tebou hádat, Ruth," řekl Karitas a napřáhl přízračnou ruku, kterou mu Ruth stiskla. "Nemám čas. Miluju tě a vím, že ať už uděláš cokoliv, budeš to pokládat za nejlepší. Jsi vzácná žena a bez tebe bych byl nejspíš pořád ještě

Pekelníkem. Tys mě však zachránila."

"Ne, Karitasi. Ty jsi byl dost silný, abys mě vyhledal. Chtělo to velkou odvahu podívat se na sebe, jaký jsi tenkrát byl, a snažit se to změnit."

Na kratičký okamžik zazářil Karitasův obraz jasně jako oheň a pak zmizel. Ruth se natáhla, ale nicota přetrvávala. Padla na ni samota a ona se poprvé za víc než století rozplakala.

Corni Griffin se málem nedokázal ovládnout. Pekelný důstojník Zedeki přijel sám do osady a požádal vůdce obcíny o rozhovor. Griffin proto sehnal Jacoba Maddena, stále ještě zesláblého po svém zranění, Tea Burkea, Ethana Peackocka a Aarona Phelpse, aby si vyposlechli Zedekiho požadavky.

Co Griffin uslyšel, ho rozzuřilo tak, že se až roztřásl:

"Necháme vás v klidu výměnou za jedno rukojmí, které nás doprovodí do našeho města a setká se s naším králem. Chceme Donnu Taybardovou."

"Nebo?" řekl Griffin.

"Mám nyní tisíc mužů. Mám rozkaz zničit vás, pokud neuposlechnete."

"Proč chcete mou ženu?"

"Nic se jí nestane."

"Je těhotná a nemůže cestovat."

"To víme a připravujeme pro ni pohodlný vůz. Věřte mi, pane Griffine, nechceme, aby se něco stalo dítěti."

"To neudělám," prohlásil Griffin.

"To je na vás. Máte čas do zítřejšího poledne." S tím odešel a Griffina zdrtilo, když se mu po návratu ke stolu ani jeden z jeho přátel nepodíval do očí.

"Takže?" zeptal se jich.

"Nenechali nám moc na vybranou, Corni," poznamenal Burke.

"Chceš tím snad říct, že souhlasíš?"

"Zadrž, Griffie," vložil se do hovoru Madden, "a pořádně to promysli. Válku proti nim nepřežijeme a díky tobě zatím můžeme být hrdí. Ale musíme se starat o rodiny... a oni tvrdí, že se jí nic nestane."

"Ty tomu věříš, Jacobe? Podívej se na mě, zatraceně! Ty tomu věříš?"

"Já nevím," připustil Madden.

"Ona je jedna z nás," ozval se Peacock. "Nemůžeme je nechat, aby si ji odvedli, to není křesťanské."

"A co je křesťanského na tom začít válku, v které všichni zahyneme?" zeptal se Aaron Phelps s obličejem zalitým potem.

"Vyspíme se na to," navrhl Madden. "Máme čas až do poledne."

Na tom se všichni usnuli a nechali Griffina sedět u vyhaslých kamen s pohledem upřeným do stropu. Když poslední z mužů odešel, otevřely se dveře do ložnice a ke Griffinovi přišel Erik.

"Nenecháš je, aby mi odvedli mámu, že ne, Corni?"

Griffin se na chlapce podíval a náhle mu začaly po lících stékat slzy. Erik se k němu rozběhl a chytil ho kolem krku.

Příští ráno bylo jasné a svěží, ale na západě se kupily mraky slibující bouřku. Rada se znovu sešla a Griffin je přinutil nechat o tom, jak rozhodnou, hlasovat celou obcínu. Zedeki dojel do osady s vozem a počkal, než dohlasují.

Jeden po druhém prošli osadníci kolem dřevěné truhličky, nechali hlasovat dokonce i děti. Kolem poledne se na dohled objevilo pekelné vojsko a zastavilo nahoře u vstupu do údolí. Vojáci seděli na tmavých koních v mrazivém tichu.

Madden s Peacockem se jali sčítat hlasy a odnesli truhličku do učencova malého srubu. O deset minut později Madden zavolal Burkea a stařík se k nim připojil. Pak vyšel mezi lidi a dav se rozešel domů.

Griffin se málem neudržel.

Zedeki se ohlédl na své vojsko a usmál se. Jaká to směšná šaráda. Zedeki poznal, že Griffin zná výsledek hlasování, stejně jako on sám, ale to, kam až byli obyčejní lidé ochotni zajít, aby zachránili svoji pýchu, pro něj bylo zdrojem velkého pobavení.

Ze srubu se vynořil Madden a prošel kolem Griffina, který se zvedl, ale Madden na něj kývl, aby zůstal. Sedlák došel k povozu.

"Pomalů byste se měli pohnout," řekl. "My ji nedáme."

"Copak jste se zbláznili?" zeptal se Zedeki a ukázal nahoru na ozbrojené jezdce. "Myslíte, že nám dokážete odolat?"

"Je jenom jeden způsob, jak to zjistit," prohlásil Madden. Všude v osadě vycházeli z domovů muži i ženy s připravenými zbraněmi a poklekali za připravené stěny z kmenů.

Zedeki ztěžka polkl. "Odsuzujete celou osadu k smrti."

"Ne," opáčil Madden. "To je vaše práce. Já vám nevěřím, Zedeki. Viděl jsem takový, jako jste vy, už dřív. Vaše slovo nestojí za psí štěk. Chcete Donnu, tak si pro ni přijďte a vemte si ji."

Madden se díval, jak Zedeki otáčí vůz, a pohrával si s nápadem ho zabít. Místo toho tam jenom stál a čekal, zatímco vůz poskakoval po cestě nahoru z údolí. Když se k němu připojil Griffin, vytáhl Madden revolver a natáhl kohoutek.

"Díky, Jacobe."

"Mně neděkuj. Já hlasoval pro to, abychom ji nechali jít."

"Stejně ti děkuju."

Když vůz sjel za hřeben, pekelní jezdci obrátili koně a zmizeli. Asi hodinu osadníci čekali na útok, ale ten nepřicházel. Nakonec si Madden s Griffinem nasedlali koně a vyjeli nahoru na kopec. Pekelníci byli pryč.

"Co se to tu děje, Corni?"

"Nemám tušení. Ale rozhodně nebyli vyplašení."

"Tak proč?"

"Má to něco společného s Donnou. Oni ji hrozně chtějí, jenže myslím, že ji chtějí živou."

"Ale proč?"

"To nevím. Můžu se mýlit, ale je to jediná věc, která tady sedí. Mám ošklivé tušení, že kdybychom ji vydali, vyvraždili by celou osadu. Ale bojí se, že by se Donně mohlo něco stát."

"Co budeme dělat?"

"Nemáme na vybranou, Jacobe. Počkáme."

Donna to vše sledovala ze zdánlivého útočiště v duchovním nebi. Ležela vlastně v komatu, ale její nespoutaný duch se volně vznášel mezi nakupenými mraky a zeleným údolím. Viděla, jak osadníci hlasují pro ni, a to ji zároveň potěšilo i rozesmutnilo, protože také viděla zradu v Zedekeiho srdci.

Osada byla odsouzena k záhubě.

Donna, neschopná čelit kruté skutečnosti, prchala jako rozmazaná skvrna tam, kde kolem ní vířily barvy a hvězdy byly velké jako lucerny. Tady neexistoval čas, necítila tu míjet vteřiny, hodiny ani dny. Nakonec se zastavila a vznášela se nad modrým mořem, nad jehož hladinou kroužili raci a vrhali se dolů ke korálovým ostrovům. Všechno tu bylo mírumilovné a krásné.

Její duši naplnil veliký klid, jako když po noci plné nočních můr přichází svítání.

Objevila se vedle ní jakási žena a Donna cítila, jak z ní vyzařuje poklid. Žena byla ve středním věku s ocelově šedými vlasy a výrazem vyrovnanosti mimo všechn čas.

"Já jsem Ruth," řekla ta žena.

"Chtějí zabít mého syna," řekla Donna. "Mého chlapečka!" Sice neplakala, ale mučivá úzkost, která z ní vyzařovala, Ruth neunikla.

"Mrzí mne to, Donno. Na to se nedá nic říci."

"Proč to dělají?"

"Oni mají sen, který lidi pronásleduje od úsvitu času. Sen o dobývání, vítězství, mužnosti, moci, to je nejmocnější zbraň zla."

"Vrátím se domů," prohlásila Donna. "Chci být se svým synkem."

"Tebe chtějí jako oběť," pokračovala Ruth. "Potřebují získat sílu z tvé smrti. Potřebují, abys nakrmila jejich zlo."

"Nedostanou mě."

"Jsi si tím jistá?"

"Moje síla vzrostla, Ruth. Abaddon si mě nemůže vzít. Odsesu svou duši i svou sílu daleko od něj a své tělo nechám umřít jako prázdnou schránku."

"To bude chtít velkou odvahu."

"Ne," pravila Donna, "protože budu se svým synem a se svým manželem."

Donna se vypravila na cestu domů. Tentokrát putovala beze strachu a vířící barvy se změnily v události, kaleidoskopické dějiny světa ovlivněného šílenstvím. Caesarové, knížata, chánové a králové, císaři, zemani, vévodové i vladykové, všichni měli jediný cíl. Donna viděla válečné vozy a oštěpy, luky a děla, tanky a letadla a světlo, které zářilo nad městy jako obří pochodeň. To všechno bylo bezvýznamné a nepřekonatelně malicherné.

Když sestoupila do údolí, byla už tma a Madden s Burkem stáli na stráži, čekající s ponurým odhodláním na útok, o kterém věděli, že je nevyhnutelný. Donna připlula nad Erikovu postýlku. Měl mírumilovný výraz a spal zdravým spánkem.

Objevil se vedle ní Karitas.

"Jak se ti daří, Donno?" Hlas měl zvláště chladný a Donna se zachvěla.

"Nemůžu se dívat, jak umírají."

"Nemusí umřít," pravil on. "Můžeme je zachránit."

"Jak?"

"Musíš mi důvěřovat. Potřebuji, aby ses vrátila do svého těla. Pak odejdeme z údolí. Když tu nebudeš, osadníkům už nebude nic hrozit, a já tě zavedu do bezpečí."

"Zůstane můj syn naživu? Opravdu?"

"Pojď se mnou, Donno." Ta si nebyla jistá a zaváhala.

"Musím to říct Cornimu."

"Ne. S nikým o tom nemluv. Až se to všechno přežene, můžeš se vrátit. Věř mi."

Donna prchla do svého těla a viděla, že Corni Griffin usnul v křesle vedle jejího lůžka. Vypadal tak unaveně. Donna se vrátila do sebe a soustředila se na to, aby vstala, ale opět se cítila jako tekutina v houbě.

"Představ si své tělo jako tenký plát mědi," radil jí Karitas. "Mysli si, že je to kov."

Teď to bylo snazší a Donna se už napůl zvedla, ale pak padla zpátky.

"Soustřed se, Donno," pobízel ji Karitas. "Závisí na tobě jejich životy."

Donna vstala a v tichosti se oblékla. "Tmavé šaty," říkal Karitas. "Musíme se vyhnout strážím." Donna ho už neviděla, ale v hlavě slyšela chladný šepot jeho hlasu.

Vyklouzla ze dveří do stínů. Madden s Burkem upírali oči na okolní kopce a ona se dostala do temného stínu, aniž ji zpozorovali. Od keře k balvanu, pak ke stromy obrostlému dolíku, a už pomalu šplhala do kopce. Na vrcholku se zastavila.

"Tam," pobízel ji Karitas, "u toho kruhu kamenů najdeš něco, co ti pomůže. Pojď."

Donna došla ke kamenům a tam se v měsíčním světle lesklo pět stříbrných kroužků.

"Dva si dej na kotníky, dva na zápěstí a ten poslední na hlavu. Rychle, pospěš si!"

Donna si je navlékla. "Teď se pokus opustit tělo."

Donna se uvolnila a pokusila se vzlétnout. Ale nic se nestalo. Žádný pohyb, žádné omamné světlo.

"Co teď, Karitasi?"

Z úkrytu se vynořilo šest Zélótů a přistoupilo k ní. Donna se sice pokusila uprchnout, ale oni se jí snadno zmocnili. Donna se snažila servat si kroužky ze zápěstí, ale oni ji popadli za ruce. Pak jí do duše vstoupil nějaký jiný hlas.

"Jsi moje, Donno Taybardová, jak jsem slíbil," sykl Abaddon.

V té chvíli Donnu opustilo vědomí a svět se ztratil v požehnané temnotě.

Griffin vyklopýtal ze srubu s pistolí v ruce.

"Jacobe!" zařval a Madden vyskočil.

"Co se děje, Corni?"

"Je pryč. Donna. Ó bože!"

Náhle vykřikl Burke a Madden se podíval, kam ukazoval. Na hřebeni opět stálo pekelné vojsko. Ranním vzduchem se neslo troubení jediné polnice. Muži i ženy vybíhali ze srubů s připravenými zbraněmi a zaujímalí postavení za ochrannými valy.

Madden zavolal na Ráchel, aby mu přinesla pušku a ona se vrhla do domu a vynořila se s pekelnou zbraní v náručí. Rozběhla se k němu, ale první kulka bitvy ji zasáhla nízkou do prsou. Madden viděl, jak klopýtl, a rozběhl se k ní. Zachytil ji, když padala.

"Něco... mě praštilo, Jacobe," zašeptala... a zemřela. Madden sebral pušku a ve chvíli, kdy k němu dolehlo hřmění kopyt, zasunul náboj do komory. Madden se otočil a dvakrát vystřelil, přičemž srazil dva jezdce ze sedel. Třetí vystřelil z pistole a u Maddenových nohou se zvedl obláček prachu. Madden vystřelil v odpověď a jeho kulka muži skoro srazila hlavu s ramenou.

Griffin hodil pušku Erikovi a vyběhl ze srubu. Zahlédl padat Maddena, a už se k němu řítily jezdci. Griffin chladnokrevně namířil a poslal mezi ně šest kulek.

Burkemu a asi dvaceti mužům se podařilo dostat k východnímu valu a teď do jezdců vysílali jednu salvu za druhou. Jenže Pekelníci jejich střelbou úplně klidně projeli, seskákali z koní a vrhli se na osadníky v boji muže proti muži.

Griffin nacpal do pistole nové náboje a vyběhl ze srubu k Maddenovi. Řítil se na něj jakýsi jezdec a on se před koňskými kopyty vrhl na zem. Jeho pistole zahřměla a kulka koně zasáhla do hlavy. Zvíře se zhroutilo a shodilo jezdce po hlavě na zem. Griffin vstal a rozběhl se, když ho do zad zasáhla kulka. Obrátil se, ale další střela ho zasáhla do prsou. Když Madden viděl, co se stalo Griffinovi, otočil pušku a uprázdnil dvě sedla. Do spánku ho zasáhla kulka a Madden padl tvář do prachu. Griffin se snažil vstát a uviděl Erika, jak vybíhá ze srubu s puškou v ruce. Snažil se zahnat chlapce zpátky. Puška dvakrát vystřelila a na chlapce namířily dvě desítky zbraní a kulky ho rozstřílely na kusy.

Aaron Phelps seděl celý roztřesený ve srubu a naslouchal střelbě, křiku a dusotu kopyt. Pistolí mířil na dveře. Do dřeva někdo udeřil ramenem a Phelps vystřelil. Pak se dveře rozlétly dovnitř. Phelps sice neviděl Pekelníky tlačící se do místnosti, ale strčil si hlaveň do úst a vystřelil si mozek z hlavy.

Venku Pekelníci už přemohli všechny až na jednoho. Jimmy Burke, který krvácel z tuctu ran, se vpotácel do svého srubu, práskl za sebou dveřmi a zasunul dubovou závoru. Znovu nabil pistole a doplzl se k truhle u zadní stěny, z níž vytáhl starou mušketu. Nabil dvojitou dávkou prachu a pak do hlavně nasypal hrst hřebíků.

Pekelníci začali bušit do dveří a po chvíli sekerou prorazili skrz. Burke se zadíval na dřevěné okenice. Kdosi zastínil sluneční světlo uprostřed a Burke vystřelil. Muž zaječel a Burke se zazubil. Do dveří udeřily další sekery a nad závorou se objevila díra velikosti lidské hlavy. Kdosi sáhl dovnitř a Burke namířil pistolí a vyčkával. Jak začal Pekelník zvedat závoru, ukázal krk. Burkemu poskočila pistole v ruce a dřevo na dveřích potřísnila tryskající krev. Náhle se roztříštilo okno. Kulka zasáhla Burkeho do prsou a ten sebou trhl, protože se mu začaly plíce plnit krví. Zvedl mušketu, ztěžka polkl a vyčkával.

"Ať vám to netrvá věčnost, parchanti," zamumlal. V díře ve dveřích se objevila další ruka a Burke natáhl zbraň. Závora se otevřela, noha v těžké botě rozkopla dveře a dovnitř se začali hrnout Pekelníci.

"Sežerte si to!" zavřískl stařík. Mušketa v ruce mu s ohlušujícím řevem vystřelila a řady Pekelníků zkosilo půl libry hřebíků. Burke pustil mušketu a sáhl po pistolí, ale dva další výstřely od okna jeho obranu skončily.

Na údolí padlo ticho, Pekelníci posbírali své mrtvé a opustili Avalon.

Západní vítr nahnal nad osadu bouřkové mraky a do údolí udeřily blesky. Jak začalo pršet, Griffin zasténal a pokusil se pohnout, ale tělem mu projela bolest a on se překulil na bok. Jeho zbraně byly pryč a hlína kolem něj byla nasáklá jeho krví.

"No tak, Griffine," řekl si. "Najdi sílu."

Opřel se rukama o zem a dokázal se posadit. Udělalo se mu mdlo, ale on to přemohl. Dvacet yardů po jeho pravici ležel Madden a Griffin se doplzl k jeho tělu. Tvář jeho přítele byla pokrytá krví a za ním ležela Ráchel, která upírala mrtvé oči na zamračené nebe.

"Moc mě to mrzí, Jacobe," řekl Griffin. Když položil ruku příteli na rameno, Madden se pohnul a Griffin mu zvedl ruku a pokusil se mu nahmatat tep. Maddenovi srdce bušilo silně a pravidelně. Když mu Griffin prohlédl ránu na spánku zjistil, že kulka Maddena jenom škrábla na povrchu, ale neprošla skrz. Pokusil se raněného zvednout, ale jeho vlastní rány ho přemohly a on tam jenom bezmocně ležel na dešti.

Bouřka se přehnala a na zničenou osadu zase svítilo slunce. Madden zasténal a otevřel oči. Uviděl vedle sebe sedět Griffina.

"Zahnali jsme je?" zašeptal. Griffin zavrtěl hlavou.

"A Ráchel? A chlapci?"

"Myslím, že všechny zabili, Jacobe."

"Ó bože!"

Madden se posadil a spatřil Ráchel. Doplazil se k ní a zavřel jí oči, pak se naklonil a políbil ji na studené rty.

"Zasloužila sis něco lepšího než tohle, holka," řekl. Griffin se zakymácel a zhroutil se. Madden zatím vstal a zahleděl se na obzor.

Někde tam jeli Pekelníci a Madden za nimi vyslal svou nenávist v jediném zaječení, kterým si ulevoval od marného vzteku a zoufalství, při němž stydla krev v žilách. Pak došel ke Griffinovi a zpola ho nesa, zpola táhna ho dopravil do nejbližšího srubu, kde vedle otevřené truhlice leželo Burkeovo tělo. Maddenovi se podařilo Griffina dostat na postel a svléknout mu košili. Objevil dvě rány, jednu zezadu vysoko na rameni, druhou nízko na levé straně prsou, kousek vedle srdce. Obě kulky musely být stále v těle. Madden očistil otvory lněným klůčkem a zakryl muže v bezvědomí pokrývkou.

Opustil srub a na dvorku za srubem našel své chlapce ležet vedle sebe. Z krve na trávě kolem nich se domyslel, že se tu bojovalo. Když se Madden odvrátil od mrtvých těl, v jeho mysli soupeřily pýcha a žal. Prošel celou osadu a prohlédl každé tělo. Všichni byli mrtví.

Když se vrátil zpátky do svého srubu, odtáhl Madden lůžko od stěny a zvedl pytel, který tam schovával. Uvnitř byly dva pekelné revolvéry a asi třicet nábojů. Madden oba revolvéry nabítl a opásal se jimi.

Všichni mrtví. Všechny sny se změnilly v prach.

"No, mě jste nezabili, vy čubčí syni! A teď půjdu já po vás. Chcete Peklo? Já vám dám Peklo!"

10.Kapitola

SHANNOW STÁL PŘED SKLADIŠTĚM S PYTLEM zásob přes rameno a vzhlížel nahoru k pevnosti. Nad ní se zvedalo šest válcovitých věží, z nichž dvě stály po obou stranách vysoké klenuté brány. Zdálo se, že tu nestojí vůbec žádné hlídky. Kupec Baker zamkl dveře a odlouдал se do stínu a Shannow tu stál sám a zvažoval, co udělá dál.

Někde v rozlehlé pevnosti, nebo snad pod ní, byli uvězněni Batik s Archerem. A přesto, bylo mu do toho něco? Co jim dlužil? Přispěchal by mu některý z nich na pomoc? Víc než to, mohl je vůbec zachránit?

Ridder měl dvacet chlapů a Shannow nevěděl, jak jsou rozestavění, ani jak to vypadá v pevnosti. Kdyby tam vjel, bylo by to jen marné gesto a ničeho by tím nedosáhl. Vrátil se ke koni a nasedl. Výjel na hlavní ulici a nahoru k bráně ve stínu.

Nad ním se tyčily bílé věže a Shannow měl pocit, že vjíždí do ohromné hrobky a už nikdy neuvidí vycházet slunce. Do cesty mu vstoupil jakýsi muž nesoucí starou ručnici.

"Co tu chceš?" zeptal se.

"Přijel jsem navštívit Riddera."

"Čeká tě?"

"Napadá tě nějaký jiný důvod, proč bych tu jinak byl takhle uprostřed noci?"

Ten člověk pokrčil rameny. "Jenom mi řekli, že mám dávat bacha na uprchlý Vláčky, nic jiného mi nikdo neřekne. Stejně, je to tu lepší než v dole, to jo."

Shannow kývl a pobídl koně dál, jako by věděl, kam má vlastně namířeno. Za obloukem brány bylo dlážděné nádvoří. Přímě před sebou měl Shannow široké mramorové schodiště vedoucí k dvoukřídlým dubovým dveřím a napravo byla úzká boční ulička. Shannow si vybral uličku a brzy se ocitl na druhém nádvoří, které bylo obklopeno stájem. Ze stínu se vynořil jakýsi mladík a škrábal se na hlavě. Shannow sesedl a podal mu otěže.

"Neodsedlávej ho. Odjíždím brzy."

"V pořádku," řekl chlapec zívaje.

Shannow mu strčil stříbrňák. "Dej mu trochu ovsu a vytři ho."

"Udělám to," sliboval mládenec a třpyt stříbra zahnal všechny myšlenky na spánek.

"Kde najdu velkomožného pána Riddera?"

"Teďka v noci v jeho pokojích."

"Jak se tam dostanu?"

"Vy jste tady nověj?"

"Ano."

"Jděte zpátky na nádvoří, kolem těch schodů, a uvidíte schodiště na vnější hradbu. Jděte nahoru kolem prvních dvou dveří, vejdete až do třetích. Hlídka se postará o zbytek."

"Děkuju."

Shannow opustil chlapce a vrátil se na hlavní nádvoří. Cestou kývl na hlídku. Našel točité schodiště a vyšplhal se na třetí poschodí, kde se zastavil před dveřmi z neohoblovaného dřeva. Tam si svlékl kabát, dal si ho složený přes ruku a otevřel dveře. Za nimi byla chodba, jejíž stěny byly ověšeny houněmi a osvětleny olejovými kahany. Shannow vstoupil do světla a při pohledu na strážného, který seděl s nohama na mramorové soše vrčícího psa, se přinutil usmát. Muž shodil nohy na zem a vstal.

"Co tu chceš?" šeptal. "Ty mě nemáš střídat."

"Pravda," připustil Shannow a lhostejně k němu přistoupil. Kabát mu spadl z ruky, takže bylo vidět černé ústí hlavně

pekelného revolveru. Shannow natáhl kohoutek, a ten zvuk se v chodbě odrazil jako prasknutí kosti. Když se Shannow přiblížil a strčil mu hlaveň pod bradu, strážnému se rozšířily oči.

"Kde je Ridderův pokoj?" optal se šeptem Shannow.

Strážný ukázal Shannowovi přes rameno.

"Pověz mi to," řekl Shannow, aniž se podíval, kam muž třesoucím se prstem vlastně ukazuje.

"Druhé dveře nalevo."

"A kde jsou zajatci, které sem dneska přivedli?"

"Nemám ponětí. Právě teď jsem přišel. Celej den jsem spal."

"Mohli by je držet v dole?"

"Možná."

"Jak se tam dostanu?"

"Ježíši, člověče, to vám nepovím. Vede tam totiž několik schodišť, chodby a ruční výtah. Sám byste se tam mohl ztratit."

"Co je za těmi dveřmi za tebou?"

"To je komora."

"Buď tak laskav a otevři."

"Nezabíjete mě, mám ženu... a děti."

"Běž dovnitř." Muž se obrátil a otevřel dveře. Shannow ho následoval dovnitř a surově ho uhodil zezadu do krku. Strážný se bezhlesně sesul na zem. Shannow se v místnosti pokusil najít provaz, ale žádný nenašel, takže muži stáhl opasek a svázal mu ruce za zády. Pak z lněného kapesníku udělal roubík, který mu strčil do úst a zavázal pruhem látky utřeným ze závěsu.

Vyšel do chodby a nehluchně došel k Ridderově pokoji, přičemž tiše zaklel, když viděl, že pode dveřmi prosvítá světlo. Shannow dveře otevřel a vešel dovnitř. Ocítl se před malým oltáříkem, u něž klečel štíhlý muž s hřívou bílých vlasů. Muž se otočil. Bylo mu asi padesát, měl tmavé, kulaté oči a protáhlou tvář, v níž nebyl ani náznak veselí.

"Kdo, pro Boha, jste, pane?" vyjekl Ridder a vymrštil se na nohy. Hubené tváře mu zrudly.

"Můžete se ho zeptat sám," prohodil Shannow a namířil revolver.

Ridderovi z obličeje zmizela všechna barva. "Přece mě nechcete zabít."

"Přesně tak, pastore."

"Ale proč?"

"Jen tak," prskl Shannow. "Na bandity nemám čas."

"Já taky ne. Já jsem člověk Boží."

"Myslím si, že ne." Shannow rychle popošel dopředu, levou rukou popadl Riddera za klopý černého kabátce a přitáhl si ho k sobě. "Otevři pusu."

Vyděšený muž to udělal a Shannow mu strčil hlaveň revolveru mezi zuby.

"Teď mě pozorně poslouvejte, pastore, a dobře si zapamatujte každé slovo. Odvedete mě k těm dvěma mužům, které sem dneska přivedli, a pak spolu odejdeme. Všichni čtyři. Je to vaše jediná naděje na přežití, je vám to jasné?"

Ridder kývl.

"A teď, pro případ, že si myslíte, že jakmile odsud vyjdeme, tak vám vaši muži pomůžou, si zapamatujte tohle: Já nejsem člověk, který se bojí umřít a na cestu do pekla vás vezmu s sebou."

Shannow vytáhl revolver z Ridderových úst a vrátil ho do pouzdra. "Setřete si pot z obličeje, pastore, a půjdeme."

Oba muži prošli chodbou a sešli po několika schodištích. Jak tak procházeli jednou šerou chodbou za druhou, Shannow se v bludišti budovy brzy ztratil. Vzduch tu byl zatuchlý a několikrát minuli hlídky, které se při spatření Riddera stavěly do pozoru. Nakonec se dostali do matně osvětlené síně, kde u stolu hrálo šest mužů v kostky o měďáky. Všichni byli ozbrojeni ručnicemi a noži.

"Připravte výtah," nařídil jim Ridder a muži se rychle přesunuli k soustavě kladek a provazů nad otevřenou šachtou. Mohutně stavěný chlapík se svalnatými předloktími zatočil železnou klikou a po chvíli se objevila velká skříň. Ridder do ní vstoupil a Shannow ho následoval. V krabici byl zavěšený zvoneček. Krabice začala s rychlostí, při níž se Shannowovi málem udělalo špatně, klesat do temnoty. Shannow mrkal, jak mu do očí stékal pot, a vrátek sestupoval pořád dolů.

Po době, která Shannowovi připadala jako století, se dostali na nižší podlaží a Ridder zazvonil na zvoneček. Vrátek se zastavil a z nejasně osvětleného tunelu páchnoucího lidskými výkaly se vynořili dva muži.

Shannowovi stoupla do hrdla žluč a on musel polknout. Ridder ukazoval na řady dveří zavřených na zástrčku.

"Nevím, kde jsou. Ale někde tady budou."

"Otevřete všechny dveře."

"Copak jste se zbláznil? Roztrhají nás na kusy."

"Kolik lidí je tady dole?"

"Asi padesát lidí a tak šedesát Vláčků."

Shannow zaťal zuby, protože tu bylo jen šest dveří. "Vy tady v tom držíte zavřených dvacet lidí? A to si říkáte člověk Boží?" Shannow vybuchl vzteky a udeřil Riddera z boku do hlavy, přičemž ho srazil na zem. "Vstaň a otevři dveře, všechny ty Bohem zatracené dveře!"

Ridder se doplazil k prvním a otočil se. "Vy tomu nerozumíte. Celá tato občina důl potřebuje. Je to moje zodpovědnost, pečovat o své stádo. Nepoužíval bych ty lidi, kdybych nemusel. Používal jsem Vláčky, ale ten plicní mor jich spoustu zabil."

"Otevřete ty dveře, pastore. Podíváme se na to vaše stádo."

Ridder odsunul zástrčku a otevřel dveře. V temnotě za nimi se nic nehýbalo.

"Teď ty ostatní."

"Pro lásku Boží..."

"Vy tady mluvíte o Bohu?" hulákal Shannow. Do polosvětla vstoupila tmavá postava a Shannow šokovaně couvl. To stvoření mělo asi pět stop na výšku a bylo celé pokryté srstí. Obličej mělo protažený, trochu připomínal vlčí nebo psi mordy, ale oči mělo lidské. Bylo nahé a pokryté boláky. Na dohled se objevili další tvorové a obou mužů si nevšímali. Dokulhali k truhlici u protější stěny, tam se nepřítomně zastavili a zadívali se před sebe.

"Co je v té truhle?" chtěl vědět Shannow.

"Jejich nástroje. Myslí si, že je čas k práci."

"Všechny dveře, Ridder!" Bělovlasý pastor klopýtal od jedné kobky k druhé. V předposlední kobce bylo nad menšími Vlčáky vidět Batikův zakrvácený obličej.

"Shannowe?"

"Jsem tady, člověče. Honem!"

Batik se protlačil mezi hemžícími se otroky a Shannow mu podal perkusní revolver.

"Zůstaň tady s tímhle tvorem," nařídil Batikovi ukazují na Riddera. "Pošlu výtah zpátky. Pokus se jim všem vysvětlit, že jsou volní."

"Jenom je pak zase seženou, vypadněme odsud, dokud můžeme."

"Udělej, co ti říkám, Batiku, nebo tě tu nechám. Kde je Archer?"

"Je v bezvědomí. Hrozně ho ztloukli a museli jsme ho odnést."

"Nějak to zaříd," řekl Shannow a vstoupil do výtahu.

"Tobě se to lehko řekne," štěkl Batik. "Já tady prostě zůstanu s těmi Vlčáky a seženu nosítka!"

"Správně," odušl Shannow a zacinkal na zvoneček. Výtah se s trhnutím pohnul vzhůru a cesta Shannowovi opět připadala nekonečná, ale nakonec se dostal na světlo tam, kde se šestice mužů dřela u rumpálu, a vystoupil.

"Kde je velkomožný pán Ridder?" zeptal se onen mohutný chlapák se svalnatými pažemi.

"Hned tu bude," prohlásil Shannow a vytáhl revolver. "Spusťte výtah."

"Co to, k čertu, znamená?"

"Smrt, příteli, tedy pokud neuděláš přesně to, co ti řeknu. Spusť ten výtah."

"Myslíš, že nás zvládneš všechny?"

Shannow vystřelil a jednoho z mužů to odhodilo k protější stěně. Kulka mu prolétla srdcem.

"Myslíš, že ne?"

Mohutný chlapík začal točit rumpálem, jako by na tom závisel jeho život...

Což taky závisel.

Do hodiny byla většina otroků vyvezena na vyšší podlaží, ale jak poukazoval Batik, několik Vlčáků odmítlo odejít. Prostě tam seděli a mlčky zírali na bednu s nářadím. Batik si dokonce ani nebyl jist, zda jeho pobízení vůbec rozumí.

Shannow zašel dolů a uviděl je tam, skrčené v půlkruhu kolem truhly. Truhla nebyla zamčená, a tak ji otevřel. Uvnitř byl asi tucet krumpáčů a kupa lopat. Shannow nástroje podal čekajícím Vlčákům, kteří se zvedli a postavili se do zástupu u černého ústí tunelu vedoucího k dolu. Shannow došel k příkrčené postavě v čele zástupu, jemně vzal Vlčáka za ramena a otočil ho tváří k výtahu. Když se Vlčák poslušně pohnul k šachtě, ostatní ho následovali.

Shannow zazvonil na zvoneček a počkal dole, dokud se na dohled neobjevila krabice. Pak zkontroloval šest kobek. V jedné našel sedm těl, malých a vychrtlých. V další se už dvě mrtvoly začínaly rozkládat a ten hrozný zápach ho skoro přemohl. Přinutil se prohlédnout i zbylé místnosti a v poslední našel Riddera příkrčeného u stěny.

"To není moje chyba," kňučel Ridder s pohledem upřeným na tělo asi jedenáctiletého dítěte.

"Jak dlouho jste už ty celý nenavštívil?"

"Asi tak rok. Není to moje chyba. Důl musel fungovat, chápete to, že? Závisí na něm stovky lidí."

"Vstaňte, pastore. Je čas jít."

"Nemůžete je odsud vyvést. Lidé je uvidí a budou z toho vinit mě. Oni to nepochopí."

"Tak si zůstaňte tady," utrousil Shannow. Nechal muže dřepět v rohu a vrátil se do tunelu. Batik dolů poslal výtah a Shannow nastoupil a zazvonil.

Nahoře už Batik odzbrojil strážné a položil Archera, který byl stále ještě v bezvědomí, na stůl, který chlapi používali ke hře. Shannow černocha prohlédl. Byl celý oteklý, ošklivě ho ztloukli.

"Kdo to udělal?" zeptal se Batika.

"Ten chlap Riggs a půl tuctu dalších. Snažil jsem se mu pomoci, ale on se vůbec nesnažil. Prostě tam jenom tak stál a nechal se mlátit. Zdálo se, že to je ještě víc rozzuřilo, a když upadl, začali do něj kopat."

"Proč to udělali?"

"On jim řekl, že pro ně prostě nebude pracovat, to že radši umře hladem."

Shannow přistoupil ke strážným. "Ty," řekl a ukázal na mohutného muže, "nás vyveď nahoru. Ostatní můžou pomoci odnést mého přítele."

"Vy je necháte žít?" zeptal se jakýsi muž a protáhl se mezi hemžícími se Vlčáky. Shannow se k němu obrátil a uviděl sedřeného hasstroše se špinavě plavými vlasy splenými špinou. Muž byl až na potřísněnou koženou bederní roušku nahý a trup měl plný boláků.

"Potřebujeme je, příteli," řekl Shannow tiše. "Zatím se uklidněte."

"Tam dole je můj syn a moje žena. Umřeli v té černý díře."

"Jenže z toho ještě nejsme venku," namítl Shannow. "Důvěřujte mi."

Uchopil muže za ruku a odvedl ho k Batikovi, od něhož přebíral dvouhlavňovou křesadlovou bambitku, kterou

Pekelník odebral jednomu ze strážných, a vtiskl ji muži do dlaně.

"Možná se ven budeme muset prostřílet. Pak se můžete pomstít."

Shannow se rozhlédl po místnosti a viděl, že se tu tlačí asi devadesát lidí. Kývl na strážné, aby zvedli Archera, a pak je vyvedl do tunelu. Batik zástup uzavíral. Shannow natáhl revolver a kráčel za strážným, kterého si vybral. Zástup otroků se pomalu pohyboval útroby hradu, a jak stoupali ke světlu, vzduch se pomalu dal i dýchat. Nakonec dorazili do chodby s vysokým stropem, kde vysoko nad nimi procházely klenutými okny úžasné sluneční paprsky. Vláčáci začali švitořit, zvedali vyhublé paže a natahovali ruce ke zlatému světlu.

Před nimi byly dvoukřídle dveře z železem pobitého dubu a strážný zrychlil krok.

"Stůj!" štěkl Shannow, ale ten chlap se prostě vrhl na podlahu a dveře se začaly otevírat.

"K zemi!" zařval Shannow, svezl se na kolena a v ruce už měl revolver. V otevřených dveřích se objevily hlavně několika ručnic. Shannow vystřelil a první střelec se zřítil na podlahu. Chodbu naplnila ohlušující střelba. Kolem Shannowa létaly kulky a on sám ještě dvakrát vystřelil. Pak nastalo ticho. Shannow uvolnil pojistku bubínku a znovu nabil. Rozběhl se dopředu, přičemž se držel u zdi. Na dohled se objevil střelec s puškou a Shannow mu umístil dvě kulky do prsou.

Za Shannowem sáhl strážný, který je vedl, do boty a vytáhl nůž s dlouhou čepelí. Tiše se zvedl a vrhl se na Jeruzalémána, ale chodbou zahřměl výstřel a muž se zapotácel. Shannow se otočil a vystřelil a muž se zhroutil na zem.

Podél protější stěny se dopředu rozběhl Batik.

"Hezká zbraň," prohodil. "Trochu zanáší doleva."

Shannow kývl a ukázal doprava na dveře. Batik si povzdechl a natáhl kohoutek. Rozběhl se dopředu, po hlavě proskočil dveřmi a překulil se na bok. Za dveřmi přikrčený střelec otočil zbraň, ale Batik ho střelil do hlavy dřív, než mohl pořádně zamířit. Od mramorové podlahy se odrazily kulky, které těsně minuly Batikovu hlavu. Batik vzhlédl a viděl, že je ve velkém sále. Kolem místnosti se táhl široký ochoz, na němž klečeli ostatní ostřelovači a mířili na dveře. Batik se vyhrabal na nohy a vrhl se zpátky do chodby.

"Nějaký další nápady?" zeptal se Shannowa.

"Teď ne."

"To je fakt skvělý!"

Za nimi leželi na zemi čtyři Vláčáci a umírali. Ostatní se choulili kolem a tiše kňučeli.

"Umiš šplhat?" zeptal se Shannow. Batik vzhlédl nahoru k vysokým oknům.

"Srazil bych si vaz."

"V pořádku. Prostě tu zůstanem sedět a budeme čekat na zázrak."

"Myslel jsem, že v tom je ten tvůj Bůh dobrý."

"Pomáhá těm, kdo si pomůžou sami," utrousil Shannow suše.

Batik si s Shannowem vyměnil revolver a plně nabitou pekelnou zbraň si strčil za opasek. Stěna pod oknem byla z mramorových kvádrů velkých asi dvě čtvereční stopy. Mezi kvádry byla štěrbina, v níž se bylo možno zachytit. Batik vystoupil na první kvádr a začal šplhat. Byl to silný muž, ale nevyšplhal ani patnáct stop a už ho od námahy začaly bolet prsty. Po třiceti stopách začal Shannowa proklínat. Ve čtyřiceti stopách uklouzl. Snažil se zachytit nohama a celou vahou zatím visel na třech prstech pravé ruky. Do očí mu stékal pot a Batik se zoufale snažil potlačit paniku. Začaly se mu třást ruce, ale Batik se zhluboka nadechl a dral se dál, až se zachytil rukou za hranu klenutého okna. Oslepilo ho světlo a on začal rychle mrkat. Shlížel na hlavní nádvoří a viděl, jak od hradby ke schodům, vedoucím do síně, přibíhají další muži.

Rychle se uhnízdil na parapetu a vyklonil se ven. Bylo tomu, jak se obával. K oknům na ochoze kolem sálu nevedla snadná cesta a cesta dolů bude ještě horší. Zaseptal nadávku, svezl se dolů, našel první opory pro ruce a nohy a začal se přesouvat po vnější zdi k ochozu. Dostal se na nějakých deset stop, když do kamene vedle jeho hlavy udeřila kule z muškety a se zasvištěním odlétla kamsi nahoru. Batik se ohlédl přes rameno a spatřil, jak na hláse u brány kdosi spěšně znovu nabíjí.

Batik se vydal dál. Jak dlouho mu bude trvat, než nabije? Třicet vteřin? Minutu? Než se dostal až k oknu a zachytil se rukou na bezpečné římsě, srdce mu divoce bušilo. Riskoval ohlédnutí a viděl, jak střelec mří. Batik se vrhl dolů, takže visel za ruku, když kulka zasáhla římsu a odštípala z ní kousky kamene, které ho poškrábaly na ruce. Batik se vyhoupl na římsu a vpadl na ochoz. Tam klečeli dva muži a pozorovali dveře dole. Oba se při Batikově pádu obrátili. Pekelník se na ně vrhl a odrazil hlavě muškety. Puška vystřelila. Batik prvního střelce udeřil pěstí do brady a druhého kopl, zasáhl ho do hrudi a srazil ho na zem. První muž vytáhl nůž a skočil vpřed. Batik jeho ruku s nožem odrazil hranou ruky, popadl ho za vlasy a náhle ucítil ohromný příval síly, takže muže přehodil přes zábradlí ochozu. Zaječení padajícího v mžiku ustalo, protože dopadl na mramorovou podlahu.

Batik vytáhl svůj revolver a namířil na druhého muže, který nehybně seděl s rukama nad hlavou. Byl to skoro ještě kluk, mohlo mu být tak šestnáct, měl velké modré oči a otevřenou tvář, která byla příliš půvabná, aby se mu dalo říkat hezoun.

Batik ho střelil mezi oči.

Na druhé straně si ostatní střelci všimli, co se děje, a zahájili palbu. Batik se vrhl na zem a doškrábal se ke kamennému sloupu v rohu sálu. Odsud ovládal dvě palebná pole a také viděl na schodiště vedoucí na ochoz. Zadíval se na střelce naproti. Byli tam tři a všichni byli ozbrojeni mušketami.

"Shannowe!" křikl Batik. "Jsou jenom tři. Chceš, abych je zabil?"

Na druhém konci sálu se Shannow zazubil. "Dej jim šanci se vzdát," zavolal.

Batik chvíli počkal. "Nevzdali se," oznámil.

"Počkejte!" křičel kdosi na ochoze. "Nechceme další zabíjení."

"Tak hodte ty muškety přes zábradlí," nařídil jim zvýšeným hlasem Batik a tři pušky zarachotily na kamenné podlaze. "A taky pistole." Na kámen narazily další zbraně. "Ted' vstaňte, ať na vás vidím."

Muži uposlechli. Batik by je byl zabil, ale měl už jenom šest nábojů a věděl, že na nádvoří dole jsou další nepřátelé. "Přiveď je, Shannowe," zařval a rozběhl se ke schodům bera dva najednou a vynořil se ve stínu dveří hlavního vchodu. Venku se několik mužů krčilo za spěšně zbudovanými barikádami postavenými ze sudů na vodu a pytlů se zrním.

"Co ted', generále?" zeptal se Batik, když se do stínu vedle něj dostal Shannow.

"Ted' si promluvíme," řekl Shannow a postoupil dopředu. "Nestřílejte," zavolal, sešel po schodech dolů a pomalu šel k přikrčeným střelcům.

"To stačí," zvolal kdosi.

Shannow se zastavil. "Uvnitř je sedm mrtvých mužů, někteří z nich možná byli vaši přátelé. Osm dalších se vzdalo a dneska v noci se připojí ke svým rodinám a pochutnají si na večeři. Vy se taky rozhodněte, co chcete udělat. Batiku! Vyveď je ven."

Když první Vláci vyklopýtali na denní světlo, Jeruzaléman klidně stál před střelci. Strážci jeden po druhém odkládali pušky a vstávali. Batik provedl bývalé otroky bránou ven na hlavní ulici města, kde se Vláci tlačili k černě oděnému Pekelníkovi.

Na nádvoří zatím rozřízl vzduch strašlivý výkřik a na otevřené prostranství vyběhl onen na kost vyhublý vousatý vdovec, svírající křesadlovou bambitku. Podíval se na Shannowa, pak na strážné, a potom vyběhl na ulici za Vláky. Když uviděl davu lemující budovy, zastavil se. Znovu zavřískl a padl na kolena. Zíral na své špinavé tělo a podebrané boláky na prsou.

Položeným pohledem přelétl dav. "Vemte si to všechno!" zařval, zvedl bambitku, opřel si hlavě o bradu a stiskl kohoutek. Z hrdla se mu vyřinula krev a on přepadl na břicho.

Shannow vyjel z hradu, veda dva koně. U těla vdovce se zastavil a pak se zadíval na mlčící dav. Na to, aby jim sdělil své opovržení, neměl slov, a tak jel prostě dál. Strážní vynesli Archera na verandu před skladištěm. Černoch se už vzpomínával, ale postavit se nemohl.

"Odneste ho někam dovnitř," nařídil Shannow. "Najděte mu postel."

"Odneste ho ke mně," ozvala se Flora. "Dohlídnu na něj."

Shannow na ni kývl. Vláci seděli uprostřed ulice a někteří ještě pořád drželi krumpáče. Shannow sesedl a došel k Batikovi. "Sežeň pro ně nějaké jídlo. Taky šaty, zásoby. .. Ježíši! Já nevím. Sežeň jim prostě to, co potřebují."

Na ulici vyšel kupec Baker.

"A kdo bude pracovat v dole?" zeptal se.

Shannow ho uhodil a muž upadl do prachu.

"To nebylo nutný," kňoural Baker.

Shannow se zhluboka nadechl. "Máte pravdu, velkomožný pane Bakere, a já si to neumím vysvětlit." Nechal Bakera být a přistoupil k Vláčkům. Mezi nimi poklekl.

"Rozumí mi někdo z vás?" zeptal se. Vláci se na něj dívali, ale nepromluvili. Tvářili se ustrašeně a v očích měli tupý výraz. Objevila se Flora a přivedla chlapce, který se předtím Shannowovi staral o koně.

"Oni vám rozumějí," ozvala se. "Tady Robin mezi nimi žil."

"Doneseme vám nějaké jídlo," vykládal jim Shannow. "Pak se můžete vrátit na pláně nebo do hor. Prostě tam, kde jste doma."

"Olní?" promluvil malý tmavý Vláček po Shannowově pravici, naklonil hlavu a oči upřel do Shannowových. Měl vysoký, pisklavý, téměř melodický hlas.

"Ano. Volní."

"Olní!" Tvor zamrkal a jednomu ze svých druhů položil ruku na rameno. Shannow poznal, že je to žena. Vláček jí položil ruce kolem ramen a dotkli se tvářemi. "Olní," šeptal Vláček.

"Archer vás chce vidět," promluvila Flora. Shannow vstal a následoval ji do jídelny. Po rozvrzaných dřevěných schodech vyšli nahoru do ložnice nad kuchyní.

Když Shannow vstoupil, Archer lehce podřimoval, ale jak se Jeruzaléman posadil na lůžko vedle něj, probudil se.

"Dobrá práce, Shannowe," zašeptal.

"Měl jsem štěstí," odvětil Shannow. "Jak se cítíte?"

"Divně. Točí se mi hlava, ale necítím bolest. Jsem tak rád, že vás vidím, Shannowe. Když jste přepadl přes tu římsu, úplně mě zabolelo srdce." Černý muž se znovu položil a zavřel opuchlé oči. Tvář měl ošklivě pořezanou a silně komolil slova.

"Ted' si odpočiňte," poradil mu Shannow a stiskl mu rameno. "Vrátím se později."

"Ne," řekl Archer a otevřel oči. "Je mi dobře. Chvilí jsem si myslel, že mě Riggs a jeho přátelé zabijí, a věděl jsem, že se Amaziga bude zlobit. Je to dobrá žena a skvělá manželka, ale moc starostlivá. Vždycky mi říká, abych si vzal zbraň. Jenže kolik nepřátel člověk potká v mrtvém městě? Bude se vám líbit, Shannowe. Musel jsem čekat osm let, než souhlasila, že si mě vezme, tvrdila, že jsem moc měkký, že nehodlá riskovat a zamilovat se do někoho, kdo se nechá zabít při prvním setkání s nepřátelskou osobou. Měla skoro pravdu. Ale nakonec jsem u ní zvítězil svým šarmem. Je to houževnatá dáma, Shannowe... Shannowe?"

"Co se děje?"

"Proč se tak setmělo? To už je tak pozdě?"

Otevřeným oknem do pokoje jasně svítilo slunce.

"Rozsviňte lampu, Shannowe. Vůbec vás nevidím."

"Došel olej," vylouval se Shannow zoufale.

"Nu nevádí. Mám rád tmu. Nevadí vám tu tak se mnou sedět?"
"Vůbec ne."
"Chtěl bych mít svůj kámen, pak by ty modřiny za chvíli zmizely."
"V arše bude jiný."
Archer se uchechtl. "Jak jste mohl přepadnout celou pevnost?"
"Ani nevím. Tehdy mi to připadalo jako dobrý nápad."
"Batik mi vykládal, že nejste schopni poznat, kdy nemáte nejmenší šanci, a já mu skoro věřím. Věděl jste, že Ridder je kněz?"
"Ano."
"Máte to divné náboženství, Shannowe."
"Ne, Archere. Jenom přitahuje některé divné lidi."
"Včetně vás?"
"Včetně mě."
"Proč mluvíte tak smutně? Je přece krásný den. Nikdy by mě nenapadlo, že se odtamtud dostanu živý, jenom do mě pořád kopali. Batik se je snažil zastavit, ale oni ho ztloukli holi a srazili ho na zem. Na zem... Jsem velice unavený, Shannowe. Myslím..."
"Archere... Archere!"
K lůžku přistoupila Flora a zvedla Archerovi zápěstí. "Je mrtvý," zašeptala.
"To nemůže," namítal Shannow.
"Je mi to líto."
"Kde je Riggs?"
"Byl v poradní síni."
Shannow vyšel z pokoje, sešel dolů a vynořil se do slunečního světla, kde zatím Batik rozdělával jídlo mezi Vlčáky. Batik si všiml, jak se Shannow tváří, a připojil se k němu.
"Co se stalo?"
"Archer je mrtvý."
"Kam jdeš?"
"Pro Riggsa," prohlásil Shannow stručně a protáhl se kolem Batika.
"Počkej!" křikl Batik a popadl Shannowa za rameno. "Ten je můj!"
Shannow se obrátil. "Jakým právem?"
"Právem poezie, Shannowe. Utluču ho k smrti!"
Oba muži společně vstoupili do síně. Uvnitř byly tak dva tucty stolů a podél jedné stěny stál dlouhý bar. Vzadu seděli tři ozbrojení muži. Když se Shannow s Batikem pomalu blížili, dva z nich se zvedli a odsunuli se od třetího.
Ten odhodil stůl stranou a vstal. Riggs měl přes šest stop na výšku a byl hodně svalnatý. Obličej měl plochý a surový, oči malé a studené.
"Tak?" ucedil. "Co to bude?"
Batik podal Shannowovi revolver a neozbrojen přistoupil blíž.
"Musel ses zbláznit," vyjel Riggs. Batik mu zasadil drtivý pravý hák a Riggs se zapotácel a vyplivl krev. Souboj začal. Riggs byl těžší, ale Batik byl rychlejší a stihl zasadit víc ran. Přesto úderů, které každý z mužů musel vydržet, byly v Shannowových očích děsivé.
Riggs Batika sevrhl v medvědí oběti a zvedl ho ze země, ale Batik Riggsa dlaněmi udeřil přes uši a vykroutil se. Riggs Batikovi podrazil nohy a pak mu nohama napřed skočil na hlavu. Pekelník se odkulil stranou a vstal. Když se na něj Riggs vyřítl, Batik sklonil hlavu pod jeho levým hákem a řadou úderů zaútočil Riggsovi na břicho. Velký muž zachrčel a ucouvl a Batik ho následoval, přičemž Riggsa několikrát udeřil do brady. Oba muži byli celí zakrvácení a Batik měl košili na cáry. Riggs se ho pokusil stisknout, ale Batik ho otočil a hodil na zem. Větší muž přistál na obličeji, Batik mu skočil na záda a popadl ho za vlasy a za bradu.
"Řekni sbohem, Riggsi," zasyčel a zkroutil Riggsovi bradu nahoru a doprava. Když Riggsovi praskl vaz, Shannow sebou trhl. Batik se vyškřábal na nohy a došel k vedlejšímu stolu, kde se k němu připojil Shannow.
"Hrozně smrdíš," řekl Shannow, "a vypadáš ještě hůř!"
"Ty vždycky dovedeš člověka potěšit, právě když to nejvíc potřebuje."
Shannow se usmál. "Jsem rád, že jsi naživu, příteli."
"Víš, Shannowe, když jsi tenkrát spadl z toho srázu a my jsme s Archerem utekli těm lvům, mluvil o tobě. Tvrdil, že jsi chlap, co by pohnul i horou."
"Tak to se mýlil."
"Myslím, že ne. Říkal, že bys klidně přišel k hoře a začal ji zvedat kámen po kameni. Vůbec by ses nedíval na to, jak je velká."
"Možná."
"Jsem rád, že žil aspoň tak dlouho, aby tě viděl, jak sám útočíš na celý hrad. Určitě se mu to líbilo. Vykládal ti o siru Galahadovi?"
"Ano."
"A o tom, jak hledal svatý grál?"
"Ano. Co z toho?"
"Pořád ještě chceš zabít Abaddona?"
"To mám v úmyslu."

"Tak půjdu s tebou."

"Proč?" podivil se Shannow překvapeně.

"Při tom zvedání hor by se ti mohla hodit ruka navíc."

Ruth se vznášela nad bájnými paláci Atlantidy a úžasem otevírala oči nad pobořenými věžičkami a rozlámanými terasami. Ze svého místa těsně pod mraky dokonce viděla i to, jak se pod nánosem hlíny na zvlněné přerii rýsují široké silnice. Kolem středu města byla plochá, nezajímavá pustina, kde kdysi musela stát obydlí atlantské chudiny a kde domy zbudované z nekvalitního kamene už dávno rozemlel mocný Atlantský oceán. Jenomže teď se paláce z třpytivého mramoru opět leskly pod stříbrným měsícem.

Ruth napadlo, jaké asi město bývalo za časů své slávy, se stupňovitými zahradami a vinicemi, širokými cestami lemovanými sochami, se svými parky a stadiony. Severní část města zničilo po výbuchu sopky zemětřesení a teď se nad troskami zvedalo zubaté horské pohoří.

Ruth se pomaloučku snesla na otevřenou terasu před tenkou skořápkou plnou stínů, která kdysi bývala Pendarrikovým palácem. Všude rostla tráva a divoké býli a u vysoké zdi zakořenil strom, jeho kořeny připomínaly prsty kostlivce pátrající po něčem, čeho by se mohly na popraskaném mramoru zachytit.

Ruth se zastavila před deset stop vysokou sochou krále, kterého poznala i přes umělecky natočenou bradu a vysokou, peřím ozdobenou přilbici. Musel to být silný muž, příliš silný, aby si všiml svých slabostí dřív, než už bylo pozdě.

Na přilbici se usadil špaček a pak odlétl mezi mramorové sloupové civilizace, která se kdysi rozkládala od břehů Peru po zlaté doly v Cornwallu. Bájná země!

Ale dokonce i báje vymizí. Poněvadž Ruth věděla, že v nadcházejících stoletích její vlastní éra technologie a vesmírných cest bude brzy opředena mýty a pověstmi, kterým jen málokdo uvěří.

New York, Londýn, Paříž... všechna jména znamenající totéž jako pohádka o Atlantidě.

Pak se jednoho dne svět opět překotí a ti, kteří přežijí, zakopnou o sochu Svobody trčící z bahna, anebo o Big Ben, či o pyramidy. A budou se divit, stejně jako ona, co má budoucnost připraveno pro ně.

Ruth se zadívala na hory a zlatou loď ležící na černé čedičové skále pět set stop nad troskami.

Archa. Pokrytá rzí, ohromná a zvláštním způsobem krásná, ležela se zlomeným kylem na široké římse. Na délku měla tisíc stop a pracovali na ní strážci, ale Ruth se k nim nepřiblížila. Nechtěla mít nic společného se starým světem ani s vědomostmi tak žárlivě stráženy.

Vrátila se do Útočiště a do své komnaty. Jako vždycky, když měla zádušnou náladu, si vytvořila studovnu bez oken a dveří, osvětlenou pouze svíčkami, které neblíkaly.

Chvilí tu jen tak seděla a vzpomínala na Sama Archera. Tiše se pomodlila za jeho duši. Potom si zavolala Pendarrika.

Přišel skoro okamžitě a zastavil se u protější stěny, která se změnila v okno shlížející na Atlantidu v celé její kráse. Křivolakými ulicemi a na tržištích se hemžily davy lidí. Po hlavní třídě lemované sochami rachotily kočáry tažené bílými koňmi.

Ruth se k Pendarrikovi připojila. "Jako kdysi?" zeptala se.

"Jako teď," odvětil Pendarrik. "Je mnoho světů, které se s tím naším překrývají, a do nich vede mnoho bran. V posledních dnech předtím, než moji říši vypil oceán, jsem jimi svůj lid odvedl. Ale jsou tu i jiné brány, Ruth, které vedou do temnějších světů. Ty objevil Abaddon a je nutné je zavřít."

"Já je zavřu, jestli to zvládnu."

"Shannow je zavře, jestli přežije."

"A co mohu udělat já?"

"Už jsem vám to, paní, pověděl. Vydejte se labutí stezkou."

"Ještě nejsem připravená zemřít. Bojím se."

"Unesli Donnu Taybardovou. Její osadu zničili a zabili jí syna. Věřte mi, Ruth, jestli tu ženu obětují, brány se protrhnou. Světy ve světech budou vtaženy do sebe a bude následovat katastrofa v kosmickém měřítku."

"Jak by moje smrt mohla pomoci světu?"

"Přemýšlejte o tom, Ruth. Najdete odpověď."

Madden připravil hrob pro Ráchel a chlapce. Mrtvé položil vedle sebe a zakryl je žlutými a červenými lučními květy. Dlouho jen tak seděl u hrobu, protože neměl sil ani chuti ho zasypat. Robertovi sklouzla ruka na matčinu hrud' a Maddenovi to připadalo, jako by ji objímal. Robert byl vždycky matčin mazánek, a teď spolu budou ležet navěky.

Maddenovi se zamlžily oči a on se zahleděl na hory, připomínaje si radost, kterou cítil, když onoho prvního dne v Avalonu stál nedaleko tohoto místa. Ráchel drmolila cosi o tom, jak velký srub budou potřebovat, a chlapci si vyrazili do lesů nad údolím. Všechno bylo tenkrát mírumilovné a sen, který snil, pevný jako skály kolem nich.

Maddena stále ještě bolely rány, jež byl utřil, a pravou stranu obličeje měl ošklivě potlučenou, ale vstal, zvedl lopatu a pomalu hrob zasypal. Chtěl ho zakrýt dalšími květinami, ale byl příliš unavený, aby je ještě dokázal nasbírat, a tak se vrátil do srubu, aby se podíval na Griffina.

Griffin spal. Madden přiložil dříví do kamen a připravil bylinkový čaj. Usadil se v pohodlném křesle, zahleděl se na zaprášenou podlahu a v duchu se zatoulal zpátky k dobám, kdy se hádával s Ráchel a taky kdy se ona kvůli němu rozplakala. Zasloužila si toho tolik, co jí nikdy nemohl nabídnout, a ona s ním přesto vydržela kruté zimy i suchá léta, špatnou úrodu i nájezdy banditů. Byla to ona, kdo ho přesvědčil, aby se vydali za Griffinovým snem. Teď vozka nejspíš umíral a Madden zůstane sám v cizí zemi.

Madden usrkával čaj a vydal se k lůžku. Griffin měl nepravidelný a slabý tep. Ležel na břiše a Madden mu odstranil

obvazy, aby mohl prohlédnout rány. Právě když ho chtěl obrátit, všiml si vypoukliny, kterou měl Griffin na boku vedle nateklé purpurové podlitiny, a dotkl se jí prstem. Byla na pohmat tvrdá, a když trochu přitlačil, pohnula se. Madden vytáhl nůž a pečlivě nabroušeným ostřím snadno rozřízl kůži. Na prsty se mu vyřinula krev a do ruky mu spadla sploštělá kulka. Musela Griffina zasáhnout do žebra a pak se mu svezla na záda, kdežto Madden se bál, že Griffinovi skončila v břiše. Madden přešel na druhou stranu postele a prohlédl druhou ránu, kterou měl Griffin na zádech. Pěkně se hojila, ale po kulce nebylo ani stopy. Madden Griffinovi zašil rozříznutou kůži a vrátil se do křesla.

Vozka buď přežije, nebo zemře, a nebylo nic, co by pro něj mohl vousatý sedlák udělat. Madden něco pojedl, kousek slaniny a okoralý chléb a vyšel ze srubu. Na zemi všude kolem ležela těla, ale Madden si jich nevšímal a vydal se k úpatí hor. Tady až do soumraku trhal květiny, a když se vrátil k rovu, rozhodil květiny na čerstvě zrytou hlínu a klesl na kolena.

"Nevím, jestli tam jsi, Bože, nebo co musí člověk udělat, aby měl právo s tebou hovořit. Pořád mi říkali, že pro ty, kdo věří, tu je ráj, ale já tak trochu doufám, že tu je ráj i pro ty, kteří tě neznají. Ona nebyla špatná ženská, moje Ráchel. Nikdy nikomu neudělala nic zlého. A moji chlapci ani nežili dost dlouho na to, aby zjistili, co to zlo vlastně je. Takže bys třeba mohl přehlédnout to, že nebyli věřící, a stejně je tam pustit."

Pochop, pro sebe vůbec nic nežádám. Nemám moc času na Boha, co dovolí, aby se na jeho světě daly takovýhle věci. Žádám to pro ně, protože nechci myslet na to, že moje děvče je jenom potravou pro červy a podobnou havěť."

Bejvala by si zasloužila něco lepšího, Bože. A moji chlapci taky."

Zvedl se na nohy a obrátil se. U plotu vedle ohrady stála grošovaná kobylička Ethana Peacocka a Madden k ní pomalu došel, přičemž na ni hovořil tichým, laskavým hlasem. Kobylička zvedla uši a přišourala se k němu. Madden ji pohladil po krku a odvedl ji do ohrady. Když se začalo stílet, musela přiskočit hrazení.

Když se vrátil do srubu, byl už Griffin vzhůru.

"Jak se cítíš?" zeptal se Madden.

"Slabý jako jehně."

Madden připravil čerstvý čaj a pomohl Griffinovi sednout.

"Mrzí mě to, Jacobe. Já vás do toho přivedl."

"Na to už je pozdě, Corni. A nedávej vinu sobě, klidně to můžeš hodit za hlavu. Máme koně a zbraně. Hádám, že se za těma parchantama vydám a aspoň přivedu zpátky Donnu."

"Dej mi den, dva, a pojedu s tebou."

"Najdu ti koně," řekl Madden. "Musí jich tu být víc, co je Pekelníci nepochytali. Prohledám západní údolí. Nemáš chuť něco zakousnout?"

Madden zapálil dva olejové kahance a na mřížce od kamen připravil slaninu a poslední tři vejce. Když Griffin ucítil vůni smažené slaniny, uvědomil si, jak je vlastně hladový.

"Hádám, že bys to mohl přežít," poznamenal Madden, když se díval, jak do sebe vozka jídlo háže. "Nikdo, kdo má smrt na jazyku, by takhle nejedl."

"Já tedy rozhodně umírat nehodlám, Jacobe. Aspoň zatím ne."

"Proč to udělali, Corni? Proč nás napadli?"

"Nevím."

"Co tím získali? Museli jsme jich zabít pár stovek a jediný, co si vzali, byly pušky. Vůbec to nedává smysl. Není to, jako by chtěli zemí, prostě to bylo zabíjení jenom pro samotné zabíjení."

"Myslím, že pro lidi, jako jsou oni, žádné odpovědi neexistují," prohlásil Griffin. "Je to jako s bandity. Proč nehosподаři? Proč Daniel Cade a ostatní jemu podobní jezdí zemí, zabíjejí a pálí? Prostě jim nerozumíme, ani tomu, co je žene."

"Ale kvůli něčemu to přece udělat museli," trval na svém Madden. "Dokonce i Cade by namítal, že tím, že páchá zlo, něco získává... zásoby, peníze, zbraně."

"Nemá smysl se tím zabývat," řekl Griffin. "Jsou to, co jsou. Čisté zlo. Dřív nebo později jim to někdo vrátí."

"Už jsi někdy slyšel o vojsku, Corni? Nikdo je nezastaví."

"Vždycky se někdo najde, Jacobe. Dokonce i kdyby to mělo začít tebou a mnou."

"Dva zranění chlapi, jeden kůň a pár pistolí? Myslím, že tak je moc nepostrašíme."

"Uvidíme," řekl Griffin.

Grizzly našel v trouchnivějícím kmeni stromu úl, a když jeho mozek zasáhl útok Zélóty, byl právě naprosto zaneprázdněný tím, jak odtrhával dřevo. Šelma se bolestí a vztekem postavila na zadní, pak se postavila na všechny čtyři a vydala se k jihu, k domovu yeagerských mužů, ukrytému v hlubokém hvozdu.

Medvěd byl nepochybně vládcem vrchoviny, vážil přes tisíc liber a dokonce i lvi mu šli z cesty. Medvěd se moudře vyhýbal lovu na člověka a lovci z Yeager se ještě moudřeji vyhýbali jemu, protože bylo dobře známo, že medvěd dokáže zvládnout i kulku z muškety, jako by to bylo vosí píchnutí a nikdo se nechtěl dostat do střetu s raněným grizzlym.

Do úsvitu zbývala asi hodina, když medvěd dorazil do osady a neomylně zamířil ke srubu Daniela Cadea. Vylezl na verandu a přede dveřmi se zvedl na zadní. Pak máchl mocnými prackami dolů a ze dveří zůstaly jenom třísky.

Cade se probudil a vylezl z postele. Revolver, který sebral Pekelníkům, měl v pouzdře pověšený na sloupku u postele, a teď ho vytáhl. Medvěd vlezl do pokoje vedle ložnice a rozbil stůl. Když dorazil ke dveřím do ložnice, vyrazil je dovnitř. Lisa zaječela a Cade natáhl revolver a zamířil šelmě na hlavu. Zélóta, který už byl skoro u cíle, prchl z medvědivy mysli a vrátil se do vlastního těla v táboře před průsmykem.

Ve srubu zatím Cade chránil Lisu vlastním tělem a díval se, jak se medvěd staví na všechny čtyři a potřásá velkou

hlavou. Cade pomalu sáhl pro nádobu na polici u postele. V nádobě byly sladké sušenky, které den předtím napekla Lisa, a Cade hodil jednu sušenku na podlahu. Medvěd zavrčel a celý popletený začal couvat. Pak ucítil vůni sladkoučké sušenky. Nakonec sušenku olízl, sebral ji do tlamy a hlasitě ji chroupal. Cade mu hodil další sušenku a ještě jednu a grizzly se posadil.

"Vylez oknem," nařídil Cade Lise. "Ale pohybuješ se pomalu a nedovol, aby toho zatraceného medvěda nějaký pitomec zastřelil."

Lisa zvedla zástrčku a postavila se na postel. Medvěd si ji nevšímal, oči měl upřené na Cadea a na nádobu se sušenkami. Lisa vylezla ven a rozběhla se před dům, kde s puškami v rukou čekali Gambion, Peck a několik dalších.

"Daniel řekl, že toho medvěda nemáte zastřelit."

"A co tam, k čertu, dělá?" chtěl vědět Gambion.

"Krmí ho sušenkami."

"Proč taky nevyleze a nenechá nás, abychom ho zabili?" zeptal se Peck. Lisa rozhodila rukama a pokrčila rameny.

Cadeovi zatím zbývaly už jenom poslední čtyři sušenky. Cade se pomalu zvedl a jednu hodil za medvěda do místnosti za ložnici. Grizzly seděl a upřeně Cadea pozoroval.

Cade se zazubil. "Nic nebude, dokud si nevezmeš tamtu," prohlásil. Medvěd zabručel, ale Cade se začínal bavit. "Nemusíš se hned rozčilovat." Hodil za huňáče další sušenku a medvěd se konečně otočil a vydal se do pokoje. Cade ho následoval a třetí sušenku hodil do dveří. Medvěd se za ní vrhl a ocitl se tváří v tvář mužům venku. Ti se zděšeně rozprchli. Peck zvedl pušku a zamířil.

"Nestřílej!" křičela Lisa.

Medvěd dorazil na verandu. Náhlý hluk ho polekal a on se loudavě rozběhl do kopců. Na zápraží se objevil Cade.

"Co je to s vámi, lidi?" zeptal se. "To jste ještě nikdy neviděli medvěda?"

"To není legrace," prohlásil Gambion.

"To máš pravdu. Už mi zůstali jenom dvě sušenky."

Gambion vystoupil na verandu. "Myslím to vážně, Danieli. Medvědi jenom tak neslezou z kopců, aby se ti vloupali do domu. Není to přirozený. Nevím jak, ale určitě jsou za tím Pekelníci. Snažili se tě zabít."

"Já vím. Pojď dovnitř."

Cade se posadil u rozbitého stolu a Gambion si přitáhl židli.

"V průsmyku se pokusili o čelní útok a už vědí, že se to rovná sebevraždě," vykládal Cade. "Teď budou opatrnější. Prohledají krajinu na severu a na jihu a nebude trvat dlouho, než najdou Sadlerovu stezku a pak se dostanou za nás."

"To ti řekl Bůh?"

"Ani nemusel. Na to stačí zdravý rozum. Musíme tu stezku udržet. Poslal jsem na jih jezdce pro pomoc, ale nevím, jestli nějakou dostaneme. Chci, aby sis vzal třicet chlapů a Sadler udržel."

"Je to tam hodně otevřený, Danieli. Každý větší oddíl tamtudy projde."

"Možná budeš mít štěstí. Potřebuju jenom deset dní, abych všechny dostal do sweetwaterského údolí. Tam vede jenom jedna jediná cesta, a tu klidně udržíme třeba celý rok."

"Pokud budeme mít zásoby," namítl Gambion.

"Jednu věc po druhé. Máme dost jídla na pár měsíců, ale dochází nám střelivo. To zařídím já. Ale ty si vyber muže a udrž Sadler."

"Bude při mně Bůh, Danieli?"

"Bude s tebou stejně, jako je se mnou," slíbil Cade.

"To mi stačí."

"Dávej na sebe pozor, Eframe. A žádný hrdinství, nepotřebuju dalšího mučedníka. Potřebuju jenom deset dní! S trochou štěstí se tam dokonce ani nebude nic dít." Dolehla k nim ozvěna vzdálené střelby, ale ani jednoho muže to příliš nepolekalo. Pekelníci se každý den snažili nějak dostat přes průsmyk a vždycky byli s velkými ztrátami odrazeni.

"Měl bych radši jít," prohlásil Gambion.

"Evanson už je tam, taky Janus a Burgoyne, jsou to dobří chlapi."

"My všichni jsme dobří chlapi, Danieli."

"To máš zatraceně pravdu!"

Když Gambion odešel, Cade se oblékl a vyjel k okraji průsmyku, kde ležely na skaliscích čtyři mrtvoly Pekelníků. Cade sesedl a dokulhal k prvnímu obránci, mladíkovi jménem Deluth.

"Jak se vede, chlapče?"

"Docela dobře, pane Cade. Zkusili to jenom jednou a my jsme je zahnali. Museli jsme zasáhnout pět nebo šest dalších, ale odjeli."

"Kde je Williams?"

Deluth ukázal na římsu o nějakých čtyřicet stop dál.

"Dojdi pro něj. Myslím, že tam bych já nevyšplhal." Chlapec odložil pušku a rozběhl se podél skály. Kousek od něj dopadly kulky, ale on se pohyboval příliš rychle, takže ho pekelní ostřelovači nedokázali zachytit do mřídel. Cade zvedl hochovu pušku a vyslal ke zrádným obláčkům prachu na protější straně průsmyku kulku. Nic nezasáhl, ale aspoň odvedl pozornost Pekelníků od běžícího chlapce.

Po chvíli se to celé opakovalo, když vracejícího se Williamse přivítala ulička střel. Když se konečně dostal vedle Cadea, nevysoký, podsaditý pětáctýřicátník namáhavě dýchal.

"Co se děje, Danieli?"

"Stahuju všechny do Sweetwateru."

"Proč? Tady je udržíme, dokud nedohoří hvězdy."

Williams byl sedlák a horské pásmo znal jen omezeně. Většina lidí věřila, že Yeagerami se dá projít pouze tímto průsmykem.

"Dovnitř vede ještě jedna cesta. Říká se jí Sadlerova stezka, po jednom banditovi, který tamtudy projel tak před čtyřiceti nebo padesáti lety, začíná v takovém zarostlém údolí, a dokud nejsi těsně u něj, tak ji mineš. Vede celým pohorím až do Sweetwateru. Dřív nebo později na něj Pekelníci narazí a já nechci nic riskovat. Dostali by se za nás a nás není dost, abychom se udrželi na dvou místech."

Williams zaklel a odplivl si. "Jak víme, že to místo už nenašli?"

"Hlídáme ho. A stejně, hádám, že jak to jednou najdou, přestanou s těmi čelními útoky. To nám prozradí, že mají dojem, že jdou po něčem lepším."

"Co chceš, abych udělal?"

"Nic. Chci prostě, abys to věděl, pro případ, že bys nás viděl odjíždět a měl dojem, že jsme tě tu nechali."

"No, věřil bys tomu?" řekl Williams a ukázal někam za Cadea. Ten se otočil a uviděl, jak kousek od nich dřepí malá ramlička. "Ty to teda se zvířatama umíš, Danieli." Králík pohodil hlavou a odhopkal...

Ve stanech Pekelníků mladý válečník otevřel oči a zatvářil se vítězoslavně.

"Vede tam ještě jedna cesta," oznámil mladému důstojníkovi s jestřábí tváří vedle sebe. "Jmenuje se to Sadlerova stezka a začíná v zarostlém údolí, musí být někde na jihu. Vchod je zakrytý, ale vede do oblasti, která se jmenuje Sweetwater, a Cade se tam bude snažit dostat své lidi dřív, než tu cestu najdeme, abychom jim mohli vpadnout do zad."

"Dobrá práce, Shadiku. Oznámím to generálovi."

"To je jejich první chyba," řekl Shadik.

"Možná taky poslední. Hned nechám zastavit útoky."

"To ne, pane. Na to právě Cade čeká."

"Je tedy dost mazaný. Tak dobře."

Důstojník vyšel ze stanu a vypravil se k obydlí z bílého hedvábí a plátna. Před ním stáli dva strážní. Ti ho pozdravili a on se sehnul, aby mohl projít pod stanovou chlopní.

Uvnitř pracoval u stolu generál Abaal, o němž se tvrdilo, že je jedním z praprávnuků samotného Abaddona. O tuto poctu se hlásili mnozí, protože se to nedalo dokázat, ale Abaal mohl poukázat na zvláštní královskou přízeň, již se jeho rodina vždy těšila.

"Mám za to, Aliku, že pro mě máte nějaké dobré zprávy."

"Ano, generále."

"Ten medvěd ho zabil?"

"Ne, pane. Ten muž lhal. Zdá se, že šelmu opustil ve chvíli, kdy na ni Cade namířil revolver."

"A co udělal ten bandita? Poplácal medvěda po rameni a poslal ho pryč?"

"Nakrmil ho sladkými sušenkami, generále."

"Takže ta druhá zpráva by měla být lepší."

"Ten muž byl okamžitě popraven, ale jiný z mých bratří naši situaci, myslím, zvrátil. Do soutěsky vede ještě jedna cesta."

"A kde? Kde je ten průsmyk?"

"Je v zarostlém soutěsce, jsem přesvědčen, že na jih odsud. Minulý týden jsme to tam prohledávali, ale vchod do něj má být zakrytý. Tentokrát ho najdeme."

"Vezměte si tři sta mužů."

"Svěřujete mi velení? Děkuji, generále."

"Neděkujte mi, Aliku. Jestli neuspějete, zemřete. Jak dlouho bude Cadeovi trvat, než své lidi stáhne do toho Sweetwateru?"

"Tak týden, deset dní. Nejsem si jistý."

"Máte šest dní na to, abyste se dostal za něj. Pokud se do té doby nedostanete přes průsmyk, předejte velení Terbakovi a vezměte si život."

"Ano, generále. Nezklamu vás."

11. Kapitola

GAMBION DORAZIL DVĚ HODINY PO SETMĚNÍ a svým třiceti mužům řekl, aby se utábořili bez ohně, zatímco sám prohledal vstup na Sadlerovu stezku. Vzal s sebou Januse a Evansona, Burgoynea nechal, aby vybral nejlepší místo pro tábor. Janusovi bylo něco přes dvacet let, byl plavovlasý a štíhlý, kdežto Evanson byl asi o deset let starší a začínal zvolna tloustnout. Starší muž vypadal mírně a Gambion mu nevěřil, ale mladší Janus v něčem připomínal orla, pohled měl pronikavý a tvářil se sebejistě.

"Dorazili sem asi tak před šesti dny," oznamoval Janus, "ale vchod do průsmyku nenašli. Byli jsme připraveni a jich bylo jenom deset. Mohli jsme je tehdy zastavit. Pochybuju, že se ještě vrátí."

"Když mě sem Cade poslal, tak se jistě vrátí," prohlásil Gambion. "To se klidně vsaďte."

"Bylo to poselství z nebes?" zeptal se Evanson.

"Cade říká, že ne, ale já už si nejsem jistý." Vyprávěl jim o medvědovi, který vrazil do Cadeova srubu a odešel jenom se sušenkami.

"A tys to viděl?" divil se Janus.

"Jako že tu stojím," odtušil Gambion. Klůčkem si otřel lesklou pleš. "Zatraceně, ale že je tu horko."

"Od těch bílých skal se odráží slunce, zvlášť za soumraku. Za chvíli bude docela slušná zima," řekl Janus. "Muži můžou zapálit oheň, z průsmyku ho nikdo neuvidí."

"No, vy tři se můžete vrátit do Yeager," řekl Gambion. "Určitě rádi uvidíte své příbuzný."

"Oni můžou jít," prohlásil Janus. "Já tu zůstanu. Znáám to tady."

"To rád slyším."

"Jestli teda můžu, tak já jdu," ozval se Evanson a Gambion kývl a okamžitě ho pustil z hlavy.

Janus si velkého muže pozorně prohlížel, neunikla mu jeho kočičí chůze a jistota, s jakou se pohyboval.

"Na co tak zíráš?" zeptal se Gambion, když si všiml jeho nepřátelství.

"Dívám se na chlapa, co vyháněl lidi z jejich statků," řekl Janus bezvýrazným hlasem. "A rád bych věděl, proč si tě Bůh vybral."

"Protože jsem tam byl, synku," zazubil se Gambion. "S Pekelníkama nemůžeš bojovat pluhem, a tohle je práce pro chlapy, co umí zacházet se zbraněma."

"Možná," připustil pochybovačně Janus.

"Nemusíš mě mít rád, chlapče. Jenom mi stůj po boku."

"To se nemusíš bát," ucedil Janus. "Zůstanu jako každý chlap."

"To vím, Janusi, já lidi umím ocenit. Teď mi ukaž palebný pole."

Spolu se vydali dolů po úzkém svahu vedoucím ke skalní rozsedlině. Úrodná plošina pod ní se od hory nálevkovitě rozšiřovala dolů do údolí. Jakmile prošli rozsedlinou, Gambion se ohlédl zpátky a vchod do soutěsky skoro zmizel.

"Hory jsou tu mladé," vykládal Janus, "možná jsou sopečného původu, a tu rozsedlinu vytvořila tekoucí láva."

"Jenom pár chlapů ji dokáže udržet docela dlouho," utrousil v odpověď Gambion.

"Záleží na tom, jak moc ji bude chtít nepřítel dobýt."

"Co tím myslíš?"

"No, jestli zaútočí, můžou tou dírou projet za pár vteřin. Pár jich zabijeme v křížové palbě, ale jak se jednou dostanou skrz, můžou se roztáhnout a obklíčit nás."

"Tak je prostě nenecháme projet skrz," prohlásil Gambion.

"To se snadno řekne."

"Synku, my nemáme na vybranou. Daniel potřebuje deset dní, aby všechny lidi stáhl do Sweetwateru. Řekl mi deset dní a já mu to slíbil. A deset dní taky dostane."

"Tak to radši doufěj, že nás nenajdou," řekl Janus.

"Ať se stane cokoliv, bude to boží vůle."

"Vážně? No, já v Boha nevěřím."

"Ani po tom, cos viděl?" užasl Gambion.

"A co jsem viděl? Tlupu banditů a spoustu umírajících. Kdyby ti to, Gambione, nevadilo, tak já budu radši věřit tady týhle pušce a Bůh pak může Pekelníky držet z cesty."

Mladý muž odkráčel zpátky do tábora a nařídil Burgoyneovi, aby hlídal průsmyk. Burgoyne odmítl říka, že se vrátí do Yeager, a Janus se obrátil na Gambiona.

"A z tvých mužů, na koho se můžu spolehnout, že neusne?"

"Pecku!" zavolal Gambion. "Vezmi si první hlídku a já tě po čtyřech hodinách vystřídám."

"Proč já?"

"Protože jsem ti to nařídil, ty čubčí synu."

"To teda máte skvělou disciplínu," prohodil Janus, posadil se a zabalil se do pokrývek.

"Hni sebou, Pecku!"

"Už jdu."

"A neusni. Daniel se na nás spolíhá."

"Slyším"

"Myslím to vážně, Pecku."

"Trochu mi věř, Eframe."

Gambion ležel v pokrývkách asi dvě hodiny, ale nemohl usnout. Nakonec vstal a vydal se k průsmyku, kde našel Pecka spát stočeného do klubička mezi dvěma balvany. Popadl ho za límec a zvedl ho. Udeřil ho přes ústa a vyrazil mu dva přední zuby. Ještě tři rány a Peck omdlel. Tvář měl celou oteklou a zakrvácenou. Gambion mu sebral pušku i pistoli, sedl si a hlídal, dokud nad plání nezačalo svítat.

Když vyšlo slunce, připojil se tam k němu Janus. Zůstal stát a díval se na nehybného Pecka.

"Hluboký spánek?" zeptal se.

"Drž hubu, Janusi. Nemám na to náladu."

"Uklidni se, dlouháne. Běž si trochu odpočinout. Budu pár hodin hlídat."

"Jsem v pořádku. Já toho stejně moc nenaspím."

"Stejně běž. Jestli přijdou, během těch nutnejch 'deseti dní', nebude na odpočívání moc času."

Gambion musel uznat, že má Janus pravdu a že už je unavený až do morku kostí. Podal Janusovi Peckovu pušku a pistoli, přehodil si bezvědomého Pecka přes rameno a beze slova odešel.

Janus zůstal, kde byl, a díval se, jak se v dálce na pláni pase stádo antilop. Napadlo ho, jaký tu vládne klid, až si skoro neumí představit válku s rozpálenými hlavními pušek a náhlou smrtí. Když Pekelníci zaútočili, právě pracoval na statku svého otce, a jeho otec šel k zemi téměř okamžitě. Ustřelili mu hlavu. Janusova matka následovala jeho otce, když vyběhla z domu. Pak Janus sebral otcovu pušku, jednorannou mušketu a složil prvního jezdce. Ten se zhroutil na zem.

Janus pak pustil pušku, a jak se kůň řítí kolem, popadl sedlovou hrušku a vyhoupl se koni na hřbet. Odcválal přes pole a kolem uší mu hvízdaly kulky. Kůň dostal dva zásahy, ale než pod Janusem umřel, byli už v lese a z dostřelu.

Nyní, když byl sám, ani nedokázal uvažovat o budoucnosti. Chtěl se oženit se Susan McGravenovou, ale ona i celá její rodina byli mrtví, aspoň mu to říkali. Zabili je ti stejní nájezdníci, kteří přepadli jejich statek. Každý, koho znal, byl pryč, každý, koho miloval, byl mrtev.

Janusovi bylo devatenáct, i když vypadal starší, a před sebou neviděl žádnou budoucnost, mohl pouze zabíjet Pekelníky, nebo být Pekelníky zabít. Danielu Cadeovi ani jeho viděním nevěřil. To málo, co o bibli a jejím učení věděl, mu bránilo Cadeovi důvěřovat. Použil by Bůh člověka jako je on, vraha a zloděje? Janus o tom pochyboval. Jenomže o Bohu pochyboval taky. Takže co ty víš, Janusi, ptal se sám sebe?

O dvě hodiny později ho vystřídal jakýsi mrzutý mladík a Janus přes hřeben odešel do tábora. Cestou prošel kolem tuctu chlapů, kteří hloubili přes stezku široký příkop a před něj sypali zeminu. Všiml si, že to celé řídí Gambion, a tak k němu došel.

"Co to má být?"

"Jestli se dostanou přes průsmyk, pojedou rychle. Tohle by mělo oddělit muže od chlapců."

"To je pravda, ale tady není kam utýct. Jestli je nezastavíš tam, tady tě rozsekají na kusy."

"Neposlali mě sem, abych utíkal, Janusi," odtušil Gambion a obrátil se k příkopu zády.

"Proč tohle děláš?"

"Proč myslíš?"

"Nemám tušení, Gambione."

"No já ti to vysvětlit nemůžu."

"Chci říct, co z toho budeš mít?"

Gambion se opřel o lopatu a v tvrdých rysech se mu zračilo napětí. Poškrábal se na temeni a na chvíli se zamyslel. "Připojil jsem se ke Cadeovi před spoustou let a nikdy jsem moc nepřemýšlel o tom, co jsme zač. Pak ke Cadeovi promluvil Bůh a já jsem si uvědomil, že není pozdě se ještě změnit. Nikdy není pozdě. Ted' jsem součástí božího vojska a neustoupím. Ani kvůli plenění, ani pro bartáty, ani kvůli těm zatraceným Pekelníkům. Daniel řekl, že tu máme zůstat, takže tady zůstanu. Můžou sem poslat lidi, dravou zvěř či demony, ale přes Eframa Gambiona neprojdou, ne, dokud v tomhle těle bude aspoň jiskřička života. Už je ti to jasný, sedláku?"

"Je mi to jasný, Eframe, ale můžu ti něco navrhnout?"

"Ovšem."

"Vykopej tamhle druhý příkop a dej do něj pár chlapů. Tak, když se dostanou přes tebe, můžou tě krýt, dokud se nestáhneš."

Gambion se podíval, kam Janus ukazoval, a všiml si přirozené skalní stěny, před níž rostlo houští, asi dvacet stop nad jejich současným postavením.

"Máš dobrý oko, synku. Uděláme to."

"Jak se má ten váš chlapík, Peck?"

Gambion pokrčil rameny. "Vrhl se na mě a umřel. Takovej je holt život."

"V božím vojsku není snadnej život, Eframe."

"Ani zdaleka ne. Na křiklouny nemáme čas."

"Vadilo by ti, kdybych si trochu dáchnul?"

"Jen si posluž."

Janus je nechal pracovat a vydal se dál. Měl hlad, a tak než se uložil do pokrývek, snědl trochu sušeného ovoce.

Den minul bez vyrušení, ale těsně před polednem druhého dne vjely do soutěsky tři stovky pekelných jezdců. Muž na hlídce, mladík jménem Gibson, se rozběhl pro Gambiona. Janus šel s ním.

"Oni nejsou jenom na výzvědáč, poznámenal Janus. "Něco hledají."

"Souhlasím," zamumlal Gambion. "Nechám muže nastoupit."

"Jak je chceš rozmístit?"

"Patnáct do zákopů, zbytek s náma tady."

"Můžu něco?"

"Jen do toho."

"Nebudou se snažit rovnou zaútočit a poprvý nejspíš vjedou dovnitř pomalu. Postav všechny chlapy ke vchodu do soutěsky, tak je zasáhneme hodně tvrdě. Příště necháme muže v zákopech pro chvíli, až se do toho Pekelníci opravdu pořádně obují."

Gambion si chvíli hryzal ret a pak kývl. "Zní to rozumně."

Rozestavil muže rovnoměrně kolem průsmyku a nařídil jim, aby nestříleli, dokud nevystřelí on, ale pak aby se do toho dali, jako by už nemělo být zítřka. Pak se vrátil, a jak se Pekelníci blížili k soutěsce, dřep si vedle Januse.

Do hodiny zvěd objevil rozsedlinu a projel jí skrz, zatímco hlavní oddíl jezdců čekal před ní. Když jezdec v tmavé zbroji vyjížděl do prvního kopce, yeagerští muži se drželi při zemi. Pokud by zvěd jel ještě dál, dostal by se na dohled zákopů, ale on se zastavil a sundal si přilbici. Byl ještě mladý, asi stejně starý jako Janus, a z místa, kde ležel, Gambion viděl, že má modré oči. Jezdec obrátil koně a odjel zpátky k soutěsce. Pekelníci se vydali dál. Gambion zasunul náboj do komory a vyčkával. V ústech mu vyschlo. Vedle něj si Janus opřel pažbu pušky o rameno, zhluboka se nadechl a přinutil se ke klidu. Když byla polovina jezdců uvnitř, Gambion zahlédl jejich velitele a natáhl kohoutek.

"Ještě ne," pošeptal mu Janus a Gambion ztuhl. Pekelníci jeli dál a Gambion zaslechl, jak se někteří jezdcí smějí. Zřejmě si vykládali nějaký vtip.

"Ted'," řekl Janus. Gambiona uhodila pažba pušky do ramene. Potom už klečel a nepřetržitě střílel do řad nepřátel na

vzpínajících se a vyhazujících koních. Průsmyk ožil střelbou a jezdci byli jeden po druhém sestřelováni ze sedel. Koně se se sténáním hroutili na zem a Pekelníci se obraceli a cválali z průsmyku. Následovaly je další salvy, a pak nastalo ticho. Gambion se zvedl, aby se mohl rozběhnout dolů, ale Janus ho popadl za ruku. "Všichni nejsou mrtví. Zadrž své chlapy."

"Zpátky na místa!" zařval Gambion.

Většina mužů ho uposlechla, jenom jeden mladíček, který si rozkazu nevšímal, se rozběhl dolů ze svahu. Jeden z padlých Pekelníků se překulil a zblízka vystřelil z pistole a mladíček se na místě zastavil a popadl se za břicho. Druhá kulka mu roztržila hlavu. Janus zvedl ručnici a Pekelníka zabil.

Venku před průsmykem zatím Alik seřadil své muže. Věděl, že by je měl rovnou odvést zpátky, ale hryzal ho strach a on znejistěl. Nechtěl riskovat další jatka.

"Kolik padlých?" zeptal se svého zástupce Terbaka.

Muž proklusal kolem seřazených jezdců a za chvíli se vrátil. "Padesát devět, pane."

"Půjďme pěšky."

"Se vši úctou, pane, při útoku na koních bychom se přes ně mohli dostat."

"Řekl jsem pěšky."

"Ano, pane."

Muži sesedli a spoutali koně.

Z průsmyku je sledoval Janus a zamračil se.

"Vracejí se," oznámil, "ale bez koní."

"Co mají za lubem?" zeptal se Gambion.

"Nejspíš chtějí zajistit vchod a pomalu nás zatlačit dozadu."

"Můžou to udělat?"

"Je to možné, ale nepravděpodobné. Převeď muže naproti tak o třicet kroků doprava." Gambion křikl rozkazy a muži se přesunuli na místa.

"Co teď?"

"Teď budeme čekat a vezmeme jich sebou tolik, kolik to jenom půjde. Jestli mají trochu rozumu, počkají, dokud se nesetmí. Nemyslím si ale, že by to udělali."

První Pekelník dorazil do rozsedliny a rozběhl se ke skalám.. Nedostal se tam.

Gambion se přesunul k Janusovi a vyčkávavě se na něj zadíval. Mladý muž v té chvíli poznal, že na něj přešlo velení, a lítostivě se zazubil.

"Požádej toho svého Boha o bezmračnou noc," podotkl.

"To udělám. Ale co jestli to nevyjde?"

"Bude tu muset někdo zůstat, někdo, kdo má dobrý uši."

"Udělám to."

"Ty jsi velitel, ty to nemůžeš udělat."

"Tady velíš ty, Janusi. Já nejsem takovej zabeďněnec, aby mi to nedošlo."

"Jenomže tvoji muži to nevědí. Pošli někoho jiného."

"V pořádku. Myslíš, že se dneska ještě vrátí?"

"Určitě to nebudou myslet vážně. Myslím, že jsme měli štěstí, Eframe. Myslím, že ten, co jim velí, je zbabělec."

"Ty říkáš tomu, že oni jsou v přesile deset na jednoho, mít štěstí?"

"Teď je to jenom osm na jednoho a ano, říkám tomu mít štěstí. Kdyby zaútočili na koních, mohli se přes nás dostat, a teď už by byli na cestě do Yeager."

"No, ty zaříd, aby je to nenapadlo, synku, a já ti budu nadosmrti dlužnej."

"Udělám, co budu moci, dlouháne."

Druhého dne cesty z Castlemine našli horské sedlo, díky němuž mohli zamířit k západu. Shannow s Batikem se ocitli v chladném údolí lemovaném smrky a borovicemi.

Zastavili se na břehu jezera pod vysokými horskými štíty a napojili koně. Shannow od chvíle, kdy pohřbili Archera, mluvil jen málo a Batik se mu nevnucoval.

Odpoledne už dosti pokročilo, když si Batik všiml, jak se k nim od západu blíží jakýsi jezdec. Vstal a před zapadajícím sluncem si zastínil oči. Když se jezdec přiblížil, Batik šokovaně rozšířil oči.

"Shannowe!"

"Vidím ho."

"Je to Archer."

"To není možné."

Jezdec se přiblížil a sklouzl ze sedla. Byl to černoš, přes šest stop vysoký, a na sobě měl podobnou šedou košili, jako nosíval Archer.

"Dobré odpoledne, pánové," řekl. "Mám za to, že vy jste Shannow."

"Ano. Tohle je Batik."

"Rád vás vidím. Já se jmenuji Lewis, Jonathan Lewis. Poslali mě, abych vás přivedl."

"Kam?" chtěl vědět Batik.

"K arše," odpověděl nově příchozí.

"Ty jsi jeden ze strážců?" zeptal se zbytečně Batik.

"To vskutku jsem."

"Archer je mrtvý," ozval se Shannow, "ale to vy víte."

"Ano, pane Shannowe. Vy jste mu však odchod velice usnadnil, za což vám jsme vděční. Byl to dobrý člověk."

"Vidím, že jste ozbrojený," poznamenal Batik ukazujíc na třásněmi zdobenou pochvu, kterou měl Lewis u pasu.

"Ano. Samuel nikdy neviděl smysl..." Větu nemusel dokončovat. "Půjdeme?"

Následovali Lewise přes dvě hodiny a zabořili do široké soutěsky v černé čedičové skále.

Před nimi leželo další město v troskách. Bylo větší než to předchozí, které našli předtím, než se setkali s Archerem. Jenomže to nebylo město, co Shannowovi vyrazilo dech. Pět set stop nad mramorovými troskami ležela zlatá loď, zářící ve skomírajícím slunečním světle.

"To je opravdu archa?" zašeptal Shannow.

"Ne, pane Shannowe," řekl Lewis, "i když ji za to mnozí pokládají, a my je z tohoto omylu většinou nevyvádíme."

Trojice vjela až na zbořeníště, sledujíc dlážděnou ulici k úpatí hory. Tady Lewis sesedl a kývl na ostatní, aby ho následovali. Zavedl koně ke skále a zastavil se, aby mohl otočit malou páčkou zabudovanou do kamene. Část čela skály se odsunula do strany, takže se objevily hranaté dveře sedm stop vysoké a dvanáct široké. Lewis vstoupil a Shannow s Batikem za ním zavedli dovnitř své koně. V tunelu čekali dva muži. Vzali si koně a Lewis zavedl Shannowa s Batikem k ocelovým dveřím, které otevřel. Za nimi se objevila malá místnost, tak čtyři čtvereční stopy a sedm stop vysoká. Když trojice mužů vstoupila, dveře se tiše zavřely.

"Dvacáté podlaží," oznámil Lewis a místnost se otřásla.

"Co se to tu děje?" zeptal se poplašeně Batik.

"Počkejte chvíli, Batiku. Všechno bude v pořádku."

Dveře se opět otevřely, tentokrát do jasně osvětlené chodby, a Shannow vystoupil. Světlo tu bylo jasnější než venku za pravého poledne, a přesto tu nebyla okna. Na stěnách byly umístěny svítící trubice. Když Shannow natáhl ruku a jedné trubice se dotkl, byla trochu teplá.

"Na tolik kouzel musíte mít hodně Kamenů," poznamenal Shannow.

"To vskutku máme, pane Shannowe. Pojdte za mnou."

Otevřely se před nimi další dveře a tři muži vstoupili do kulaté místnosti, uprostřed níž stál bílý stůl ve tvaru měsíčního srpku. Za stolem seděl jakýsi bělovlasý muž, jenž nyní vstal a usmál se na přichozí. Měl přes šest stop, pleť měl nazlátlou a oči šikmé a tmavé. Vlasy měl dlouhé a připomínaly lví hřívu.

Lewis se uklonil. "Můj pane Sarento, tyto muži by se s vámi rádi setkali."

Sarento obešel stůl a přistoupil k Shannowovi.

"Vítejte, přátelé. Pro své hříchy jsem tu vůdcem a nesmírně mne těší, že vás mohu přivítat. Lewisi, sežeňte pro mě hosty židle."

Když se Batik a Shannow posadili, Lewis se vydal shánět nějaké občerstvení a Sarento se opřel o stůl a promluvil. "Jste skvělý muž, pane Shannowe. Sledoval jsem vaše pozoruhodné činy po celá léta. Zkrotil jste Allion, uštvál jste banditu Garetha, záutočil jste na Pekelníky a teď jste osvobodil Castlemine. Existuje něco, co by vás dokázalo zastavit?"

"Měl jsem prostě štěstí."

"Štěstěna stojí při rolyndech, pane Shannowe. Už jste se s tím jménem setkal?"

"Myslím, že se o něm zmiňoval Archer."

"Ach ano, drahý Samuel... ani neumím vypovědět, jak velice mne jeho smrt sklíčila. On byl víc než kdo jiný zodpovědný za rozšiřování vědomostí strážců. Ale mluvil jsem o rolyndech. Atlant'ané byli úžasná rasa. Zvládli záhady, které naše starší matou ještě o osm tisíc let později. Oni byli otci magie a rozuměli darům, kterými byli lidé obdařeni. Někteří uměli léčit, jiní pěstovali rostliny. Ještě další vyučovali. Ale rolyndové byli něco zvláštního, protože měli štěstí. Nosili si štěstí jako talisman, osobního bůžka, který zakročil, kdykoliv toho bylo potřeba. A rolyndští válečníci to potřebovali často. Válečníci jako vy, pane Shannowe, kteří nějak dokázali zaslechnout plížícího se vraha, jak se k nim kradle uprostřed bouře. Atlant'ané věřili, že ten dar je spojen s odvahou. Možná je. Ale ať už je jeho původ jakýkoliv, vy ho máte, pane."

Vrátil se Lewis a každého z mužů obsloužil číší vína. Pak postavil džbáněk na stůl a odešel z místnosti.

"Máte tu velkou moc," řekl Shannow.

"To vskutku máme, pane. Se znalostmi přichází i moc, a my tu strážíme tajemství starého světa."

"Taky ale máte Kameny."

"Kam tím míříte?"

"Když jste tak mocní, proč Pekelníky nezastavíte sami?"

"My nejsme šťouralové, pane Shannowe, i když se snažíme tento svět vést už po tři sta let. Muži jako kněz John Taybard a muž, kterého jste znal jako Karitase, byli vysláni odsud, aby vzdělávali lidi na tomto kontinentě, aby je vedli k pochopení toho, co jsou a odkud přicházejí. Já nemám žádné vojáky, a i kdybych nějaké měl, nemám žádné Bohem seslané právo měnit osud Pekelníků. Na druhou stranu, pokud je bitva nevyrovnaná, jsem ochoten vám pomoci."

"Jak?"

"Mohu vám dát zbraně pro Daniela Cadea."

"Jak mi to pomůže zabít Abaddona?"

"Pomůže vám to udělat víc. Pomůže vám to ho porazit."

Shannow se Sarentovi zadíval do tmavých očí a neřikal nic.

"Jaké zbraně?" ozval se Batik.

Sarento kývl na jednoho ze svých mužů, který otevřel dveře skryté v protější stěně, a za nimi se objevila střelnice. Na protějším konci v první střelecké dráze stála dřevěná socha přioděná pekelným brněním. Sarento vešel na střelnici,

zvedl objemnou černou zbraň dlouhou skoro tři stopy a podal ji Batikovi. "Natáhněte závěr na levé straně a pak namířte, ale držte to pevně, jinak byste se mohl dočkat nepříjemného překvapení."

Batik natáhl závěr a stiskl kohoutek. Rachot výstřelu je na chvíli zcela ohlušil a socha zmizela, horní část byla úplně rozstřílená. Batik zbraň jemně odložil.

"Pět set kulek za minutu rychlostí tři tisíce mil za hodinu," vykládal Sarento. "Úplně stačí, aby člověka zasáhla jediná kulka do nohy, a díky hydraulickému šoku mu odteče krev ze srdce, a to ho zabije. S deseti takovými zbraněmi můžete zničit celé vojsko a já vám jich dám padesát."

"Promyslíš si to," slíbil Shannow.

"Co je na tom k promýšlení," hádal se Batik. "Můžeme s tím odsud odjet a ve dvou přepadnout Babylon."

"Možná. Ale jsem unavený. Můžu si tu někde odpočinout?" zeptal se Shannow Sarenta.

"Ovšem," zněla odpověď a Sarento otevřel dveře, kterými vstoupil Lewis. "Ukažte našim hostům, kde se mohou ubytovat. Uvidíme se zase zítra."

Strážce je odvedl na jiné podlaží do pokoje ve tvaru T, kde stála dvě lůžka, stůl, čtyři židle a ze širokého okna bylo vidět na třpytící se jezero. Shannow přistoupil k oknu a pokusil se je otevřít, ale zámek se ani nepohnul.

"Nejde to otevřít, pane Shannowe, to vlastně vůbec není okno, ale světelný obrázek, říkáme tomu náladová vyhlídka." Lewis došel k číselníku na stěně a zatočil jím. Výhled potemněl, sounrak postupně přešel v noc zalitou měsíčním světlem. "Nastavte si to, jak se vám to bude líbit. Nechám vám poslat jídlo."

Jakmile strážce odešel, Shannow se natáhl na první postel a hlavu si podložil rukama.

"Co tě trápí, Shannowe?" vyptával se Batik.

"Nic. Jsem jenom unavený."

"Ale ty zbraně... Dokonce i tvůj Bůh by musel hodně zapracovat, aby přišel s lepším zázrakem."

"Tebe je snadné potěšit, Batiku. Teď mě nech přemýšlet."

Batik pokrčil rameny a přecházel po pokoji, dokud se Lewis nevrátil s jídlem. Pro Batika přinesl velký kus masa a zeleninu. Pro Shannowa tu byl sýr a černý chléb. Když dojedli, Lewis se zvedl k odchodu.

"Je tu někde voda?" zeptal se Shannow. "Rád bych se opláchl."

"Bože, jak je to ode mne hloupé," vyjekl strážce. "Podívejte se támhle." Jak mluvil, odsunul stranou zadní stěnu s obrazem a za ní byla skleněná krychle. Lewis sáhl dovnitř a stiskl knoflík, načež z hubice ve zdi vytryskla teplá voda. "Mýdlo a ručníky jsou tady," řekl Lewis a otevřel zásuvku ve stěně.

"Děkuju. Tohle místo je jako palác."

"Bylo zbudováno podle plánů, které přežily Pád."

"Copak tohle místo postavili strážci?"

"V jistém smyslu, pane Shannowe. Použili jsme Kameny, abychom znovu vytvořili kouzla našich předků."

"Kde jsme teď?"

"Jste ve skořápce archy. Když jsme ovládli Sipstrassi, přestavěli jsme vnitřek, aby se tu mohla naše společnost usadit. Myslím, že tomu jsou asi tak tři století. Od té doby se prováděly ještě nějaké další úpravy."

Shannow ze sklenice usrkával čisté víno. Byl utahaný jako kotě, ale potřeboval se toho ještě tolik dozvědět.

"Nikdy jsem neměl možnost si s Archerem pořádně popovídat o tom, co vlastně strážíte. Nemohl byste mi to, prosím, objasnit?"

"Ale zajisté."

Naše společenství existuje proto, abychom sbírali a hromadili tajemství z doby před Pádem v naději, že je jednoho dne budeme moci opět vyjevit. Máme tu knihovnu, v níž je přes třicet tisíc svazků, většinou jsou to knihy o technice. Ale máme tu i čtyři tisíce klasických děl v jedenácti jazycích."

"Jak byste mohli přivést zpátky minulost?" podivil se Batik.

"To je otázka pro Sarenta, ne pro vojáka."

"A vy věříte, že můžete přivést zpátky civilizaci zbraněmi, které dokážou v minutě zabít pět set lidí?" ozval se tiše Shannow.

"Člověk je vynalézavé zvíře, pane Shannowe. Jakoukoliv smrtící zbraň lze vylepšit. Copak byste ty zbraně neměl raději vy než Pekelníci? Dříve nebo později je jejich zbrojiri vylepší."

"Kolik vás tady je celkem?"

"Osm set včetně žen a dětí. Jsme poměrně stabilní společenství. Zítra vás tady provedu. Třeba byste se chtěli setkat s Amazigou Archerovou, bude to sice bolestné, ale já vím, že ona chce slyšet o tom, jak její manžel prožil poslední hodiny svého života."

"Nakonec mluvil o ní," poznamenal Shannow.

"Mohli byste být tak laskaví a povědět jí o tom."

"Jistě. Byli jste s Archerem přátelé?"

"Sama měli rádi skoro všichni. Ano, byli jsme přátelé."

"Jeho Kámen zčernal," řekl Batik. "Byl velice malý."

"On ho vždycky používal přespříliš. Zacházel s ním jako s kouzelnou hračkou. Bude mi chybět," vykládal Lewis se zřejmou lítostí.

"On byl jediný strážce, který měl rád Atlantidu?" zeptal se Shannow.

"V podstatě ano, totiž on a Sarento."

"Zajímavý člověk, ten Sarento. Jak je starý?"

"Těsně přes dvě stě osmdesát let, pane Shannowe. Je velice nadaný."

"A vy, pane Lewisi? Kolik je vám let?"

"Šedesát sedm. Samu Archerovi bylo devadesát osm. Kameny jsou úžasné věcičky."

"To opravdu jsou. Asi si teď zdřímnu. Děkuju, že jste mi odpověděl na mé otázky."

"Bylo mi potěšením. Hezké sny."

"Ještě jednu otázku. Poslední."

"Poslužte si."

"Tvoří vám Kameny i jídlo?"

"Kdysi tomu tak bývalo, pane Shannowe, ale teď jejich sílu potřebujeme na jiné, důležitější věci. Chováme si teď slušné stádo krav a ovcí a pěstujeme si většinu zeleniny."

"Ještě jednou vám děkuju."

"Není zač."

Shannow ležel vzhůru ještě dlouho poté, co Batik usnul. Náladové okno bylo nastaveno na měsíční svit a Shannow se díval, jak se po obloze honí mraky, ten stejný mrak pořád dokola s neúnavnou pravidelností. Shannow zavřel oči a znovu uviděl zničenou sochu. Představil si, jak tam leží skutečný člověk s vnitřnostmi všude kolem a rozdrčenými žebry.

Kdyby byl Karitas měl takové zbraně, Pekelníci by jeho vesnici nikdy nezničili a mladá Kuropet by byla ještě naživu.

Shannow se převálil na břicho, ale spánek se mu vyhýbal i přes to, že lůžko bylo měkké. Shannow byl napjatý a neklidný. Shodil nohy z postele a přešel k vodní krychli, vstoupil do mělké vany a pustil sprchu. Na táčku po své pravici měl kostku voňavého mýdla, a tak se vydrhl a vychutnával teplou vodu. Vytřel se dosucha a vrátil se k náladovému oknu. Z náhlého popudu přepnul okno na den a díval se, jak se na oblohu vyhoupllo slunce.

Sedl si ke stolu a nalil si sklenici vody. Celý život byl zároveň lovcem i pronásledovaným a důvěřoval svým instinktům. Jeho vnitřní neklid muselo něco způsobit a Shannow byl odhodlán zjistit, co to je, dřív, než se zase setká se Sarentem.

Sarento. Ten chlap se mu nelíbil, ale to nebyl důvod, aby ho posuzoval tvrdě. Shannowovi se líbil málokdo... a vůdce strážců byl dost slušný. Přesto, co říkal, se ho Archerova smrt příliš nedotkla, jenže ten člověk byl jenom stoupenec, a Shannow věděl, že city lidí, které svět považuje za velikány, bývají zřídka hluboké.

Shannow se uvolnil. Když byl na lovu, používal periferní vidění, aby zachytil pohyb, a to stejné dělal s problémy. Dívat se na ně zpřímá často mátlu perspektivu. Nechal své myšlenky se toulat...

Z jeho podvědomí vyskočil Karitas, laskavý, mírný Karitas.

Pekelník Karitas, otec pušek.

Poslal ho Sarento?

Aby sloužil Abaddonovi?

Shannow zaťal zuby. O Karitasově zázemí toho věděl jen málo, jenže copak mu Ruth neříkala, že Abaddonovi prozradil tajemství střelných zbraní? A netvrdil snad Sarento, že to byl strážce vyslaný do světa vyučovat?

Jaká hra se to tu hraje?

A k čemu strážci vůbec potřebují dobytek, když jim Kameny dokázaly vytvořit v přízračné lodi takový zázračný palác? Lewis tvrdil, že jejich sílu potřebují k důležitějším věcem. Co však je důležitější než výživa kolonie?

Sarento říkal, že Shannow je rolynda, což znamenalo, že toho o Atlantidě ví víc než Archer. Proč se o tuto informaci nepodělil s druhým strážcem?

A pak tu byl Cade. Cade bandita, Cade zabiják, kdo si přisadil na válečného koně.

Který rozumně uvažující člověk by zrovna jeho zásoboval zbraněmi, co by měly patřit říši?

Shannow Ruth řekl, že ho to, co se doslechl o Danielovi, potěšilo, a mluvil tenkrát pravdu. Krev je silnější než voda, ale Shannow znal Cadea lépe, než kdokoli jiný. Jeho bratr byl tvrdý muž, a nemilosrdný. A pokud se zahalil pláštěm vůdcovství, rozhodně to neudělal s lidumilnými úmysly. Někde v hrůzách války Cade zahlédl naději na zisk.

Shannow přepnul náladové okno na noc a vrátil se do postele. Mezitím se trochu uklidnil, takže teď usnul hlubokým spánkem. Když se probudil, Batik už byl oblečený a seděl s Lewisem u stolu. Před Pekelníkem ležel talíř vrchovatě naložený vejci a slaninou. Shannow se oblékl a připojil se k dvojici.

"Chtěl byste něco pojit, pane Shannowe? Obávám se, že Batik snědl i vaši porci."

"Děkuju, nemám hlad."

Lewis se zadíval na hranatý náramek, který měl na zápěstí. "Sarento je připraven se s vámi setkat."

Batik si říhl a vstal. "Jak dostaneme ty zbraně ke Cadeovi?" zeptal se.

Shannow se usmál a otázky si nevšímal. "Půjdem?" zeptal se Lewise.

Znovu se vydali do ozářené chodby a Shannow sundal poutko z kohoutku svého pravého revolveru. Batik si jeho kradmého pohybu všiml a tiše si taky uvolnil zbraň. Už se na nic neptal a kráčel za Lewisem, jenž šel jako první.

Ve velké místnosti Sarento povstal a přivítal své hosty s hřejivým úsměvem.

"Spali jste dobře?"

"To opravdu ano," řekl Shannow. "Děkujeme vám za vaši pohostinnost, ale už musíme jet."

"Než připravíme zbraně na cestu, bude to nějakou chvíli trvat."

"Nebudeme s sebou brát zbraně."

Sarentovi zmizel úsměv z tváře. "To snad nemyslíte vážně?"

"To myslím vážně. Špatně jste mi rozuměl, pane. Já mám v životě jenom jeden jediný sen: najít Jeruzalém. Bohužel musím nejdřív zabít Abaddona. Je to otázka hrdosti a pomsty. Neúčastním se pekelné války. Pokud chcete, aby Cade ty zbraně dostal, pošlete své muže."

"Není to trochu sobecké, pane Shannowe?"

"Na shledanou, Sarento." Shannow se k vůdci strážců obrátil zády a přešel ke dveřím. Za ním však Batik rozhodil rukama a vycouval do chodby. Shannow se zastavil u výtahu. Připojil se k nim Lewis a cestu na dno soutěsky vykonali mlčky.

Přivedli jim koně a Lewis s oběma muži vyšel do jasného slunečního světla.

"Hodně štěstí ve vašem hledání, pane Shannowe."

"Děkuju, pane Lewisi."

Shannow nasedl a zamířil s hřebcem na jih. Doklusal k němu Batik a oba mlčky dojeli na okraj pahorkatiny, shlížející na pobožené město a zlatou archu.

"Co to mělo znamenat, Shannowe?" zeptal se Batik, když oba muži přitáhli koním otěže. "Byl bych si myslel, že na možnost použít ty zbraně skočíš."

"Proč? Myslíš si, že rád zabírám?"

"Kvůli Cadeovi, aby porazil Pekelníky."

"Nenechám se zneužívat, Batiku, ve hře někoho jiného." Shannow vytáhl revolver. "S touhle zbraní jsem pobil mnoho Pekelníků. Je však moje? Ne, vzal jsem ji padlému nepříteli. Pověz mi, Batiku, jak dlouho bude trvat, než se Pekelníci zmocní jedné z těch nechutných pušek? Jak dlouho jim bude trvat, než ji rozeberou a vyrobí vlastní? Ty zbraně nejsou odpovědí na válku, jenom by ji rozšířily. Nejsem přece dítě, abych se nechal očarovat hezkou hračkou."

"Moc přemýšlíš, Shannowe."

"To je pravda, příteli. Myslím, že strážci hrají svou vlastní hru. Myslím, že vytvořili pekelné zbraně a zavezli je Abaddonovi. A myslím, že máme štěstí, že jsme se odtamtud dostali živí."

"Proč nás nechali odejít?"

"Byli překvapení. Nečekali, že odmítneme."

"Kolik dalších nepřátel si ještě hodláš udělat při tom svém hledání?"

Shannow se zazubil, a když se naklonil a stiskl Batikovi rameno, jeho výraz změkkl. "Jedno ti povím: Jeden přítel stojí za tisíc nepřátel."

Nad nimi duch Ruth odlétl. Ruth byla Shannowem zcela unesená.

Spěchala k jihozápadu, přelétla nad Babylonem a jala se hledat vůz s Donnou Taybardovou, který našla na úpatí kopců asi čtyři dny cesty od města. Donna ležela na zádech ve voze, kolem hlavy, zápěstí a kotníků měla stříbrné kroužky a zdálo se, že spí kouzelným spánkem. Kroužky Ruth zaujaly a ona přilétla blíž k nehybnému tělu, ale cosi ji prudce odstrčilo a ona poodlétla. Obrátila se a zkusila se k tělu přiblížit z jiné strany. Zjistila, že kroužky fungují jako magnet, že ji odpuzují. Přitáhla se ještě blíž a tlak začal být bolestivý, ale ona vydržela tak dlouho, aby v kroužcích stačila zahlédnout úlomky Krvavého kamene. Odlétla pryč a vrátila se do Útočiště. Už věděla všechno.

Zvedl se v ní hněv a ona pochopila poslední střípek pravdy o Krvavých kamenech. Nebyla to krev ani život, co vysávaly, ale síly mimosmyslového vnímání. Sílu ducha.

Kameny duše.

Život Donny Taybardové se měl přelít do Abaddonova Sipstrassi a její duše měla posílit jeho sílu. Ruthin hněv se změnil v nepřítelství vztek.

V rohu studovny se cosi mihotavě rozzářilo a když se Ruth obrátila, rozkvetl před ní obraz Karitase. Ruth se na chvíli uvolnila. Karitas se k ní s úsměvem přiblížil, jenomže jeho ruce se náhle změnilly v pracky opatřené drápy a jeho tvář byla tvář démona.

Vrhl se dopředu... ale Ruthin hněv nevymizel. Ruth okamžitě zvedla ruce a z konečků prstů jí proudil bílý oheň. Démon zaječel a shořel. Karitasovo tělo se rozteklo a pod žárem Ruthina hněvu vybledlo došeda. Bestie se chvíli svíjela a pak zemřela.

Místnost naplnil hnilobný zápach a Ruth klopýtala dozadu. Všude kolem se objevila okna a místností zavál čistý váněk. Ruth vycítila Pendarrikovu přítomnost. Král se objevil, na sobě měl černou halenu se stříbrnou hvězdou na rameni.

"Vidím, že jste se naučila zabíjet, má paní."

Ruth se posadila a zahleděla se na své ruce. "Bylo to instinktivní."

"Jako u Shannowa?"

"Teď nepotřebuji žádné poučky."

"Ta bestie nebyl Karitas. Tu povolali z brány veliké síly a vy jste neměla na vybranou. Musela jste ji zabít. To však nepopírá to, co jste, Ruth."

Ruth se usmála a zavrtěla hlavou. "Kdybych měla skutečně odvahu své víry, byla bych ji nechala, aby mě zabila."

"Snad. Jenomže pak by zlo slavilo vítězství."

"Proč jste tady, Pendarriku?"

"Jenom abych vám pomohl, paní. Moje síly v tomto světě jsou omezené, je to možná trest za to, že jsem sem svého času uvedl všechny ten zmatek. Ale vy tu sílu máte a musíte ji použít."

"Už nebudu zabíjet. Nikdy."

"To je na vás, ale Abaddonovi můžete jeho sen překazit i tehdy, aniž ho zabijete. Sipstrassi pracují obousměrně, používají sílu a získávají sílu. Musíte ji vynulovat."

"Jak?"

"Vy ten způsob najdete, Ruth. Je velice důležité, abyste to zjistila sama."

"Nepotřebuji hádanky."

"Je čas poznat svého nepřítele. Vyhledejte ho, pak uvidíte."

"Proč mi to prostě neřeknete?"

"Na to znáte odpověď, paní. Jako s vašimi žáky, nevezmete přece dítě a nedáte mu do rukou sílu tohoto světa. Místo toho ho povedete, budete ho povzbuzovat k tomu, aby rostlo, aby hledalo vlastní odpovědi, aby rozvíjelo své nadání."

"Já nejsem žák."

"Opravdu ne, Ruth? Důvěřujte mi."

"Jestli zničím své nepřátele, tak celá moje práce nebyla k ničemu. Všechno, čemu jsem věřila a co jsem učila ostatní, se ukáže jako prázdné a nepravdivé."

"To bych bral," řekl Pendarrik mírně, "pouze v případě, kdybyste své nepřátele zabila. Ale k nastolení souladu existuje ještě jedna cesta, Ruth, i když je to jenom soulad přalesa."

"A to můžu udělat tím, že umřu?"

"To záleží na tom, jakým způsobem se rozhodnete umřít."

Ruth sklopila hlavu. "Nechte mě, Pendarriku. Musím hodně přemýšlet."

Lewis se vrátil do tunelu, přivolal si výtah a nastoupil. V šestnáctém podlaží vystoupil a vydal se širokou chodbou. Prošel kolem obytných místností obyčejných dělníků a zahlédl Amazigu Archerovou, jak si hraje se synkem Lukem. Amaziga si ho všimla a zamávala na něj. Lewis jí odpověděl a šel dál. Ještě nenalézal slov, aby jí sdělil, že Shannow je pryč a s ním i poslední slova jejího manžela.

Lewis se přiblížil ke kontrolní místnosti a zastavil se před ocelovými dveřmi. Dveře se po chvíli otevřely a Lewis vstoupil.

"Chtěl jste se mnou mluvit, pane?" zeptal se Sarenta. Vysoký muž hleděl do nějakých architektonických nákrešů a nepřítomně kývl a mávl rukou směrem k židli. Lewis se posadil.

"Víte, co to je?" zeptal se Sarento a podal plánek Lewisovi.

Ten si náčrty rychle prohlédl. "Ne, pane."

"To jsou původní specifikace pro archu. Za tři dny opět vypluje."

"Tomu nerozumím."

"Za chvíli budeme mít příliv síly, Lewisi. S tou silou, na oslavu Znovuzrození, přetvořím archu na dvanáct hodin do její původní podoby."

"Síla k tomu potřebná bude ohromná," podotkl Lewis.

"To vskutku bude, ale my teď máme o dvě stě procent víc energie, než před měsícem touto dobou, a neustále roste. Loď bude poslední zkouškou. Pak začneme přestavovat svět, Lewisi. Jen na to pomyslete, Londýn, Paříž, Řím, všechna města se zvednou z popela Pádu. Veškerá technologie starého světa se dostane na svět nový a bez jediného z jeho chyb."

"To je fantastické, pane. Ale odkud se ta síla bere?"

"Než vám na to odpovím, zeptám se vás na tohle: Co si myslíte o Shannowovi?"

"Líbil se mi. Je to silný člověk a zachránit Archera z Castlemine chtělo pevné nervy."

"To opravdu chtělo," připustil Sarento a zaklonil se v židli. Jeho nazlátlá pleť zářila a oči mu svítily. "A já ho za to rozhodně obdivuji, o tom nepochybuje. Doufal jsem, že mu zachráním život, že ho použiji, ale on to odmítl."

"Přesto může ještě uspět," namítl Lewis. "Nechtěl bych, aby se vydal po mně."

"Neuspěje. Už jsem upozornil Zélóty, a ti se právě teď stahují kolem něj."

"Proč, pane?"

"Lewisi, vy jste dobrý voják, přirozený stoupenec, dobrý člověk. Ale politice nerozumíte. Nenesete na svých bedrech zodpovědnost za přežití ztracené rasy. Já ano. Když jsem se před dvě stě šedesáti lety stal vůdcem, kolik z těchto... kouzel kolem vás existovalo? Žili jsme v jeskyních pod archou. Lovili jsme jídlo a pěstovali obilí, podobně jako ostatní usedlíci na jihu. To já přivodil Znovuzrození strážců. To já jim dal cíl a dlouhý život, na to nesmíme zapomenout."

"Pořád nechápu, co to má společného se Shannowem."

"Trpělivost, Lewisi. Archer nám ukázal cestu svými záznamy o Atlantidě. Sipstrassi byla síla, čistá magie. Ale kameny se brzy vyčerpají. Jak tedy Atlanté budovali své bájně stavby? Ne z malých kamínků, či úlomků a střípků. Ne, oni měli Jeden kámen, Mateřský kámen."

Dvanáct let jsem ho v horách hledal, prokopával jsem se hluboko skrytými jeskyněmi. A našel jsem ho, Lewisi, osmdesát tun čistého Sipstrassi v jediném kusu. Bylo to veliké tajemství atlantských králů, a tak kolem něj v podzemí postavili kruh kamenů. Byl to jejich nejvyšší oltář. Pendarrik, poslední z jejich králů, z něj kus odštípl a ten jeden odlomený kousek použil na to, aby vybudoval říši. My uděláme něco lepšího. My ho použijeme celý. A teď k vaší otázce, Lewisi. Co je se Shannowem?"

Sarento vstal a tyčil se nad sedícím Lewisem. "Má v plánu, byť nevědomky, zastavit sílu plynoucí do Mateřského kamene."

"Může to udělat?"

Sarento pokrčil rameny. "To se nikdy nedovíme, protože za pár hodin bude mrtvý."

"Předtím jsem se vás ptal, odkud se ta síla bere," zopakoval Lewis.

"To jste se opravdu ptal, a já doufám, že nyní jste již připraven na odpověď. Každý pekelný voják s sebou nosí Krvavý kámen a pokaždé, když někoho zabije, nebo když je zabit, vyše svou sílu do Mateřského kamene. Když Pekelníci obětují ty z nich, kteří oplývají mimosmyslovým vnímáním, používají Sipstrassi nože a hodně z té síly se vrací k nám."

"Takže Mateřský kámen už není neposkvrněný?"

"Neposkvrněný? Nebuďte hlupák, Lewisi! Prostě je silnější. Dost silný, aby vytvářel jídlo, což je jenom vedlejší záležitost, ale může také splnit naše sny."

"Používat ohavnosti Pekelníků nemůže být správné."

"Lewisi, Lewisi!" řekl Sarento a položil vojákovu ruku na rameno. "My jsme Pekelníci. My jsme je vytvořili ze snů toho šílence Welbyho. My jsme mu dali moc, my mu dali primitivní zbraně a on patří nám, i když o tom neví."

Lewisovi náhle vyschlo v ústech. "Ale co všechno to umírání?"

Sarento se posadil na okraj stolu. "Myslíte si, že mne to nemrzí? Ale naši povinností pro budoucnost je udržet naživu civilizaci minulosti."

Musíte se snažit pochopit jedno, Lewisi. Naše sny můžeme ve vzduchoprázdnu této kolonie udržet naživu jen nakrátko. Ale stačí jediná přírodní katastrofa nebo mor a všechno může být ztraceno. Minulost musí znovu ožít tam venku, v novém světě, města, zákony, knihy, nemocnice, divadla. Kultura, Lewisi... a technologie. Dokonce i hvězdy. Protože čeho nemůže dosáhnout věda, toho dosáhne magie."

Lewis mlčel, i když se mu hlavou honily různé myšlenky. Sarento seděl nehybně jako socha a tmavé oči upíral Lewisovi do tváře.

"Jenom jednu věc, pane," promluvil Lewis nakonec. "Jak budujeme a rosteme, Kámen bude potřebovat víc síly, ano? To ho budeme krmit smrtí věčně?"

"Dobrý postřeh, Lewisi, a dokazuje to, že jsem se ve vás nemýlil. Jste inteligentní. Odpověď zní ano. Ale nemusíme se změnit v demony. Člověk je přirozený lovec, zvíře zabiják. Bez válek nemůže přežít. Jen si vzpomeňte na vaše dějiny, je to kaleidoskop krutosti a hrůz. Ale z každé války se zrodil pokrok. Protože válka ustavuje jednotu. Vezměte si třeba takový Řím, dobyli svět ohněm a mečem. Jenže jenom tak mohla civilizace zakořenit. A po dobytí světa nastala jednotu. A s jednotou přišel zákon. Se zákonem přišla kultura. Ale nebyli to jenom Římané, Lewisi. Také třeba Makedonci, Britové, Španělé, Francouzi, Američané. Vždycky tu budou lidé toužící po válce. A my jejich atavistickým potřebám dáme pozitivní cíl."

Lewis vstal a zasalutoval. "Děkuji, pane, za to, že jste se se mnou o tyto znalosti podělil. Bude to všechno?"

"Ne. Důvod, proč jsem se vám svěřil, je velice delikátní. Řekl jsem vám, že Shannow musí zemřít. Zélóti s největší pravděpodobností uspějí. Jenomže Shannow je rolynda."

Mohl by uniknout. Mohl by se vrátit. Chci, abyste ho našel a zabil ho v případě, že by Zélóti neuspěli."

Lewis si byl vědom toho, že Sarento čeká na jeho reakci, a tak jenom kývl a tvářil se neurčitě.

"Zvládnete to?"

"Vezmu si jednu z těch pušek," odvětil Lewis.

12.Kapitola

PĚT DNÍ SE JEZDCI NESMĚLE SNAŽILI záutočit, ale šestého dne se jejich velitel úplně zbláznil a Pekelníci nasedli a oddusali k průsmyku. Dostali se i skrz křížovou palbu, v níž jejich řady silně prořídly, až k zákopu, kde na ně čekal Gambion s deseti muži.

Oblakem prachu, který zvířila kopyta koní, se Pekelníci vrhli na čekající muže.

"Pal!" zařval Gambion a do první řady jezdců udeřila neuspořádaná salva. Muži i koně šli k zemi. Jezdce zasáhla druhá salva. Pak se Gambionovi muži rozběhli k druhému zákopu.

Nad nimi, byv tu se třemi střelci, Janus zaklel. Vstal a vyprázdnil zásobník první pušky do hrnoucích se řad nepřátel. V prvním zákopu zůstal pouze Gambion. Ručnici už měl prázdnou, takže vytáhl pistole a sestřelil kohosi ze sedla. Teď nad ním zavířil prach. Přeskočil přes něj kůň, pak další. Gambion naslepo střílel do prachu. Do temene ho udeřilo koňské kopyto a on upadl. Do země vedle něj se zarazily kulky.

Janus křikl na běžící muže, aby zaujali postavení, a oni poslechli a vrhli se na zem vedle tří mužů v druhém příkopu. Do Pekelníků znovu udeřily kulky a oni se otočili a utekli.

"Za nimi!" hulákal Janus, zvedl pušku a přeskočil nasypáný val. Sedm chlapů ho následovalo, ostatní se choulili v poměrném bezpečí za valem. Janus věděl, že příštích pár chvil bude pro bitvu klíčových. Pokud Pekelníky nevytlačí ze soutěsky, ti se roztáhnou po svazích a obránce obejdu. Janus se rozběhl k prvnímu zákopu a počkal, dokud se k němu muži nepřipojili.

"Společně!" křičel. "Palte salvou. Ale až na můj pokyn."

Muži si opřeli pažby ručnic o ramena. "Teď!" Salva hvízdl mračnem prachu.

"Znova!" Ještě třikrát vystřelili do prchajících Pekelníků. Janus své muže zavedl hlouběji do průsmyku, byl si však vědom toho, že jejich postavení by v případě, že by se Pekelníci vrátili, bylo velice nebezpečné, ale ve zvířeném prachu neměl nepřítel ponětí, kolik mužů ho vlastně následovalo. Nakonec se Janus zastavil v ústí průsmyku a díval se, jak Pekelníci cválají z dostřelu.

"Zaujměte postavení," nařídil mužům kolem sebe.

"Došly mi náboje," oznámil mu jeden z mužů.

"Mně už zůstaly jenom dva," přidal se další.

"Seberte střelivo mrtvým," poradil jim Janus. "Ale buďte opatrní, někteří z nich můžou být jenom zranění."

Muži od padlých jezdců posbírali tolik střeliva, kolik jen zvládli, a vrátili se na svá místa. Janus se rozběhl zpátky k prvnímu zákopu, kde seděl Gambion a držel se za hlavu.

"Měl bys být mrtvej," řekl mu Janus a Gambion k plavovlasému mládenci vzhlédl a zešířila se zuby.

"Koně už mě pokopali mockrát."

"Skoro nám došly náboje, už se moc dlouho neudržíme, Eframe."

"Musíme."

"Buď rozumněj, člověče. Až nám dojdou kulky, tak bude po nás."

"Už jsme se udrželi tak dlouho a přinutili jsme je zaplatit. Jenom ještě čtyři další dny."

"Co chceš, abychom udělali? Házeli po nich kamením?"

"Cokoliv."

"Zůstalo nám už jenom dvaadvacet chlapů, Eframe."

"Ale těch parchantů jsme s sebou vzali víc než stovku."

Janus to vzdal a rozběhl se zpátky do průsmyku, vyšplhal na hřeben, zastínil si oči a snažil se zhlédnout nepřítele. Jezdci zatím sesedli a nyní posedávali v kruhu kolem dvou důstojníků. Janus si přál, aby s sebou měl dalekohled a mohl si je prohlédnout zblízka. Zdálo se mu, že jeden z důstojníků drží v ruce pistoli a hlaveň má vsunutou do úst. Prásknutí pistole se doneslo až k němu a Janus se díval, jak se důstojník zhroutil na bok.

K Janusovi se připojil Gambion. "Co se to tam děje?"

"Jeden z jejich velitelů se právě zabil."

"Dobře mu tak!"

"Co je to vůbec za lidi, Eframe?"

"Nejsou jako my, to je jistý. Mimochodem, trochu jsem počítal a máme asi patnáct nábojů na chlapa. To stačí ještě na pár útoků."

Janus se uchechtl. "Na hlavě ti teče krev," poznamenal.

"To přestane. Myslíš, že se ještě dneska vrátí?"

"Ano. Ještě jeden útok. Myslím, že bychom jim to měli zarazit."

"Jak?"

"Necháme je všechny projet průsmykem a zasáhneme je deseti salvama."

"A jestli prorazí, nebudeme mít kam ustoupit."

"Je to na tobě, Eframe."

Gambion zaklel. "Beru to. Zatraceně, nikdy by mě nenapadlo, že se dožiju dne, kdy mi bude nějaký kluk dávat rozkazy."

"A povede je dítě," řekl Janus.

"Co?"

"To je z bible, Eframe. Copak tys ji nikdy nečetl?"

"Já nečtu, ale věřím ti."

"Měl by sis pospíšit. Myslím, že už zase přicházejí."

Gambion s Janusem seběhli po svahu dolů a zavolali si k sobě své muže. Většina z nich se váhavě přiblížila. Chlapi se rozeřádili do nerovné řady.

"Tentokrát byste měli radši vydržet, pro boha!" hulákal Gambion.

Jezdci se přiblížili plným cvalem. Zbraně obránců zahřměly a ozvěna výstřelů se rozléhala průsmykem. Burácení salv přehlušilo i dusot kopyt cválajících koní.

Průsmyk byl na chvíli zcela zahalen černým kouřem z korditu, a když se dým rozptýlil, Gambion viděl, jak poslední Pekelníci cválají z dostřelu. Ze tří set mužů, kteří zaútočili prvního dne, jich zbývalo ani ne padesát, zatímco obránci měli sedm mrtvých a dva raněné.

"Měli bychom posbírat nějaký střelivo," ozval se Janus. "Pošli deset chlapů, ať prohlídnou těla."

Gambion to udělal a ostatní obránci zatím ostražitě sledovali stahující se jezdce.

"Dneska jsme si vedli dobře," prohlásil Gambion. "Teď už v Boha věříš?"

Janus zaklel. To bylo poprvé, co ho Gambion uslyšel nadávat.

"Co se děje?"

Janus ukázal k místu, kde na protější straně údolí bylo vidět blížící se zástup jezdců.

"Do háje!" sykl Gambion. "Kolik jich je?"

"Nevím. Tak pět set."

Ti, co obírali mrtvá těla, se vrátili s pytlíkem kulek a několika pistolemi navíc. Jeden z nich přistoupil ke Gambionovi.

"Neměli každý víc než pět kulek. To nestačí, abychom tu bandu zadrželi."

"Uvidíme."

"No, já tu nezůstanu," prohlásil ten chlapík. "Už jsem si své vodkroutil."

"To my všichni, Izáku. Chceš snad utéct od Boha?"

"Utýct od něj? On nám tady vůbec žádný laskavosti neprokazuje, nebo snad jo? Těch čubčích synů musí bejt tak čtyři, pět stovek a my ani nemáme dost kulek pro každého."

"Má pravdu, Eframe," ozval se Janus. "Pošli někoho ke Cadeovi, ať mu vyřídí, že už mu zbývá tak nejvíc den a že by si měl radši pospíšit."

"Já půjdu," hlásil se Izák, "rád odsud vypadnu." Oba zraněné odnesli zpátky do průsmyku a Janus vzal Gambiona za ruku. "Měli bychom ustoupit, Eframe. Tady už k ničemu nebudeme."

"Ještě je můžeme trochu probrat."

"Oni si můžou dovolit přijít o víc lidí než my."

"Jestli chceš utýct, tak běž!" prskl Gambion. "Já zůstávám."

"Už jdou!" křikl jeden z obránců a zasunul náboj do komory. Gambion si setřel pot z čela a zadíval se k soutěsce. Pak zamrkal a zašilhal do slunečního světla.

"Nestřílejte!" zařval. První jezdec se přiblížil a Gambion zamával. Na tváři se mu objevil široký úsměv.

"Ježíši," špitl Janus. "To jsou jižani!"

Oddíl procválal kolem těl Pekelníků a jejich velitel přitáhl před Gambionem otěže. Byl to pomešší podsaditý chlapík s rezavým knírem.

"No, Gambione, kdysi jsem přísahal, že tě pověším, a teď jdu bojovat po tvém boku. Na světě už není žádná spravedlnost!"

"Nikdy by mě nenapadlo, že tě rád uvidím, Simmondsi, ale teď bych ti i boty políbil."

Muž sesedl. "K nám na jih se už delší dobu hrou uprchlíci a vyprávějí věci, kterým by nikdo, kdo má za mák rozumu, nevěřil. Ti parchanti skutečně uctívají ďábla a pijí krev?"

"To a ještě horší věci," řekl Gambion.

"Odkud se berou?"

"Z Morových zemí," odpověděl Gambion, jako by to vysvětlovalo všechno.

"Je pravda, že se z Cadea stal prorok?"

"To je pravda, jako že tu stojím. Ještě nosíš mušketu?"

"To je všechno, co máme."

"Už ne. Ještě jsme neměli čas posbírat zbraně od těch Pekelníků. Poslužte si. Nosí opakováčky, zatraceně dobrý flinty. Dá se z nich vystřelit desetkrát. Z těch druhéjch osmkrát."

Simmonds poslal pár svých mužů, aby obrali mrtvé, a ostatek zajel dál do průsmyku, aby se utábořil. Simmonds sám se vydal s Gambionem a Janusem na hřeben.

"To je tvůj kluk?" zeptal se.

"Ne, tohle je náš generál. A neutahuj si z něj, Simmondsi, za posledních šest dnů můžem na sebe být díky němu hrdí."

"Už se holíš, synku?"

"Ne, pane, ale jsem o dva palce vyšší než vy, takže hádám, že jsme vyrovnaný."

Simmonds zvedl obočí. "Ty jsi bandita?"

"Ne. Můj táta byl sedlák. Zabili ho Pekelníci."

"Svět se na můj vkus mění moc rychle," prohodil Simmonds. "Pušky opakováčky, kluci generálové, banditi proroci a uctívající ďábla z Morových zemí! Už jsem na to moc starej."

"Nemohli bychom si tu nechat tak stovku tvých chlapů?" zeptal se Gambion. "Pak tě zavedu ke Cadeovi."

"Jistě. Tvůj generál tady zůstává?"

"Ovšem," řekl Janus. "Ještě čtyři dny. Pak se vydáme do Sweetwateru."

"V pořádku. Co se ti to stalo na hlavě, Gambione?"

"Kopí mě kůň."

"Hádám, žeš toho koně nejspíš zastřelil," utrousil Simmonds.

Shannow s Batikem právě tábořili ve stínu u pramene, když se objevila Ruth. Batik pustil hrnek s vodou a odskočil, zakopl o kámen a natáhl se vedle ohně. Shannow se usmál.

"Musíte mého přítele omluvit, Ruth. V poslední době je dost nervózní."

"Jak se máte, Batiku?" zeptala se Ruth.

"Dobře, paní. A vy?"

Ruth vypadala starší, než když ji viděli naposled. Pod očima měla tmavé kruhy a líce měla vpadlé. Její ocelově šedé vlasy ztratily svůj lesk a oči samotné měla apatické.

"Jsem taková, jakou mě vidíte," podotkla tiše.

"Jste opravdu tady s námi?" zeptal se Shannow.

"Jsem tady a tam," odtušila Ruth.

"Můžete jíst? Pít? Jestli ano, můžete se s námi podělit o to, co máme."

Ruth zavrtěla hlavou a mlčela. Shannow nevěděl, co dělat, a tak přistoupil k ohni. Přes kousek látky zvedl z plamenů malý měděný kotlík a přimíchával do vody nějaké bylinky. Pak čaj zamíchal klacíkem a nalil ho do hrnku. Batik si rozložil pokrývky a stáhl si boty. Ruth stála nehybně jako socha a oba je pozorovala.

"Jak pokračuje vaše hledání?" zeptala se a Shannow pokrčil rameny. Byl si vědom toho, že její otázka je pouze úvodem k něčemu vážnější. "Co si myslíte o strážcích?"

"Měl jsem rád Archera. Lewis mi připadal jako slušný člověk."

"Kdo je vede?" zeptala se Ruth.

"Vy to nevíte?"

"Kdysi dávno mě Karitas žádal, abych respektovala jejich soukromí."

"Je to muž jménem Sarento."

"Líbil se vám?"

"To je divná otázka, Ruth. Co na tom záleží?"

"Záleží na tom, pane Shannowe. Protože vy jste člověk se zvláštním nadáním. Jste velice vnímavý, a tak dlouho jste naživu nezůstal jenom díky tomu, že umíte dobře zacházet se zbraněmi. Máte schopnost být v pravý čas na pravém místě. Lidi soudíte příliš ostře. Jistým způsobem jsou vaše schopnosti v tomto ohledu lepší než moje, protože já jsem si je pěstovala celá staletí, kdežto u vás je to latentní záležitost, zcela neřízená. Líbil se vám?"

"Ne."

"Myslíte si o něm, že je... bezbožný?"

"Připomínal mi Abaddona, je stejně nadutý."

"Nabídl vám zbraně?"

"Ano."

"Proč jste je odmítl?"

"Válka je ošklivá hra, Ruth, a nevinní umírají společně s viníky. S válkou jako takovou nechci mít nic společného. Jediné, co chci, je pomstít Donnu."

"Pomstít? Ona ještě není mrtvá."

Shannow seděl úplně nehybně. "Opravdu?"

"Copak bych vám lhala?"

"Ne. Můžu se k ní dostat dřív, než ji zabijí?"

"Ne, pane Shannowe, ale já mohu."

"Uděláte to?"

"Nejsem si jistá. Něco mi už delší dobu dělá starosti a včera jsem objevila něco, co mne poděsilo, otřásl to všemi mými jistotami. Pekelníci nejsou nepřátelé. My tu nemáme co do činění se zlou rasou. Oni jsou pouhými pěšáky ve hře, již nerozumím."

"Chcete snad říct, že Pekelníci nejsou ve válce?" zeptal se Shannow. "Že jejich cesta kontinentem není zbrocená krví?"

"To jistě ne. Ale proč to dělají?"

"Aby dobývali," odpověděl Batik. "Proč jinak?"

"Ještě předevčírem jsem si to taky myslela, ale věřte mi, přátelé, byla jsem velice hloupá. Vy jste člověk, pane Shannowe, který zná bibli, a jistě jste v ní četl o posedlosti. Démoni? Pekelníci jsou posedlí, a ta síla vyzařuje z Abaddona. On je středobodem, ale dokonce ani on nechápe zdroj své moci. Jenom je využíván."

"Dáblem?" navrhl Shannow.

"Ne... nebo možná ano, v jiné formě. Existuje tu síla, kterou sleduji, jež se soustřeďuje na Abaddona, a přes něj je šířena Pekelnými zeměmi, dotýká se Krvavého kamene každého muže, ženy i dítěte. Zkrátka je to nenávisť, chtíč, nenasytlost. Pokrývá to zemi jako neviditelná mlha a putuje s jejich vojskem, nafouklé jako velký slimák."

"Až ho zabiju, tak to zmizí," prohlásil Shannow.

"To není důležité, pane Shannowe. Zdroj je tam, kde leží zlo... a já jsem ten zdroj vystopovala a jeho síla je neuvěřitelná."

"Mluvíte o strážcích," podotkl Shannow.

"Skutečně."

"A tvrdíte, že jste vystopovala zdroj?" ozval se Batik.

"Je to obrovský kámen. Krmí se, pokud je to to správné slovo, silou duše, mimosmyslovým vnímáním, říkáte tomu, jak chcete."

"Kde je ten Kámen?" zeptal se Shannow.

"Je uložen pod horou s archou a odtamtud saje sílu ze všech Krvavých kamenů v celé Pekelné říši. Musí být zničen, pane Shannowe. Jeho moc je třeba ukončit. Jinak na svět padne další temný středověk, pokud nebude svět zničen úplně."

"Proč jste přišla za mnou? Já přece magii pistolí nepřemůžu?"

"A já se nemohu ke Kameni přiblížit. Cítí mou sílu. Jeden způsob ale existuje. Atlant'ané zjistili, jak energii jejich Kamenů ovládnout, jak jejich moc zachytit. Tajemství spočívá v kruzích menhirů kolem oltářů. Budovali stojící Kameny jako vodiče sloužící k přenosu síly, které vysílají a přijímají energii. Mateřský kámen byl tak mocný, že kolem něj byly postaveny zvláštní menhiry. Do každého z nich je vložena cívka zlatého drátu. Jsou-li vodiče spojeny zlatem, tak se do Kamene uprostřed nedostane žádná energie. Kámen se vyprázdní a nakonec není k ničemu."

"Proč by tam to zlato mělo pořád ještě být?" chtěl vědět Shannow. "Copak Sarento o tom nebezpečí neví?"

"Cívky jsou skryté v menhirech. A on vskutku možná jejich funkci objevil a odstranil je. To musíte zjistit."

"Já? Tohle není moje válka, Ruth."

"Vám nezáleží na tom, že by svět mohl zahynout?"

"Mně záleží na tom, aby Donna Taybardová zůstala naživu."

"Smlouváte se mnou?"

"Říkejte si tomu, jak chcete."

"Já nemohu zabít, a její záchrana by to mohla vyžadovat."

"Tak si ten Mateřský kámen zničte sama."

"Jak to po mně můžete žádat?"

"Jestli vás dobře chápu, paní, tak chcete, abych já riskoval život proti strážcům. A dobře víte, že se mě pokusí zastavit a že já zabiju každého, kdo se proti mně postaví. Zřejmě se nic z toho vašim zásadám nepříčí. Ale zachránit ženu, a možná přitom zabít nějaké nevěřící, to je proti vašim zásadám?"

"Nebudu se s vámi dohadovat, Shannowe. Nemám na to ani sílu, ani čas. Co mohu udělat je, že zavedu Batika za Donnou. Bude to stačit?"

Shannow zavrtěl hlavou. "Nemám právo po Batikovi žádat, aby riskoval."

"Moc rád bych věděl, o čem to vy dva žvaníte," poznamenal Batik, "a jsem hrozně zvědavý, kdy do toho hovoru zahrnete i mě."

"Tebe to zajímat nemusí," prohlásil Shannow.

"Kdo jseš, moje matka?" odsekl Batik. "Nemůžeš rozhodovat za mě. Zachraňovat svět je možná kůň, na kterýho nevyskočím, ale vytáhnout holku z žaláře v Babylóně? Kdo ví, to bych třeba mohl zvládnout, aniž bych to zpackal."

"Víš zatraceně dobře, že to není jenom tohle," namítal Shannow. "Ty Donně nic nedlužíš, proč bys měl riskovat krk?"

"Jestli hledáš nějaký sobecký důvody, příteli, tak mi řekni jedno: Ruth tvrdí, že pokud Mateřský kámen nebude zničený, ohrozí to celý svět. V tom případě, kde bys mi poradil, abych se schoval?"

"Nech mě, ať si to promyslím," řekl Shannow.

"A co na tom chceš promýšlet?" zeptal se Pekelník. "Chceš pomstít Karitase? Sarento je ten, kdo je za to zodpovědný. Abaddon je jenom pěšákem v jeho hře, a válku zabíjením pěšáků nevyhraješ."

"Abaddona vyřídím já," prohlásila Ruth. "To vám slibuji."

"A jak dostanete Batika do Babylonu?"

"Svémi kouzly."

"Ptal jsem se jak."

"Rozložím jeho molekulární strukturu, vstřebám ji do své, a až tam dorazíme, zase ho složím."

"Že mě složí, o čem to, Shannowe, mluví?"

"Skoro žádné nebezpečí vám, Batiku, nehrozí," ujistovala ho Ruth. "Tak cestuji já."

"A už jste to někdy předtím dělala? S jinými lidmi? Ano?" ptal se Pekelník.

"Ne," připustila Ruth.

"Ještě pořád chceš jít?" ozval se Jeruzaléman.

"Říkal jsem to přece, ne?"

"Snaž se nenechat se zabít," řekl Shannow a podal Batikovi ruku. Batik ji uchopil a potřásl si rukama.

"Udělám, co bude v mých silách. Povězte mi, Ruth, nemohla byste mě sestavit bez jizev a s menším nosem?"

"Ne. Můžeme jít?"

"Jsem připravený," řekl Batik. "Hodně štěstí, Shannowe."

"Tobě taky. Vyříd' Donně, že jí přeju hodně radosti."

"Nevzdávej to s ní. Její nový manžel je nejspíš mrtvý." Než mohl Shannow odpovědět, Batik i Ruth se mu ztratili z očí. A Jeruzaléman byl sám.

Batik nevnímal žádný pohyb. Jednu chvíli se díval na Shannowa a vzápětí ležel na břiše v trávě na stráni západně od Babylonu. Jak vstával a zhluboka se nadechoval, Ruth nebyla nikde v dohledu.

Batik se vydal na vrcholek kopce a zadíval se na město, které se, tmavé, rozkládalo v dálce. Leželo tu zahalené přikrovem černého dýmu a od chvíle, kdy z něj Batik uprchl, se město o moc nezlepšilo. Pekelník si uvědomil, že mu ani v nejmenším nechybělo.

Objevila se vedle něj Ruth a Batik teď sebou ani netrhl.

"Jak se cítíte?" zeptala se ho.

"Dobře. Ale vy vypadáte utahaně."

"Jsem unavená," přiznala Ruth. "Nemáte ponětí o tom, kolik energie mě stojí, abych svůj obraz udržela v jednom kuse. A přitom, jak jsem vás nesla osm set mil..."

"Já si z té cesty naneštěstí nic nepamatuju. Je tu už Donna?"

"Ne, vůz je půl dne cesty na západ. Když hned vyrazíte, měl byste před svítáním uvidět jejich tábor."

"Kolik jich tam je?"

"Dvě stě."

"Já mám jenom osmnáct nábojů, Ruth."

"Doufám, že použijete svůj mozek, mladý muži, a že nebudete muset zabíjet."

"Mohl bych se k ní dostat a rozvázat ji. Spolu bychom mohli utéct. Snad."

"Je tu ještě něco, co byste měl, Batiku, vědět."

"Myslím, že to ani nechci slyšet."

"Donna je těhotná a v komatu."

"Věděl jsem, že to nechci slyšet."

"Budu se za vás modlit, Batiku."

"To bude hezký, tím jsem si jistý. Hádám, že byste mi nemohla opatřit taky jednu z těch Sarentových zbraní?"

"Na shledanou, Batiku."

"Na viděnou, Ruth," řekl Batik a díval se, jak ještě víc zprůsvitněla.

Když se Batik vydal živým krokem k západu, přestal si lámat hlavu. Celý ten podnik byl jasně beznadějný a Batik se uvolnil a užíval si chůze. Přemítal o tom, co by asi udělal Shannow, a zachechtal se, když si Jeruzaléma představil, jak jede proti celému vojsku a žádá je, aby jeho dámu propustili. A nejspíš by mu to i prošlo, hloubal Batik. Přes měsíc přeletěly mraky a Batikovi přeběhl přes cestu starý jezevec, zastavil se a zašilhal na vysokého muže s širokými rameny. Pak zmizel v podrostu.

Batik na tábor narazil hodinu před úsvitem. Muži tábořili v dolíku a stany postavili do kruhu kolem vozu. Batik poklekl za stěnou křovin a chvíli tábor pozoroval, dokud se neujistil, že zahlédl všechny hlídky. Pak, právě když chtěl vyrazit, zahlédl koutkem oka jakýsi tmavý stín. Vytáhl revolver a kradl se za pozorovatelem. Pomalu se k němu blížil, až byl skoro vedle něj. Ten chlapík byl hubený, vousatý a oblečený do oděvu z tmavé, doma tkané vlny. Tábor pozoroval tak napjatě, že příchod Pekelníka nezaslechl.

Batik natáhl kohoutek a ten zvuk muže přimrazil na místě, ale svaly se mu napjaly a Batik věděl, že hodlá udělat něco nepředloženého.

"Nebud' hlupák," zašeptal. "Chci si jenom promluvit."

"Ty máš zbraň. Mluv si, jak je ti libo," zasyčel oslovený.

"Ty očividně nejsi Pekelník, takže by mě zajímalo, co od nich chceš."

"Do toho ti nic není. Už jsi skončil?"
"Možná. Ale mám tu něco na práci a nechci, abys mi to pokazil."
"No, tak to máš, synku, smůlu."
"Ty jsi z Donniny osady?"
Muž se pomalu překulil na bok a zadíval se Batikovi do očí.
"Co víš o Donně?"
"Jsem přítel Jona Shannowa. Požádal mě, abych jí pomohl."
"Proč tu není sám?"
"Byl by, kdyby mohl. Proč jsi tu ty?"
"Co myslíš?"
"Chceš ji zachránit?"
"Něco takovýho jsem měl v úmyslu, ale těch syčáků je tu na dohled moc. Nedá se tam nijak proklouznout. Mají sedm hlídek a chlapa uvnitř ve voze."
"Já těch hlídek napočítal šest."
"Jeden je v tom vysokém dubu. Má dlouhou flintu a já nepochybuju o tom, že ví, jak ji používat."
Batik znovu zajistil revolver a vrátil ho do pouzdra.
"Jmenuju se Batik," řekl a podal druhému muži ruku.
"Jacob Madden," odpověděl ten druhý, posadil se a zajistil pistoli, kterou měl schovanou pod kabátem. Oba muži si potřásli rukama.
"Skoro jsem tě zabil," podotkl Batik.
"Skoro jsi umřel," opáčil Madden. "Vraťme se někam, kde si můžeme pořádně popovídat." Spolu se protáhli do podrostu a pak za kopec.
Tady, v hájku, postávali dva koně. Na zemi opodál si Batik povšiml muže ležícího na boku s pistolí v ruce. Tvář měl voskově bledou a vyčerpanou a košilí mu na prsou prosakovala krev.
Madden vedle něj poklekl. "Nemůžeme se k ní dostat, Griffě. Je jich moc."
Griffin se pokusil zvednout, ale klesl zpátky.
"Kdo je to?" zeptal se Batik.
"Donna je jeho žena."
Batikovi vylétlo obočí nahoru a on se nad zraněného naklonil.
"Zdá se, že umírá," podotkl konverzačním tónem.
Madden zaklel. "Na tvůj názor se nikdo neptal," odsekl.
Griffin se zhluboka nadechl a přinutil se posadit. "No, moc dobře se necítím," poznamenal. "Kdo je tvůj přítel?"
"Jmenuje se Batik a je to Shannowův přítel. Tvrdí, že ho sem Shannow poslal, aby pomohl Donně."
"Ty mu věříš?"
"K čertu, nevím, Griffě. Ještě nikoho nezabil a mě, u Háda, klidně mohl."
Griffin Batikovi pokynul, aby se přišel posadit vedle něj, a dlouze, upřeně se Pekelníkovi zadíval do tváře. "Co chtějí udělat s Donnou?"
"Podle Shannowa ji chtějí obětovat."
"Musíme se k ní dostat,"
"I kdybychom se tam dostali, jak se pak dostaneme pryč? Čtyři lidi na dvou koních a jeden z nich v bezvědomí?"
Griffin se svalil za záda a zavřel oči.
Batik chvíli seděl a pak položil ruku Maddenovi na rameno. Sedlák se otočil. "Co se děje?"
"Touhle dobou bývá slavnost. Nepamatuju si přesně, kolikátýho je, ale musí to být teď někdy. Říká se tomu Valpuržina noc a je to velice důležitý svátek. To se vždycky pořádá velká oběť, tancuje se v ulicích a popíjí se víno a ukájejí se všechny tělesné chťiče. Jestli už není po tom, tak to je chvíle, kdy ji chtějí obětovat."
"Jak nám to pomůže?"
"V chrámu kolem ní nebudou mít stovky strážných. Musíme se schovat někde ve městě a pokusit se ji zachránit před slavností."
"Budeme nápadní jako puchýř na prasečím zadku."
"Mám několik domů."
"Jak víme, že budou prázdný?"
"To máš vždycky tak pochmurnou náladu, Jacobe?"
"Jo."
"S koňmi bychom se měli do města dostat těsně po svítání. Aspoň si tvůj přítel na chvíli odpočine a nabere sílu."
Griffin natáhl ruku a stiskl Maddenovi loket. "Má pravdu, Jacobe. Pomoz mi na koně."
Cesta jim zabrala tři hodiny a Madden ostražitě projížděl ulicemi Babylonu, čekal na útok, na výstřel nebo na nějakou známku zrady. Ale lidé, které míjeli, se od sedláků z Avalonu příliš nelišili. Ženy kolem chodily s dětmi, muži klábosili na rozích a jezdcům věnoval pozornost jen málokdo, taktéž Batikovi, který vedl Griffinova koně. Vozka na sobě měl kožený kabát, aby zakryl rány, a snažil se sedět v sedle vzpřímeně.
Batik zastavil malého chlapce, který šel kolem s velkým šedým vlkodavem.
"Kolikátýho je dneska, chlapče?"
"28. dubna."
Batik šel dál a vedl je bludištěm ohavně páchnoucích obytných domů a špínou ucpaných uliček, až se vynořili u vysoké zdi a zamčené brány. Batik zvedl tenký řetěz a zahákl kolem něj prsty. Madden si všiml, jak mu naběhly svaly na

předloktích. Prostřední článek řetězu se natáhl a pak se oddělil. Batik otevřel bránu a zavedl je dovnitř. Dům byl z bílého kamene s obloukovitými dveřmi a okny.

Kolem druhého poschodí se pod zešíkmenou taškovou střechou táhl balkon.

"Tady žila moje sestra," oznámil Batik.

Vzadu za domem byla prázdná stáj a Batik tam odsedlal koně a pomohl Griffinovi do domu. Všude ležel prach, ale dům byl nedotčený. Dlouho tu nikdo nepřebýval.

"Půjdu ven a seženu něco k jídlu," řekl Batik.

"Byla už ta slavnost?" zeptal se Griffin.

"Ne, máme dva dny."

"Co je to ta Svatá noc?" vyptával se Madden.

"To je noc, kdy Dábel chodí mezi svými dětmi."

Shannow vjel do soutěsky o půlnoci, sedmatřicet hodin poté, co se díval, jak se Batik s Ruth rozplývají do noci. Když se dostal na dohled pobořeného města, přitáhl koně otěže a v úžasu se zadíval na přízračnou loď, teď tu seděla v ohromné slávě, se čtyřmi velikánskými hranatými komíny a šesti šňůrami světél, připomínajícími perly kolem palub.

Zvedl se noční větřík a soutěskou se rozléhala hudba.

Horami se rozeznělo tajuplné prásknutí a Shannowův kůň se vzepjal. Shannow hřebce uklidnil a přihlížel, jak k obloze vylétlo světlo a rozlétlo se v oblak barevných hvězdiček, které praskaly jako vzdálené výstřely. Z lodi se ozval jásot.

Shannow sundal jistící poutka z kohoutků svých revolverů a pomalu, zhluboka se nadechl. Pobídl hřebce a vydal se k troskám.

Stezku mu překřížil tmavý stín...

"To je dost, že jste se ukázal, Lewisi," řekl Shannow. "Už třikrát jste mě měl na mušce."

"Nechci vás zabít, Shannowe. Opravdu. Obratě se a odjeďte odsud."

"Do náruče Zélótů schovaných v lese?"

"Jste zkušený člověk, dokážete se jim vyhnout."

Shannow mlčky seděl na koni, hleděl do hlavně černé pušky a cítil, jak ve strážci roste napětí.

"Snad jsem se ve vás nemýlil, Lewisi. Měl jsem vás za dobrého chlapa, jako byl Archer. Nevidím ve vás řezníka žen a dětí, krev sajícího upíra."

"Jsem voják. Nenutě mne, abych vás zabil."

"Co se stalo s archou?"

Lewis si olízl rty. "Dneska v noci tu slavíme Znovuzrození. Každý rok touto dobou přinášíme do života nějakou stránku minulosti, abychom ukázali, že to, co strážíme, je skutečné a hmotné, ne jenom vzpomínka. Dnes v noci archa opět vypluje v celé své slávě. A teď už, proboha, jděte!"

"Boha, Lewisi? Páni Pekelníků mluví o Bohu? To vyprávějte vránám. Vyprávějte to sedlákům ukřižovaným na stromech a ženám roztaženým na zemi a podřezaným. Ale nevykládejte to mně!"

"My nevyvoláváme války, Shannowe. Celá staletí jsme se snažili přivést lidstvo zpátky k civilizaci, ale nefungovalo to. Není tu žádná jednota. Sarento tvrdí, že bez jednoty není pořádku, bez pořádku není zákona a bez zákona není civilizace. Brzy to bude jiné, Shannowe. Hodláme znovu vystavět města a svět bude jedna velká zahrada. Prosím, odjeďte."

"Já o té vaší ztracené civilizaci nic nevím, Lewisi," řekl Shannow tiše. "Karitas mi o tom nic nevyprávěl. Nevím, jestli byla krásná, ale jestli je ta zbraň, kterou držíte, příkladem toho, co tehdy měli, tak o tom pochybuju. Existovala snad tenkrát nějaká verze Pekelníků, ženoucích se krajem a přinášejících smrt tisícům lidí? Nebo existovaly zbraně horší než tahle obłudnost? Možná byla vyhlazena celá města. A vy tohle chcete přivést zpátky? Před nějakou dobou jsem byl zraněný a odvezli mě do malé visky. Byli to mírumilovní lidé, Lewisi. Šťastní lidé. Vedl je člověk, který kdysi sám býval strážcem, ale nikdo z nich už není naživu. Ženy znásilnili a pak jim podřízli krky. A Karitas? Toho ukřižovali. Nepochybuju o tom, že kdyby tu jejich duchové stále ještě byli, tak by nad vaším snem zajásali. Ale jejich duše tu už nejsou. Vucly je vaše Krvavé kameny, aby roznítily další umírání a zoufalství."

"To stačí! Nařídili mi, že vás mám zabít, a neposlechl jsem. Pokud hned odjedete, Shannowe, nechám vás žít. Ani to pro vás nic neznamená?"

"Ovšemže znamená, Lewisi. Nikdo přece nechce umřít, proto se tu s vámi taky bavím. Nechci vás zabít, ale musím najít ten Kámen."

Lewis pozvedl pušku k rameni. "Jestli okamžitě neotočíte koně, pošlu vás do pekla."

"Ale tam já přece chci jít, Lewisi. Peklo je přece tam," odušil Shannow a ukázal směrem k arše.

V jasném měsíčním světle Shannow viděl, jak se Lewis napjal a pevněji stiskl pažbu. Jeruzaléman se vrhl ze sedla ve chvíli, kdy z pušky vyletěla hřmící záplava kulek. Na zem dopadl tvrdě a překulil se za balvan. Kolem něj svištěly úlomky kamene. Pak se Shannow, s revolverem v ruce, zvedl na kolena. Jeho kůň ležel na zemi a kopal nohama do vzduchu. Když Shannow natáhl kohoutek, vrhl se doleva a překulil se přes rameno, byl úplně klidný. Lewis se otočil a puška se mu zmítala v ruce. Kulky teď vyrývaly kusy hlíny a kamení po Shannowově pravici. Shannow namířil a jedinou střelou Lewise srazil na zem. Přistoupil k tělu. Lewis byl mrtev. Jeruzaléman došel k umírajícímu koni a prostřelil mu hlavu. Potom znovu nabil revolver a vydal se na dlouhou cestu k ruinám.

"Nikdo nechce umřít, Lewisi." Ta slova se mu vrátila a Shannow cítil, jak byla pravdivá. Shannow nechtěl zemřít. Chtěl najít Jeruzalém a poznat klid. Vzhlédl k arše a jejím zářícím světélům, zaposlouchal se do hudby. Pak se ohlédl k Lewisovu tělu, splývajícímu se stíny.

Došel ke vchodu do skály, vytáhl revolver a ustoupil stranou. Jak se dveře otevřely, Shannow zvedl zbraň, ale tunel

za dveřmi byl prázdný. Shannow se držel u zdi. Vešel dovnitř a dveře se za ním zavřely. Dolů nevedly žádné schody, ani dveře, které by viděl, a Shannow tiše zaklel.

Dveře výtahu se otevřely a zvaly ho dál. Shannow vrátil revolver do pouzdra a nastoupil.

Dveře se zavřely a výtah sebou trochu trhl. Když se dveře znovu otevřely, Shannow uviděl, co ostatně očekával: ozbrojené strážce s revolvéry namířenými na svou hrud'. Byli zvláštně oblečení, měli špičaté tmavomodré čapky a keprové vesty s dvojitým zapínáním. Uprostřed mužů stál Sarento ve stejném oděni bílé barvy, s mosaznými knoflíky a modrými nárameníky, kde na každé měl tři zlaté hvězdičky.

"Jste skutečně protivný člověk, pane Shannowe," přivítal ho Sarento.

Strážní postoupili dopředu a odzbrojili Jeruzaléma, který se jim nijak nevzpíral. Odvedli ho ven a Shannow zjistil, že nejsou v osvětlené chodbě, na kterou se pamatoval, ale v ohromné místnosti zaplněné výstředně vyřezávaným nábytkem, luxusními koberci a okny z barevného skla.

"Skvělé, není-liž pravda?" prohodil Sarento.

Shannow neřikal nic. V tichém úžasu se rozhlížel kolem sebe a prohlížel si barevná okna s vyobrazenými plachetnicemi a biblickými svatými, i pozlacené, umně vyřezávané dřevěné obložení.

"Proč jste se vrátil, pane Shannowe?"

"Abych vás zničil."

"Vážně si myslíte, že mezi strážci dokážete předvést jeden z těch svých zázraků na pobíjení banditů? To snad ne."

Do místnosti začali přicházet lidé, všichni podivně oblečení. Ženy měly dlouhé, složité róby a muži černé kabáty a bílé košile.

"Odvedte ho dolů," přikázal Sarento. "Vyřídím to s ním později."

Čtveřice strážných odvedla Shannowa ke kobercem pokrytému schodišti a do dveří s mosaznou plaketou: B - 59. Uvnitř byla postel se čtyřmi sloupky, sametovými závěsy a malým psacím stolem vykládaným zlatem.

"Posaďte se," vyzval Shannowa jeden ze strážných, mladý muž s nakrátko ostříhanými plavými vlasy. "Udělejte si pohodlí."

mlčky neklidně čekali, dokud se k nim nepřipojil Sarento. Vůdce strážců si sundal bílou čapku a hodil ji na stůl.

"Povězte mi něco o té lodi," požádal Shannow a Sarento se uchechtl.

"Jste chladnokrevný, pane Shannowe. Líbí se mi."

Obr se posadil na postel a stáhl si bílé rukavice. "Udělal na vás Znovuzrození dojem?"

"Jistě," připustil Shannow.

"To by taky mělo. Tohle je jedna z největších lodí, jaká kdy byla vyrobena. Na délku měla osm set osmdesát dvě stopy a vážila 46 000 tun. Byl to zázrak techniky a jeden z divů starého světa."

Shannow se náhle rozesmál.

"Co vás tak pobavilo, pane?"

"Máte rád přirovnání, Sarento? Mně se zdá, že tahle loď odráží vaše šílené sny, je opulentní a civilizovaná a pohřbilo ji moře."

"Až na to, že jsme ji získali zpátky," odsekl Sarento.

"Ano, sedí na hoře nad troskami civilizace, o které jste ani nevěděli, že existuje. Loď na hoře, obrovská a k ničemu, jako vaše ambice."

"Loď na hoře? Pojdte se mnou, pane Shannowe. Rád bych vám ukázal, co je to skutečná moc." Se strážnými kolem Sarento odvedl Shannowa na horní promenádu a dál ven na palubu. Až ke vzdálenému obzoru se táhlo moře a archa se majestátně vznášela na hvězdami posetém oceánu. Shannow cítil slaný vzduch a nad obrovskými komíny kroužili racci a vrhali se dolů.

"Ohromné, není-liž pravda?" zeptal se Sarento.

Shannow se otřásl. "To není možné."

"S Mateřským kamenem je všechno možné."

"Jsme opravdu na moři?"

"Ne. Archa je jako vždycky na své hoře. To, co vidíte a cítíte, je kouzelně promítnutý obraz. Nicméně kdybyste do lodi udělal díru, natekla by dovnitř voda, slaná voda. Protože Kámen bude v naší šarádě pokračovat. A kdybyste skočil přes palubu, dopadl byste do moře, ledově studeného a smrtícího. Jenže pak byste jím propadl a zřítel byste se do trosk Atlantidy. To je moc, pane Shannowe, jenom zlomek moci, kterou Kámen vládne. Kdybych si to přál, plula by archa po skutečném oceánu. Jednoho dne bude, a pak ji zavedu do newyorského přístavu."

"Kolik duší to bude stát?" zeptal se Shannow.

"Jste přízemní, pane Shannowe." Sarento zavrtěl hlavou. "Co je pár životů ve srovnání se zámnou budoucností?"

"Nemohli bychom jít dovnitř?" prohodil Shannow. "Je tu trochu zima."

"Ovšemže můžeme, Shannowe. Obávám se však, že vy loď opustíte tady."

"Právě když se mi to začínalo líbit," pronesl Shannow. Pak, když Sarento pokynul strážným, se Shannow přikrčil a vyškl z boty lovecký tesák s dvojitým ostřím. První strážný zahynul, když mu ostří nože proseklo krk. Shannow mu sebral revolver a skočil po Sarentovi. Velký muž se vrhl na palubu a Shannow ho následoval. Pustil tesák a hrábl Sarentovi po krku, natáhl revolver a přitiskl hlaveň Sarentovi pod bradu.

"Buďte tak laskav, a řekněte svým strážným, aby složili zbraně," sykl Shannow a zvedl Sarenta na nohy.

Tři zbývající strážní se dívali na svého vůdce.

"Udělejte to," řekl Sarento. "Tuhle frašku ukončím po svém."

"Odvedte mě ke Kameni," vyzval ho Shannow.

"Ale jistě. Tím svým dětinským hrdinstvím jste si to zasloužil. Přinejmenším."

"Blahopřeju vám k vašemu klidu."

Sarento se Shannowovi podíval do očí. "Možná máte dojem, že máte navrch, pane Shannowe, ale kouzlo, které zvedlo archu z mořského dna, nezvrátí šílenec s pekelným revolverem."

Sarento je vedl dolů.

A Titanik plul po přízračném moři...

13.Kapitola

ABADDONovi SE ZDÁLY OŠKLIVÉ SNY A ON se probudil a rukama svíral vzduch. Černá hedvábná prostěradla byla nasáklá potem a Abaddon vstal. Ještě před třemi hodinami, když do Babylonu přivedli Donnu Taybardovou, se cítil tak dobře. A dnes v noci se pekelná vláda začne opravdu. Všechny hvězdné mapy to potvrzovaly. Donna byla obětí, na kterou Dábel čekal, a ve chvíli, kdy ji pohltní, budou všechny síly Pekel proudit Abaddonovými žilami.

A přesto se teď pekelný král třásl na lůžku, zachvácen bezejmenným strachem, který ho ve snu pronásledoval. Viděl Jona Shannowa v hlubinách Pekel, jak s pistolí a mečem bojuje s Belzebubem. A pak se Jeruzaléman podíval na Abaddona a v jeho očích král spatřil smrt.

Strach nepomíjel a Abaddon přistoupil ke skřínce pod oknem a nalil si čísi vína, které upíjel, dokud se neuklidnil. Napadlo ho, že si zavolá Achnazzara, ale zavrhl to. Velekněz býval v posledních dnech v králově přítomnosti velice nervózní.

"Tati!" Zavolání dítěte Abaddona vytrhlo ze zamyšlení a on se otočil, ale místnost byla prázdná. Abaddon zahlédl svůj odraz v dlouhém hranatém zrcadle. Postavil se před něj a zatáhl břicho, aby vypadal co nejmocněji.

Abaddon, pán Pekla!

"Tati!" Tentokrát se zavolání ozvalo z obývacího pokoje za ložnicí. Abaddon proběhl otevřenými dveřmi a ocitl se před prázdným stolem a otevřeným oknem. Zamrkal a setřel si z tváře pot.

Z ulic kolem paláce slyšel, jak dav skanduje: "Satan! Satan! Satan!"

Valpuržina noc byla nocí krásy, kdy lidé mohli vidět svého boha chodit mezi sebou, cítit jeho přítomnost ve vzduchu kolem, vidět jeho obraz, jak září v jejich Krvavých kamenech.

Jenže tahle noc byla zvláštní. Této noci uvidí úsvit nové éry Pekla, protože až bude síla Donny Taybardové proudit pod noži a její tělo pohltní Pán, do světa budou vypuštěna všechna kouzla Pekla.

Pán Pekla se stane králem na Zemi.

"Bojím se, tati."

Abaddon se bleskově otočil a uviděl plavovlasé dítě, asi sedmileté, objímající odřenou panenku.

"Sarah?"

Dítě uteklo do ložnice a Abaddon je následoval, ale místnost byla prázdná. Věděl, že je to halucinace, protože Sarah už byla celá staletí mrtvá. To víno bylo zřejmě příliš silné.

Jenže vzpomínky také... Abaddon si nalil další sklenici, vrátil se k zrcadlu a zahleděl se na své krví podlité šedé oči a rozevřaté vlasy, nyní na spáncích prošeďovělé. Ta tvář tak vypadala po celá desetiletí, muž středního věku, silný, na vrcholku sil.

Ten, kdo se na něj ze zrcadla díval, nebyl Lawrenc Welby. Welby byl mrtvý, stejně mrtvý, jako jeho žena a dcera.

"Jsem král," zašeptal. "Dábelský pán. Běž pryč, Welby. Nezírej na mě. Kdo jsi, abys soudil?"

"Přečti mi pohádku, tati."

"Nech mě být!" zaječel Abaddon; pevně zavřel oči a odmítal se podívat na strašidlo, o němž věděl, že leží na jeho lůžku.

"Přečti ji pohádku, Lawrenci. Víš, že neusne, dokud to neuděláš."

Welby otevřel oči a očima se vpil do pohledu na zlatovlasou ženu u dveří.

"Ruth?"

"Copak už jsi zapomněl, jak číst?"

"Tohle je sen."

"Nezapomínej na nás, Lawrenci."

"Jsi opravdu tady?" zeptal se a klopýtal dopředu. Ale zlatovlasá žena zmizela a Welby klesl na kolena.

Otevřely se dveře. "Ruth?"

"Ne, můj pane. Není vám něco?"

Abaddon se zvedl. "Jak se opovažuješ vstoupit bez ohlášení, Achnazzare!" hulákal král.

"Přišli pro mě strážní, sire. Říkali, že mluvíte... rozrušeně."

"Jsem v pořádku. Co ukazují hvězdné mapy?"

"Magelin říká, že nadchází doba velkých změn, jak člověk může čekat na úsvitu říše."

"A Cade?"

"Ten je zalezlý v nějakém průsmyku, odkud nemůže uniknout, ani něco dobývat."

"To všechno zní hezky, kněze. Teď mi povídej o Shannowovi. Znovu mi pověz, jak se zabil, když spadl z útesu."

Achnazzar se hluboko poklonil. "Zmýlil jsem se, sire, ale nyní je zajatcem strážců a ti ho hodlají zabít. Jeruzaléman už pro nás neznamená žádné nebezpečí. Po dnešní noci vám bude připadat jako komár v uchu draka."

"Po dnešní noci? Noc ještě neskončila, kněze."

Ráno o Valpuržině noci bylo jasné a svěží a Batik se probudil s pocitem silného nutkání. Kůži měl precitlivělou na dotek a celý se trásl potlačovanými emocemi.

Dokonce i vzduch v pokoji jako by praskal statickou elektřinou, jako by nad městem zuřila bouře s blesky.

Batik vstal z postele a zhluboka, roztřeseně se nadechl.

Dolehla na něj radost z Valpuržiny noci. Hlavou se mu honily vzpomínky na minulé slavnosti, kdy byl plný svaté síly a spojil se s tuctem ochotných žen, přičemž se nikdy neunavil.

Připomněl si Maddena a Griffina a zaplavil ho hněv.

Co ho vlastně spojovalo se sedláky a rolníky? Jak se vůbec mohl nechat zaplést do těch jejich ubohých rozmíšek.

Rozhodl se, že je zabije oba, a pak se bude celý den veselit.

Vytáhl revolver a sevřel ho v dlaní. Měl z toho dobrý pocit, a hořel touhou zabít a ničit.

V myšlenkách se mu náhle vynořil Jon Shannow...

Jeho přítel.

"Nemám žádné přátele. Nepotřebuju přátele," syčel Batik.

Ale obraz přetrvával a on znovu uviděl Shannowa, jak stojí v tmavé vězeňské chodbě.

Jeho přítel.

"Čert tě vem, Shannowe!" zaječel Batik a padl na kolena. Zbraň zarachotila na podlaze. Jeho radost vyprchala.

V přízemí Jacob Madden bojoval se svými vlastními démony. Pro něj to bylo skoro horší než pro Batika, protože takové emoce, které se o Valpuržině noci honily městem, nikdy nezažil. Pro Maddena v tom nebyla žádná radost, pouze bolest jeho vzpomínek, porážek a tragédií. Chtěl utéct z domu a zabít každého Pekelníka, kterého uvidí. Chtěl, aby trpěli, jako trpěl on.

Ale Griffin ho potřeboval, Donna Taybardová ho potřebovala, a pro Maddena byla povinnost jako železný řetěz omotaný kolem citů. Kvůli nějakým sobeckým motivům se nezlomí.

Takže seděl ve svém trápení a čekal na Batika.

Pekelník se rychle oblékl a vyčistil si zbraně. Pak sešel do obývacích místností a zkontroloval Griffina. Ten už měl lepší barvu a klidně spal.

"Jak se máš?" zeptal se Maddena a položil mu ruku na rameno.

"Nesahej na mě, ty parchante!" štěkl Madden, srazil mu ruku stranou a vymrštil se na nohy.

"Uklidni se, Jacobe," vybídl ho Batik. "Je Valpuržina noc, je to ve vzduchu. Zhluboka dýchej a uvolni se."

"Uvolnit se? Všechno, co jsem miloval, je pryč a můj život je jen prázdná slupka. Kdy vyrazíme za Donnou?"

"Večer."

"Proč ne hned?"

"V plném světle?"

Madden se svezl zpátky do křesla. "Co se to se mnou děje?"

"Už jsem ti to říkal, je Valpuržina noc. Dnes v noci chodí po zemi Ďábel, a ty ho uvidíš. A od teď budeš jeho přítomnost cítit ve vzduchu, dokud neodejde. V příštích čtyřicetihodinách zde bude hodně rvaček, hodně mrtvých, hodně násilných a budou počaty tisíce nových životů."

Madden přešel ke stolu a nalil si hrnek vody. Ruce se mu třáslly a obličej se mu leskl potem.

"Už toho moc nesnesu," zašeptal.

"Pomůžu ti to zvládnout," řekl Batik. Zvenčí z úzkých uliček se k nim donesl zpěv. Někde nedaleko kdosi zaječel, pronikavě a ostře, až to zpěv přehlušilo.

"Někdo právě zemřel," poznamenal Madden.

"Ano. Nebude poslední."

Den míjel. Griffin se probudil a rány ho bolely dvojnásobně. Křičel a proklínal Maddena, používal ohavná slova a v očích měl zášť.

"Nevšímej si ho," řekl Batik tiše.

Když se začalo šerit, Griffin opět usnul a Batik se připravil na noc a natřel si obličej červenou barvou. Madden se odmítl zamaskovat a Batik pokrčil rameny.

"Je to jenom barva, Jacobe."

"Nechci vypadat jako ďábel. Jestli mám umřít, chci umřít jako člověk."

Kolem půlnoci si oba muži překontrolovali zbraně a vyklouzli do ulic, míříce do středu města. Na hlavní ulici narazili na ohromný dav tančících a zpívajících lidí. Desítky mužů a žen se spolu zmítali ve vchodech a přilehlých uličkách. Madden odvrátil zrak.

Mladá dívka, šarlatové šaty měla potřísněné krví, se bodala zakřiveným nožem. Zhlédla Maddena, rozběhla se k němu a vrhla se mu kolem krku.

Madden ji od sebe odstrčil, ale její místo zaujala další žena, přejížděla mu rukama po těle a šeptem mu slibovala potěšení. Madden se vyprostil a tlačil se davem za Batikem.

Dav mířil k chrámovému náměstí a zpěv se změnil v jediné slovo, opakované stále dokola.

"Satan... Satan... Satan..."

Když se přiblížili k dlouhému schodišti do chrámu, noční obloha vzplála narudlým světlem a před nimi se objevila mihotavá postava, asi sto stop na výšku. Madden otevřel ústa a před obrem ucouvl. Tvor měl kozlí nohy a tělo silného muže, ale hlavu bestie a čtyři rohy.

Tvor natáhl ohromnou ruku k davu a okolostojící muži zvedli mladou ženu s krví nasáklými šaty a hodili ji do ruky s dlouhými drápy. Obr sevřel pěst a zvedl ruku k tlamě. Dívka zmizela a dav jásal.

"Tudy," křikl Batik a táhl Maddena do uličky za chrámem. "Nemáme moc času."

"Vchod pro akolyty," poznamenal Batik, když dorazili k oválným dřevěným dvířkům po straně chrámu. Dvířka byla zamčená, ale Batik zvedl nohu a dveře rozkopl. Vešli dovnitř a Madden vytáhl pistoli.

"Musíme se dostat do chrámu, Donnu přivedou každou chvíli."

"Chceš říct, že ji taky sežere?" zeptal se Madden nevěřicně.

Batik si ho nevšímal a rozběhl se. Jeden z členů chrámové gardy zatím vyšel zpoza rohu, ale Batik ho střelil, tělo odhodil stranou a rozběhl se nahoru, bera schody po dvou.

Dostali se do další chodby a objevili se další dva gardisté. Maddenovi hvízdla kolem ucha kulka a on se vrhl na zem a dvakrát stiskl kohoutek. Jeden gardista přepadl dopředu. Ten druhý se zapotácel, ale ještě jednou zvedl pušku. Batik dvakrát vystřelil a ten člověk se zhroutil na podlahu.

Na vrcholku dalšího točitého schodiště se Batik zastavil před jakýmsi dveřmi. Dobil revolver a obrátil se k Maddenovi.

"Tady je to, příteli. Jsi připravený?"

"Byl jsem připravený celý život," opáčil Madden.

"To ti teda věřím," zazubil se Batik.

Shannow strčil Sarenta do výťahu a nastoupil za ním. Dveře se zavřely a obr se usmál.

"Podlaží G," řekl a výťah se oťásl. "Pořád pro vás máme v zásobě spoustu překvapení, pane Shannowe. Doufám, že se vám budou líbit."

"Postavte se ke dveřím, Sarento."

"Ale jistě, protože vaše obavy jsou neopodstatněné, v jeskyni nejsou žádné stráže. Povězte mi, čeho tímto hodláte dosáhnout? Kámen nemůžete zničit."

Dveře se náhle otevřely a Sarento je otočil a vrhl se ze dveří. Shannow ho následoval a začal střílet, jenže kulky se odrazily od velkého krápníku. Jeruzalémán se rozhlížel kolem sebe po obrovské jeskyni s klenutým stropem, který se leskl zlatými vlákny a třpytivými kameny. Ze stropu visely stalaktity jako sloupy. Shannow přistoupil ke světlu uprostřed, kde malé černé jezírko obklopovalo ostrůvek, na němž byl kruh stojících kamenů, černých a lesklých.

"Stojíte v srdci říše, Shannowe," ozval se za ním Sarentův hlas. "Tady je každý sen skutečností. Cítíte moc Krvavého kamene?"

Shannow si prohlížel jeskyni, ale po obrovi nebylo ani stopy. Shannow došel na okraj jezírka a na obou stranách kamenů si všiml úzkého můstku z odřeného dřeva. Přešel kolem jezírka a po můstku došel ke kruhu kamenů. U prvního menhiru se zastavil, aby si ho mohl z boku prohlédnout. Jeho prsty našly hluboký zářez. Sáhl dovnitř a zaslechl, jak cvakla západka. Malý kousek kamene odpadl, ale když Shannow sáhl dovnitř, byl vnitřek prázdný.

"Snad si nemyslíte, že bych tam to zlato nechal?" řekl Sarento.

Shannow se otočil a viděl, že obr stojí u oltáře. Nyní na sobě měl atlantskou zbroj a zlatý náprsník se zlatým kamenem nad srdcem. Na hlavě měl přilbici s chocholem a v ruce meč. Shannow vystřelil, ale kulka odlétla ke stropu jeskyně. Znovu pečlivě zamířil a opět vystřelil. Tentokrát mířil na usmívající se obličej.

"Pendarrikova zbroj nezranitelnosti, Shannowe. Teď mi nic nemůže ublížit, zatímco vy jste zcela bez ochrany. Docela se hodí, že se setkáváme takto: dva rolyndští válečníci ve velkém kruhu."

"Kde je Mateřský kámen?" zeptal se Shannow a vrátil revolver do pouzdra.

"Stojíte na něm, Shannowe. Dívejte se!"

Půda pod Shannowovými nohama se rozmazala, příkrov vlhké zeminy se zamihotal a zmizel, objevily se rudozlaté žíly s trochou černi. Všude v kruhu země zářila jako lucerna.

"Říká se, že zabít rolyndu přináší velkou moc," poznamenal Sarento a s mečem v ruce se blížil k Shannowovi.

"Uvidíme. Jak se vám líbí můj meč, Shannowe? Je krásný, vidíte? Je to meč moci. Sipstrassi. Ve starém jazyce mu říkali Pynralponas: meč z Kamene. Do koho sekl, toho zabil. Pojdte, pane Shannowe, ať vás můžu seknout."

Shannow couval k můstku.

"Kam byste chtěl utíkat? Zpátky na Titanik a k mým strážím? Postav se mi, rolyndo. Čel své smrti s odvahou. Pojď, už nemám moc času."

"Já nikam nespěchám," poznamenal Shannow.

Sarento skočil dopředu a máchl velkým mečem. Shannow se pod čepelí vrhl na zem a znovu vyskočil.

"Hezký manévr. Vždycky je zajímavé dívat se, jak zvíře utíká o život, ale čeho tím dosáhneš? Získáš jen pár vteřin." Jak se k němu Sarento hnal, Shannow se vyhoupl na oltář a na druhé straně seskočil.

"Terean-Bezek," zasyčel Sarento a Shannowa za kotníky popadly dvě kamenné ruce. Shannow se podíval dolů a uviděl, že ho lapily prsty z Krvavého kamene. Sarento se smál a pomalu obcházel oltář.

"Jaký je to pocit prohrát, Jeruzalémáne? Už tvoje duše křičí úzkostí?"

"To se nikdy nedovíš," sykl Shannow. Když Sarento zvedl meč, Shannow odvrátil zrak a zadíval se na povrch oltáře. Tam, vyrytý do jeho povrchu, byl obraz meče se zakřiveným jílcem.

Meč ze sna!

Shannow se ho dotkl. V dlani ucítil cosi chladného a prsty se mu sevřely kolem jílce. Pak meč vylétl ven a jeskyni naplnilo řinčení oceli.

Sarento ustoupil. Jeho věčný úsměv byl pryč. Shannow sklonil meč ke kamenným rukám, které mu svíraly kotníky, a když se jich meč dotkl, ruce zmizely.

"Měl jsi pravdu, Sarento. V jeskyni je hodně překvapení."

"Tohle je Pendarrikův meč. Nemohl jsem ho najít. Nikdy jsem nechápal, proč ho nemůžu najít, protože se vypráví, že čekal na rolyndu."

"Ty už nejsi rolynda, Sarento. Právě ti došlo štěstí."

Obrovi se na rty vrátil úsměv. "Uvidíme. Leda by sis někde našel zbroj." Jak se blížil, máchl mečem Shannowovi na hlavu. Jeruzaléman ránu odrazil a jeho riposta končila výpadem na Sarentův krk. Meč Sarenta ani neškrábl.

Teď obr uchopil meč oběma rukama a zuřivě zaútočil. Shannow byl nucen ustupovat, kryt se a odrážet výpady. Ještě třikrát Shannowův meč bodl nebo sekl do Sarentova brnění, ale s prázdným výsledkem.

"Je to stejně k ničemu, jako tvoje pistole."

Shannow měl obličej zalitý potem a ruku s mečem unavenou, zatímco Sarento nevykazoval žádné známky únavy.

"Víš, Shannowe, skoro lituji, že tě musím zabít."

Shannow se zhluboka nadechl a potěžkal meč, a jak Sarento přistoupil, Shannowův pohled přitáhl obrův náprsník. Zlatý kámen na něm byl nyní skoro černý. Sarentův meč zasvištěl, Shannow ho odrazil a riskoval úder na hlavu. Čepel odskočila, ale Sarento byl oťresen. Zvedl ruku k čelu, a když ji dával dolů, byla potřísněná krví.

"To není možné," zašeptal. Podíval se dolů na kámen, zuřivě zavřiskl a vrhl se do šíleného útoku. Shannow byl zatlačen zpátky přes střed kruhu a Sarentův meč mu prosekl košili až na kůži. Shannow upadl. Obr s vítězoslavným výkřikem máchl mečem dolů, ale Shannow se překulil na kolena, odrazil další sek a vykryl bodnutí.

Oba muži se ostražitě obcházeli.

"Stejně umřeš, Shannowe."

Shannow se zazubil. "Jsi vyděšený, Sarento. Cítím to. Ty nejsi rolynda, nikdy jsi nebyl. Jsi jenom další bandita s velikášskými sny. Jenomže ty skončíš tady."

Sarento couval k oltáři. "Velikášskými sny? Co ty víš o velkých snech? Jediné, co chceš, je nějaké bájně město, ale já chci svět takový, jako býval. Copak to nechápeš? Parky a zahrady, potěšení civilizace. Viděl jsi Titanik. Všichni si mohou užívat jeho nádheru. Konec chudoby, Shannowe. Konec hladovění. Rajská zahrada!"

"S tebou jako hadem? Myslím, že ne."

Jak po něm Sarento sekl, Shannow ukročil a vlastní čepel prohnal náprsním pancířem Sarentovi do ledví. Obr zaječel a upadl přes oltář. Shannow vytáhl meč, a jak se jeskyně otřásla, skoro spadl. Ze stropu se utrhla stalaktit a zřít se do jezírka.

Sarento se vytáhl na oltář.

"Ó můj Bože," šeptal, "Titanik!" Krví pokrytými rukama škrábal po povrchu oltáře. Shannow mu položil meč na krk a Sarento se pomalu převrátil na záda. "Poslouchej mě. Musíš tu sílu zastavit. Titanik..."

"Co je s ním?"

"Pluje na stejném kursu, na němž byl zničen a potopil se. Zemřelo tam 1500 lidí. To zlato..."

"Loď je na hoře. Nemůže se potopit."

"Bok jí prorazí ledovec, ta díra bude mít 300 stop. Kámen vytvoří... oceán." Sarentovi se rozostřil pohled a on se svezl na kámen. Jak jeho krev kapala na zářící podlahu, syčela a bublala, a kámen nakonec tmavou rudou skvrnu zcela pohltit. Shannow pustil meč a stoupl si k oltáři. Sarento škrábal po vystouplém reliéfu, a když za něj Shannow zatáhl, vršek se pohnul. Jeruzaléman přešel na druhou stranu a zatlačil, otvor se rozšířil a Shannow sáhl dovnitř. Byly tam čtyři cívky drátu.

Shannow je vytáhl a prohlížel si kruh. Stálo tu sedmáct Kamenů a on se rozběhl k prvnímu a omotal zlatý drát kolem jeho spodku.

Vysoko nad ním se přízračná loď hnala tajuplným mořem, zatímco ve velkých tanečních sálech tančili a zpívali lidé. Jeden mladý pár vystoupil na otevřenou palubu. Ledovec se ve tmě tyčil jako gargantuovská hrobka.

"Není to neuvěřitelné?" řekl muž.

"Ano." Připojili se k nim další flamendři a nakláněli se přes dřevěné zábradlí, aby se podívali na ledovec, který se stále blížil.

Loď do kry narazila a dřela se bokem o ledovou horu. Flamendři křičeli a odsakovali, jak na vyhlídkovou palubu padaly kusy ledu.

Loď se otřásla z hlubin podpalubí a dál se chvěla, jako by najela na kamení.

"Nezdá se ti, že Sarento zachází s tím Znovuzrozením trochu daleko?" zeptala se dívka.

"Žádné nebezpečí nehrozí," ujistil ji muž.

A loď se naklonila na bok.

Když se země zachvěla a ozval se rachot, Shannow už připevnil zlato k šesti menhirům. Ohromný strop se třásl a objevovaly se v něm stopy široké trhliny. Stalaktity padaly jako obří oštěpy a z puklin nad Shannowovou hlavou začala proudit voda. Shannow popadl drát a pevně ho přitáhl. Pod ním země zářila, ještě jasněji. Když protější stěna jeskyně vybuchla směrem dovnitř a dolů od postiženého Titaniku se řítily tuny vody, Shannow do té doby stihl propojit další dva menhiry.

Jezero se rozvodnilo. Shannow si nevšímal zmatku kolem sebe a pracoval dál. Cívka, kterou měl, došla, a on rychle navázal další. Kolem nohou mu proudila voda a povrch kamene byl velice kluzký. Pak už byly tenoučkým zlatým drátkem propojeny další čtyři menhiry, ale jezero zatím pohltilo můstek a Shannow zjistil, že se brodí v silném proudu. Do vody vedle něj žbluňkl další stalaktit a uhořel ho do ruky, přičemž mu vyrazil cívku. Shannow zaklel a potopil se do vody. Mával rukama, aby cívku našel. Musel doplavat zpátky k poslednímu menhiru a pro drátek se potopit ke spodku kamene. Hladina teď stoupala rychleji, ale Shannow si nebezpečí nevšímal, dokud zlatý kruh nedokončil.

Kámen pod nohama už necítil, ale slábnoucí záři viděl pořád. Jeskyni nyní plnila voda a Shannow se díval, jak se k němu neustále blíží strop.

Hledal nějakou štrbinu, kterou by se mohl vyšplhat, ale žádná cesta ven nevedla. Vedle něj se vznášelo Sarentovo

tělo, tváří ve vodě, a Shannow ho odstrčil. Strop už se tyčil přímo nad ním a Shannow se musel obrátit na záda, aby mohl mít ústa nad hladinou.

Jak Batik strčil do dveří, narazili do rámu kulky, a pekelný válečník proskočil dveřmi po hlavě a převalil se. Čtyři strážníci na něj namířili zbraně. Madden prošel o zlomek vteřiny později a páčil z pistole. Jeden ze strážníků se zhroutil, druhého kulka zasáhla na předloktí. Zbylí dva vystřelili po Batikovi a jeho do boku zasáhla kulka, zatímco další se odrazila od mramorové podlahy a roztrhla mu svaly na stehně. Přes svá zranění Batik střelbu chladnokrevně opětoval, první kulka zasáhla strážného pod bradu a srazila ho k zemi, druhá udeřila posledního muže do ramene a otočila ho. Madden posledního strážného dorazil kulkou do hlavy.

Všude kolem utíkali červeně oděni knězi do bezpečí. Batik se chopil Maddenovy natažené ruky a zvedl se ze země. Za mohutnými dvoukřídlovými dveřmi zatím Achnazzar zvedl dýku nad bezvědomou Donnu.

"Ne, ne!" zařval Batik a s Maddenem zároveň vystřelil. Achnazzar, sražený k zemi, dopadl tvrdě na horní schod a převalil se bezmocně na břicho. Cítil, jak se mu jeho plíce plní krví. Sevřel nůž a doškrábal se k bezvládné oběti, ale jak nůž pozvedl, vztyčil se nad ním obrovský černý stín.

Drápy dlouhé jako šavle se Achnazzaroví zaryly do zad. Nůž mu vypadl z bezvládných prstů, a jak si ho démon v práce zvedal ke strašlivé tlamě, Achnazzar nemohl ani ječet.

Batik dokulhal k Donně a snažil se ji zvednout.

"Kriste všemohoucí!" zhroutil se Madden. Batik vzhledl a viděl, že démon, skončiv s Achnazzarem, se znovu sklání. Batik natáhl kohoutek, vstal a rozkročil se nad Donnou.

Drápatá pracka se otevřela...

Batik vystřelil a tlapa sebou trhla, ale hned se zas natahovala dolů. Batik zahodil prázdnou zbraň a vytáhl z opasku Griffinu pistoli. Jak se k němu prsty přiblížily, Batik vyskočil na dlaň. Oděv mu vzplál, ale Batik si hrozné bolesti nevšímal. Držel pistoli oběma rukama a namířil na olbřímí tvář.

O osm set mil dál proudily uměle vytvořené vody Atlantského oceánu přes Krvavý kámen, vysávaly jeho sílu a zmenšovaly jeho energii.

Batik propadl mezi nyní průsvitnými prsty a zřít se do davu dole. Rozběhl se k němu Madden a holýma rukama mu utloukl plameny na šatech. Bylo neuvěřitelné, že když Madden plameny uhasil, zjistil, že Batik je stále ještě při vědomí. Madden mu pomohl vstát a společně klopýtali k chrámových schodům.

Nad nimi se démon rychle ztrácel a na Maddena padl podivný klid.

"Je po všem," oznámil Batikovi.

"Ještě ne," odušil Pekelník, protože se na ně vrhl rozzuřený dav.

Griffin se probudil nedlouho po půlnoci. Dům byl prázdný a Griffin věděl, že Madden s Batikem se vydali zachránit jeho ženu. Hrozně se zastyděl, až ho dokonce přestaly bolet rány. Měl tam být s nimi.

S námahou se posadil, nevšímaje si toho, jak se mu napínají stehy, kterými mu Madden tak zkušeně sešil rány, a zadíval se z okna na zarostlou zahradu venku. Griffin se ještě nikdy necítil tak osamělý. Podíval se na své tělo a uviděl své zpustošené svaly. Košile na něm přímo visela a opasek potřeboval další díрку, kterou Madden vyrobil svým tesákem. Griffina zaplavil hněv krmený pocitem marnosti a bezmoci. Ale nebylo tu nic, na čem by si mohl své pocity vybit, a tak se obrátil do sebe a opět uviděl malého Erika zastřeleného ve dveřích jejich domku. Oči se mu zalily slzami a on je mrkáním zahnal a otočil hlavu, aby opět viděl do zahrady. Stromy potřebovaly prořezat, protože jejich větve se natahovaly nad záhony růží a bránily přístupu světla, tolik potřebnému pro správné kvetení.

Koutkem oka zahlédl jakýsi stín, něco se pohnulo v měsíčním světle u branky. Griffin si to místo prohlížel. Nic. V domě nesvítilo světlo a Griffin věděl, že ho nikdo nemůže spatřit. Čekal s pohledem upřeným na branku a pohyb se snažil zaregistrovat bočním viděním. Byl to starý lovecký trik, který ho před mnoha a mnoha lety naučil Teo Burke.

Tam! U té brázy. Podrostem se tam kradmě kdosi pohyboval. A támhle! Další muž krčící se vedle cesmíny.

Griffinovi vyschlo v ústech. Zhlédl ještě další dva vetřelce, a pak se rozhlížel po ztemnělém pokoji po pistoli. Ale byla pryč, musel si ji vzít Madden. Griffin si lehl na pohovku a opatrně se sevezl na podlahu, přičemž z pochvy vytáhl tesák. Nebyl ve stavu, aby mohl bojovat s jedním mužem, čtyři mohli klidně znamenat čtyři stovky.

"Mysli, člověče!" říkal si. Očima přelétl pokoj, kudy se dostanou dovnitř?

Okno bylo otevřené, takže to bude nejspíš tudy. Griffin se po čtyřech pomalu přesunul pod okenní parapet. Ten výkon ho vyčerpal a Griffin dostal závrat. Zhluboka se nadechl a hlavu si opřel o chladný kámen. Míjely minuty a jemu se zatoulaly myšlenky. Kdysi se jako malý kluk takhle schovával, když ho honil jeho otec, aby mu natloukl. Griffin si nevzpomínal, co tenkrát dělal, ale živě si vzpomínal na pocit porážky i vzrušení, a věděl, že ten hrozný okamžik jenom odkládá.

Okno zaskřípělo. Griffin vzhledl a uviděl na parapetu ruku.

S nekonečnou trpělivostí si dřep. Na dohled se objevila noha, špička boty málem spočinula Griffinovi na rameni, a muž byl uvnitř. Griffin se zvedl, popadl muže za dlouhé tmavé vlasy, a než mohl vetřelec vykřiknout, tesákem mu podřízl hrdlo.

Muž sebou začal zuřivě házet a odhodil Griffina stranou. Pak vetřelec padl na kolena a pustil revolver. Griffin ho sebral a doplazil se zpátky ke stěně, čekaje na dalšího muže.

Na druhé straně místnosti se zatím první vetřelec přestal zmítat. Griffin natáhl revolver, zavřel oči a soustředěně naslouchal. Nikde se nic nehýbalo...

S trhnutím se probudil. Upadl do dřimoty a teď mrkal a rozhlížel se po místnosti. Jak dlouho spal? Vteřiny? Minuty?

A co ho vlastně probudilo?

Pažba revolveru byla teplá a kluzká potem. Griffin si otřel dlaň do košile a znovu pistoli zvedl. Zvenčí slyšel vzdálený zpěv a místnost zalila narudlá zář.

Do místnosti vstoupil dveřmi naproti jakýsi muž a Griffin ho dvakrát střelil. Muž se zapotácel a upadl, pak zvedl pistoli a kulka se zaryla do stěny nad Griffinovou hlavou. Griffin sevřel revolver oběma rukama, znovu vystřelil a muž zemřel. Místnost byla cítit korditem a ve vzduchu visel kouř. Griffinovi zvonilo v uších a nic neslyšel.

Zvedl se a riskoval pohled z okna. K domu kdosi utíkal. Griffin ho napoprvé minul, ale druhou kulkou ho zasáhl do prsou a muž upadl. Vozka si vytřel z očí pot a vzhledl k noční obloze.

... A nad střechami domů uviděl vztyčeného Ďábla.

"Můj Bože!" zašeptal.

"Můj ne," ozval se kdosi. Griffin se neotáčel.

"Přemýšlel jsem, co se asi s váma stalo, Zedekei."

"Vás není lehké zabít, pane Griffine."

"Překvapuje mě, že jste mě ještě nezastřelil."

"Napadlo mě, že byste se rád podíval na poslední dějství dramatu. Dívejte se mu na ruce, pane Griffine. Další osoba, kterou uvidíte, bude vaše žena, kterou si ponese k ústům... a pak vás zabije."

Ďábel zmizel a Zedekei zavřískl. Griffin se otočil a vystřelil a kulka Zedekeiho odhodila na stěnu. Podlomila se mu kolena a Zedekei klesl na podlahu s pohledem stále upřeným k hvězdnaté noční obloze.

Griffin se posadil a díval se, jak mladý muž umírá.

Abaddon stál na balkoně z černého mramoru, přehlížeje chrámové schody, vychutnával si zjevení svého boha a cítil, jak jeho pochyby mizí jako ranní mlha. Z chrámu k němu dolehla střelba a knězi utíkali pryč. Abaddon viděl, jak byl Achnazzar sražen k zemi a následně pozřen Ďáblem. Pak se dopředu rozběhl jakýsi tmavě oblečený muž, Ďábel dal ruku dolů a Abaddon vítězoslavně vykřikl, když se válečník ocitl v Ďáblově dlani.

Ale Ďábel zmizel a Abaddona zabořilo srdce, jako by mu je někdo tiskl ohnivými prsty. Abaddon vyjel a zhroutil se dveřmi do ložnice. Doplazil se k lůžku a ke slonovinou vykládané skřínce, která tam ležela. Abaddon zašeptal slova moci, ale skříňka se neotevřela. Abaddon se vytáhl do kleku a snažil se uklidnit. Stiskl skrytý knoflík na spodku skříňky. Víčko odskočilo, a když Abaddon vyndal velký oválný Krvavý kámen, zalila ho vlna úlevy. Bolest v hrudi trochu ustoupila. Abaddon zamrkal a upřeně se zadíval na kámen, červeně ustupovala, a jak se na něj díval, černé žilky se šířily.

"Ne!" zašeptal. Na rukou mu naskočily hnědé jaterní skvrny a kůže se mu začala svraskávat. Abaddonovi se podařilo vstát a z koženého pouzdra visícího u lůžka vytáhl stříbrem vykládanou pistoli.

"Strážé!" zařval a do místnosti vběhl jakýsi mladík.

"Co se děje, sire?"

Abaddon ho střelil do hlavy, přinesl Kámen ke svjejícímu se tělu a podržel ho pod proudem krve, který muži tryskal z čela. A přesto se síla ztrácela a černé žilky se šířily a spojovaly.

"Už se nedá nic dělat, Lawrenci," řekla Ruth. Abaddon pustil Kámen a klesl vedle strážcova těla.

"Pomoz mi, Ruth, moje milá."

"Nemohu. Už jsi měl dávno zemřít."

Abaddonovi zbělely vlasy a jeho obličej vypadal jako odřená vepřovice. Už neměl sílu sedět a svezl se na podlahu. Ruth se posadila vedle něj a jeho hlavu si položila do klína.

"Proč jsi odešla?" zašeptal. "Mohlo to být jiné." Svaly v obličejí se mu rozplynuly a Abaddon pohnul rty v posledním chraptivém špitnutí. "Miloval jsem tě," řekl.

"Já vím."

Zhroutil se jí do náručí a ona pod kůži cítila kosti, křehké a špičaté. Kůže se odloupala a kosti se rozdrolily na podlahu.

Na schodech do chrámu Batik rychle dobil revolver a sedl si čelem k davu. Zuřivý řev odumřel a lidé ustupovali, zírající na své pomalované ruce a zmateně se rozhlíželi po svých družích. Vepředu jakýsi muž zaúpěl a zhroutil se na zem. Jeho přítel vedle něj poklekl.

"Je mrtvý," oznámil. Komusi dalšímu v davu se udělalo nevolno a on z misky vytáhl Krvavý kámen. Kámen byl černý jako hřích. Zemřel další člověk, a dav couvl od těla. Jak i další lidé prohlíželi své kameny, panika narůstala.

Na schodišti zatím Madden pomohl Batikovi na nohy a společně se vydali k Donně a strhali z ní stříbrné kroužky. Donna zasténala a otevřela oči.

"Jacobe?"

"Všechno je v pořádku. Jseš v bezpečí, holka."

"Kde je Corni?"

"Čeká na nás. Zavedeme tě k němu."

"A Erik?"

"Promluvíme si později. Na, vezmi mě za ruku."

Pod nimi lidé proudili pryč. Madden zvedl Donnu do náručí. Přistoupil k nim jakýsi tmavovlasý mladík.

"Boží pozdravení," řekl.

"Kdo jsi?" chtěl vědět Batik.

"Klofas. Ty mě neznáš, Batiku, ale byl jsem v Útočišti, když jste tam byli i vy."

"Připadá mi to hrozně dávno."

"Ano, jako celá věčnost. Mohu vám pomoci s dámou?"

Na Titaniku se lidé rvali, aby se dostali k ucpaným schodům a unikli stoupající vodě. Mateřský kámen, který vypustil veškerou svou energii, dohrál svou roli až do úplného konce, naklání se loď na bok, aby napodobil původní katastrofu. Desítky strážců s ženami a dětmi sklouzly do zpěněných vod, zmítaly se a křičely o pomoc. Nikdo jim ji neposkytl.

Kde při katastrofě v roce 1912 značný počet chrabrých mužů pracoval až do poslední chvíle u pump, jediný ze strážců teď nevěděl, co dělat. Zatímco původní tragédie se odehrávala celé tři hodiny, tento Titanik se potopil během několika minut. Lodní přepážky se zhroutily a stovky lidí zahynuly, byvše vtaženy kypícím oceánem.

Uniknout se nedalo. Mnozí lidé se z horních palub vrhali do vody. Dopadli do moře a zjistili, že pronikli obalem energetického pole Kamene a propadli vodou dolů z hory do zubatých mramorových trosk Atlantidy.

Amaziga Archerová a její syn Luke se dostali přes kuřárnu na foyer paluby. Voda jim tu sahala po pás a stoupala. Amaziga zvedla Luka na ramena a prolezla rozbitým oknem na nakloněnou palubu. Luke se jí držel jako klíště a ona se snažila dostat na záď. Zahákla ruce kolem mosazné vzpěry zvedající se jako věž nad stoupající mořskou hladinu a naslouchala výkřikům obětí lapených dole.

Pomalou umírající loď klesala do vln. Studená voda dostoupila Amazize až ke kotníkům.. zamihotala se a zmizela.

Mateřský kámen skončil, udusilo ho tenké vlákno zlata a vyčerpala ho katastrofa, kterou vytvořil. Loď se otřásla a moře zmizelo. Amaziga se posadila a dotkla se šatů. Byly suché. Rozhlédla se kolem sebe a viděla, že leží na rezavé palubě a dvacet stop od ní se snaží postavit jakýsi muž, který také přežil.

"Zvládli jsme to!" křičel, ale prohnula paluba se pod ním propadla a mrtvá loď ho pohltila i s jeho křikem. Amaziga cítila, jak se pod ní podlaha drolí, a opatrně dolezla ke vzpěře, kde se loď dotýkala čela útesu. Paluba povolila. Amaziga máchla rukou a zachytila se zábradlí. Luke vriskal a visel jí na krku. Svaly na paži se jí napínaly a trhaly, ale ona se na zábradlí nicméně udržela. Podívala se dolů do tmavých, prázdných útrob strašidelné lodi.

"Drž se, Luke!" zavolala a chlapec jí visel na haleně. Amaziga se zhluboka nadechla, přitáhla se a dostala se až nahoru, kde se zavěsila za zábradlí. Pod její váhou se zábradlí prohnulo a ona skoro spadla. Švihla nohama a škrábala se po kýlu, až se pomaloučku dostala k útesu. Tady byl sráz ještě větší a trosky Atlantidy se leskly jako vyceněné zuby. Amaziga si stáhla kožený opasek, přehodila ho Lukeovi přes záda a přivázala si ho k sobě. Pak stoupla na skálu a začala dlouhý, nebezpečný sestup dolů.

Shannow se ocitl ve vypouklé dutině ve skalnatém stropě, kde zůstala nad bublající vodou vzduchová kapsa. Smrt byla blízko, a ať se snažil sebevíc se na svůj konec připravit, věděl, že ještě není hotov. Zuřil a byl zoufalý. Žádný Jeruzalém! Nebude konec pátrání jeho života! Stoupající voda mu vyšplouchla na bradu a přelila se mu do úst. Shannow se začal dávit a vodu vyplivl. Prsty škrábal po skále, protože ho váha kabátu a zbraní táhla dolů.

"Uklidni se, Shannowe!" ozval se mu v hlavě hlas. Po jeho pravici cosi zazářilo a objevila se tam Pendarrikova tvář, jako mihotavý odraz na kamenném stropě. "Jestli chceš žít, pojď za mnou."

Záře se ponořila do vody a Shannow zaklel, několikrát se zhluboka nadechl a naplnil si plíce kyslíkem. Pak se ponořil pod hladinu. Hluboko pod sebou viděl Mateřský kámen. Jeho záře rychle slábla, ale před ním se vznášel přízračný obličej. Shannow se vydal k němu, hlouběji, a jak unavenýma rukama máchal ve vodě, v plicích ho začalo pálit. Pendarrik plul dál, k černému ústí tunelu kousek od dna jeskyně. Tady Shannow ucítil proud a vtáhlo ho to do tunelu. V hrudi ho bolelo a on vyfoukl trochu vzduchu. Začala se v něm zvedat panika, ale jeho strachem pronikl Pendarrikův hlas.

"Odvalu, rolyndo."

Proud ho v úzkém tunelu vláčel od kamene ke kameni, až už nakonec nedokázal dech dál zadržovat, vydechl vzácný vzduch a nadechl se slané vody. Zatočila se mu hlava a Shannow ztratil vědomí ve chvíli, kdy se konečně dostal z hory. Vedle něj se zjevila Pendarrikova průsvitná postava, ale král umírajícímu muži pomoci nemohl.

"Ruth!" zavolal a jeho prosba se rozlehla duchovní říší.

Shannow ležel zcela nehybně a Pendarrik zavolal znovu. A ještě jednou.

Ruth se objevila a ve chvíli vše pochopila. Poklekla, převrátila Shannowa na břicho a rozkročila se nad ním.

Silně mu přitiskla ruce na bedra a nutila ho vypudit z plic smrtící tekutinu. Ale Jeruzalémán pořád nevykazoval žádné známky života. Ruth ho trhnutím otočila na záda, zvedla mu hlavu a stiskla mu nosní dírky. Svá ústa přitiskla na jeho a vdechla mu do plic vzduch. Minuty mýjely, pak však Shannow záupl a dlouze, roztřeseně se nadechl.

"Bude žít?" zeptal se Pendarrik.

Ruth kývla.

"Jste unavená, paní."

"Ano, ale už jsem si našla cestu."

"Doufám, že ano. Bolí to moc?"

Ruthiny oči se setkaly s jeho a Ruth nemusela vůbec odpovídat.

"Máte velkou kuráž, Ruth. Držte se jí. Nedovolte, aby vás moc Krvavých kamenů přemohla. Nechají vás snít velké sny, naplní vám srdce touhou vládnout."

"O mne se bát nemusíte, Pendarriku, takové představy o dobývání jsou pro muže. Ale jakmile jsem vytáhla sílu z Kamenů, ucítila jsem, že je má duše pošpiněna zlem. Cítím, jak ve mně roste nenávist a chtíč. Poprvé za celý svůj život chápu přání zabíjet."

"A uděláte to?" zeptal se král.

"Ne."

"Dokážete Pekelníky na jihu zastavit, aniž byste musela zabíjet?"

"Pokusím se o to, Pendarriku."

"Jste silnější než já, Ruth."

"Možná moudřejší, ale už necítím takovou pokoru, jako dřív. Nechci zemřít a přesto jste měl pravdu. S tou kypící silou v sobě nemohu žít."

"Vydejte se labutí stezkou a poznáte klid."

"Ano. Klid. Kéž bych s sebou mohla při svém odchodu vzít všechnu nenávist světa."

Pendarrik pokrčil rameny. "Zničíte Kameny. To stačí."

Shannow zasténal a převalil se.

"Já se tady rozloučím, Ruth. Bylo pro mě ctí vás poznat."

"Děkuji za lekce."

"Žák je větší než jeho učitel," prohlásil Pendarrik. A zmizel.

Shannow se probral na skalnatém podloží půl míle od mramorových ruin a zjistil, že vzhlíží k Titaniku. Znovu to byl zlatý, rezavějící vrak, který uviděl poprvé. Pak se v kýlu objevila dlouhá trhlina a z ní se vyvalila mořská voda jako obrovský vodopád a zalila starobylé město dole. Voda tekla značnou chvíli a Shannow ve zpěněné vodě viděl maličká těla.

Posadil se a spatřil vedle sebe Ruth pozorující druhou smrt pověstné lodi. Ruth po lících stékaly slzy a ona odvrátila zrak.

"Děkuju za život," vykoktal Shannow.

"Za jejich životy jsem zodpovědná já," řekla Ruth a těla dál padala dolů na Atlantidu.

"Oni se zničili sami," namítl Shannow. "Vy si za to vinu dávat nemusíte."

Ruth si povzdechla a odvrátila se od lodi. "Donna je v bezpečí a opět u Corni Griffina."

"Přeju jim štěstí," řekl Shannow.

"Já vím, to vás velice šlechtí."

"A co Batik?"

"Byl raněn, ale přežije. Je to tvrdý muž a vrhl se na Ďábla úplně sám."

"Na Ďábla?"

"Ne," připustila Ruth s úsměvem, "ale velice dobrou napodobeninu."

"A Abaddon?"

"Je mrtev, Jone."

"Zabil ho Batik?"

"Ne, to vy, Jeruzalémane. Nebo možná strážci, kdysi velice dávno."

"Tomu nerozumím."

"Vzpomínáte si, jak jsem vám vyprávěla o Lawrenci a o tom, jak byl po Pádu šťastný a vyrovnaný? Jak pomáhal znovu budovat?"

"Ano."

"A, což je ještě důležitější, jak začal mít vidiny o tom, jak s ním mluví Ďábel a jak ho vede?"

"Jistě."

"Ten Ďábel tu byl, Jone, na té proklaté lodi. Byl to ten Kámen a ti, kdo ho používali. Celou dobu byli jako vlci ve stínu a nechávali Lawrence, aby je krmil dušemi. Našli jeho slabost a způsobili, že Abaddon kvetl a rostl. Oni ho krmili mocí a udržovali ho naživu celá staletí. Pak jsi tu sílu uzavřel a Lawrence se stal sám sebou, dávno mrtvým mužem."

"Sarento byl člověk se snem," řekl Shannow. "Chtěl znovu vybudovat starý svět, oživit všechna města, znovu nastolit civilizaci."

"To nebyl sen," podotkla Ruth. "To byla posedlost. Věřte mi, Jone, já jsem v tom starém světě žila a mohu vám říci, že tam bylo jen málo věcí, které bych chtěla znovu vytvořit. Protože na každé požehnání existovalo i prokletí. Na každou radost deset žalostí. Devět desetin světa hladovělo, všude byly války, epidemie, nouze a hladomor. Svět byl odsouzen dávno před Pádem, ale trvalo mu strašně dlouho, než zemřel."

"Co budete dělat teď?"

"Vrátím se do Útočiště."

"Je Selah v pořádku?"

"Je mu dobře. Už odešel se všemi mými lidmi do světa. Poslala jsem ho s Klofasem. Hodí se k sobě."

"Budete v Útočišti sama?"

"Jen chvíli."

"Uvidíme se ještě?"

"Myslím, že ne." Ruth se znovu zadívala na vrak a spatřila, jak se po útesu šplhá dolů maličká postavička. "Jednu poslední laskavost, Jone?"

"Ovšem."

"Támhle je Archerova žena a syn. Dohlédněte na to, aby byli v bezpečí."

"Dohlédnu. Mějte se dobře, Ruth."

"Šťastnou cestu. Najděte své město, najdete i svého Boha."

Shannow se zazubil. "Najdu ho."

Když se Ruth dostala do Útočiště, lehla si na svou milovanou pohovku a sáhla do vši té síly, kterou během staletí nahromadila. Její tělo zazářilo a začalo růst, pohltilo nejen celé Útočiště, ale dál sálo sílu z každého Krvavého kamene ve značném dosahu. Jak Ruthina síla rostla, tak rostla i její bolest, a v ní se započala válka, jak se moc Krvavých kamenů setkala s esencí Útočiště. V duši se jí zvedl vztek a tělo jí zaplavily všechny zapomenuté chvíle hněvu, chtíče a

chamtivosti.

To, co bývalo Ruth Welbyovou, vylétlo do noci jako zářící oblak a ten se rozptýlil ve vzduchu, putuje na nočních větrech.

Ruth chvíli bojovala, aby v oblaku udržela pocit identity, bojovala, aby potlačila temnou sílu Kamenů, aby nastolila soulad se svou silou.

Nakonec se dostala nad pekelné vojsko shromažďující se k poslednímu útoku proti obráncům u Sweetwater. Pak se Rut oddala nekonečnosti a jako déšť zlatého světla se snesla na údolí.

Pekelný generál Abaal seděl na zelenou travou pokrytém vrcholku kopce a mrzutě hleděl směrem k průsmyku u Sweetwateru, zatímco pod ním se vojsko připravovalo k útoku. Dva dny už zuřivost obránců slábla, jak Cadeovi a jeho mužům docházelo střelivo. Včera Pekelníci téměř prorazili, ale Cade obránce soustředil a Abaalovi válečníci byli po zuřivém boji muže proti muži zatlačeni zpět.

Dnes Abaal věděl, že uvidí konec odporu. Zalétl pohledem k průsmyku, kde na slunci ležela nafouknutá těla mužů i koní, víc než tisíc mladých mužů, kteří se již nikdy nevrátí domů.

Teplé počasí ho přimělo svléknout si těžký černý kabátec. Teď se položil do trávy a upřel zrak na obránce. Nepřítel ztratil hodně lidí a správně by měl uprchnout. Obránci byli v beznadějně menšině a vítězství se rozhodně nemohli dočkat. A přesto zůstávali.

Abaal hledal potěchu ve své nenávisti. Ale ta byla pryč.

Jak mohl nenávidět muže a ženy, připravené zemřít pro svoje domovy?

Na vrcholek kopce vyjel jeho pobočník Doreval a sesedl. "Muži jsou připraveni, pane."

"Jak se cítí, když přišli o své Kameny?"

"Je mezi nimi plno strachu, ale jsou disciplinovaní."

Abaal mladému muži pokynul, aby si k němu přisedl. "Dneska mám takový zvláštní pocit."

"A to jaký, pane?"

"Těžko se to vysvětluje. Nenávidíš je, Dorevale? Myslím obránce?"

"Jistě. Jsou to nepřátelé."

"A je tvoje nenávisť dneska hodně silná?"

Jinoch odvrátil zrak a pohledem zalétl k mrtvolám na pláni. "Ano," řekl nakonec.

Abaalovi jeho lež neunikla, ale nechal to být. "Nač myslíš?"

"Vzpomněl jsem si na svého otce a naše loučení. Umíral, a já tam jen tak seděl a přemýšlel o tom, jak budu bohatý. Jak budou jeho konkubíny patřit mně. Nikdy jsem mu nepoděkoval. Je to takový zvláštní pocit."

"Pověz mi, Dorevale, a popravdě, chce se ti dneska bojovat?"

"Ano, pane. Bude to čest vést muže."

Abaal se mládenci zadíval hluboko do očí a poznal, že opět lhal. Nemohl mu to dávat za vinu. Abaal sám by ho ještě včera zabil, kdyby řekl pravdu.

"Řekni mužům, ať se rozejdou."

"Ano, pane," odpověděl Doreval a nedokázal zakrýt úlevu.

"A sežeň mi džbán vína."

Ve vchodu do průsmyku se Cade díval, jak nepřátelé sesedají.

"Co to tu s náma hrají, Danieli?" zeptal se Gambion. Cade pokrčil rameny a otevřel závěr pistole. Zbývaly mu pouze dva náboje. Zavřel oči a Gambion si pomyslel, že se modlí, takže ustoupil stranou, ale Cade se jenom snažil přemýšlet, soustředit se. Otevřel oči, rozhlédl se po obráncích kolem a ztěžka polkl. Bojovali tak dobře.

Kdysi dávno, aspoň tak mu to připadalo, se Lisa Cadea zeptala, jestli by vytvořil vojsko z jehňátek. No, on to udělal a jak byla ta jehňátka chrabrá! Ale kuráž mohla člověka vést jen po určité mez. Teď měli všichni zemřít a Cade si uvědomil, že nemá odvahu se na to dívat. Vrátil pistoli do pouzdra a vstal. "Podej mi hůl, Eframe."

"Kam jdeš?"

"Jdu si promluvit s Bohem," oznámil Cade. Gambion mu podal vyřezávanou hůl a Cade odkulhal ke Sweetwateru, kde se zastavil, aby se podíval na mrtvé Pekelníky ležící v trávě. Z toho zápachu se mu obrátil žaludek a Cade se vydal dál.

Byl krásný den a jeho dokonce přestalo bolet koleno.

"No, Bože, zdá se, že bychom si, než to skončí, měli jednou opravdu promluvit. Musím být upřímný, já v tebe ve skutečnosti nevěřím, ale hádám, že tímhle nic neztratím. Jestli jenom mluvím sám se sebou, tak na tom nezáleží. Ale jestli existuješ, tak mě možná vyslechněš. Tihle lidé každou chvíli umřou. Na tom není nic zvláštního, lidi umírají už tisíce let, ale moji chlapci tady jsou pomalu připravení umřít pro tebe. A to by mělo něco znamenat. Já jsem možná jenom falešnej prorok, ale oni jsou skuteční věřící, a já doufám, že s nima neuděláš krátkej proces jenom kvůli mně. Já nikdy za moc nestál, na sedláčení jsem neměl žaludek a život jsem trávil loupežema a tak. Nevymlouvám se. Ale vezmi si třeba takovýho Eframa a ostatní, ti přece stojí za víc. Oni se skutečně napravili, nebo jak tomu k čertu říkáš. To já je přivedl k jejich konci, a já nechci pomyslet na to, jak se s očekáváním řadí před branami, jenom aby jim sdělili, že je dovnitř nepustí. To je všechno, co jsem ti chtěl říct, Bože."

Jak Cade kráčet ke vzdáleným Pekelníkům, vytáhl pistoli a zahodil ji do trávy.

Za sebou cosi zaslechl, a když se otočil, uviděl, jak se k němu loudá Efram Gambion a pleš se mu leskne potem.

"Co říkal, Danieli?"

Cade se usmál a poplácal obra po rameni. "Tentokrát nechal mluvit mě, Eframe. Nechceš se projít?"

"Kam půjdeme?"

"K Pekelníkům."

"Proč?"

Cade si jeho otázky nevšímal a kulhal dál. Gambion se k němu připojil.

"Pořád ještě jsi se mnou, Eframe?"

"Copak jsi o mně někdy pochyboval?"

"Hádám, že ne. Koukni na oblohu. Je pruhovaná jako tygr s proužky mraků. Hádám, že dneska je zatraceně dobrý den na umírání."

"Tak tam teda jdeme? Umřít?"

"Nemusíš se mnou chodit. Zvládnou to sám."

"Já vím, Danieli. Ale takhle daleko jsme se dostali spolu, takže hádám, že ještě chvíli zůstanu. Víš, s tím zatraceným vojskem jsme odvedli dobrou práci, rozhodně to na houf banditů a sedláků nebylo špatný."

"Nejlepší dny mého života," připustil Cade, "jenom jsem se měl rozloučit s Lisou."

Oba muži prošli mlčky řadami mrtvých na pláň před Pekelníky. Zhlédl je zvěd, který tu zprávu donesl Dorevalovi. Ten zajel za Abaaem a generál nařídil, aby osedlali koně. Gambion se díval, jak k nim cválá dvacítká pekelných vojáků, a vytáhl pistoli.

"Zahod' to, Eframe."

"Neumřu bez boje."

"Zahod' to."

Gambion zaklel... a odhodil pistoli do trávy.

Pekelníci zpomalili koně a oba muže obklopili. Cade si nevšímal ručnic a pistolí, které na ně byly namířeny, a díval se, jak šedovlasý generál sesedá.

"Vy budete Cade, že?"

"To jsem."

"Já jsem Abaal, velitel šestého. Proč jste tady?"

"Napadlo mě, že nastala chvíle, kdy bychom se měli sejít. Tváří v tvář, muž proti muži."

"A k čemu?"

"Abyste mohli pohřbít své mrtvé."

"Tohle je vskutku zvláštní den," podotkl Abaal. "Jako sen. To je nějaké vaše kouzlo?"

"Ne, možná je to jenom něco, co se stane, když spousta lidí umře pro nic za nic. Možná je to jenom únava."

"Co to říkáte, Cade? Mluvte jasně."

Cade se zasmál. "Jasně? Proč ne? Co tady vlastně děláme, proč zabíjíme jeden druhého? Zač vlastně bojujeme? Kvůli poli trávy? Pár prázdným loukám? Proč prostě nejedeme domů?"

"Tady musí působit nějaké kouzlo," prohlásil Abaal. "Vůbec tomu nerozumím, ale cítím, že to, co říkáte, je pravda. Necháte nás pohřbít naše mrtvé?"

Cade kývl.

"Tedy souhlasím. Válka skončila!"

Abaal napřáhl ruku a Cade se na ni zadíval, zcela neschopen pohybu. Ten muž vedl masakry, způsobil nevýslovný žal a hrůzu. Cade se Abaalovi podíval do očí a přinutil se jeho ruku přijmout. Když to udělal, poslední zbytky hořkosti se vytratily a Cade se snažil potlačit slzy, které mu vhrkly do očí.

"Jste veliký muž, Cade," řekl Abaal. "A mě za to, že jsem vám naslouchal, zabijí. Třeba se sejdem v Pekle."

"O tom ani na okamžik nepochybuju," opáčil Cade.

Abaal se usmál, nasedl na koně a odvedl své muže zpátky k jejich stanům.

"Ježíši Kriste!" vydechl Gambion. "Vyhráli jsme, Danieli?"

"Odved' mě domů, Eframe."

Jak se blížili ke Sweetwateru, obránci a jejich ženy a děti se jim vyhrnuli vstříc. Cade nemohl promluvit, ale Gambion jim rychle pověděl o míru a Cadea pak zvedli na ramena a odnesli ho zpátky do průsmyku.

V jilmovém háji stála Lisa, a když se k ní Cade konečně dostal, měla v očích slzy. Horami se rozezněl zpěv.

"Je vážně po všem, Danieli?"

"Je."

"A tys vyhrál. Nechceš se teď stát králem?" Cade si ji přitáhl k sobě a jemně ji políbil. "To byl jiný člověk na jiném místě. Jediný, co teď pro nás chci, je, abychom se vzali a založili domov a rodinu. Nechci nic víc, než skončit s válčením, nechci už mít nic společného ani se zbraněmi, ani se smrtí. Budu pěstovat obilí a chovat dobytek a ovce. Chci prostě jenom být s tebou a nějakí králové mi můžou být ukradení."

Lisa zvedla bradu a lehce se pousmála. "No," prohlásila, "teď, když už to nechceš, tak ti asi nic jiného nezbude."

Epilog

TOHO ROKU PO PEKELNÉ VÁLCE BYL Daniel Cade zvolen v Rivervale knězem. Oženil se s Lisou a měli největší svatební obřad, jaký kdy v kraji viděli za třicet let. Zúčastnila se ho celá obecina a dary vezli na několika vozech.

Corn Griffin a Donna s dcerou Tanjou se vrátili do Rivervale a na statek, který kdysi postavil truhlář Tomáš. Jakmile se Donna dostala z Morových zemí, její moc se ztratila, i když ji dost často vídávali na odlehlé louce, jak tam mlčky sedí se svou dcerou. V těch chvílích je Corn Griffin nechával samotné s jejich vzdálenými sny.

Jacob Madden se oženil s mladou vdovou a ujal se statku přilehlého ke Griffinově pozemku. Ti dva zůstali dobrými přáteli do chvíle, kdy o osmnáct let později Madden zesnul.

Batik strávil dva roky hledáním aspoň stopy po Jonu Shannowovi, a nakonec vystopoval Amazigu Archerovou, která ho nasměrovala na sever.

Když dojel do širokého údolí a narazil na statek z bílého kamene, už se blížila zima. Nedaleko ležela mezi stromy tři těla zakrytá plachtou. Statek vedly dvě ženy, matka a dcera, a ty mu prozradily, že mrtví muži byli lupiči.

"Co se stalo?" vyzvídal Batik na matce.

"Právě když přepadli dům, dojel sem jakýsi cizinec a všechny je zabil. Ale byl zraněný. Chtěla jsem, aby zůstal, ale on odmítl. Odjel k Vysoké samotě," dodala a ukázala ke vzdáleným, sněhem pokrytým štítům.

"Jak vypadal?" zeptal se Batik.

"Byl to vysoký muž s dlouhými vlasy a ohněm v očích."

Když Batik obracel koně k severu a vyjížděl ze dvora, vyběhla za ním dcera, plavovlasá, asi patnáctiletá dívka, a chytila ho za třmen.

"Ona vám neřekla celou pravdu," špitla. "Nepožádala ho, aby zůstal. Hrozně se ho bála a řekla mu, aby jel dál. Dala jsem mu kousek chleba a sýra a on mi řekl, abych si nedělala starosti. Říkal, že hned za poslední horou je zářící město a tam mu ránu ošetří. Ale tam žádné město není, jenom divočina. A po sedle mu tekla krev."

Batik se snažil sledovat stopy, ale zvedla se oslepující vichřice a sníh, a on musel hledání vzdát.

Té samé noci se Danielu Cadeovi zdál podivný sen. Kráčel v něm horským lesem, hlubokým sněhem, a necítil chlad. Dorazil k zamrzlému potoku a malému táborovému ohýnku, který nevyládal teplo. Vedle něj seděl zády ke stromu Jeruzalémán.

"Ahoj, Danieli," řekl a Cade se přiblížil.

"Jsi zraněný."

"Nebolí to."

"Pomůžu ti, Jone."

"Doslechl jsem se, že teď je z tebe významný člověk v Rivervale."

"Ano," řekl Cade.

"Táta by byl na tebe pyšný. Já jsem na tebe pyšný." Shannow se usmál a led ve vousích mu popraskal a kousky ho odpadly.

"Přiložím na oheň."

"Ne. Jsi šťastný, Danieli?"

"Ano. Velice."

"Máte děti?"

"Dvě. Kluka a holku."

"To je dobře. Takže vlk sedí mezi jehňaty. Jsem tomu rád. Pomoz mi na koně, Danieli."

Cade Shannowa zvedl a všiml si krve na sněhu. Napůl ho odnesl k černému hřebci a zvedl ho do sedla. Shannow se zakymácel a pak uchopil otěže.

"Kam jedeš?" zeptal se Cade.

"Tam," ukázal Shannow k horským štítům pronikajícím mračny. "Vidíš ty sloupky, Danieli?"

"Ne," špitl Cade.

"Jedu domů."